

WALTER SCOTT

KENILWORTH

WALTER SCOTT

KENILWORTH

În românește de PETRE SOLOMON

Ediție prescurtată

WALTER SCOTT
KENILWORTH

CAPITOLUL I

Sînt lin hangiu și-mi cunosc meseria, Cu
toate c-o învăț și acum, zău așa ! Vreau
oameni veseli plugul să-mi

tină

Și să-mi aducă recolta cîntînd,
Altfel mi-e silă s-aud îmb'läciul.

Beii Johnson „Hanul cel nou”

Este privilegiul povestitorilor să-și înceapă istorisirile într-un han, locul de întîlnire al tuturor drumeților, unde oricare dintre ei își poate da frîu liber simțămîntelor, fără nici o constrîngere sau ceremonie.

Un asemenea început este cu osebire potrivit unei povestiri ce se petrece în zilele Angliei vesele de odinioară, cînd oaspeții unui han nu erau niște simpli mușterii, ci întrucîtva comeseni și tovarăși vremelnici ai hangului — personaj îndeobște plăcut la vedere, bine dispus și foarte slobod în purtările sale. Sub oblăduirea lui, celelalte personaje nu întîrziiau să se pună în legătură și pierdeau rareori prilejul, în timp ce goleau cîte o cofă de șase ocale, să intre fără sfiiciune în vorbă unii cu alții, și toți, cu gazda lor, aa & cum ar fi fost vechi cunoștințe.

Satul Cumnor, așezat la trei-patru mile depărtare de Oxford, se mîndrea, în cel de-al 18-lea leat al domniei reginei Elisabeta, cu un strașnic han în stil vechi, ținut de un anume Giles Gosling, un bărbat trecut de cincizeci de ani, chipeș la înfățișare și cam pîntecos, care nu încărca peste măsură socoteala, fiind el însuși

bun platnic ; avea o pivniță burdușită cu băuturi tari, o minte isteță și o fată nurlie. De pe vremea bătrînului Harry Baillie, stăpînul rateșului „La cămașa de zale” din Southwark, nu se pomenise hangiu mai priceput ca Giles Gosling în meșteșugul de a face pe plac tuturor mușterilor ; iar faima lui era atît de mare, încît un drumeț care ar fi trecut prin Cumnor fără să golească o ulcică la „Ursul negru” s-ar fi dovedit cu totul nepăsător față de propria lui faimă. Un flăcău de La țară, care s-ar fi întors din capitala regatului fără a o fi văzut pe regină, nu ar fi fost mai vrednic de plîns.

Locuitorii satului Cumnor erau mîndri de hangior lor, după cum acesta, era mîndru de hanul său, de vinurile sale, de fiică-sa și de sine însuși.

În bătătura hanului acestui om de ispravă poposi într-o seară un călăreț și, după ce-și lăsă în grija unui rîndaș calul, ce părea ostenit de drum lung, puse o întrebare care stârni următorul dialog între slugile veselului han „La ursul **negru**” :

— Mă, ăla, John 1, Dă-Cep¹¹ !

— Iată-mă-s, Will „Rîndașu” T răspunse omul de la cep, arătîndu-și în gîrliciul pivniței trupul îmbrăcat într-o jiletcă largă și niște nădragi de pînză, peste care purta un șorț verde.

— E aici un domn care întreabă dacă ai bere bună — zise rîndașul.

— Cum să nu fie bună, cînd între noi și Oxford sînt doar vreo patru mile ? Păi dacă berea mea n-ar fi destul de tare ca să li se urce la cap domnilor studenți, mi-ar ciocăni ei mie căpățîna cu cîmile lor de cositor !

— Vorbești de logica domnilor de la Oxford ? Întrebă străinul* care lăsase din mină căpăstrul calului și se îndrepta tocmai spre ușa fraixulud,

cînd se pomeni nas In nas cu însuși Giles Gos- ling. •

– Despre logică vorbeai, cinstite oaspete ? i se adresa hangiu. Dacă-i așa, ascultă o jude^ cată adevărată:

„Calul du-1 în grajd să stea,
Dă-i drumețului să bea”.

– Amin, jupîne hangiu, ți-o spun din toată inima – grăi străinul» Mi-aș dori o oca de vin din ăl mai bun, de Canare, și ajutorul dumitale ca s-o dau de dușcă.

– Păi, domnule drumeț, se cheamă că ești încă la az-buche dacă-i ceri hangiuului să te-ajute să dai de dușcă o oca de vin. De-ar fi un galon ¹# aș mai zice,

– Fii pe pace, omule, îmi voi face datoria, cum se cuvine unui drumeț aflat la numai patru mile depărtare de Oxford. Căci n-am descins de pe cîmpul lui Marte spre a mă face de rîs printre slujitorii Minervei.

În timp ce vorbeau astfel, hangiuul îl petrecu pe oaspete într-o încăpere largă și joasă, ticsită de mușterii strînși în jurul meselor ; unii dintre ei beau, alții jucau cărți, alții stăteau la taifas, iar vreo cîțiva își sfîrșeau tocmai cina și se pregăteau să meargă la culcare – semn că treburile îi sileau să se scoale devreme a doua zi de dimineață.

Apariția străinului atrase asupra-i acel soi de atenție indiferentă, care-i întîmpină de obicei pe noii veniți și iată care fură concluziile acestui examen : străinul era unul dintre acei oameni care, deși bine făcuți și înzestrați cu o înfățișare plăcută, sînt totuși departe de a fi simpatici, &a

¹ Măsură de capacitate, egală cu 4,54 litri {n.t.).

chiar — din pricina trăsăturilor, a tonului vocii sau a ținutei și purtărilor lor — stîrnesc antipatia celor din jur. Străinul părea îndrăzneț, dar lipsit de sinceritate, și dădea celorlalți impresia că e dornic să se impună, cît mai grabnic, atenției lor respectuoase, ca și cum s-ar fi temut că ei i-o vor refuza, dacă nu le-o va cere din prima clipă ca pe un drept al său. Era îmbrăcat într-o mantie de călăreț, sub care purta o haină frumoasă, împodobită cu fireturi, și strînsă la mijloc cu o cingătoare de piele, de care atîrnau o sabie și o pereche de pistoale.

— Umbli bine dichisit, domnule — zise hangiuul privindu-i armele, în timp ce așeza pe masă vinul aromat pe care i-l ceruse drumețul.

— Așa-i, jupîne. Aceste arme s-au dovedit a fi de folos în clipele de primejdie, iar eu nu-s ca boierii de astăzi, să-mi las pe drumuri slugile cînd nu le mai pot folosi.

— Așa, va să zică ? ! se minună Giles Gosling. Te pomenești că vii din Țările de Jos, patria archebuzei și a sulii ?

— Am fost și-n Țările de Jos, și-n cele de Sus, am cutreierat lumea toată, în lung și-n lat, dar vreau să beau, jupîne, o cană cu vin în cinstea dumatăle ; bea și dumneata una în sănătatea mea, chiar de n-o fi vinul prea grozav.

— Prea grozav, spui ? făcu Giles Gosling, dînd pe gît cana și lingîndu-și buzele cu negrăită plăcere. N-o să găsești vin mai grozav nici măcar la crama „Tre cocori". Iar dacă dumneata vei găsi vin mai bun ca acesta la Xeres, sau în Canare, mă învoiesc să nu mă mai ating în viața mea nici de cană, nici de bani. Ridică, rogu-te, cana în lumină, și vei vedea cum dănțuie stropii în licoarea aurie, aidoma firelor de praf într-o rază de soare. Dar mai bine-aș scoate vin pen

tru zece mocirțani, decît pentru un drumeț. Nădăduiesc că-ți place vinul, cinstite oaspe ?

— Da, e curat și plăcut la gust, jupîne, dar ca să știi ce-nseamnă un vin bun, trebuie să-l bei la obîrșia lui. Spaniolul dumitale este, cre- de-mă, un om prea deștept ca să-ți trimită măduva strugurelui. Vinul ăsta, pe care-l socoți atît de ales, trecea drept poșircă la Coruna sau în portul Santa Maria. Trebuie să călătorești, jupîne, dacă vrei să pătrunzi tainele polobocului și ale cofăielului.

— La drept vorbind, cinstite oaspe, aș fi un neghiob dacă aș călători numai și numai pentru a mă scîrbi de ceea ce pot vedea și acasă. Și-apoi, te încredințez că sînt pe la noi destui nerozi care strîmbă din nas la o băutură bună, deși nu l-au scos niciodată din negurile bătrînei Anglii. Astfel încît, eu, unul, mă mulțumesc cu căldura căminului meu.

— Nu-i frumos din partea dumitale, jupîne, să gîndești astfel — spuse străinul. Sînt sigur că nu toți concetățenii dumitale îți împărtășesc părerea. Pun rămășag că și printre voi se află niscaiva viteji care s-au încumetat pînă-n Virginia sau măcar pînă-n Țările de Jos. Hai, adu-ți aminte ! N-ai nici un prieten în străinătate, despre care ai fi bucuros să afli vreo veste ?

— Nu, domnule, n-am pe nimeni, de cînd zurbagiul ăla de Robin din Drysandford a fost omorît la asediul Brill-ului. înghiți-l-ar iadul pe arkebuzierul care-a tras asupra-i, fiindcă nu s-a pomenit flăcău mai voios la beție ca dînsul ! Dar a murit, sireacul, iar pentru mine, nici un oștean, sau drumeț, căci drumețul e perechea oșteanului, nu face nici cît o ceapă degerată.

— Curios lucru, pe sfînta liturghie ! Cînd atîta dintre vitejii noștri compatrioți se află peste hotare, dumneata, care pari să fii un om ales,

să n-ai printre ei. nici Un prieten, nici un neam ? !

— Ba, dacă-i vorba de neamuri * răspunse Gosling — am un fel de nepot afurisit, care ne-a părăsit în anul morții reginei Mary. Dar bine că ne-a părăsit!

— Nu se cade să vorbești așa, prietene ; decît doar dacă ai auzit lucruri urîte despre dînsul.în ultima vreme. Mulți mînji răi ajung armăsari strașnici. Dar cum îl cheamă, rogu-te ?

— Il cheamă Michael Lambourne și-i feciorul surorii mele,, dar nu-mi face de loc plăcere să-mi amintesc de numele său și de rudenia noastră.

— Michael Lambourne ? repetă străinul, Incer- cînd parcă sărși aducă aminte. Nu cumva e vorba. de viteazul cavaler care a dovedit atîta bravură la. asediul cetății Venlo, încît însuși cornițele Mauriciu L-a mulțumit în fața întregii oștiri ? Oamenii spuneau despre dînsul că-i un cavaler englez, însă nu de viță nobilă.

— Nu poate fi nepotul meu, căci acesta n-avea curaj nici cît o potîrniche, deși la pozne nu-1 întrecea nimeni.

— O, mulți oameni capătă curaj în războaie ! replică străinul.

— Tot ce se poate — zise hangiuul — dar eu, unul, socot că Mike al nostru era dintre ai care-și pierd în războaie bruma de curaj pe care-o mai au.

— Acel Michael Lambourne pe care l-am cunoscut eu — urmă drumețul — era un flăcău chipeș, totdeauna bine îmbrăcat și gata oricînd să descopere vreo față frumoasă, cu ochii lui de vultur.

— Michael al nostru arăta, ca un cîine cu o tinichea de coadă, și purta o haină făcută numai din petice, care-și luau bun rămas, unul de la altul.

— O, oamenii capătă veșminte frumoase în războaie !
! răspunse oaspetele.

— Mike al nostru — rosti hangiu — le-ar fi căpătat mai degrabă într-o dugheană de haine vechi, în clipa cînd telalul se va fi uitat în altă parte ? cît despre ochii de vultur despre care vorbești, erau ațintiți asupra lingurilor mele de argint. Mike a lucrat vreme de trei luni în această casă cinstită, ca ajutor de chelar. Și dacă ar mai fi rămas aici încă vreo trei luni, m-ar fi silit să dau jos firma, să închid prăvălia și să-i încredințez diavolului cheia spre păstrare, în- tr-atît de multe și boacănă erau greșelile, stricăciunile și pagubele pe care mi le făcea.

— Dar dacă ți-aș spune că bietul Michael Lambourne a căzut în fruntea regimentului său, la asaltul unei redute de lîngă Maestricht, nu ți-ar părea, totuși, rău ?

— Să-mi pară rău ? Ar fi, dimpotrivă, cea mai plăcută veste pe care am auzit-o vreodată în legătură cu el, mai ales că m-ar încredința că n-a fost spînzurat. Dar mă îndoiesc că ar fi în stare, măcar prin moartea lui, să facă o asemenea cinste familiei ; de-ar fi adevărat ce spui, aș zice și eu, din toată inima, Dumnezeu să-i dea
hodină !

Și hangiu — își umplu din nou cana.

— Nu te pripi, omule — răspunse drumețul. Dacă nepotul dumitale e același Michael Lambourne pe care l-am cunoscut eu, și pe care l-am îndrăgit, aș putea spune, ca pe mine însumi, are să-ți mai facă destulă cinste. N-ai putea, cumva, să-mi dai vreun amănunt, ca să știu dacă-i. vorba într-adevăr de dinsul ?

— Nu, nu-mi vine în minte nimic decît că Mike al nostru avea pe umărul stîng un sepm crestă cu fierul roșu, o mică spînzurătoare, fiindcă șterpeliase un pocal de argint de la cumătră Snort din Hogsdich.

Ba, să știi, unchiule, că în privința asta minți cu nerușinare — spuse străinul, desfăcîndu-și grabnic gulerul și dezvelindu-și umărul. Pe legea mea, umărul acesta e la fel de neîntinat ca și al dumatăle !

— Cum ? Ce ? Chiar tu ești, Mike, băiatule ? izbucni hangiul. Bănuiam eu, de vreo jumătate de ceas încoace, că tu trebuie să fii, căci nimeni altcineva în afară de tine nu s-ar fi sinchisit atîta de propria ta persoană. Dar ascultă, Mike, eu cred că dacă umărul tău e neîntinat, e fiindcă Moș Chingă, călăul, s-a arătat milostiv și te-a însemnat cu un fier rece.

— Gata, unchiule, ajunge cu glumele. Păse trează-le pentru mușterii cărora le vinzi bere trezită ; și acum, ia să vedem cum știi să primești de bine pe un nepot care a cutreierat lumea vreme de optsprezece ani, și a văzut soarele apunînd acolo unde răsare.

— Pe cîte vād, Mike, ai adus din drumețiile tale un dar propriu tuturor drumeților : darul de a minți ; numai că tu n-aveai nevoie să călătorești atîta pentru a-l dobîndi. Țin bine minte că una din însușirile tale era că nu spuneai niciodată vreo vorbuliță adevărată.

— Ia uitați-vă la păgînul ăsta necredincios, oameni buni ! strigă Michael Lambourne, întorcîndu-se cu fața spre cei care ascultau acest ciudat dialog între unchi și nepot, și dintre care cîțiva, fiind localnici, cunoscuseră tinerețea zvăpăiată a nepotului. Dar nu-mi pasă, unchiule — urmă el. Află că n-am păzit porcii pîn-acum, ca să mă sinchisesc de primirea, bună sau rea, pe care mi-o faci ; am eu cu ce să mă fac singur binevenit, oriunde m-aș duce !

Și spunînd acestea, scoase din buzunar o pungă dolidă de galbeni, la vederea căreia mesenii rămaseră cu gura căscată. Unii scutură

din cap și începură să şușotească, iar vreo doi- trei, mai lipsiți de rușine, se grăbiră să-și aducă aminte de Lambourne ca de un fost coleg de școală, concetățean, și așa mai departe.

Alți câțiva însă — oameni serioși și potoliți din fire — părăsiră hanul, dându-i a înțelege lui Giles Gosling că, dacă vrea s-o mai ducă bine și în viitor, trebuie să scape cât mai repede de pramatia lui de nepot.

Gosling părea să împărtășească aproape întru totul părerea lor ; căci pînă și priveliștea galbenilor îl lăsa destul de rece pe cinstitul hangiu, deși o asemenea priveliște e, de obicei, îndrăgită de cei din tagma lui.

— Nepoate Michael — grăi el — viră-ți punga la loc. Feciorul surorii mele nu va trebui să plătească nici. un gologan pentru o noapte petrecută în casa mea. Căci socot că nu vei dori să zăbovești mai mult într-un loc unde ești cunoscut prea bine.

— în privința asta, unchiule — răspunse drumețul — voi hotărî eu însumi ce am nevoie, și ce mi-ar prii. Pînă una alta, aș dori să dau de mîncare și de băut acestor vrednici consăteni, care nu-s prea bucuroși să-și amintească de Michael Lambourne, fostul ajutor de chelar. Așa că, dacă vrei să-mi îngădui să petrec pe banii mei, bine ; dacă nu, pînă la „Iepurele toboșar” nu-s decît două minute de mers, și sînt încredințat că vecinii noștri nu se vor codi să mă urmeze la hanul acela.

— Ba nu, Michael — protestă unchiu-său. Vreau să sper că în cei optsprezece ani care-au trecut peste capul tău te-ai mai îndreptat oleacă, așa că nu te las să pleci din casa mea la această oră. Vei căpăta tot ce-ți pofteste inima, numai să nu îritreci măsura. Aș dori, totuși, să știu că punga asta, cu care te groză-

Vești, e pe cît de strașnic umplută, pe atît de cinstit cîștigată.

— Ia auziți-1 pe necredinciosul ăsta, cinstiți megieși 1 se adresează din nou Lambourne mesenilor. Omul ăsta vrea să dezgroape păcatele unei rude care-a lipsit aproape douăzeci de ani de-a- casă ! Cît despre aurul meu, domnilor, aflați că am fost chiar la baștina lui, unde-1 poate culege oricine. Da, oameni buni, am fost în Lumea Nouă, în Eldorado, unde țincii joacă „pietre" cu diamante, iar țărăncuțele înșiră pe ață rubine în chip de mărgele ; acolo, pînă și olanele de pe acoperișuri sînt de aur, iar ulițele sînt podite cu argint curat.

— Pe legea mea, prietene Mike, cu o asemenea țară ar ii grozav să facem negoț ! zise tînă- rul Laurence Goldthred, negustor de mărunțișuri la Abingdon. Dar spune-mi, rogu-te, într-o țară în care aurul e pe toate drumurile, crezi că ar avea căutare pînzeturile, panglicile și mătăsu- rile ?

— O, s-ar putea cîștiga grozav din vînzarea lor ! răspunse Lambourne. Mai ales dacă negustorul e tînăr și chipeș și vine el însuși cu marfa; căci femeile de-acolo sînt cam stricate și, fiind oacheșe de felul lor, se aprind ca iasca în fața unui flăcău bălai ca tine.

— Tare-aș vrea să fac negoț pe-acolo — zise neguțătorul, chicotind.

— Păi nimic mai lesne — spuse Lambourne. Numai de-ai fi același băiat isteț care m-a ajutat cîndva să fur niște mere din grădina starețului. E nevoie doar de nițică alchimie ca să-ți prefaci casa și pămîntul în bani gheață, iar banii într-o corabie mare, cu pînze, ancore, parime și tot dichisul. Și-atunci îți îndeși toată marfa în cală, sub cheie, aduci pe punte vreo cincizeci de flăcăi de ispravă, pe care-i pui sub comanda

mea, și gata povestea : cu toate pinzele sus, pornim spre Lumea Nouă !

— Ascultă povăța unui om prost, vecine Gold- thred — zise hangiu — nu te încumeta pe mare, căci e tare flămîndă. Are-un pîntec fără fund și ți-ar înghiți într-o singură dimineață întreaga avuție a străzii Lombard¹, cu ușurința cu care aș înghiți eu un ou fierț și-o ulcică de vin. Cît despre țara Eldorado a nepotului meu, pot să jur c-a găsit-o în pungile unor prostănaci ca tine. Dar nu te necăji din pricina asta. Hai la masă, căci«e gata cina și vă poftesc la ea pe toți, în cinstea nepotului meu, care s-a întors acasă. Nădăjduiesc, de altfel, că s-a întors ca un om cu desăvîrșire ischimbat. ÎLa drept vorbind, nepoate, isemeni leit cu biata soră^mea.

— în schimb nu prea seamănă cu soțul ei, Benedict Lambourne — se amesteca în vorbă negustorul*, clipiind din ochi. Ții minte, Mike, ce-ai spus într-o zi la școală, cînd dascălul ridicase asupra-ți nuiaua ca să te pedepsească pentru că-i pusesesei piedică tatălui tău, care umbla în cîrji ? „Un copil care vrea sa^—și cunoască tatăl e un copil deștept", așa i-ai .spus. Iar domnul Bricham a rîs, pînă i-au dat lacrimile, și lacrimile lui te-au scutit pe tine să plîngi.

■ — Lasă, că și-a scos el pîrleala cu mine, cu- rînd după aceea ! Dar cum o mai duce vrednicul dascăl ? întrebă Lambourne.

— A murit de mult — răspunse Giles Gosling.

— Ei, odihnească în pace, doar nu mi-a rămas dator cu nimic — spuse Lambourne.

— Adevărat — întări Goldthred. Țin minte cum, ori de cîte ori te croia cu nuiaua, îți spunea că fiecare lovitură de-a lui îl scutește pe călău de o corvoadă.

¹ Veche stradă din Londra, locuită aproape exclusiv de bogătași, încă pe vremea aceea. (n.t.j)

— Pe vremea aceea s-ar fi putut crede că n-o să-i mai lase călăului nici o treabă — își dădu cu părerea paracliserul din Cumnor. Și, la drept vorbind, Moș Chingă n-a cîștigat nici un gologan de pe urma prietenului nostru,

— *Voto a dios* !¹ exclamă Lambourne, pier- zîndu-și, pare-se, răbdarea și-și puse pe cap pălăria cu marginile late, a cărei umbră dădu o expresie sinistră, de bandit spaniol, unor ochi și trăsături ce nu prevesteau, chiar și fără asta, nimic plăcut. Ascultați, domnii mei ! urmă el. Totul are o margine, chiar între prieteni, iar eu v-am permis destul vouă tuturor și vrednicului meu unchi, aci de față, lăsîndu-vă să vă veseliți pe seama șotiilor mele din copilărie. Nu uitați, bunii mei prieteni, că port la brîu o sabie și-un pumnal, pe care le pot folosi cu ușurință cînd sînt scos din sărite.

— Ce-ți trece prin minte ? îngăimă paracliserul.

— Da, ce-ți trece prin minte, omule ? îl în- gîină negustorul de mărunțișuri, foindu-se la celălalt capăt al mesei.

— Să-ți tai gîtul, domnule paracliser, și să-ți curm, astfel, predica de duminică — strigă Lambourne, fioros. Iar pe tine, piosule negustor de pînzeturi, am de gînd să te bat pînă-ai să ajungi să semeni cu unul din baloturile tale.

— Haide, nu mai face atîta gălăgie, nepoate

— interveni hangiu. Prea îți sare repede țandăra ! Iar dumneavoastră, domnilor, ați face mai bine să văamintiți oaspeți ai hangiuului, și că se cuvine să respec- tați onoarea familiei sale. Ciondănelile voastre prostesti- m-au făcut și pe mine să-mi pierd capul și să uit de musafirul acela tăcut, care șade acolo și care, de două zileîncoace, de cînd a poposit

¹ Jur pe Dumnezeu — în limba latină, în text. (n.l.)

în hanul meu, n-a deschis niciodată gura, decît pentru a cere de mîncare și socoteala. O, e o comoară de om ! Și cu toate astea eu îl las, nemernicul de mine ! să stea singur-singurel, în ungherul acela întunecos, fără măcar să-l întreb dacă dorește să cîneze cu noi. Dacă s-ar duce de-aici la „Iepurele toboșar”, m-ar pedepsi cum se cuvine pentru bătăria mea.

Și, scoțîndu-și tichia de catifea, hangiul porni, cu brațul stîng înfășurat într-un ștergar alb, și cu un poc al de argint în mîna dreaptă spre oaspetele singuratic, asupra căruia se îndreptară, o dată cu el, ochii tuturor.

Era un bărbaj; între 25 și 30 de ani, de statură mijlocie, îmbrăcat simplu și cuviincios, dar cu multă demnitate, încît dădea impresia că rangul i-e mai ales decît îmbrăcămintea. Avea aerul unui om rezervat, aplecat asupra gîndurilor sale, iar fața-i era încadrată de un păr negru, ca și ochii, ce scăpărau cu o strălucire neobișnuită, la cea mai mică emoție, deși aveau îndeobște aceeași expresie meditativă și liniștită ca și trăsăturile feței. Curioșii satului se străduiseră din răsputeri să-i afle numele și rangul, precum și pricina pentru care venise la Cumnor, dar nu aflaseră nimic în nici o privință. Giles Gosling, care era starostele satului și un adept zelos al reginei Elisabeta și al religiei protestante, bănuise la început că are de-a face cu unul dintre numeroșii iezuiți sau seminariști trimiși de Roma și de spanioli, parcă înadins pentru a da de lucru spînzurătorilor din Anglia. Socotise însă cu neputință să-și păstreze atare bănuială asupra unui mușteriu atît de liniștit și atît de bun platnic care avea, pare-se, de gînd să zăbovească mai multă vreme la „Ursul negru”.

„Papistașii — își spunea Giles Gosling — sînt uniți între ei ca degetele aceleiași mîini, iar

dacă. omul. ăsta ar fi fost papistaș, ar fi putut găsi lesne adăpost la bogatul *squire* din Besselsley sau în mai știu eu care altă vizuină romano-catolică, în loc să stea într-un han, ca oricare om cinstit, și bun creștin. Și-apoi, deunăzi,, fiind, zi de vineri, a mâncat și el carne sărată cu morcovi, măcar că aveam niște țipari fripți, pe cînste."

Fiind, așadar, încredințat, că mușteriuul său nu era un papistaș, inimosul hangiu îl rugă. cît se poate de curtenitor să bea cu. el o ulcică de vin și să onoreze cu atenția domniei-sale modesta masă pe care-o dădea în cînstea nepotului reîntors acasă. Străinuul scutură din cap^ ca și cum ar fi refuzat invitația, dar hangiuul stăruia :

— Zău așa, domnule, bunul renume al casei mele e strîns legat de buna dispoziție' a celor ce-i calcă pragul ; și apoi, se află printre noi, lă Cumnor (dar oare unde nu se află ?) guri rele care cîr.tesc împotriva celor ce-și trag cușma peste ochi și se uită îndărăt, la vremile apuse, în loc să se bucure de: vremea însorită și frumoasă, trimisă de Dumnezeu sul> chipul fermecător al reginei noastre. Elisabeta.

— Nu cumva crezi, jupîne hangiu — răspunse străinuul — că un om cufundat în propriile sale gînduri, la umbra propriei, sale pălării,, săvîrșește vreo trădare ? Ai trăit în această lume dk două ori mai mult decît mine, și trebuie să știi că sînt cjindim' ce ne bîntuie fără vrerea- noastră, și căroră ar fi zadarnic să le spunem : plecați și lă- sați-mă să mă veselesc !

— Pe legea mea — spuse Giles Gosling — dacă astfel de gînduri negre îți frămîntă cugetul și nu vor să plece cîndr le poruncești îri englezeasca norodului, vom chema de la Oxford pe unui din dracii lui tata Băcon, să le alunge cu ajutorul' logicii și al limbii ebraice. Dar, ce-ai

zice, nobile oaspe, să le înecam, într-o mare' r<yşfe de vin scînteietor ? Iartă-mă, domnule, că-ţi vorbesc atît de deschis. Sînt un hangiu bătrîn şi nu ştim să tac. Mutra asta posacă nu-ţi şade bine, nu se potriveşte cu nişte botfori Instruiţi, cu o pălărie atît de frumoasă, cu haina asta nouă- luouţă şi cu punga dumitale plină. Dă-o naibii de melancolie, lasr-o în seama acelora care umblă cu picioarele înfăşurate în şomoioage de paie, cu capul vîrît într-o tichie de pislă, cu trupul acoperit de-o jiletcă subţire ca pinza de păianjen şi cu punga goală, fără nici o lăţcaie care să poată alunga diavolul melancoliei. Bea, domnule, căci de nu,, îţi jur pe licoarea asta straşnică, te vom ţine departe de plăcuta noastră tovărăşie, lăsîndu-te pe tărîmul cel trist, stăpînit de negurile melancoliei.

— Ai dreptate, cinstite hangiu — zise oaspetele, cu un'suris amar. Nu se cuvine ca un om posomorît ca mine să umbrească veselia unor semenî mai fericiţi decît el. Voi bea, de aceea, cu muşteriii dumitale, ca nu cumva să spună că le stric chefu.

Şi, într-adevăr, străinul se ridică de la locul său şi veni lîngă ceilalţi, care, urmînd îndemnul şi pilda lui Michael Lambourne, făcuseră între timp cîţiva paşi dincolo de graniţa cumpătării, precum se vedea după tonul cu care numitul Lambourne îi întreba despre vechile sale cunoştinţe, şi după hohotele de rîs ce însoţeau fiecare răspuns al lor. Giles Gosling păru cam stîinjenit de preagălăgioasa lor veselie şi se simţi da lor să o scuze într-un fel în faţa străinului :

— Auzindu-i cum vorbesc* ai zice că toţi îs crescuţi în codru, şi că n-au altă lege decît „Punga sau viaţa Şi totuşi, mîine vei vedea că-s nişte meseriaşi şi negustori cumsecade şi

cinstiți, pe cît poate fi cinstit un om care-ți măsoară un cot de postav mai scurt c-un deget, sau care-ți plătește o poliță în monede mai ușoare. Bunăoară, zurbagiul acela cu haina descheiată și cu pălăria pusă de-a-ndoaselea, peste o chică zbîrlită ca spinarea unui ciine flocos, nu-i un mocîrșan, cum ai putea crede, ci un negustor care în dugheana lui de la Abingdon umblă sclivisit ca un candidat la slujba de primar. Vorbește cu atîta ușurință de tilhăriile lui, încît ai crede că-și petrece noapte de noapte pe drumul mare între Hounslow și Londra, cînd, de fapt, doarme buștean în patul său cu saltea de puf, între o luminare și o Biblie, puse acolo ca să sperie duhurile rele.

— Dar nepotul dumitale, Michael Lambourne, este și el un astfel de lăudăros, ca toți ceilalți ?

— Ei, mă cam pui în încurcătură — răspunse hangiu. Nepotul meu e nepotul meu și cu toate că a fost mare pușlama în tinerețe, s-ar putea totuși să se fi schimbat în bine, s-au mai văzut asemenea lucruri. Și n-aș vrea să iei drept literă de evanghelie tot ce-am spus despre el mai adineauri : l-am recunoscut de la bun început și-am glumit pe socoteala lui ca să-i mai retez din trufie. Și-acum, domnule, sub ce nume să-l prezint acestor voinici pe alesul meu oaspe ?

— Sub numele de Tressilian, jupîne hangiu — dădu răspuns străinul.

— Tressilian ? E un nume frumos și mi se pare că-i de obîrșie din Cornwall, căci cunoști, cred, zicala :

„Pe cei din Cornwall îi dă de gol
Numele lor :Tre, Pen sau Pol".

Va să zică, pot spune : vrednicul domn Tressilian din Cornwall ?

— Nu spune mai mult decît ti-am îngăduit eu însumi să spui, jupîne hangiu, dacă vrei să nu spui decît adevărul.

Hangiul nu-și împinse mai departe curiozitatea, ci îl prezentă pe domnul Tressilian amicilor nepotului său. După ce-l salutară și băură în sănătatea lui, aceștia își urmară convorbirea, oprindu-se din cînd în cînd pentru a mai face vreo închinare.

CAPITOLUL II

Vorbești despre tinărul domn Lancelot ?
Shakespeare : „Neguțătorul din Veneția”*

După o scurtă pauză, domnul Goldthred, îmboldit de hangiu și încurajat de bunăvoința veselilor săi oaspeți, le desfătă acestora auzul cu următorul cântec :

Din toate păsările, mie Mi-i dragă
buha doar :
Pentru bețivi ea-i pildă vie —
Chefliu ca ea, mai rar !
Cînd soarele-a apus în zarer Ea își
alege un copac, în care Petrece,
chiuind în gura mare.
Să bem, dar, fie vremea cît de rea.
În fiecare noapte, pentru ea !

Cînd ciocîrlia, lăudată, își
doarme somnul lin,
Stă buha trează, noaptea toată,
Și cîntă, fără chin.
Deci, sus ulcica, măi fîrtați,
Și cîntecul, cu mine să-l cîntați, Pînă-ți
cădea sub masă, lați ! Să bem, dar, fie
vremea cît de rea în fiecare noapte,
pentru ea !

– Strașnic cîntec ! zise Michael Lambourne cînd neguțătorul își sfîrși cîntarea. S-ar părea că nu s-a stîns cu totul printre voi flacăra vieții bune de odinioară, deși mi se sfișie inima cînd mă gîndesc la toți prietenii pe care mi i-ați'pomenit, punînd cîte o cruce în dreptul fiecăruia ! Va să zică, Will Plescăilă din Wallingford ne-a părăsit ?

– Da, a murit ca un cerb, străpuns de săgeata lui moș Thatcham, aprigul paznic al parcului de vînătoare din Donnington – răspunse unul dintre convivi.

– Țare-i mai plăcea vînatul și cîte o cană de vin bun ! oftă Lambourne. Hai să ridicăm ulcica în amintirea lui !

După ce cinstiră cum se cuvine memoria răposatului, Lambourne întrebă de soarta unui anume Prance din Padworth.

– S-a dus în lumea dreptilor, acum vreo zece ani – îi răspunse neguțătorul, adăugînd : Moș Chingă și o funiQ de cinci parale știu cel mai bine cum s-au petrecut lucrurile.

– Cum, l-au spînzurat pe bietul Prance, așa, nitam-nisam ? ! Fiindcă-i plăcea să se plimbe noaptea pe lună ? Domnii mei, să ridicăm ulcica în amintirea lui ! Dar ce-a devenit Hal cel peneș, am uitat cum îl mai chema-, dar țin minte că purta pană la pălărie și locuia lîngă Yattenden.

– întrebi de Hal Hampseed ? zise negustorul. Păi, dacă mai ții minte, era un soi de boiernaș și-și cam vîra nasul în politică ; ei bine, acum vreo doi-trei ani, cînd căruța ducelui de Norfolk ¹ s-a împotmolit în noroi, era s-o pățească și el> dar și-a luat tălpășița din țară, înainte de a

¹ Ducele de Norfolk trecuse de partea Măriei Stuart, sperînd s-o ia de nevastă și să devină astfel regele Scoției ; a fost decapitat la Londra, din porunca Elisabetei.

fi pus la popreală. De-atunci, nu s-a mai auzit nimic despre dînsul.

– După* atîtea nenorociri – urmă Michael Lambourne – nu mai are rost să întreb ce-i cu Tony Foster, căci sînt încredințat că unul ca el n-a putut scăpa de ștreang, de săgeată sau de vreo altă sculă, într-o vreme cînd asemenea scule se găseau pe toate drumurile.

– Despre care Tony Foster vorbești ? întrebă hangiul.

– Păi, despre Tony, zis „Surcică”, poreclit astfel fiindcă a dat foc, cu o surcică aprinsă, rugului care i-a mistuit pe Latimer și Ridley ¹, după ce vîntul stinsese făclia lui Moș Chingă, și nu se mai arăta nimeni dornic să aprindă rugul, nici măcar de dragul banilor.

– Află că Tony Foster acela trăiește și pro- pășește – îl lămuri hangiul. Dar nu cumva să-i spui Tony „Surcică”, dacă vrei să scapi cu viață.

– Cum așa ? A ajuns să-i fie rușine de porecla lui ? se miră Lambourne. Parcă se fălea cu ea ; ba țin minte că l-am auzit odată spunînd că-i place la fel de mult să vadă un eretic pe rug, ca și un bou pe frigare.

– Da, nepoate, dar asta a fost pe vremea reginei Mary, cînd tatăl lui Tony era iconomul mănăstirii din Abingdon. Intre timp însă, Tony s-a însurat cu o puritană bigotă, și-i el însuși, te încredințez, un protestant fanatic.

– Da, și se ține fudul, și nici nu se mai uită la vechii lui prieteni – întări negustorul.

– Atunci, nu mă mai miră că-i merge bine – zise Lambourne – fiindcă așa-i omul : cum pune ceva bani la ciorap, se ferește din calea acelora care-și au vistieria în buzunarele altora.

¹ Latimer și Ridley, episcopi protestanți, executați sub domnia reginei catolice Maria Stuart. (n.t.)

— îi merge bine, zici ? făcu negustorul. Păi, mai ții minte Casa Cumnor, străvechiul așeză- mint de lingă cimitir ?

— Cum să n-o țin minte, cî-nd am prădat de trei ori livada de lingă cimitir? Era reședința priorului, ori de cîte ori bîntuia la Abingdon ciuma sau vreo altă molimă.

— Era, dar nu mai e de mult — spuse hangiu. Acum Anthony Foster e stăpinul casei ; a primit-o în folosință de la un mare curtean, căruia coroana i-a dăruit pămînturile bisericești. Locuiește acolo și nu se amestecă de fel cu piriții din Cumnor, de parcă ar fi el însuși un cavaler încins cu spadă.

— Și asta nu atît din pricina trufiei lui — zise negustorul. E la mijloc o domniță frumoasă, pe care Tony o ferește pînă și de lumina zilei.

— Păi, parcă spuneai că Foster e înșurat cu o puritană ! se amestecă în vorbă Tressilian.

— De înșurat, s-a înșurat el, ce-i drept, cu o puritană mai afurisită decît oricare dintre habotnicele care mănîncă carne în postul cel mare ; și au trăit împreună ca pisica și ciinele, pe cîte spuneau oamenii. Dar a murit, fie-i țărîna ușoară ! Iar Tony a rămas cu o copilită gingașă, pe care vrea, cică, s-o mărite. De-aia vorbește lumea atîta despre ea.

— Cum adică ? De ce vorbește lumea despre ea ? întrebă Tressilian.

— Păi, știu și eu ? rosti hangiu. Pesemne fi- indcă-i frumoasă ca un îngerăș, așa se zice, și fiindcă nimeni nu știe de unde vine, tocmai de aceea vor toți să afle de ce-i păzită cu atîta strășnicie. Cît despre mine, n-am văzut-o niciodată. Mi se pare însă că dumneata ai văzut-o, nu-i așa, jupîne Goldthred ?

— Așa-i, bătrîne — răspunse neguțătorul. într-o zi treceam călare pe-acolo, venind de la

Abingdon, apucasem prin parc, nu pe drumul obișnuit, gîndindu-mă că aş putea, ca vechi prieten al noului stăpîn al casei, s-o iau prin pădure, fiindcă era tare cald și fiindcă voiam să-mi feresc de praf pieptarul de culoarea piersicii, știți, ăla împodobit cu găitane de aur. Ei, și cum treceam eu așa pe sub zidul răsăritean al clădirii, unde-s zugrăvite viețile sfinților și alte asemenea povești, cum treceam eu așa, îmbrăcat precum vă spusei...

— Voi ai, firește, să scoți ochii unei fetișcane frumoase, cu îmbrăcămintea ta — îl întrerupse Michael Lambourne. Ah, hoțule, nu te-ai lăsat de tertipurile tale !

— Nu, nu-i așa ! chicoti negustorul. Nu-i chiar așa. Dar știi, mă îboldea curiozitatea, și mi-era și puțin milă de sărmana copilă, care, de dimineață pînă seara nu vede pe nimeni în afară de pocitul ăla de Tony Foster, cu picioarele lui strîmbe, cu sprincenele-i negre veșnic încruntate și cu capul lui de bivol.

— Iar tu voiai, firește, să-i arăți fetei un trup zvelt, strîns într-un pieptar de mătase, cu niște piciorușe subțiri ca de găinușă, încălțate în bot- fori de piele, și-o față rotundă, veșnic suriză- toare, încununată de o pălărie de catifea, cu o pană de curcan și cu o spelcă de aur ? ! De, frumosule, negustorii care au marfă bună sînt dornici să o arate !

— Văd eu că ești pizmaș pe mine, Michael — zise Goldthred. Dar zău că norocul meu ți s-ar fi putut întîmpla și ție, sau oricărui altuia.

— Ia te uită, neobrăzatul ! îl repezi Lambourne. Nu cumva îți închipui că obrazul tău de plăcintă și manierele tale de negustoraș pot sta alături de cele ale unui gentilom viteaz ?

era îmbrăcată ca o domniță, te rog să mă crezi, purta niște veșminte scumpe și frumoase, care-ar fi putut sluji chiar și reginei : rochia ei cu mâneci lungi era croită dintr-un satin de culoarea ghimberului, care trebuie să fi costat, după socoteala mea, vreo treizeci de șilingi cotul ; și era căptușită cu tafta moară, tivită cu două găitane late, din fir de aur și de argint. Și purta, domnule, o pălărie cum nu s-a mai văzut prin părțile noastre, de tafta vișinie, brodată cu scorpioni venețieni și tivită cu fir de aur. Cît despre tunică, purta una de modă veche...

— Domnule, n-ai să intri pe la rege, cum regele îmbrăcată, și să-l vezi de aproape? —
Tressiliană, deși deapănă, te rog să mă crezi, purta niște veșminte scumpe și frumoase, care-ar fi putut sluji chiar și reginei : rochia ei cu mâneci lungi era croită dintr-un satin de culoarea ghimberului, care trebuie să fi costat, după socoteala mea, vreo treizeci de șilingi cotul ; și era căptușită cu tafta moară, tivită cu două găitane late, din fir de aur și de argint. Și purta, domnule, o pălărie cum nu s-a mai văzut prin părțile noastre, de tafta vișinie, brodată cu scorpioni venețieni și tivită cu fir de aur. Cît despre tunică, purta una de modă veche...

— Nu-i atât meritul meu, cît bunăvoința dumitale, zise jupîn Goldfhred. Dar, fiindcă-ți face plăcere, negustorul. Am păgat însă de seamă că avea vrednice domn Tressilian, îmi voi urma povestire a,, în ciuda tuturor zeflemelilor acestui oștean viteaz, care, în treacăt fie spus, a primit mai multe bobîrnace decît coroane în Țările de Jos... Ei, și cum vă spuneam, trecînd eu pe-acolo, cu friul lăsat slobod pe greabănul buiestrașului meu, am auzit deodată că se deschide fereastra. Și, să mă pedepsească Dumnezeu dacă te mint, domnule, am zărit în fereastră o femeie frumoasă cum nu mai văzusem niciodată, măcar că mi-a fost dat să văd, la viața mea, destule fete drăguțe.

— Pot să te întreb cum arăta? îi iscodi Tressilian.

— O, domnule —*. răspunse jupîn. Goldthred

un evantai cu mîner de fildeș, cu incrustații cam năstrușnice. Cît despre culoarea părului, n-aș putea spune precis, dar oricum ar fi fost, purta deasupra o rețea de mătase verzuie, țesută cu fir de aur.

— Ce-nseamnă o memorie de negustor ! exclamă Lambourne. Dumnealui îl întreabă de frumusețea fetei, iar el îi vorbește de hainele ei frumoase !

— Păi n-am prea avut vreme să mă uit la dînsa — zise negustorul, oarecum descumpănit. Tocmai cînd mă pregăteam să-i dau bună ziua, surîzînd...

— întocmai ca o maimuță care surîde unei castane — îl întrerupse Lambourne.

— Tocmai atunci s-a ivit însuși Tony Foster, cu un ciomag în mînă — urmă Goldthred, fără să se sinchisească de cel care-l întrerupsese.

Acesta însă îl întrerupse din nou :

— Și ți-a spart capul, nădăjduiesc, pentru neobrăzarea ta.

— Asta-i mai ușor de zis decît de făcut — protestă indignat Goldthred. Nu, n-a fost spart nici un cap, e drept că a întins spre mine ciomagul și, amenințîndu-mă cu bătaia, m-a întrebat ce caut acolo și de ce nu merg pe drumul comunal. Iar eu i-aș fi dat una zdravănă peste bot, dacă nu mi-ar fi fost teamă că frumoasa domniță ar fi putut să leșine.

— Hai: te cară, neghiobule ! îl repezi Lambourne. Care cavalier viteaz s-a gîndit vreodată la spaima domniței sale, cînd se bătea, sub ochii ei, cu vreun uriaș, vreun căpcăun sau vreun vrăjitor, pentru a o slobozi din robie ? Dar ce-ți vorbesc eu ție de căpcăuni, cînd tu te-ai speria și de-un biet tăun ? ! Ai pierdut, văd, un prilej fără seamăn !

— N-ai decît să te folosești tu de acest prilej, lăudărosule ! îl înfruntă Goldthred. Castelul fermecat, și căpcăunul, și domnița nu s-au clintit din loc, așa că, dacă ai curajul, du-te acolo !

— M-aș duce, zău, pentru o cofă de vin — zise oșteanul. Sau stai, tot n-am eu destulă rufă-rie : dacă pui prinsoare cu mine, pe o bucată de pînză de Olanda, contra cinci galbeni, mă duc chiar mîine dimineață la conac și-l silesc pe Tony Foster să mă prezinte frumoasei domnițe. Primești ?

— Primesc — răspunse negustorul. Și sînt încredințat că voi cîștiga prinsoarea, chiar de-ai fi la fel de neobrăzat ca diavolul însuși. Hangiul nostru va păstra zăloagele.

— Nu primesc zăloage pentru un asemenea rămășag — zise Gosling. Nepoate, fii bun și bea-ți liniștit vinul și nu te mai vîrî în treburi de-astea. Te încredințez că domnul Foster are destulă trecere ca să te pună la popreală în ce- tățuia din Oxford, sau să-ti vîre picioarele în butuc...

— Nu mi-e frică de Tony Foster și de mînia lui — răspunse Lambourne. Cu sau fără voia lui, o să-i fac o vizită frumoasei sale domnițe, așa să-mi ajute sfintu' Gheorghe !

— Domnul meu, aș suporta jumătate din ră
mășag, dacă mi-ai îngădui să te însoțesc — spuse
Tressilian. * *

— La ce ți-ar folosi, domnule ? îl întrebă Lambourne.

— La nimic, decît că mi-ar da puțința să văd cu ochii mei vitejia și iscusința dumitale. Sînt un drumeț dornic de întîlniri și de întîmplări neobișnuite, aidoma cavalerilor din vechime care porneau în căutarea aventurii.

— Dacă-ți face plăcere să vezi cum se prinde un păstrăv, poștește, privitorii, fie ei cît de mulți,

o plăcere să iau parte la un chef gălăgios, cu glume și certuri de 'bețivi., cu vorbe făxa perdea, înjurături și alte alea, cînd știu că toate astea aduc pagubă cuiva, în loc să-l îmbogățească. Și totuși multe moșii frumoșele s-au prăpădit din

nu mă stînjenesc. Ridic ulcica pentru izbînda mea. Și-i voi reteza picioarele de la genunchi în jos ticălosului care va refuza să bea cu mine.

Cana pe care Michael Lambourne o dădu acum pe gît fusese precedată de atîtea altele, încît rațiunea începu să se clatine pe tronul ei. Bețivanul începu să-l înjure pe negustor, care refuza, pe bună dreptate, să bea în cinstea unui rămășag pe care urma să-l piardă.

— Ascultă, nemernicule, tocmai tu, care n-ai mai multă minte decît un ghem de ață încîlcită, ți-ai găsit să tai firul în patru cu mine ? Acuși fac din tine un șiret lung de cincizeci de coți !

Dar cînd să-și scoală sabia pentru a-și pune în aplicare planul, Lambourne se pomeni luat pe sus de chelar și de cămăraș, care-l duseră în odaia lui, ca să se liniștească, dormind în voie.

Cheful se sparse, iar mușteriii se risipiră,, spre mulțumirea hangului și spre nemulțumirea unora dintre ei, care nu prea voiau să plece de lîngă o băutură atît de strașnică, mai ales cînd nu-i costa nici un gologan. Plecară totuși, lăsîndu-i doar pe Gosling și pe Tressilian în încăperea golită.

— Pe legea mea — zise cel dintîi — mă întreb ce plăcere găsesc boierii noștri să-și cheltuiască averea dînd ospete, fără a le cere musafirilor să plătească. Eu unul nu prea obișnuiesc să dau ospete, iar cînd le dau, mă doare-n suflet, pe sfîntul Iulian.! Fiecare din cîmile astea goale, sleite de nepotul meu și de ortacii săi beți, i-ar fi putut aduce ciștig unuia din tagma mea, dar mie mi-aduce doar pagubă. Nu-mi face, zăai, nici

pricina unei astfel de risipe, care-i sărăcește și pe hangii. Căci cine naiba ar mai dori să dea bani pentru băutură la „Ursul negru”, cînd ar putea s-o capete de pomană, în casa unui nobil sau a unui boiernaș ?

După aceea, hangiul începu să tune și să ful-^ gere împotriva chelarilor și a rîndașilor săi, care încercau să înlătore rămășițele chefului și să pună rînduială în încăpere.

Iar în cele din urmă, vrînd să-și illustreze mo^ raia cu o pildă, sparse o tavă cu vreo zece pahare, chipurile pentru a arăta cum se face curățenie la „Trei cocori”, cea mai grozavă tavernă din Londra acelei vremi.

Zgomotul sticlei sparte îl făcu să se dezmetic ceașcă și se retrase în odaia lui, unde adormi buștean, pînă a doua zi dimineață.

CAPITOLUL III

Nu, tot ce-am spus rămîne în

picioare :

Eu unul țin la vesela prinsoare, Căci, treaz
fiind, nu-mi calc cuvîntul

dat

Cu-o zi-nainte, cînd fusesem beat.

Masa de joc.

— Ce mai face nepotul dumitale, jupîne hangiu ? îl iscodi Tressilian pe Giles Gosling, cînd acesta apăru în sala de mese, a doua zi după petrecerea înfățișată în capitolul dinainte. Se simte bine și-și ține prinsoarea ?

— De simțit, se simte bine, căci a pornit de- aici încă acum două ceasuri, către bîrlogurile nu știu căror prieteni vechi, și abia s-a întors, iar în clipa de față înfulecă niște ouă proaspete, stropite cu vin tămîios. Cît despre prinsoare, te sfătuiesc prietenește să nu te amesteci în treaba asta, sau în orice altă treabă pusă la cale de Mike. Mai bine drege-ți pîntecul cu o ciorbă fierbinte și lasă-l pe nepotul meu și pe jupîn Goldthred să se descurce cum știu cu prinsoarea lor.

— Mi se pare mie, jupîne, că nu prea știi ce să spui despre acest nepot al dumitale și că nu-ți vine nici să-l vorbești de rău, nici să-l lauzi fără oarecari muștrări de cuget.

— Adevărat ai grăit, domnule Tressilian — răspunse Giles Gosling. Simțămintele mele de unchi îmi șoptesc într-o ureche : „Giles, Giles, de ce-1 defăimezi pe feciorul surorii tale ?” Dar îndată vine duhul dreptății și-mi șoptește în cea-

laltă ureche : „Iată un mușteriu mai vrednic decît toti cei ce-au călcat pragul „Ursului negru", un mușteriu care plătește întotdeauna cît i se cere, fără să se plîngă de nimic, lasă că nici n-ar avea de ce, iar tu, hangiu bătrîn, care-ți plătești de treizeci de ani încoace birurile în tîr- gușorul Cumnor. căruia ai ajuns acum să-i fii staroste, găsești cu cale să-l lași tocmai pe acest mușteriu neasemuit, pe acest om ales, pe această minune de călător să cadă în mrejele nepotului tău, cunoscut ca un potlogar în stare de orice, ca un jucător de cărți și de zaruri, ca un doctor în cele șapte științe diavolești !/ Nu, pe Dumnezeuul meu ! Aș putea să-nchid ochii și să-l las să pună gheara pe un fluturaș ca Goldthred, dar dumitale, care ești oaspetele meu, trebuie să-ți dau de știre, ca să te poți feri, numai să ai încredere și să iei aminte la cele ce-ți voi spune.

– Firește că-ți voi asculta povața, jupîne hangiu – grăi Tressilian. Totuși nu-mi pot lua înapoi cuvîntul dat, în ce privește partea mea din prinsoare. Binevoiește însă a-mi mai da o povață- două. Spune-mi, de pildă, cine și ce este acest Foster, și pentru ce-o împresoară cu atîta taină pe domnița aceea ?

– N-aș putea, zău, să adaug mai nimic la cele ce ai auzit aseară – răspunse Gosling. Domnul Foster a fost papistaș pe vremea reginei Mary, iar acum, sub domnia Elisabetei, e protestant, înainte vreme era unul din vasalii priorului d^ la Abingdon, iar acum a ajuns stăpînul fostului domeniu mănăstiresc. Va să zică era sărac, iar acum e bogat. Se spune că în străvechea ctitorie ar fi acum niște odăi destul de frumos împodobite pentru a o putea găzdui și pe regină, Domnul s-o binecuvînteze. Unii spun că Foster ar fi găsit o comoară în livadă, alții că s-ar fi vîndut diavolului, sau că ar fi furat de la stareț argintăria

bisericii, care fusese ascunsă în mănăstire pe vremea Reformei. Sigur e că-i un om bogat, și numai Dumnezeu și propria lui conștiință, sau poate și diavolul, știu cam de-a ajuns astfel. Pe deasupra, mai e și țințos, și a încetat să mai aibă de-a face cu toți localnicii, ca și cum ar dori să păstreze o taină anume, sau s-ar socoti plămădit ciintr-un alt aluat decît noi, ceștialalți. Mai mult ca sigur că are să se ia în bețe cu nepotul meu, dacă acesta o săi se vîre în suflet, și mi-ar părea tcire rău dacă dumneata, cinstite domnule Tressilian, vei stărui să-l însoțești pe Mike. .

Tressilian îi făgădui că va fi cu băgare de seamă,, așa că să nu se teamă din această pricină.

Primi apoi invitația hangului și se așeză la masă, împreună, cu dînsul, ca să guste din strașnicele bucate aduse de Cecilia, frumoasa lui fiică și ospătăriță. Tocmai sfîrșiseră micul dejun, cînd eroul, nopții trecute, Michael Lambourne, păși în încăpere. Se vedea că-și dăduse oarecare silință ca să-și schimbe înfățișarea, căci purta acum, cu cea mai mare grijă, un costum de croială nouă, care nu semăna de loc cu straietele din ajun.

— Pe legea mea, unchiule — rosti viteazul — ne-ai adăpat strașnic aseară. Tare-aș mai bea cu tine o butelcuță de tămîios ! Ia te uită, da' frumoasă te-ai mai făcut, verișoară Cecilia ! Te lăsasem o pruncă în leagăn, iar acum ești ditamai fetișcana, cu pieptar de catifea ! Vino-ncoace, copila mea, să te sărut și să te binecuvîntez.

— Dă-i pace Ceciliei, nepoate, și las-o să-și vadă de treabă — zise Giles Gosling. Căci deși maică-ta mi-a fost soră, asta nu-ți dă dreptul să te socotești vărul fetei mele.

— Dar ce-ți închipui, unchiule, că-s păgîn, să m-ating de cei din neamul meu ?

— N-am zis asta, Mike, dar mie-mi place să fiu prevăzător. E drept că strălucești ca un șarpe când îți leapădă, în primăvară, pielea veche, dar nu vreau să mi te furișezi în raiul meu. Tii, da' frumos mai arăți, băiete ! Cine te-ar vedea acum, alături de domnul Tressilian, ar zice că tu ești adevăratul gentilom, iar dumnealui, cu costumul ăsta cenușiu de călărie, un biet ajutor de chelar 1

— Da' de unde, unchiule ! Numai un om crescut la țară, ca tine, ar putea să creadă una ca asta !

— Va să zică, stăruie să-i faci o vizită vechiului dumitale prieten ? îl întreabă Tressilian.

— ■ Da, domnule — răspunse Lambourne. Când ai pus miza, trebuie să joci, asta-i legea jocului în întreaga lume. Dacă nu mă-nșală memoria (căci am vîrit-o cam prea adînc în clondirul cu vin), spuneai că vrei să iei și dumneata parte la jocul meu.

— Aș dori să te însoțesc, dacă vei avea bunăvoința să-mi îngădui ^ spuse Tressilian. Și am încredințat vrednicei noastre gazde partea mea de zălog.

— Așa-i ¹— ■ adevărit Giles Gosling. Mi^a dat niște galbeni pe cînte, vrednici să fie cheltuiți pe un vin bun. Eu unul vă doresc noroc în vizita voastră la Tony Foster, dacă țineți morțiș la ea. Dar, pe legea mea, ați face bine să mai beți ceva înainte de a pomi, iiindcă mă tem că .primirea voastră acolo, la conac, va fi cam uscată. Iar dacă dați, cumva, de bucluc, să nu scoateți sabia, ci să trimiteți după mine, căci Giles Gosling e starostele satului și «-ar putea să-i mai .pună cu botul pe iabe .pe Tony, oricît ar fi acesta de cilibiu.

Nepotul ascultă întocmai povața sanchiului, dînd de dușcă încă o ulcică de vin, căci băgase pasămite de seamă că mintea îl slujea cel mai

bine atunci cînd își muia, încă de dimineață, tîmplele într-o ulcică adîncă. După aceea, porni împreună cu Tressilian spre reședința lui Anthony Foster.

Satul Cumnor era așezat pe un deal, lângă care, într-un parc împădurit, se aila străvechea clădire, locuită acum de Anthony Foster. Pe vremea aceea, parcul era înșesat de copaci rămuroși, îndeosebi stejari bătrîni și masivi, ce-și întinneau brațele uriașe deasupra zidului înalt care împrejmuia domeniul, dîndu-i astfel înfățișarea tristă și mohorîtă a unei mănăstiri. Se intra în parc printr-o poartă veche, tăiată în zidul de împrejmuire, și alcătuită din două blăni uriașe de stejar, ghintuite cu piroane, aidoma porții oricărui oraș din vechime.

— N-o să ne fie prea ușor să pătrundem aici dacă stăpînul casei va refuza să ne deschidă — zise Michael Lambourne, privind spre poartă. Cu firea lui bănuitoare, nu m-aș mira să ne lase afară, mai ales după vizita pe care i-a făcut-o dobitocul ăla de negustoraș. Ba nu — adause el, înpingînd uriașa poartă, care se deschise — poarta ne poștește înăuntru.

Pășiră amîndoi pe o alee umbrită de stejari bătrîni și străjuită cîndva de un gard viu de arbuști înalți, de tisă ; nefiind tunși de mulți ani de zile, aceștia crescuseră însă cît niște tufe mari și astupau acum, cu ramurile lor negre, drumeagul pe care-l mărginiseră odinioară. Aleea însăși era năpădită de iarbă și astupată, în două-trei locuri, de mormane de găteje, tăiate din copacii doborîți în parcul din apropiere, și puse la uscat în locurile acelea. Cărrile ce se încrucișau, ici și colo, cu această alee principală, erau, la rîndu-le, năpădite de tufe și de vreascuri. La puternica impresie de dezolare pe care-o încearcă oamenii ori de cîte ori contemplă vreo lucrare

omenească adusă în risipă din pricina lipsei de îngrijire, se adăuga aici atmosfera sumbră răș-pîndită de acei uriași copaci, ale căror ramuri nu lăsau să treacă nici o rază de soare, nici măcar în toiul amiezii. Pînă și Michael Lambourne încerca un sentiment de dezolare, deși era îndeobște nesimțitor la tot ceea ce nu-i privea nemijlocit propria persoană.

— Pădurea asta e neagră ca o gură de lup — îi spuse el lui Tressilian în timp ce păseau încet, alături, pe aleea solitară, la capătul căreia se zărea fațada străvechiului edificiu monastic, cu ferestrele sale boltite și cu zidurile sale de cărămidă, năpădite de iederă și dominate de lujerele zvelte ale hornurilor de piatră. Și totuși — urmă Lambourne — îl înțeleg pe Foster : de vreme ce nu-i bucuros de oaspeți, e firesc să-și țină casa într-o stare ce nu-i poate îmbia decît pe puțini dintre ei să-i calce pragul. De-ar fi rămas însă același Anthony pe care l-am cunoscut eu cîndva, stejarii aceștia masivi ar fi ajuns de mult în stă- pînirea vreunui chereștegiu cîstit, curtea clădirii ar fi fost mai luminoasă la miezul nopții decît e acum la amiază, iar domnul Foster și-ar fi risipit cu dărnicie cîștigul în vreun tripou tainic din mahalaua Whitefriars.

— Era chiar atît de risipitor ? întrebă Tressilian.

— Nu era un sfînt, ca noi toți de altfel, și nici strîngător din fire. Dar, ce nu-mi plăcea la Tony, era că nu voia să-și împartă cu nimeni bucuriile și că-i părea rău de orice strop de apă care curgea dincolo de jgheabul morii lui. L-am văzut sleind de unul singur niște butii pîntecoase, pe care nu m-aș fi încumetat să le atac nici măcar cu ajutorul celui mai destoinic sugerbute din Berkshire. Năravul ăsta, și o oarecare aplecare spre superstiție, pe care-o avea din naștere, îl

faceau nevrednic de tovărășia unui om cumsecade. Iar acum s-a îngropat de viu aici, într-o vizuină ce se potrivește de minune cu un vulpoi viclean' ca el.

— Aș vrea să te întreb, domnule Lambourne, pentru ce ții atât de mult să-l revezi pe fostul dumitale amic, deși firea lui se deosebește într-atîta de a dumitale ?

— Iar eu aș vrea să te întreb, domnule Tressilian, pentru ce ai ținut dumneata atît de mult să mă însoțești în această vizită ?

— Ți-am mai spus-o : din simplă curiozitate.

— Nu zău ? ! Grozavi mai sînteți voi ăștia, domni cuviincioși, cu obrazul subțire, care vă închipuiți că ne puteți duce de nas pe noi, cei ce trăim din puterile minții noastre slobode ! Dacă eu ți-aș fi răspuns la; întrebare spunîndu-ți că simpla curiozitate mă mină spre vechiul meu amic Anthony Foster, pun mîna-n foc. c-ai fi zis că umbla cu șoalda.

— Și, mă rog; de ce n-ar fi curiozitatea un motiv îndeajuns de temeinic ?

— Lasă, domnule; nu mă poți duce dumneata de nas așa de lesne, am trăit prea îndelungă vreme printre deștepți, ca să ian acum neghina drept grîu. Dumneata ești nobil din naștere și prin¹ creșterea primită, se și vede din purtările dumitale, și totuși te înhăitezi cu un derbedeu ca mine, cum mă socotesc unii, ba mă și însoțești într-o vizită la un om pe care nici nu-l cunoști. Și; asta,' chipurile, din simplă curiozitate ! Las-o-n- colo, domnule !

— Să zicem că bănuielile dumitale ar fi întemeiate — răspunse Tressilian — nu mi-ai arătat însă destulă încredere ca să mă simt îndemnat, la rîndu-mi, să ți-o acord pe-a mea

— O, dacă despre asta e vorba, temeiurile mele sînt cît se poate de limpezi. îmi place să trăiesc

bine, și-mi cumpăr plăcerile cu galbeni, cît îi am, iar cînd punga se golește, caut s-o umplu la loc

— zise Lambourne, azvîrlindu-și punga în aer și prinzînd-o din zbor. Și-acum — urmă el — dacă această frumoasă nevăzută, această domniță a lui Tony, zis Surcică, este într-adevăr o minune de fată, cum zice lumea, atunci s-ar putea, zău, să mă ajute să-mi prefac galbenii în parale. Iar dacă Tony e chiar atît de bogat cum se zvonește, s-ar putea să-mi slujească drept piatră filozofală, că să-mi prefac la loc paralele în galbeni.

Vorbînd astfel, intraseră într-o livadă mare, care înconjura din două laturi clădirea și ai cărei pomi, lipsiți de îngrijirea omului, păreau să se fi sălbăticit, copleșiți de mușchi și de propriile lor ramuri. Cele cîteva statui, care împodobiseră grădina în zilele ei de glorie, se prăbușiseră de pe socluri și se sfărîmaseră, iar un pavilion mare, care servise odinioară drept seră, căzuse în aceeași stare de paragină, cu fațada-i de piatră împodobită cu basoreliefuri ce înfățișau viața și isprăvile lui Samson.

Străbătînd această grădină a trîndăviei, cei doi ajunseră la cîțiva pași de poarta clădirii.

Lambourne amuțise acum, împrejurare care-l bucura foarte pe Tressilian, deoarece îl scutea de truda de a-i mărturisi adevărul, ca răspuns la destăinuirile sincere ale celuilalt.

Lambourne bătu cu putere în poarta uriașă, dar abia după cîtva timp, într-o mică deschizătură pătrată și zăbreliță, se ivi fața ursuză a unui servitor bătrîn, care-i întrebă ce doresc.

— Dorim să stăm numaidecît de vorbă cu domnul Foster, într-o pricină însemnată și grabnică — răspunse prompt Michael Lambourne.

— Socot c-o să fie cam greu — îi șopti Tressilian tovarășului său, în vreme ce slujitorul se ducea să-i dea de știre stăpînului casei.

— Sst ! Nici un soldat n-ar porni la luptă dacă s-ar întreba tot timpul cum și cînd o să se isprăvească. Să intrăm numai, și-o să ne descurcăm noi binișor.

Slujitorul se întoarse curînd și, trăgînd cu o mîină grijulie zăvorul și drugul de fier, deschise poarta, care-i lăsă să pătrundă, printr-un coridor boltit, într-o curte pătrată, străjuită de jur împrejur de clădiri.

La capătul coridorului se afla o altă poartă, pe care slujitorul o deschise la fel ca și pe cea dinții, lăsîndu-i să intre într-o sală pardosită cu lespezi și mobilată sărăcăcios, cu cîteva lucruri vechi și cam grosolane. Ferestrele, pe cît de înalte, pe atît de largi, ajungeau aproape pînă-n tavanul întocmit din birne negre de stejar ; cele care dădeau spre curtea pătrată erau însă întunecate de clădirile mari dimprejur, și cum toate vitraliile erau despărțite între ele prin rame de piatră și aveau zugrăveli înfățișînd scene biblice și alte motive religioase — nu lăsau să treabă prea multă lumină ; iar cîtă pătrundea totuși, căpăta culoarea mohorîtă a vitraliilor pictate.

Tressilian și călăuza lui avură destul răgaz ca să observe toate aceste amănunte, pînă ce stă- pînul casei binevoi, în sfîrșit, să se arate. Era un bărbat de statură potrivită, foarte vînjos, dar atît de anapoda alcătuit, încît părea diform și avea, în toate mișcărilor sale, stîngăcia dizgrațioasă a unui om ciung și schiop totodată. Părul lui, în loc să fie pieptănat cu grijă, în bucle scurte, sau lins, așa cum apare în tablourile epocii — care înfățișează o modă asemănătoare aceleia din zilele noastre (căci atunci, ca și acum, oamenii își dichiseau cu multă grijă podoaba capului) — părul lui, așadar, se revărsa vraise pe sub tichia îmblănită, atîrînd în smocuri murdare și încil- cite deasupra feței sale bizare și neplăcute la ve

dere. Ochii lui negri și ageri, vîrîti adine în găvane, sub niște sprincene late și zbîrlite, priveau mereu în jos, ca și cum le-ar fi fost rușine de propria lor căutătură și ar fi vrut s-o ascundă privirilor celorlalți. Uneori însă, cînd și-i ridica fără veste, ațintindu-i asupra interlocutorilor săi, pentru a-i cerceta — ochii aceștia păreau să vadăască atît firea aprigă, cît și mintea ageră a unui om capabil să-și stăvilească sau să-și ascundă simțămintele, după cum îi era voia.

Anthony Foster era îmbrăcat într-un cojoc croit din piele roșie, aidoma celor purtate de țăranii mai înstăriți, și încins cu un brîu lat, în care erau înfipte, la dreapta un cuțit lung, iar la stînga o sabie scurtă. Intrînd în încăpere, își ridică privirile, aruneînd celor doi musafiri o căutătură iscoditoare, apoi își plecă ochii în jos, ca și cum și-ar fi numărat pașii. Cînd ajunse în mijlocul sălii, rosti cu glas înăbușit :

— Vă rog să-mi spuneți, domnilor, care-i pricina vizitei dumneavoastră ?

Se uita la Tressilian ca și cum aștepta de la dînsul un răspuns. Totuși, cel care-i răspunse fu Lambourne ; el i se adresa, pe tonul familiar al. unui vechi prieten, care nu se îndoiește cîtuși de puțin că va fi primit cu căldură :

— Iată-te, scumpul și vechiul meu prieten Tony Foster ! Și apueîndu-i mîna, i-o scutură cu atîta putere, îneît trupul vînjos al gazdei începu să se clatine. Cum ai dus-o în toți anii ăștia ? Ce ? L-ai uitat cumva pe prietenul tău de joacă și de taclale Michael Lambourne ?

— Michael Lambourne ? ! îl îngîină Foster, privindu-l o clipă, apoi, coborîndu-și privirea și smulgîndu-și brusc mîna din strînsoarea prietenească a celui alt, adăugă : Dumneata ești Michael Lambourne ?

— Glade te aşmă un gmatăşu făceşti. Ailthony bbo Foster, să ştii, mîndră mi se strîngindu-şi buzele.

— Pe ar bice n şii, cum ajd gă cu elica dîna p au Michael Lambourne. Am bice n e ntre băp o k n s o m i t a n g a z d a a r ş i m a i p u t e r n V o t e a t t d i n e , ! ş i x a h a m p e l d i a b o l u n e m m e , a p t e p l a n l a p o t e r i m i n e a h a s , l u a n a ş i a r p a r t e a t a n u - l a m p e c e l a l a t d i a v o l D a r v i c h e n i e i m c a v e e ş i n a t i n g e ş t h e a p g , i n s c h e l d i r u d e a s m u n i z a n d r i e t e a n a g u r i d e s u b ş i p e r m e l u s t e r i a m e n l i l o r c e s a t e p u d r i n t a t e ş t e s o s i c t e a ş e t i p i l a r b a p c u m i r s e b i n a l d i t e a n t e a u n l o s t e a r e l n p a r e i a c e l a m e d e m u d r a p p i n s e r a d o n u i d e t a l e n e ? ş i s t r a b a t u d e d o u a * o r i i n c a p e r e a , c u a c e i a ş i p a ş m a s t r a t i c u c a r e i n t r a s e . A p o r s e

— Chiar dacă aş fi aşa cum spui, tot aş fi vrednic de societatea vechiului meu prieten Tony zis Surcică, măcar c-a ajuns, nu ştiu pe ce temei, stăpînul casei Cumnor !

— Ascultă, Michael Lambourne, ştiu că eşti un jucător pătimăş şi că-ţi petreci vremea socotindu-ţi sorţii de cîştig. Pe ce pui prinsoare că te-azvîrl, chiar în clipa asta, pe fereastră, taman în şanţul de colo ?

— Pun douăzeci contra unu că n-o s-o faci

întoarse deodată spre Lambourne, cu mîna întinsă, spunîndu-i :

— Nu fi supărat pe mine, bunule Mike ; am vrut doar să văd dacă ți-ai păstrat neștirbită firea deschisă, de odinioară, pe care pizmașii și clevetitorii o socoteau neobrăzare sfruntată.

— Socoteasc-o oricum poftesc, ea e marfa pe care trebuie s-o purtăm cu noi pretutindeni în lume — grăi Michael Lambourne. Mii de draci ! Crede-mă, omule, zestrea mea era prea neînsemnată ca să pot face negoț cu ea, de aceea a trebuit să iau cîte-un poloboc-două de galbeni în fiecare din porturile unde mă opream în călătoria vieții, și să arunc peste bord puțina rușine și cumpătare pe care le mai aveam, spre a putea face loc prăzii.

— Nu-i adevărat ! protestă Foster. Cît despre rușine și cumpătare, aveai destulă cînd ai pornit la drum. Dar ia spune-mi, cinstitute Mike, cine-i viteazul acesta ?

— E domnul Tressilian — răspunse Lambourne. Cunoaște-1 și cinstește-1, căci e un gentilom cu multe însușiri minunate, și deși nu se îndeletnicește, pe cîte știu, cu vreuna din ramurile negoțului meu, are, totuși, respect și admirație pentru artiștii din tagma mea.

— Dacă așa stau lucrurile cu dumnealui, te rog să poțfești, dragul meu Mike, într-o altă încăpere, căci am a-ți spune ceva numai ție. Intre timp, domnule, vă rog să așteptați în această sală și să n-o părăsiți, căci vederea unui străin ar putea neliniști pe unii dintre locatarii acestei case.

Tressilian încuviință, iar ceilalți doi ieșiră din încăpere.

CAPITOLUL IV

Nu poti sluji la doi stăpîni ? Ştiu eu
un tinăr
Care pe Domnul l-ar sluji, dar şi pe
Diavol !
El spune-o rugă înaintea unei fărădelegi
Şi cînd a săvîrşit-o, Domnului dă
slavă.
Dintr-o piesă veche

încăperea unde stăpînul Casei Cumnor îl petrecu pe vrednicul său musafir era mai mare decît cea în care îşi începuseră convorbirea, dar avea, în schimb, o înfăţişare mai părăginită. Dulapuri mari de stejar, cu policioare care adăpostiseră cîndva o bogată colecţie de cărţi, acopereau pereţii încăperii ; se mai şedeau şi acum destule cărţi, dar erau rupte, roaW, colbuite şi zăceau claie peste grămadă în rafturi, ca nişte obiecte nefolositoare, după ce fuseseră jefuite de legăturile şi cheotorile lor scumpe. Pînă şi dulapurile păreau să fi pătimit de pe urma furiei acelor vrăjmaşi ai ştiinţei, care prăpădiseră tomurile din rafturi : ' în unele locuri, rafturile înseşi fuseseră scoase, în altele lemnul era crăpat, iar pînza de păianjen şi praful tronau deasupra tuturor.

— Autorii acestor cărţi nu prea s-au gîndit pe ce mîini au să-ncapă — rosti Lambourne, arun- cînd o privire în jur.

— Şi nici la folosul pe care-aveau să mi-l aducă — îl completă Tony Foster. Bucătăreasa mea le-a folosit luniNie zile la frecatul crătitilor, iar rîndaşul mi-a lustruit ghetele cu ele.

– Am trecut prin cîteva orașe unde asemenea bunuri cărturărești ar fi fost socotite prea prețioase pentru a putea fi folosite în felul acesta.

– Dă-le-ncolo – răspunse Foster. Nu-s decît niște aiureli papistașe, cugetările personale ale bătrînului și limbutului stareț din Abingdon. N-aș da nici a nouăsprezecea parte din predica unui propovăduitor al adevăratei Evanghelii, pe o căruță plină cu asemenea zoaie ale unei potăi papistașe.

– Aoleu, jupîn Tony zis Surcică ! exclamă Lambourne.

– Ascultă, prietene Mike – zise Foster, aruncîndu-i o privire cruntă. Uită porecla aceea și împrejurarea care-a prilejuit-o, dacă vrei ca prietenia noastră, abia renăscută, să nu moară subit.

– Păi parcă obișnuiai să te fălești cu rolul pe care l-ai jucat în uciderea celor doi episcopi eretici – îi înfruntă Lambourne.

– Asta a fost pe cînd mi-era sufletul otrăvit de fierea amărăciunii și robit de duhul nedreptății, dar nu se mai potrivește cu gîndurile și purtările mele de-acum, căci am intrat și eu în rîndurile aleșilor. Domnul Melhisedec Maultext a asemuit nefericirea mea de-atunci cu aceea care s-a abătut asupra apostolului Pavel, cînd a tăinuit veșmintele martorilor care-au azvîrlit cu pietre în sfîntul Ștefan. Sfinția sa a vorbit despre asta trei duminici în șir, dîndu-mă ca pildă pe mine.

– Dă-mi pace, Foster ; căci mi se încrînce-nează carnea pe mine cînd îl aud pe diavol citind din Sfînta Scriptură. Dar ia ascultă, omule, cum de te-a răbdat inima să părăsești vechea și buna credință, lepădîndu-te de ea ca de-o mînușă ? Crezi că am uitat cum îți * duceai sufletețul la spovedanie o dată pe lună ? Iar după ce popa țM curăța și ți-l lustruia și ți-l spoia frumos, erai

din nou gata de orice ticăloşie, întocmai ca unii ştrengari, care şi-ar tăvăli în toate noroaiele hăinuţa nou-nouţă, de duminică.

— N-avea tu grijă de sufletul meu : tu n-ai cum să-l înţelegi, fiindcă n-ai avut niciodată suflet. Dar să lăsăm asta. Spune-mi mai bine ce treabă ai cu mine şi ce nădejdi te-au mînat încoace ?

— Nădejdea de a-mi face viaţa mai bună, fireşte —*
răspunse Lambourne. Uite, vezi punga asta ? Intr-însa e tot ce-a .mai rămas dintr-o comoară pe care şi-ar dori-o oricine. Pe cît se pare, tu te-ai chivernisit binişor aici, şi ai, cred, prieteni de nădejde, ba se .-zice chiar că te-ai bucura de nu ştiu ce protecţii înalte, haide, n-o face pe prostul ! Crezi că poţi să zburzi într-un ȋarc, fără să te vadă nimeni ? .Eu unul ştiu că o asemenea protecţie nu se capătă pe degeaba ; trebuie să faci şi tu o treabă, şi tocmai de-aceea am venit, ca să-ȋi ofer ajutorul meu pentru a o duce la capăt.

— Dar dacă n-am nevoie de ajutorul tău, Mike?

— Asta înseamnă că vrei să faci singur toată treaba, ca să nu fi nevoit să împărȋi cu nimeni răsplata. Dar ascultă, Tony, nu e bine să fii prea lacom ! Căci lăcomia te face să pierzi totul. Cînd vîntătorul se duce să împuşte un cerb, nu-şi ia cu el un singur cîine ; îşi ia întîi de toate un copoi ager, ca să urmărească peste văi şi dealuri cerbuLrănit, dar iei ia-şi un ogar sprinten, ca să-l înşface într-o ;clipită. Tu eşti .copoiul, eu sînt ogarul, iar patronul tău are nevoie de ajutorul amîn- durora, jşi-i dă mîna ^să mirl răsplătească. Tu eşti mai -viclean, mai .îndărătnic şi mai rău din fire, iar eu mai hotărît să trec la fapte. însuşirile noastre, luate în parte, nu-s chiar desăvîrşite ; îmbi-

nîndu-le însă, nimic nu ne-ar mai putea sta în cale. Ce zici, vinăm împreună ?

— Cîinească propunere ! Să te vîri cu de-a sila în treburile mele ! Dar totdeauna ai fost tu un cîine prost crescut !

— N-o să-ți dau temei să gîndești astfel decît dacă mă alungi. Dar atunci, păzea, cavalerie, vorba cîntecului. Căci am venit aici ca să lucrez, fie cu tine, fie împotriva ta !

— Bine — zise Anthony Foster — dacă mă silești să aleg între două rele, voi mai degrabă să-ți fiu prieten decît dușman. Ai dreptate : îmi pot îngădui să te primesc în slujba unui patron căruia îi dă mîna să ne plătească pe amîndoi, și încă o sută alții ca noi. Și ca să-ți spun adevărul, ești cît se poate de nimerit pentru o astfel de slujbă. Patronul are nevoie de slujitori îndrăzneți și dibaci, iar în această privință, te recomandă din plin înseși catastifele tribunalelor. El are nevoie de oameni lipsiți de conștiință, iar pe tine nu te-a bănuît nimeni c-ai putea avea așa ceva. Un singur cusur ai, și tare-aș dori să te lepezi de el.

— Despre ce e vorba, scumpul meu prieten Tony ? Căci îți jur, pe perna celor șapte adormiți, că mă voi lepăda grabnic de cusurul cu pricina.

— Păi chiar acum mi-ai dat o dovadă : ai un fel de-a vorbi care aduce cam prea mult cu vechea vorbire, și-ți presari cuvintele cu niște înjurături care miros a papistășiei în afară de asta, îmbrăcămîntea ta e prea năstrușnică și prea țipătoare pentru slujbașul unui senior care ține la bunul său renume. S-ar cuveni, deci, să porți niște veșminte mai sobre, croite după o modă mai serioasă, să-ți înfășori mantia pe amîndoi umerii, să nu mai umbli *ca* gulerul bojit, nici cu o pălărie cu marginile atît de strimte. Dă-Ji însă

la strîmțat pantalonii, că prea-s infoiați. Și ai grijă să te cluci, măcar o dată pe lună, la biserică sau, mai bine. la întrunirile religioase. Și nu jura decît pe conștiinta și credința ta. De asemenea, nu-ți mai da aere de războinic și nu mai pune mîna pe spadă decît atunci cînd trebuie într-adevăr s-o scoți din teacă.

— Pe sfînta lumină a zilei, ai căpiat de-a bine- lea, Anthony ! izbucni Lambourne. Mi l-ai zugrăvit mai degrabă pe valetul unei neveste de puritan, decît pe slujitorul unui curtean ambițios !

— Află, amice, că s-au cam schimbat lucrurile în țara englezească de cînd ai părăsit-o tu, și că sînt unii oameni care-s în stare a săvîrși isprăvile cele mai îndrăznețe și mai tainice, fără a rosti nici o înjurătură sau amenințare.

— Cu alte cuvinte, fac negoț cu diavolul, dar nu-i pun numele pe firmă... Bine, fie ! Mă voi sili din răspuțeri să mă prefac, ca nu cumva să pierd prilejul de a pune și eu piciorul în această lume nouă și preacucernică. Dar ia spune-mi, *Tony, cum îl cheamă pe seniorul în slujba căruia trebuie să intru, ca un fățarnic ?

— Aha, cumetre Mike, încerci să mă tragi de limbă ? rînji Foster. Tocmai mie ți-ai găsit să-mi ceri să-ți dezvălui astfel de taine, care mă privesc doar pe mine ? Dar ce te face să crezi că există o asemenea persoană pe lume ? Poate c-am vrut doar să te păcălesc, din capul locului ? !

— Tu să mă păcălești pe mine, guguștiucule ? ! se burzului Lambourne, cîtuși de puțin descumpănit. Te-i fi crezînd tu misterios și mai știu eu cum, dar mie mi-ar fi de ajuns o singură zi ca să văd prin tine la fel de clar ca prin sticla murdară a unui felinar de grajd !

În clipa aceea un țipăt sfîșietor se auzi dinspre încăperea alăturată.

Foster se repezi, urmat de Lambourne, spre încăperea de unde se auzise țipătul. Pentru a putea lămuri pricina acestui țipăt, se cuvine însă să ne întoarcem puțin din drumul povestirii noastre.

După cum spuneam, Lambourne și Foster îl lăsaseră singur pe Tressilian în sala aceea străveche. Urmărindu-i cu o privire disprețuitoare, Tressilian își spunea, scîrbit de sine însuși :

„Iată, Amy, cu ce oameni m-ai silit, prin cruzimea și ușurința ta, să mă însoțesc pentru a ajunge la tine ! Căci nu am încetat să te urmăresc, deși nu mai ești pentru mine ținta celei mai curate și mai devotate iubiri, ci doar o ființă pierdută, pe care pot, cel mult, s-o depling. Te voi scăpa însă de cel care te-a amăgit, și de tine însăși, pentru a te aduce înapoi părintelui tău...”

Un zvon de pași îi curmă gândurile ; privind în jurul ei, zări o femeie frumoasă și elegantă, care intrase tocmai atunci printr-o ușă laterală, și nu-i fu greu să recunoască într-însa pe aceea pe care-o căuta. Tînăra domniță (n-avea mai mult de optsprezece ani) alergă spre el și-i spuse, cu glas șăgalnic, prinzîndu-l de gulerul mantiei, cu care Tressilian încerca să-și acopere fața :

— Nu, scumpul meu prieten, după atîta așteptare nu te las să-ți ascunzi fața !

— Amy, Amy ! biigui Tressilian cu o voce stinsă.

Cînd îi auzi glasul și mai ales cînd îi văzu fața, zburdalnica domniță își pierdu pe loc voioșia. Se trase înapoi, pîlînd.

— Nu-ți fie teamă de mine, Amy ! îi șopti el.

— De ce m-aș teme de dumneata, domnule Tressilian ? îl înfruntă fata, îmbujorîndu-se. Sînt în casa mea și nu pricep pentru ce i-ai călcat, nepoftit, pragul ?

– Casa ta !: Casa ta_{fi} Amy, e o închisoare păzită de un om la fel de ticălos ca și stăpinul lui !

– Casa asta e a mea, atîta vreme cît locuiesc într-însa – îi răspunse Amy.

– Nefericitul tău părinte m-a împruternicit să vin aici să te caut. Iată misiva lui, scrisă în toiul unei suferințe trupesti, pe care-o binecuvîntează, fiindcă-i alină întrucîtva dorul sufletului.

– Despre ce suferință vorbești ? Nu cumva tatăl meu e bolnav ?

– E atît de bolnav,, încît nu i-ai putea reda sănătatea nici măcar dacă ai zbura la dînsul chiar în clipa asta. Dar totul e pregătit pentru plecarea ta, numai să-mi spui cînd te hotărăști să pleci.

– Nu, Tressiliani, nu pot și nu trebuie să plec. Întoarce-te la tatăl meu și spune-i că îi am răstimp de douăsprezece ore voi căpăta îngăduința de-a mă duce să-l văd. Și mai spune-i că sînt sănătoasă și fericită, cum aș dori să fie și dînsul. Du-te, bunul meu Tressilian, te-am făcut și pe dumneata să suferi, dar crede-mă că acum am puterea de a lecuî rănile pe care le-am pricinuit, te pot despăgubi cu onoruri și măriri pentru pierderea inimii unei copile, care nici nu era vrednică de dumneata.

– Mie îmi vorbești astfel-, Amy ? Pentru liniștea pe care mi-ai răpit-o îmi oferi strălucirile unei ambiții deșarte ? Dar n-am venit să te cert, ci ca să te slujesc și să te scap din temniță. În zadar încerci să-mi ascunzi starea ta : ești o prizonieră. Căci, altminteri, inima ta bună, da, aveai cîndva o inimă bună, te-ar fi mînat de mult la căpătiul tatălui tău. Hai, vino, sărmană și înșelată domniță ! Totul va fi dat uitării, totul va fi iertat ! Să mergem, cît mai e în viață tatăl tău /

– Ți-am mai spus, Tressilian, că mă voi duce la tatăl meu de îndată ce-mi voi împlini alte în

datoriri, deopotrivă de sacre. Du-te și spune-i că voi veni îndată ce mi se va da voie.

— Să ti se dea voie ? Să ti se dea voie să-ti vezi tatăl pe patu-i de suferință, poate chiar pe patul de moarte ? izbucni Tressilian, pierzindu-și răbdarea. Și, mă rog, cine să-ti dea voie ? *Nemernicul* care, sub masca prieteniei, te-a răpit de sub acoperământul casei părintești, călcînd în picioare sfînta lege a ospitalității ?

— Nu-l ponegri astfel, Tressilian ! Omul despre care vorbești poartă o sabie la fel de tăioasă ca și a dumatile, ba poate mai tăioasă, căci nici una dintre isprăvile dumatile, săvîrșite în vreme de pace sau de război, nu poate sta alături de faptele lui de vitejie, cum nu poate sta alături de strălucirea rangului său rangul dumatile obscur ! Pleacă ! Du-te la tatăl meu cu solia ce ți-am încredințat-© și spune-i să-și aleagă un sol mai binevenit, cînd va voi să-mi mai trimită veste.

— Amy ! răspunse liniștit Tressilian. învinuirile tale nu mă pot clinti. Spune-mi măcar un lucru, ca să-i pot aduce bătrînului meu prieten măcar o rază de lumină : rangul acestui om, pe care îl lauzi atîta, este și rangul tău ? Are el, oare, asupră-ti, dreptul unui soi ?

— Scutește-mă de grosolăniile dumatile ! Nu răspund la nici o întrebare care-mi pune la îndoială onoarea.

— Refuzul tău de a răspunde e cît se poate de grăitor. Dar să știi, Amy, că oricît ai fi de nefericită, am primit din partea părintelui tău Împuterniciri depline și te voi salva, chiar împotriva vrerii tale, din robia păcatului și a suferinței. Îți poruncesc, așadar, să mă urmezi !

Și spunînd acestea, porni spre ea, cu brațul întins. Fata se feri însă din calea lui, scoțînd țipătul acela care-1 făcuse pe Foster să se repeadă spre sală, urmat de Lambourne.

– Dumnezeu!.! strigă Foster, deschizînd uşa. Ce se întîmplă aici ?

Apoi, adresîndu-se fetei, cu un glas pe jumătate rugător, pe jumătate poruncitor, adause :

– Ce cauţi aici, domniţă ? întoarce-te grabnic în iatacul dumitale ! Iar dumneata, amice, ori- cine-ai fi, părăseşte numaidecît aceasta casă, ieşi afară, dacă nu vrei să faci cunoştinţă cu pumnalul meu ! Scoate-ţi sabia, Mike, şi alunqă-l pe acest nemernic !

– Nu se poate, pe sufletul meu ! dădu răspuns Lambourne. A venit aici împreună cu mine, şi nu mă pot atinge de el decît, cel mult, cînd ne-om mai întîlni. Dar ia ascultă, prietene, ai adus cu dumneata un vifor din Cornwall, un uragan, cum se zice în Indii. Hai, şterge-o, fă-te nevăzut, altminteri te ducem pe sus la primarul din Halgaver, mai înainte ca Dudman şi Ramhead să se întîlnească ! ¹

– Ține-ți gura, valet nemernic ! îl repezi Tressilian şi, întorcîndu-se cu faţa spre Amy, adause : Adio, domniţă ! Rămăşiţa de viaţă ce mai pîlpîie în pieptul tatălui tău se va stinge la auzul veştii pe care sînt silit să i-o aduc.

Şi părăsi încăperea, în vreme ce fata biiguia :

– Tressilian, nu te pripi să mă ponegreşti !

– Frumoasă poveste ! rosti Foster. Te rog, domniţă, să te duci în iatacul dumitale, şi să ne laşi să chibzuim ce-avem de făcut. Te rog să pleci numaidecît !

– Nu sînt la ordinele dumitale, domnule ! răspunse fata.

– Trebuie, zău, frumoasă domniţă ! stăruî Foster. Iartă-mă, dar pe singele şi pe cuiele răstignitului, n-avem vreme de pierdut cu polite- ţuri ! Du-te în iatacul dumitale, îţi spun ! Iar tu,

¹ Două promontorii de pe coasta Cornwall-ului. Expie- siile folosite sînt proverbiale, (n.a.)

Mike, urmărește-1 pe neobrazatul acela și ai grijă să dispară din casa asta, dacă vrei să-ți meargă bine ! Pînă atunci, am să-ncerc s-o înduplec pe această domnișă încăpățînată. Hai, omule, scoa- te-ți sabia și du-te odată !

— Mă duc — spuse Lambourne — și-o să-l fugăresc pînă dincolo de hotarele Flandrei. Dar să tai un om cu care-am ciocnit prima cupă din dimineața asta, n-aș fi în stare, ar fi împotriva conștiinței mele.

Și ieși din încăpere, pe urmele lui Tressilian. Acesta apucase, cu pași grăbiți, pe cea dintîi cărare ce-i răsărise în față, socotind că-1 va putea scoate din pădurea stufoasă crescută în jurul casei lui Foster. Dar, din pricina grabei și a tulburării, se rătăci astfel încît, în loc să o ia pe drumul ce ducea spre sat, alese un altul, care-1 scoase tocmai în celălalt capăt al parcului, unde zări o porțiță ce dădea în plin cîmp.

Tressilian se opri o clipă. Deși nu-i păsa pe unde anume avea să iasă dintr-un loc ce-i devenise atît de odios, se gîndea că porțița aceea era, mai mult ca sigur, încuiată.

„Trebuie totuși să încerc — își spuse. Nenorocita aceea nu mai poate fi salvată decît de tatăl ei, printr-un apel la legile țării. Trebuie, de aceea, sa-i aduc la cunoștință cît mai grabnic această veste, chiar dacă-i va zdrobi inima.”

Apropiindu-se așadar de zidul de împrejmuire și întrebîndu-se cum ar putea să treacă dincolo, Tressilian băgă de seamă că în broasca lacătului ce închidea porțița pe dinafară se afla o cheie. Cheia se răsuci și porțița se deschise, lăsînd să treacă un călăreț înfășurat în mantie, cu fața umbrită de marginea lată a unei cușme cu panaș. Privindu-se, amîndoi exclamară în aceeași clipă, unul : „Varney !”, iar celălalt : „Tressilian !”

– Ce-i cu dumneata aici ? adăugă călărețul revenindu-și din uimirea primului moment. Ce cauți în locul acesta, unde nu ești nici dorit, nici așteptat ?

– Ba ce-i cu dumneata aici, Varney ? replică Tressilian. Ai venit să-ți savurezi triumful asupra unei ființe nevinovate, tot astfel cum vine un vultur sau un corb hoitar să sfîșie mielul căruia i-a smuls, mai întii, ochii ? Sau vii, cumva, ca să primești dreapta răzbunare a unui om cinstit ? Apărări pielea, ciine !

Și Tressilian își scoase sabia, dar Varney îi spuse, punînd mîna doar pe یریnerul săbiei sale :

– Ești nebun, Tressilian ! îți jur că domnița Amy Robsart nu a avut nimic de suferit din parte-mi ! Mărturisesc că mi-ar veni greu să ridic mîna asupra-ți, și doar știi bine că mă pricep să mînuiesc sabia.

– Știu doar că te lauzi cu asta, dar acum vreau să-mi dai o dovadă mai temeinică decît vorbele dumitale.

– Dovada nu-ți va lipsi, dacă tăișul și minerul spadei mă vor sluji cu credință — îi răspunse Varney și, scoțîndu-și sabia, se repezi asupra lui Tressilian cu o înverșunare ce-i dădu un avantaj de moment. Dar Tressilian nu era doar setos de răzbunare, ci și priceput în mînuirea spadei, astfel încît, pentru a se feri de loviturile lui, Varney încercă să-l atace în luptă dreaptă, știindu-se mai puternic. Tressilian însă era în gardă : scoțîndu-și pumnalul, el izbuti să pareze lovitura directă a celuiilalt, care ar fi pus capăt luptei, stră- pungîndu-i inima. Descumpănit, Varney scăpă sabia din mînă, se împiedică și căzu și, pînă să se poată ridica, sabia adversarului îi și pironise grumazul.

– Dacă nu-mi dai numaidecît puțința de a o salva pe victima ticăloșiei dumitale, poți să-ți iei

i se adresă el lui Lambourne, arzându-l-i doi galbeni. Să nu ai slujit pe degeaba cîrept
călăuză. Adio, Varney, o să ne mai întîlnim noi, dar într-un loc unde n-o să ne stea nimeni în cale.

răscăpătînd de la esnece vinătatul pînă la căiesșareșii! pe
ștorțit Tressilian.

Și ar văzînd că Varney cheu și răpădăci plătare șăași
în pînă se găuă în cîldură să-și aia nămașă advenșă rulipă
brațul Bîțfu popete de Mic Fastelan boil nătrabă, auzipă
Lambourne de săbii, sosise acolo la timp pentru a-i salva
viața și Varney ieteni la cataramă — răspunse acesta.

— Gata, amice ! îi zise Lambourne. Ajungă-ti pentru
ziua de azi ! **VÎTă-ți** sabia în teacă **și hai** să mergem,
căci „Ursul negru" o fi mormăind de dorul nostru.

— În lături, ticăloșiile ! îl repezi Tressilian,
smulgîndu-se din strînsoarea lui Lambourne. Cutezi să
te pui între mine și dușmanul meu ?

— Ticălos ! Ticălos ! îl îngîină Lambourne. Îți voi
răspunde la ocara asta cu tăișul spadei, de îndată ce
amintirea beției noastre de azi dimineață va fi măturată
de un nou val de vin. Pînă atunci, nu vezi, omule, că
sîntem doi contra unul ? Hai, cară-te, întinde-o !

Și avea dreptate, căci Varney se folosise de prilej
pentru a se ridica și a pune mîna pe sabie, iar Tressilian
își dădu seama că ar fi curată nebulie să continue
lupta.

— Ține, mișelule, simbria pentru azi dimineață

— Uite un galben. Ia-te după omul acesta, vezi încotro o apucă, și vino să-mi dai de veste după aceea. Fii cu băgare de seamă și nu sufla nimănui o vorbă, dacă ții la pielea ta.

— Am înțeles ! Mă pricep să iau urma vîna- tului, la fel de bine ca un copoi.

— Atunci, du-te — îl îndemnă Varney, vîrîn- du-și sabia în teacă. Și, întorcîndu-se cu spatele spre Lambourne, porni agale spre casă. Lambourne mai zăbovi o clipă, ca să culeagă de pe jos galbenii pe care i-i azvîrlise fostul său tovarăș de drum.

— Le-am vorbit eu prostănacilor ăloră despre Eldorado ! spuse el tare, în timp ce-și vîra în pungă galbenii. Dar jur pe sfîntul Anton că bli- trîna și vesela noastră Anglie e mai bună decît orice Eldorado ! Aici, la noi, plouă cu galbeni, zău așa, numai să te apleci să-i culegi de pe jos !

CAPITOLUL V

...Era un om descurcăreț din fire,
Ca un cîrmaci stăpîn pe-a sa busolă i Cu
acul îndreptat spre interesul Care-i slujea
mereu drept stea polară, El naviga cu
pinzele umflate De vîntul patimilor
celorlalți.

Din tragedia „Înșelătorul”

Anthony Foster nu-și sfîrșise încă discuția cu frumoasa domniță, care-i respingea cu dispreț toate îndemnurile și poruncile de a se retrage în iatacul ei, cînd auzi deodată o fluierătură dinspre poartă.

— Acum ne-am ars ! exclamă el. Ai auzit fluierătura stăpînului ? Nu știu, zău, cum o să-i putem da socoteală despre neorînduielele petrecute în această casă ! Piaza rea se ține scai de afurisitul ăla de Lambourne, care-a scăpat ca prin minune de ștreang, parcă anume pentru a mă nenoroci pe mine !

— Liniștește-te, domnule, și du-te de deschide poarta stăpînului dumitale ! rosti domnița, aler- gînd spre ușă. Ut ! Dar nu-i decît Varney ! adause ea, dezamăgită.

— Da, domniță, nu-i decît Varney — o îngînă acesta, pășind în încăpere și salutînd-o cu o plecăciune adîncă, la care ea îi răspunse cu vădită răceală, și chiar scîrbă. Da, nu-i decît Richard Varney — urmă el — dar cel dintîi nour sur ce se luminează în zare e și el binevenit cînd vestește răsăritul soarelui.

– Cum ? ! Milord vine astăzi aici ? întreabă domnița, tulburată de bucurie și uimire.

– Da, doamnă — răspunse Varney, și dădu să-i mai spună ceva, pesemne vreun compliment, dar domnița îl întrerupse, repezindu-se și strigând cu glas tare :

– Janet! Janet ! Vino degrabă în iatacul meu !

Apoi, întorcându-se către Varney, îl întreabă dacă stăpînul îi mai trimite vreo solie.

– Această carte, domnița mea — răspunse el, scoțînd de la sîn o scrisoare legată cu fir de mătase roșie.

Domnița încercă, nerăbdătoare, să desfacă nodul, dar se lăsă păgubașă, și o strigă din nou pe Janet:

– Adu-mi repede o foarfecă, sau un cuțit, ca să desfac nodul ăsta pizmaș !

– Vă ofer acest modest pumnal, doamnă : — îi spuse Varney, scoțînd de la brîu un mic pumnal, meșterit cu aleasă migală.

– Nu, domnule — răspunse domnița. Nodul unei scrisori de dragoste nu poate fi tăiat cu un pumnal de oțel.

– Ba a tăiat el multe — mormăi Foster, uitîndu-se la Varney.

Între timp, Janet, fiica modest îmbrăcată și drăgălașă a lui Anthony Foster, răspunzînd la repetatele chemări ale stăpînei sale, își făcuse în sfîrșit apariția și izbutise să dezlege, cu de- getele-i sprințare, nodul buclucaș.

Din scrisoarea desfăcută; miinile ei scoaseră la iveală un șirag de perle, care însoțea un răvaș parfumat.

– De bună seamă, domnița mea, că nici fiicele Tyrului n-au cunoscut mărgăritare mai mîndre ca acestea ! grăi Janet. Și ce frumoasă-i și pisană de pe colier : „Pentru un grumaz mai alb decît

ele !" Zău, doamnă, că fiecă mǎrgăritar prețuiește cît o moșie !

Domnița își ridică privirea de pe răvașul pe care-l citea și răscea cu nesaț, și-i răspunse:

— Fiecare cuvînt din această scrisorică prețuiește cît tot colierul, fata mea ! Dar să mergem în iatacul meu, trebuie să mă gătesc cum se cuvine, căci stăpînul nostru sosește chiar în astă- seară. Domnule Varney, milord mă roagă să fiu politicoasă cu dumneata, iar pentru mine dorința lui e lege. Te poftesc la o gustare în iatacul meu, astăzi după-amiază. Vino și dumneata, domnule Foster. Și ai grijă să dai poruncile convenite pentru primirea stăpînului nostru.

Și domnița ieși din încăpere.

— ■ A și început să-și dea aere ! mormăi Var- ney. Ne face favoarea de a ne primi, ca și cum ar fi încă de pe- acum părtașă la rangul stăpînului ! Dar nu-i nimic ! Oamenii înțelepți se pregătesc din vreme pentru rolul pe care li-l hărăzește soarta ; șoimul cel tînăr cată să se uite la soare, înainte de a se avînta în zbor spre lumina lui.

— • Tot ținîndu-și capul pe sus, o să se cam deprindă cu lumina asta, și n-o să și-l mai plece — își dădu cu părerea Foster. Ba o s-ajungă să zboare în înălțimi, de unde n-o să mai fiu în stare s-o chem înapoi. De pe- acum mă cam disprețuiește, domnule Varney.

— ■ E din vina ta, om posac și lipsit de imaginație, care nu cunoști alt mijloc de a-ți stăpîni prizoniera decît forța brutală. De ce nu-ncerci să-i faci casa mai plăcută cu ajutorul muzicii și altor desfătări ? Sau fă-o să se teamă de lumea din afară, spunîndu-i povești cu strigoi. Trăiești aici la doi pași de cimitir, și n-ai destulă minte ca să stîrnești măcar o stafie, pentru a-ți ține la respect muierile ?

– Nu vorbi așa, domnule Varney – protestă Foster. De cei vii nu mă tem, dar cu vecinii mei îngropați în cimitir nu vreau să mă joc, nici să glumesc. Te încredințez că-i nevoie de mult curaj ca să trăiești atât de aproape de dînșii : cu- vioșia sa domnul Holdforth, predicatorul bisericii sfintei Antonim-a, a tras o spaimă grozavă ultima oară, cînd a venit să mă vadă.

– Taci din gură, om superstițios ! îl repezi Varney. Și fiindcă veni vorba de vizite, ia spune-mi, ticălosuie, cum de-a ajuns Tressilian la poarta din dos a parcului ?

– Tressilian ? Care Tressilian ? In viața mea n-am auzit de numele ăsta î

– Lasă, afurisitul, că știi tu despre cine vorbesc, despre cioroiul ăla din Cornwall, căruia sir Hugh Robsart, bătrînul, voia să i-o dea de nevastă pe frumoasa lui Amy. Zănaticul a venit aici ca s-o caute pe fugară, și trebuie să fim foarte prevăzători, fiindcă se simte jignit și nu-i el omul care să se împace cu asemenea jigniri. Din fericire, n-are habar de stăpînul nostru, și-și închipuie că are de-a face numai cu mine. Dar cum naiba a ajuns aici ?

– Păi, dacă vrei să știi, l-a adus Mike Lambourne – răspunse Foster.

– Și cine-i, mă rog, acest Mike Lambourne ? Pe dumnezeul n:eu, mai bine-ai atîrna o firmă deasupra porții, poftindu-i pe toți trecătorii să intre și să vadă făptura pe care ar trebui s-o ascunzi pînă și văzduhului, și soarelui !

– Of ! Iată răsplata pe care-o primesc pentru slujba mea, domnule Richard Varney I Uiți că mi-ai poruncit să-ți caut un om cu sabia iute, și fără conștiință ? Tocmai mă frămîntam, între- bindu^mă unde aş putea găsi un asemenea om, fiindcă, slavă Domnului, nu am de-a face cu astfel de oameni, cînd cerul mi l-a trimis aici pe

vornicul acela, care-i în toate privințele un derbedeu pe potrivă dorințelor dumitale. A venit la mine ca la un vechi cunoscut și mi s-a înfățișat în toată neobrăzarea lui, iar eu l-am primit, socotind că-ți va fi pe plac ; cînd colo, iată ce mulțumire capăt acum pentru osteneala pe care mi-am dat-o, înjosindu-mă în tovărășia lui !

— Va să zică omul acela care-i leit cu tine, lipsindu-i numai, presupun, fățarnicia ce-ți acoperă sufletul nemernic, va să zică el l-a adus aici pe galeșul și preacuviosul Tressilian?

— Au venit împreună, pe dumnezeul meu ! răspunse Foster. Iar Tressilian, ca să mărturisesc tot adevărul, a izbutit să rămînă o clipă între patru ochi cu frumoasa noastră păpușică, în vreme ce eu vorbeam cu Lambourne.

— Ticălosule ! izbucni Varney. Ne-am dus pe copcă amîndoi ! Am băgat eu de seamă că, de la o vreme, fata își întoarce cam des gîndurile spre casa părintească, ori de cite ori nobilul ei ibovnic o lasă singură. Dacă smintitul ăla prea- cucernic ar ademeni-o să se întoarcă în vechea ei colivie, am fi amîndoi niște oameni pierduți.

— Nu te teme — răspunse Anthony Foster. Fata nu se lasă ademenită așa de lesne ; cînd a dat cu ochii de el, a ținut ca mușcată de-o năpîrcă.

— Asta-i foarte bine. Dar n-ai putea, oare, să afli de la fiică-ta cam ce s-a petrecut între ei ?

— Ți-o spun deschis, domnule Varney, n-am s-o amestec pe fiica-mea în treburile noastre. Ele mi se potrivesc, poate, îndeajuns, mie, care știu cum se cuvine să mă pocăiesc pentru păcatele mele, dar nu voi cu nici un chip ca sufletul copilului meu să fie primejduit, de dragul dumitale sau de hatîrul stăpînului. Eu însumi știu să mă descurc, ocolind capcanele primejdioase, fiindcă

sînt om pățit, dar n-am s-o las pe sărmana mie- lușea să apuce pe-un astfel de drum.

— Om nerod și bănuielnic, păi nici eu nu vreau ca fiică-ta, cea cu obrazul de pruncă, să se vîre în treburile mele, sau să meargă în iad, cot la cot cu tătine-său; Ceea ce-ți cer e să afli cîte ceva de la ea, pe ocolite.

— • Am și aflat, domnule Varney. Fata mi-a zis că domnița e îngrijorată de boala tatălui ei.

— ■ Foarte bine ! Iată un lucru vrednic de luare-aminte, și mă voi folosi de el. Pînă una-alta, domnul Tressilian trebuie să dispară de pe aceste meleaguri. M-aș fi descotorosit eu însumi de el, adineauri, dacă n-aș fi alunecat și, ca să-ți spun drept, am avut noroc că amicul ăla ai tău a picat la timp și i-a oprit brațul; altminteri aș ști acum precis pe ce cale am apucat tu și cu mine, pe calea raiului, sau pe cea a iadului*

— Cum poți vorbi în felul acesta despre o asemenea primejdie ? Trebuie că ai o inimă de fier, domnule Varney, iar eu, unul, n-aș merge alături de dumneata, dacă n-aș nădăjdui să trăiesc mulți ani, pentru a avea vreme să-mi ispășesc păcatele !

— Ai să trăiești la fel de mult ca Matusalem, ai să strîngi o avere mare ca aceea a craiului Solomon, și-ai să te pocăiești cu atîta evlavie, încît o să-ți meargă buhul de cucernic ce ești, iar lumea o să-ți uite ticăloșia, ceea ce nu-i puțin lucru. Dar pînă una-alta, trebuie să avem grijă de Tressilian. Derbedeul ăla al tău s-a dus pe urmele lui. Să știi că e în joc bunăstarea noastră, Anthony !

— Da, da, iată ce înseamnă să te însoțești cu un om care nu cunoaște Sfînta Scriptură nici măcar atîta cît să știe că argatul e vrednic de; simbria lui. Tot eu trebuie să iau, ca de obicei,

asupra-mi întreaga bătaie de cap, ba chiar și primejdiile.

— Și, mă rog, unde-i primejdia ? Omul acela o să dea din nou tîrcoale casei, iar tu n-ai decît să-l întîmpini cu tăișul rece al spadei sau cu plumbul fierbinte al sîneței, ca pe-un răufăcător care-ți calcă moșia. Nimic mai firesc. Pînă și clinele îi mușcă pe cei ce se apropie prea mult de cușca lui, și nu-l ceartă nimeni pentru asta.

— ■ Da, îmi dai o treabă de cîine, și o simbrie de cîine — oftă Foster. Dumneata, domnule Varney, ți-ai rotunjit o moșie bunișoară pe seama acestui fost așezămînt al superstiției, pe cînd eu n-am decît o biată folosință asupra conacului dumitale, din care mă poți alunga oricînd poțesteți.

— Iar tu ai vrea, firește, să-ți schimbi folosința pe un zapis. de împrumut, ceea ce s-ar putea să se întîmple, dragul meu Foster, cu condiția însă ca să slujești bine. Dar să știi, domnul meu, că nu-i de ajuns pentru asta să dai cu chirie două-trei încăperi din această casă frumoasei papagalițe a stăpînului nostru, și să ai grijă ca ferestrele și ușile să stea închise, pentru ca nu cumva să zboare. Nu uita că domeniul aduce, cu dijme cu tot, un venit anual de șaptezeci și nouă de lire, cinci șilingi, cinci pence și jumătate, fără a pune la socoteală și pădurea ! Doar ești un om cu scaun la cap, ce Dumnezeu ! Gîin- dește-te, așadar, că slujind bine, și cu desăvîr- sită discreție, s-ar putea să dobîndești atît această răsplată, cît și una mai bună. Și-acum tri- mite-mi-l pe fecior să-mi scoată ciubotele. Pregătește ceva deirîncare, și o carafă cu vin din ăl niai bun. Vreau să fiu vesel și frumos îmbrăcat cînd m-oi duce în vizită la pupăza noastră.

Cei doi se despărțiră, dar la amiază se întîl- niră din nou, pentru a lua masa împreună. Var-

ney era acum fercheș ca un curtean, și chiar Anthony Foster arăta ceva mai bine, în măsura în care îmbrăcămintea putea schimba în bine înfățișarea unui om atît de pocit.

Schimbarea aceasta nu scăpă atenției lui Varney. După ce prînziră și fața de masă fu scoasă, rămaseră să mai stea pușin de vorbă.

— Arăți spilkuit ca un sticlete, Anthony — îi spuse Varney, privindu-1 lung. Acuși-acuși o să-ncepi să ciripești, numai că riști să fii dat afară din congregația cîrpacilor puritani, a țesătorilor cu sufletul curat și a preasfinților brutari din Abingdon, care-și lasă cuptorul să se răcească în timp ce mintea li se-nfierbîntă.

— A-ți răspunde în același grai, domnule Varney, ar însemna, iartă-mi parabola, să arunc mărgăritare dinaintea porcilor. Mai bine să-ți vorbesc pe limba lucrurilor lumești, limba pe care stăpînul lumii acesteia te-a învățat s-o înțelegi și s-o folosești în mai mare măsură decît alții.

— Spune ce poțtești, cinstite Tony, căci vorbele tale, fie ele izvorîte din credința ta prostească sau din faptele tale ticăloase, nu pot decît să sporească gustul divin al acestei cupe cu vin de Alicante. Conversația ta e mai plăcută și mai picantă decît icrele negre, limba de vacă sau celelalte aperitive care dau gust unei băuturi alese.

— în cazul acesta, spune-mi dacă n-ar fi mai bine ca vrednicul nostru stăpîn să fie slujit de niște oameni cu frica lui Dumnezeu, care să-i îplinească poruncile fără zarvă, în propriul lor folos, decît să aibă, în anticamera și în suita lui, niște slujitori dezmățați, niște spadasini ticăloși, ca alde Tidley, Killigrew sau chiar ca acest Lambourne, toți niște ucigași buni de

streang, care bagă groaza în sufletele creștinilor pașnici și-l fac de ocară pe stăpînul nostru !

– Fii pe pace, jupin Foster ; acela care umblă după tot felul de vînat trebuie să țină tot felul de șoimi, atît cu aripa scurtă, cît și cu aripa lungă. Calea aleasă de stăpînul meu nu-i de loc ușoară și trebuie să aibă la tot pasul slujitori de încredere, în stare a împlini orice fel de slujbă. Are nevoie de un curtean arătos ca mine, care să umble țațoș prin sala de audiențe și să pună mîna pe spadă cînd cineva ia în deșert onoarea stăpînului. Apoi, are nevoie de avocați iscusiți care să-i încheie tot soiul de învoieli și să-i găsească mijloacele cele mai potrivite de a storce cît mai mult cîștig din fostele pămînturi bisericești, din izlazarile comunale și din licențele de monopol. Pe urmă, are nevoie de apotricari, în stare să-i încropească o băutură aromată sa.u mai știu eu ce. Și-i mai trebuie și cîte un cabalist-doi, ca să conjure diavolul. Și o mîna de spadasini îndrăzneți, ca să se bată cu diavolul, cînd acesta apare și face tărăboi. Dar mai presus de orice, stăpînul are nevoie de suflete curate, evlavioase, puritane, ca al tău, cinstite Anthony, care-l sfidezi pe diavol, dar îi faci totuși treaba.

– Nu pot crede, domnule Varney, că vrednicul nostru stăpîn, un om pe care-l socot nobil în toată puterea cuvîntului, se folosește de asemenea mijloace josnice și murdare pentru a propăși.

– Zici că stăpînul nostru e nobil în toată puterea cuvîntului ? Amin, așa să fie cum zici tu. Dar cu-atît mai mult are nevoie de slujitori fără conștiință, care, tormai pentru că știu că ruina lui ar însemna și prăbușirea lor, să fie gata să-și dea și viața pentru mărirea lui.

Iți spun toate astea, fiindcă nu-mi pasă cine le știe. Dar ia-spune-mi, ai rînduit toate lucrurile trimise de la Londra, și ai pregătit cum ște cuvine odăile dinspre apus, pentru stăpînul nostru ?

— Ele i-ar putea sluji și unui rege în ziua nunții sale — răspunse Anthony. Și te încredințez că duduca Amy se simte în aceste odăi la fel de mîndră ca regina din Saba.

— Cu atît mai bine, vrednice Anthony. Trebuie să-i cîștigăm bunăvoința, căci ea e temelie bunăstării noastre viitoare.

• — Ar însemna s-o clădim pe nisip — replică Foster. Crezi dumneata că, plecînd de aici, pentru a-și lua în primire rangul și puterile depline, ca soție a domnului conte, s-ar mai uita la un nenorocit ca mine, care i-am fost un fel de temnicer și-am ținut-o aici, cu de-a sila, ca pe-o omidă, cînd dumneaei se și visează zburînd ca un fluture într-o grădină princiară ?

— Lasă, omule, o să-i spun eu că tot ce-ai făcut a fost spre binele ei și-al stăpînului nostru •, iar cînd va ieși din găoace și va începe să umble singură, își va spune că noi i-am clocit mărirea.

— Bagă de seamă, domnule Varney, s-ar putea să greșești amarnic. Chiar și dumitale ți-a făcut o primire destul de rece azi dimineață și cred că te privește la fel de chiorîș, ca și pe mine.

— Te înșeli în privința asta, Foster ! Domnița este legată de mine prin toate firele ce-o pot iega de-un om care a ajutat-o să-și îplinească atît dragostea cît și ambiția. Căci cine a scos-o din anonimat și din mizerie pe sărmana Amy Robsart, fiica unui nobil ruinat și ramolit, menită să devină soția unui lunatic, a unui năuc ca Ed- mund Tressilian, și cine i-a deschis calea spre cea mai strălucită situație din Anglia, ba poate chiar din întreaga Europă ? Eu, omule, numai

eu I Căci eu le-am dat prilejul să se întâlnească în taină, eu am stat de strajă în pădure, în vreme ce stăpînul o hăitua pe căprioară ; și tot eu sînt acela pe care familia ei îl socoate, pînă-n ziua de azi, vinovat de fuga domniței. Și-apoi, cine le aduce scrisorile pe care și le trimit unul altuia ? Eu. Și cine i-a > dus pe bătrînul Robsart și pe Tressilian ? Tot eu. Dar fuga ei cine-a pus-o la cale ? Eu, domnule. Pe scurt, eu, Richard Varney, sînt cel care-a cules această frumoasă floricică din umilul ei cotlon, și-am înfipt-o în cea mai mîndră cușmă din țara englezească.

– Da, domnule Varney, dar poate că dînsa își închipuie că, să fi fost după dumneata, floricica ar fi rămas prinsă atît de ușor în cușmă, încît biata de ea ar fi căzut în noroi la cea dintîi suflare a vîntului schimbăcios al dragostei.

– Nu, căci ea știe bine că, la început, credința ce i-o port stăpînului meu m-a împiedicat să-l sfătuiesc s-o ia de nevastă, dar i-am dat asemenea povață cînd am simțit că domnița nu va fi mulțumită fără asta, adică fără taina cununiei sau a căsniciei, cum naiba îi zice ? !

– Domnița mai are un dinte împotriva dumitale – stărui Foster. Nu-i place să-și țină ascunsă strălucirea în această fostă mănăstire, întunecoasă ca un felinar orb, ci tare-ar vrea să strălucească: aidoma unei contese printre alte contese.

– Foarte adevărat și foarte firesc, dar ce legătură . am eu cu asta ? N-are decît să strălucească printr-un cristal sau printr-o sticlă afumată, cum va^v fi voia stăpînului ; eu, unul, n-am nimic împotriva.

– Dumneaei socoate însă că dumneata ții cîrma bărcii și că o îndrepti încotro dorești. Intr-un cuvînt, domnița pune bezna și taina în care e ținută aici pe seama sfaturilor pe care dumneata le dai într-ascuns stăpînului nostru, și pe

seama zelului cu care eu îți execut poruncile, astfel încât ne iubește la fel de mult cum își iubește un osîndit judecătorul și temnicerul.

— Ne va iubi ea mai mult, Anthony, dacă vrea să iasă din casa asta. Dacă, din pricini temeinice, l-am sfătuit pe stăpîn să o țină închisă aici cîtva timp, îl pot sfătui la fel de lesne să o scoată de-aici, pentru a-și arăta deplina strălucire a rangului ei. Aș fi însă nebun dacă aș face-o pentru o dușmancă, fiindcă atunci mi-ar putea cășuna mult rău, ca soție a stăpînului meu. Fă-o să știe acest lucru, Anthony, iar eu am să te laud pe tine în fața dumneaei, ca să-și schimbe părerea despre tine. Domnița trebuie să-și cunoască prietenii și să știe că ei au puterea de a-i deveni dușmani. Și păzește-o cu strășnicie, dar cu toată cuviința de care e în stare firea ta grosolană. Înfățișarea ta posacă și mohoreala ta de bulldog sînt însușiri admirabile, pentru care s-ar cuveni să-i mulțumești lui Dumnezeu. Și tu, și stăpînul, de altfel, căci ori de cîte ori e de împlinit vreo treabă grea și murdară, o îplinești de parcă ar fi ceva firesc, izvorît din firea ta țîfnoasă, și nu din vreo poruncă anume a stăpînului, astfel încît acesta iese basma curată. Dar ce se-aude ? Bate cineva la poartă. Ia uită-te pe fereastră ! Nu lăsa pe nimeni să intre *_r în seara asta nu trebuie să fim tulburați de nimeni.

— E omul despre care-am vorbit înainte do prînz — spuse Foster, privind pe fereastră. E Michael Lambourne.

— A, lasă-1 să intre ! Ne aduce, desigur, vești despre Edmund Tressilian ! Lasă-1 să intre, zic, dar nu aici, ci în bibliotecă, unde voi veni și eu îndată.

După ce Foster ieși din încăpere, Varney începu să se plimbe de colo pînă colo, cu brațele

împreunate pe piept, cufundat în gîndurile sale. În cele din urmă, se pomeni vorbind cu glas tare :

— Da, mocofanul ăsta mi-a răscolit adînc spaimele și n-am fost în stare să i le ascund. Domnița nu mă place, o, și cît aș dori să pot spune că nici eu n-o plac ! Mare prostie am făcut că i-am vorbit despre simțămintele mele, cînd prudența îmi poruncea limpede să fiu un simplu pețitor trimis de stăpînul meu ! Această greșeală fatală m-a făcut să depind de ea mai mult decît se cuvine să depindă un om înțelept de o muieră, fie ea cît de frumoasă. Din clipa cînd strategia mea a făcut un pas atît de periculos, nu mă mai pot uita în ochii ei fără a simți teamă, și ură, și dragoste, simțăminte atît de curios amestecate, încît nici eu nu știu ce-aș face, dac-ar fi după mine : s-o stăpînesc sau s-o distrug ? Nu trebuie însă, cu nici un chip, s-o las să iasă din văgăuna asta înainte de a ști bine cum stăm unul față de celălalt. Interesul stăpînului, și interesul meu, într-o oarecare măsură — căci dacă se prăbușește el, cad și eu — cere, ca această căsătorie secretă să rămînă o taină. Și-apoi, nu vreau să o urc pe un tron, de la înălțimea căruia ar putea, după aceea, să mă strivească. Trebuie să stîrnesc în sufletul ei, dacă nu iubirea, măcar teama față de mine și, cine știe, s-ar putea să mai ajung totuși să mă răzbun în chipul cel mai plăcut, pentru disprețul ce mi-l arată ! Ah, dac-aș putea să fiu măcar o singură dată confidentul ei, dacă mi-ar încredința măcar o singură taină, fie ea cît de neînsemnată, atunci, frumoasă contesă, ai fi a mea !

Varney se opri, își umplu cu vin cana și-o dădu pe gît, vrînd parcă să-și potolească tulburarea și murmurînd : „Cu sufletul cetluit și cu fruntea senină, înainte !”, părăsi încăperea.

CAPITOLUL VI

Căzuse rouă nopții calde Ț Crăiasa
bolții — luna-și presăra Argintul peste
Casa Cumnor Și peste parcul ce-l
impresura.

J. Mickle¹

În aripa dinspre apus a patrulaterului stră- vechei ctitorii din Cumnor fuseseră amenajate, cu o nemaipomenită strălucire, patru încăperi. Lucrarea durase mai multe zile, înainte de ziua cu care începe povestirea noastră. Meșteri trimiși de la Londra, și siliți să rămână în locul acesta pînă la isprăvirea lucrării, prefăcuseră în așa fel încăperile din acea aripă a clădirii, încît ea încetase a mai avea înfățișarea jalnică a unei foste mănăstiri în ruină, și aducea acum mai degrabă cu un palat regal. Toate aceste schimbări fuseseră săvîrșite în mare taină ; meșterii veneau și plecau noaptea, și se luaseră toate măsurile pentru a-i împiedica pe localnicii prea curioși să observe schimbările aduse reședinței lui Anthony Foster, vecinul lor odinioară sărac, devenit bogat peste noapte.

În seara aceea, noie și somptuoasele încăperi fuseseră luminate pentru prima oară cu o strălucire care-ar fi răzbătut pînă hăt-departe, dacă niște obloane dese, din lemn de stejar, fere

¹ Această strofă este începutul baladei care a inspirat romanul de față. fn a.)

cate cu lacăte grele și acoperite cu perdele lungi de mătase și catifea, n-ar fi oprit pînă și cea mai firavă rază de lumină.

O scară lata, neobișnuit de lungă și înaltă, ducea spre aceste patru odăi, care dădeau una în- tr-alta. Ajuns la capătul scării, intrai mai întii într-un fel de anticameră, care aducea cu o galerie, și care slujise cîndva drept sală de consiliu a priorului mănăstirii; acum pereții erau îmbrăcați în lambriuri scumpe, dintr-un lemn cafeniu, lustruit — adus, pare-se, din Indiile de vest și meșterit cu multă migală la Londra.

Încăperea era luminată de numeroase luminări, înfipte în sfeșnicele de argint atîrnate pe pereți ; șase tablouri mari, cu rame bogate, pur- tînd iscălitura maeștrilor de frunte ai vremii, întregeau zestrea pereților. În fund se afla o masă mare de stejar, anume pregătită pentru jucătorii de „pietre", un joc pe atunci la modă ; iar la celălalt capăt al încăperii se înălța o podină pentru muzicanții sau menestrelii chemați să sporească voia bună a stăpîni-lor.

Din această anticameră se intra într-o sală de mese, nu prea largă, dar somptuos mobilată. Pereții ei, pînă deunăzi golași, erau îmbrăcați acum în draperii de catifea albastră, brodată cu fir de argint. Scaunele, din lemn de abanos sculptat, aveau perne de culoarea draperiilor. În locul sfeșnicelor care luminau anticamera, se afla aici un uriaș candelabru de argint. Pardoseala era acoperită cu un covor spaniolesc, ale cărui motive florale erau atît de vii și strălucitoare, încît parcă nu-ti venea să calci pe o asemenea operă de artă/ O masă bătrînească, de stejar, așternută cu o pînză scumpă, își aștepta musafirii, alături de un bufet încăpător, prin ale cărui uși pliante se zăreau policioare încărcate cu argintărie și porțelanuri. În mijlocul mesei trona o gigantică

și superbă solniță, meșterită de un aurar italian, înfățișându-l pe uriașul Briareu \ cu o sută de brațe de argint, care ofereau mesenilor felurite condimente sau mirodenii, menite să dea gust bucatelor.

Cea de-a treia încăpere era un salon, împodobit cu o splendidă tapițerie, înfățișând prăbușirea lui Phaeton ² — pentru că de la o vreme țășătorii din Flandra se dădeau în vînt după temele clasice. În mijlocul acestei încăperi se afla, pe o podină, un jilț uriaș, îndeajuns de larg pentru a adăposti două persoane. Deasupra jilțului se înălța un baldachin făcut — ca și pernele, draperiile și covorul — dintr-o catifea roșie, brodată cu mărgăritare, și încununat cu două coronițe. Cîteva taburete îmbrăcate în catifea și o sumedenie de perne brodate în arabescuri și rînduite după tipicul maur țineau loc de scaune în această încăpere, unde se mai puteau vedea tot felul de instrumente muzicale, gherghefuri și alte asemenea unelte femeiești. Salonul era luminat de luminări, piecum și de patru statui, înfățișînd, fiecare dintre ele, cîte-un oștean maur, care ținea în mina dreaptă o făclie de ceară, a cărei flacără se răsfrîngea în pavăza de argint, prinsă ca o oglindă în mîna stîngă.

Dormitorul care încheia acest minunat apartament fusese împodobit cu mai multă sobrietate, deși nu cu mai puțină cheltuială decît celelalte odăi. Două lămpi de argint, cu ulei parfumat,

¹ Uriaș din mitologie, fiul Cerului și al Pămîntului, care avea cincizeci de capete și o sută de brațe. A fost aruncat în mare de către Neptun și pus în lanțuri sub vulcanul Etna de către Jupiter, ca pedeapsă pentru nesupunerea sa. (n.t.)

² Personaj mitologic, fiul Soarelui și al Clymenei. Conducînd o singură dată carul Soarelui, fu cîț pe ce să dea foc Pămîntului. Drept pedeapsă, tatăl său l-a aruncat în Eridan. (n.t.)

răspîndeau în această încăpere liniștită o lumină discretă, de amurg, însoțită de o mireasmă suavă. Pardoseala era acoperită cu covoare atît de adînci, încît nici măcar pașii cei mai grei nu puteau fi auziți din afară ; patul, burdușit cu puf, era așternut cu un macat de mătase brodată cu fir de aur, pe sub care se zăreau cearșafuri strălucitoare, și pături albe ca mioarele din a căror lînă fuseseră țesute. De o parte și de alta a patului atîrnau draperii de catifea albastră, căptușite cu mătase roșie, și țesute cu fir de aur, iar motivele brodate pe aceste draperii înfățișau dragostele lui Cupidon și Psyche. Pe masa de toaletă strălucea, într-o ramă cu filigran de argint, o frumoasă oglindă venețiană, lîngă care se afla o cupă de aur, pentru băutura încropită din lapte cald, vin și mirodenii, pe care oamenii acelei vremi obișnuiau s-o dea pe gît înainte de culcare. La căpătîiul patului erau așezate o pereche de pistoale și un pumnal cu monturi de aur — arme nocturne, puse la îndemîna oaspeților, nu atît de teama vreunei primejdii, cît de dragul unui obicei străvechi.

Intr-o mică firidă luminată de o luminărică fuseseră puse, în fața unui pupitru de abanos, două perne de catifea : firida aceasta slujise, cîndva, drept oratoriu particular al priorului, dar acum, în locul crucifixului, pe pupitru se puteau vedea două cărți oficiale de rugăciuni, în scoarțe scumpe, cu incrustații de argint.

Două cabinete de toaletă, mobilate frumos, întregeau acest apartament liniștit și atît de fer-it de zgomotele lumii din afară, încît însuși Morfeu și l-ar fi putut dori pentru propria lui odihnă.

Se cuvine să mai adăugăm că, într-o altă aripă a clădirii, se aflau bucătăriile, oficiile și camerele de locuit ale slujitorilor din suita bogatului

gentilom, din a cărui poruncă fuseseră făcute toate aceste pregătiri grandioase.

Zeitatea în cinstea căreia fusese împodobit acest templu era vrednică de cheltuiala și truda risipite aici. Ea ședea acum în salonul pe care l-am descris adineaori, și cerceta, cu nevinovată încintare, frumusețile iscate fără știrea ei, parcă anume pentru dînsa. Căci, deși prezența ei în Casa Cumnor eia pricina misterului ce învăluise toate pregătirile făcute în vederea deschiderii noilor încăperi, ea însăși nu știuse nimic despre aceste pregătiri și nici măcar despre existența acelei aripi a vechii clădiri, în care pășea acum pentru prima oară.

Iată de ce contesa Amy, căci la acest rang fusese ridicată prin cununia ei secretă, dar sacră, cu cel mai puternic dintre seniorii Angliei, zbura din încăpere în încăpere, admirînd fiecă nouă dovadă a gustului ales al soțului ei.

— Ce draperii minunate ! Ce expresive firească au aceste tablouri, rupte parcă din viață ! Ce argintărie bogată ! Ai zice că toate galioanele Spaniei au fost prădate pe mări, pentru a face rost de atîta argint ! -

Cu asemenea exclamații i se adresa ea Janetei, frica lui Anthony Foster și slujnica ei devotată, care o urma prin încăperi, cu o curiozitate la fel de mare, dar cu o bucurie ceva mai potolită.

— Ah, Janet ! Cînd mă gîndesc că toate aceste minunății au fost strînse de dragul meu ! Și că voi putea chiar în astă-seară să-i mulțumesc iubitului meu pentru paradisul neasemuit, făurit de dragostea lui !

— Se cuvine să-i mulțumiți mai întîi Domnului, care v-a dăruit xîn asemenea soț bun și iubitor — își dădu cu părerea drăgălașa slujnică puritană. Dar dacă mai alergați așa din încăpere

în încăpere, se duce pe copcă toată truda cu care v-am încrețit și pieptănat părul.

— Ai dreptate, Janet — răspunse tinăra contesă, oprindu-se în fața unei oglinzi uriașe, cum nu mai văzuse niciodată. Ai dreptate, aduc mai degrabă a lăptăreasă decît a contesă, cu obrazii aceștia îmbujorați și cu buclele astea răvășite. Uite, s-a mototolit și gulerul și s-a lăsat: prea jos, dezgolindu-mi gîtul și pieptul mai mult decît se cuvine. Hai, Janet, să mergem în salon, ca să pui rînduială în șuvițele astea rebele și să-mi închizi după gratii de horbotă această inimă care bate prea tare.

Cînd ajunseră în salon, contesa se trînti pe una din pernele maure și rămase așa, pe jumătate cufundată în propriile-i gînduri, pe jumătate atentă la flecăreala sujnicii sale, care-i potrivea părul.

— Gata, isprăvește o dată cu degetele tale harnice ! îi porunci ea după un timp. Ajunge, îți spun ! Trebuie să-i văd pe tatăl tău și pe domnul Varney, înainte de sosirea soțului meu. Știu că domnul Varney se bucură de stima soțului meu, dar aș putea să-l fac să și-o piardă.

— Lăsați-l, mai bine, în seama Domnului, care-i pedepsește la timpul convenit pe oamenii răi. Și feriți-vă să vă puneți rău cu acest Varney, căci puțini dintre cei care-au cutezat să-l înfrunte au dus-o bine, într-atît de mult se bucură de încrederea stăpînului nostru.

— De unde știi asta, Janet ? Și pentru ce so- coji că ar trebui să mă pun bine cu un asemenea om de rînd, eu, care sînt soția stăpînului său ?

— Ah, domniță, știți mai bine decît mine pentru ce. L-am auzit pe taică-meu spunînd că mai degrabă s-ar lua la harță cu un lup hămesit, decît să se pună de-a curmezișul domnului Varney.

Și mi-a poruncit adesea să mă feresc a avea de-a face cu dînsul.

— ■ Avea dreptate tatăl tău, în ce te privește. Și cred că-ți vrea binele. Ce păcat că înfățișarea și purtările tatălui tău se potrivesc atît de puțin cu bunele sale intenții !

— ■ Da, domniță, putești fi sigură că tatăl meu are o inimă bună, cu toate că înfățișarea lui ursuză pare o tăgadă a bunătății.

— Dacă spui tu, te cred, fata mea, deși are una din acele fețe care-i fac pe oameni să tremure cînd le privesc. S-ar cuveni însă să fiu mai înduioșată de bunătatea ta, știind că propriul meu tată e îngrijorat și suferă din pricina mea ! Dai am să-i dau, foarte curînd, prilejul să se bucure ; va întineri aflînd de fericirea și de mărirea fiicei sale. Și, ca să-l pot bucura cît mai curînd, se cuvine să fiu eu însămi veselă. Milord nu trebuie să mă găsească tristă, venind în vizită la mine, după o absență atît de îndelungată. Fii veselă, Janet, e tîrziu și soțul meu trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Poftește-i aici pe domnul Varney și pe tatăl tău.

Janet Foster își ascultă stăpîna și, peste cîteva minute, Varney intră în salon cu dezinvoltura și fruntea senină a unui curtean desăvîrșit, priceput să-și ascundă simțămintele sub vîlul unei politeți ceremonioase și să le ghicească pe ale altora. În urma lui pășea Anthony Foster, parcă și mai posac, și mai hidos ca de obicei, din pricina încercării sale stîngace de a-și ascunde sila și teama cu care se uita la această făptură, asupra căreia exercitase pînă de curînd un control atît de sever, dar care părea să ocupe un loc însemnat în inima soțului ei — dovadă, veșmintele. și podoabele-i scumpe.

, Contesa se ridică din jilț și porni spre Varney, cu mîna întinsă, spunîndu-i :

Foster, domnișula cu Richard Varney, înțelegând că înaintea sa își adusese veste atât de bună, încât mălțămășă primirea și bucuria m-au făcut să uit de îndemnul soțului meu, de a te primi cu toată cinstea cuvenită. Îți întind mina, în maldarul de perne pe care se așezase între timp semn de împăcare. Contesa se așază pe un genunchi, cu ochii în pământ, fără să Varney se lase pe un genunchi și-l sărută degetele singure, împodobite cu inele, apoi se ridică și dădu să o petreacă pe contesă spre jilțul cel mare.

— Nu, domnișule Varney — îl opri aceasta — nu-mi voi lua rangul în primire decît din mîna soțului meu.

— Nădăjduiesc, doamnă, că nu sinteți supărată pe mine pentru că am îndeplinit poruncile soțului dumneavoastră și ale stăpînului meu, cu privire la captivitatea dumneavoastră — se amestecă Foster în vorbă.

— Surpriza plăcută pe care am avut-o adineauri mă îndeamnă să-ți iert zelul cu care m-ai ținut departe de aceste încăperi, pînă-n clipa cînd ele au căpătat o înfățișare atît de superbă.

— Ehe, doamna mea, înfățișarea asta a costat mult bănet — zise Foster. Și, ca să nu se mai cheltuiască altul, fără rost, mă duc să văd dacă totul e pregătit cum se cuvine pentru primirea stăpînului. Pînă atunci vă las cu domnul Richard Varney, care are, pare-mi-se, să vă spună ceva din partea nobilului dumneavoastră stăpîn și soț. Hai, Janet, vino și tu cu mine !

— Nu, domnișule Foster — se împotrivi contesa

credeam că ai ceva să-mi spui din partea soțului meu. Cel puțin așa am înțeles din spusele domnului Foster.

— Domnișoară, domnule Varney — răspunse — contesa a înțeles intrucîtva greșit ; nu din partea, ci *despre* nobilul dumneavoastră soț, care este totodată și stăpînul meu venerat,, simt îndemnul, ba chiar datorita de a vă vorbi.

— Subiectul este cît se poate de plăcut, domnule, fie că-i vorba despre nobilul meu soț, sau de un cuvînt din partea lui. Te rog însă să vorbești cît mai pe scurt, căci îl aștept dintr-o clipă în alta.

— Bine, domnișă, voi vorbi pe scurt, dar și cu, . oarecare îndrăzneală, căci ceea ce am de . spus cere și repeziciune, și curaj. Așadar, l-ați văzut astăzi pe Tressilian ?

— Da, domnule, și ce-i cu asta ? întrebă domnișă, înțepată.

— Nu-i treaba mea, firește — răspunse cu umilință Varney. Dar socotiți, doamnă, că soțul dumneavoastră va lua lucrurile la fel de ușor ?

— Și de ce nu le-ar lua astfel ? Numai pentru mine a fost penibilă și dureroasă vizita lui Tressilian, căci mi-a adus vești despre boala bunului meu tată.

— Despre boala tatălui dumneavoastră ? ! se miră Varney. Pesemne că s-a îmbolnăvit pe neașteptate, căci solul pe care l-am trimis eu, , din porunca stăpînului meu, l-a găsit pe tatăl dumneavoastră la vînătoare, tocmai cînd își îndemna cîinii cu obișnuitele-i chiote. Ara impresia că Tressilian a născocit aceste vești rele anume pentru a vă întuneca fericirea, are el temeiuri s-o facă, după cum știți și dumneavoastră.

— Il insultă, domnule Varney — răspunse . contesa, cu însuflețire. Tressilian e un om cît

se poate de cinstit și inimos și n-ar fi în stare să mintă.

— Vă cer iertare, doamnă : nu voiam cituși de puțin să-l insult, și nu bănuiam că sînteți atît de apropiată de dînsul. Dar, la urma urmelor, un om poate fi silit, în anumite împrejurări, să mintă în scopuri nobile și generoase, căci dacă adevărul ar fi rostit totdeauna, în toate împrejurările, ar fi cu neputință să mai trăim în această lume !

— Ideile dumitale sînt ideile unui curtean, și cred că, de dragul adevărului, n-ai fi în stare să renunți la măririle pe care le rivnești în această lume. În ceea ce-l privește pe Tressilian, trebuie să-i iau apărarea, fiindcă i-am cășunat mult rău, precum singur știi, mai bine decît oricine. Tressilian are altfel de idei. Lumea despre care vorbești nu-l poate abate cu nici o iotă de la drumul adevărului și al onoarei. Tocmai de aceea și ține tatăl meu la dînsul, și aș fi ținut și eu, de-aș fi fost în stare. Neștiind că sînt cununată, și nici cine-mi este soț, el a venit astăzi ca să încerce să mă convingă să plec de-aici, și se prea poate să fi exagerat starea tatălui meu tocmai din pricina asta. Prefer să cred, oricum, că veștile dumitale mai bune sînt mai adevărate.

— Credeți-mă că sînt, domniță. Deși nu am pretenția de a fi un adept al adevărului cu orice preț, e nedrept din partea dumneavoastră să mă bănuieți c-aș fi în stare să vă spun dinadins, și fără nici un rost, o minciună care, de altfel, ar fi foarte curînd dată în vileag*

— Domnule Varney, știu că soțul meu te stimează și te socoate un vrednic și credincios cîr- maci pe mările pe care a pornit, cu toate pînzele sus, într-o călătorie atît de primejdioasă. N-am vrut să te jignesc, cînd ți-am spus adevărul, luîndu-i apărarea lui Tressilian. După cum știi prea bine, am fost crescută la țară, și-mi place mai

mult adevărul spus pe șleau decît vorba înflorită a curtenilor. Presupun însă că se cuvine să-mi schimb obiceiurile, o dată cu felul de viață.

— Adevărat, domniță — zîmbi Varney. O doamnă de la curte s-ar fi ferit să spună adevărul, sau ceea ce crede ea că este adevărul, despre un fost pretendent la mîna ei, luîndu-i apărarea în fața slujitorului credincios al actualului ei soț.

— Și de ce n-aș recunoaște meritele lui Tressilian, în fața prietenului soțului meu, sau chiar în fața soțului meu și în fața întregii lumi ? exclamă contesa, îmbujorîndu-se de mînie.

— Îi veți mărturisi, oare, la fel de deschis soțului dumneavoastră că Tressilian v-a descoperit reședința, atît de grijuliu ascunsă de restul lumii, și că ați stat de vorbă cu el ?

— Fără îndoială că da — răspunse contesa. Va fi cel d'întîi lucru pe care i-l voi spune, și nu-i voi ascunde nici unul din cuvintele schimbate cu Tressilian. Îi voi mărturisi tot, oricît aș suferi din pricina asta.

— Voia dumneavoastră, domniță, dar socot c-ar fi, poate, mai bine, de vreme ce nimic nu vă obligă la o asemenea mărturisire, să vă cruțați pe dumneavoastră de o suferință inutilă, pe nobilul dumneavoastră stăpîn de o supărare, iar pe domnul Tressilian de primejdia ce s-ar abate, fără îndoială, asupra-i.

— Dacă m-aș gîndi la asemenea urmări îngrozitoare — răspunse liniștită contesa — i-aș atribui nobilului meu stăpîn niște gînduri josnice, pe care sînt sigură că generoasa lui minte nu le-a adăpostit niciodată.

— Bine, domniță, vă voi arăta că și un curtean are curajul de a spune adevărul, cînd de el atîrnă fericirea acelor pe care-i cinstește și prețuiește. N-ați observat, oare, barierele ce înconjoară locul acesta ? N-ați băgat de seamă cu cîtă străș

nicie sînt supravegheate și limitate mișcările dumneavoastră de către bădăranul acela de Foster ? V-ați întrebat, oare, care-i pricina acestei stări de lucruri ?

– Aceasta e voia stăpînului meu și nu-i de datoria mea să-i cercetez cauzele.

– Intr-adevăr, aceasta e voia lui, iar ea izvorăște dintr-o iubire vrednică de ființa ce i-o inspiră. Dar stăpînul unei comori este cu atît mai dornic s-o ferească de miinile altora, cu cît o prețuiește mai mult.

– Ce rost au toate vorbele astea, domnule Varney ? Vrei să 'mă faci să cred că nobilul meu stăpîn e gelos ? Presupunînd că este, cunosc eu un leac împotriva geloziei, și anume sinceritatea. Îi spun totdeauna adevărul, astfel încît el poate citi ca-ntr-o oglindă curată în sufletul și-n inima mea.

– Nu mai am nimic *âe* zis, domniță, decît că mărturisirea dumneavoastră sinceră ar putea să-i atragă unele neplăceri domnului Tressilian, dar nu-mi pasă de omul acesta, care ar fi în stare să mă sfîșie în bucăți. Dumneavoastră îl cunoașteți mai bine decît mine pe domnul conte, și știți, desigur, că n-ar putea lăsa nepedepsită o asemenea insultă.

– Dacă mărturisirea mea i-ar putea dăuna domnului Tressilian, n-aș mai face-o, fiindcă și așa i-am cășunat destul rău. Dar la ce-ar folosi, oare, tăcerea mea, cînd știu că Tressilian a fost văzut de Foster și, mi se pare, de încă cineva ? Nu, domnule Varney, nu mai stărui. Îi voi povesti soțului meu tot ce s-a petrecut.

– Dumneavoastră știți mai bine ce aveți de făcut, dar aș vrea să vă dau un sfat : încercați gheața înainte de a pași pe ea, acîică pomeniți-i stăpînului de Tressilian, pentru a vedea cum se; comportă la auzul numelui său. Cît despre

Foster și celălalt martor, le-aș putea da lesne' o explicație vrednică de crezare asupra prezenței aceluia străin în această casă.

— Domnule Varney — răspunse contesa, după o pauză — dacă-i adevărat că Foster încă nu știe că omul pe care l-a văzut era Tressilian, îți mărturisesc că n-aș vrea să aflu acest lucru, care nu-l privește cîtuși de puțin. Se poartă și-așa cu destulă asprime, și n-aș dori să-mi fie judecător sau sfetnic în treburile mele.

— Se-nțelege, domniță. Dacă bădăranul nu vă este pe plac, îl pot înlocui cu un slujitor mai pe placul dumneavoastră.

— Domnule Varney, să lăsăm asta. Dacă e să mă plîng de slujitorii cu care m-a înconjurat stăpînul meu, mă pot plînge chiar lui. Dar aud, parcă, tropot de cai ! Da, vine ! Vine stăoînul !

— Domniță — rosti Varney, așinîncîu-i calea — nădăjduiesc că vorbele pe care vi le-am spus adineauri, din dorința smerită de a-mi face datoria, nu vor fi folosite împotriva mea ! Și că umila mea povață nu va fi dată în vileag spre paguba mea ! Vă implor să...

— Liniștește-te, omule, liniștește-te ! Nu mi-e gîndul la dumneata !

În clipa aceea, canaturile ușii se deschiseră larg, și în încăpere intră un bărbat mîndru la înfățișare, înfășurat într-o mantie neagră și lungă, de călăreț.

CAPITOLUL VII

...Acesta-i omul
Ce călărește pe-ale Curții valuri Și îi
cunoaște fluxul și refluxul. Te-nalță c-un
suris, dar te doboară C-o căutătură rea. Și
strălucește Precum un curcubeu, avînd,
firește, Culori la fel de trecătoare...
Dintr-o piesă veche.

■ — În sfîrșit, iată-te ! exclamă contesa[^] arun-
cînduse în brațele frumosului bărbat și ghemu-
se la pieptul lui.

Varney se retrăsese, discret, iar Janet se pregătea să-l
urmeze, cînd stăpîna ei îi făcu semn să rămînă în
celălalt capăt al salonului.

Contele -- căci acesta era rangul bărbatului --
răspunse cu căldură îmbrățișărilor domniței, dar se
împotrivi încercărilor ei de a-i scoate mantia.

— Nu, dragul meu ! stăruia ea. Vreau să văd dacă ai
venit la mine în veșmintele tale de mare comite, așa
cum mi-ai iăgăduit, și nu ca un cavaler oarecare, cum
vii de obicei.

— Ah, Amy, ești la fel ca toți ceilalți ! Giu-
vaerurile, penele și mătășurile prețuiesc pentru ei mai
mult decît omul pe care-l împodobesc. Ei uită că și o
spadă ruginită poate să pară frumoasă într-o teacă de
catifea.

— Oamenii nu pot spune asta despre tine, dragul
'meu conte -- grăi domnița, în timp ce mantia lui îi
cădea la picioare, dezvăluind o îmbrăcămintă princiară.
Tu ești spada aleasă și încercată, pe deplin vrednică de
teaca scumpă pe

care-o disprețuiești. Nu-ți închipui că Amy te-ar putea iubi mai mult în aceasta îmbrăcăminte strălucitoare, decât l-a iubit pe omul în mantie cafenie, căruia i-a dăruit inima, în codrii ținutului Devon.

— Și tu, draga mea, te-ai îmbrăcat în straie ce se potrivesc rangului tău, dar nu-ți pot spori frumusețea — rosti contele, petrecînd-o spre jilțul cel mare, pregătit anume pentru ei amîndoi. Așază-te, draga mea, lîngă mine, pe locul ce \i se cuvine de drept.

— Nu, iubitele, mă voi așeza pe acest scăunăș, la picioarele tale, ca să te pot privi în întreaga ta strălucire princiară.

Și, cu o curiozitate copilărească, domnița începu să-l cerceteze din cap pînă-n picioare pe bărbatul care trecea drept cea mai mîndră podoabă a curții „reginei-fecioare” a Angliei — curte vestită pentru strălucirea slujitorilor ei, precum și pentru înțelepciunea sfetnicilor ei.

Contele răspundea surîzînd la întrebările naive pe care i le puneă domnița în legătură cu felurile lui podoabe.

— Această panglică brodată, cum numești tu fișia din jurul genunchiului meu, este Ordinul Jartierei, o podoabă cu care se mîndresc și regii. Uite, aceasta este steaua Ordinului Jartierei, iar acesta este diamantul ordinului. Ai auzit, desigur, cum au ajuns regele Edward și contesa de Salis- bury să...

— O, cunosc întreaga poveste — îl întrerupse domnița, roșind ușor. Știu cum a ajuns jartiera unei doamne să fie cea mai aleasă insignă a nobilimii engleze. Spune-mi, mai bine, ce-i cu acest colan frumos, de care atîrnă un giuvaer în formă de oaie ?

— E emblema Ordinului Lînei de aur, instituit de familia ducilor de Burgundia.

urmă contele — dorința și-a fost împlinită : l-ai văzut pe vasul tău îmbrăcat în veșmintele cele mai alese pe care le poate purta un nobil cînd pornește la drum.

— Dar ce l-a răspăcăt dînea țară de țară eă o dorință împlinită în țara de fărte, sîntă ddringă mea. E colanul Ordinelor Sfinte și împotriva ei sînt cîntecul de dorință, posedat de rege Iacob al Scoției și al cămpului dragă meu venind în ținută princiară la mine, în ascunzătoarea mea tainică ; acum însă aș vrea să fiu împreună cu el într-unul din mindrele sale palate și să-l văd în veșmintul simplu, pe care-l purta cînd a cucerit inima sărmaneî Amy Robsart.

— Dar, draga mea Amy, oare aceste odăi nu sînt împodobite cu destulă strălucire ? Am dat anume poruncă pentru aceasta, și mi se pare oi ea a fost împlinită cum se cuvine, dar dacă so- coți că a mai rămas ceva de făcut, voi da numaidecît poruncă.

— Nu, milord, strălucirea acestor încăperi în trece închipuirea mea, și nici n-o merit, la drept vorbind. Dar oare soția ta nu se va bucura, în- tr-o bună zi, de întreaga onoare legată de locul ,ce-l ocupă printre femei, ca soție legiuită a celui mai nobil conte din țara englezească ?

— într-o bună zi ? Da, Amy, într-o bună zi te vei bucura și de această onoare, crede-mă că n-o doresc mai puțin decît o dorești tu însăși. Cu dragă inimă m-aș retrage din viața politică a țării, abandonînd grijile și necazurile ambiției, pentru a-mi petrece restul zilelor pe moșiile mele întinse, alături de tine, scumpa mea Amy ! Din păcate, însă, așa ceva e deocamdată cu neputință.

— Pentru ce să fie cu neputință ? De ce să nu poată avea loc numaidecît această cununie desă- virșită, pe care spui singur c-o dorești, și pe care o recomandă atît legea Domnului, cît și legile omenești ?

— Amy — răspunse contele, cu fruntea adumbrită — vorbești despre lucruri pe care nu le înțelegei. Noi, slujitorii curții, sîntem ai domnului aceluia care se cațără pe un munte de nisip ; nu cutezăm să facem popas înainte de a găsi o stîncă pe care să putem pune piciorul în liniște ; dacă ne-am opri mai devreme, am aluneca și ne-am face de rîs. Eu am ajuns destul de sus, dar nu într-un loc îndeajuns de sigur pentru a-mi putea urma. propria chemare. Dacă mi-aș da- în vileag căsătoria, mi-aș făuri singur propria ruină. Dar, crede-mă, voi ajunge eu grabnic la o culme, de pe care voi putea să-mi împlinesc datoria față de tine și față de mine însumi. Pînă atunci însă, nu învenina fericirea clipei de față cu o dorință ce nu poate fi, deocamdată, împlinită. Spune-mi mai bine dacă tot ce am rînduit aici îți este pe plac. Cum se poartă Foster cu tine ?

— Îmi amintește uneori că singurătatea mea este o tristă necesitate — oftă domnița. Dar cum nu face decît să-mi amintească de propria ta dorință, nu-l pot învinui de loc. Te slujește cu credință, iar fiica lui, Janet, e pentru mine cea mai bună și mai drăguță tovarășă de singurătate. Și-apoi, puritanismul îi șade atît de bine !

— Dacă-i așa cum spui, se cade să fie* răsplătită' cum se cuvine. Apropie-te, "domnișoară !

Janet, care se retrăsese în fundul salonului, pentru a nu stînjiți prin prezența ei convorbirea intimă a stăpînilor, se apropie cu o plecăciune adîncă.

— Îți sînt îndatorat, frumoasă domnișoară, pentru felul mulțumitor în care o slujești pe

această doamnă — rosti contele și, scoțându-și din deget un inel, adaugă : Poartă-1, de dragul ei și de dragul meu.

— Sint foarte bucuroasă, milord, că smerita-mi slujbă a mulțumit-o pe stăpîna mea, dar noi, cei din congregația preacuviosului pastor HolcFforth, nu obișnuim să purtăm inele de aur și nici colane de pietre scumpe, aidoma celor purtate de vanitoasele fiice ale Tyrului și Sidonului.

— Vai, frumoasă domnișoară, vād că ești o dăscăliță gravă din confreria puritană, căreia îi aparține, pare-mi-se, și tatăl dumitale, nu-i așa ? Faptul acesta mă face să vă prețuiesc și mai mult pe amîndoi, fiindcă în lăcașurile congregației voastre s-au rostit adesea rugăciuni pentru propășirea mea. Bine, domnișoară Janet, îți dăruiesc un lucru la care n-au strîmbat niciodată din nas nici papistașii, nici puritanii.

•
Și, spunînd acestea, contele îi strecură în paimă cinci galbeni.

— N-aș primi nici aurul acesta, dacă n-aș ști că-1 pot folosi pentru mîntuirea noastră, a tuturor.

— Folosește-1 cum vei socoti cîe cuviință — răspunse contele. Și acum, te rog să le spui slujitorilor să ne servească mai repede cîna.

— I-am poftit pe domnul Varney și pe domnul Foster să cîneze împreună cu noi — spuse contesa, după ieșirea Janetei. Ai ceva împotrivă ?

— Nu am niciodată nimic împotriva dorințelor tale, scumpa mea Amy, iar în cazul de față, sint cu atît mai bucuros că le-ai făcut această cinste, cu cît Richard Varney e omul meu de încredere și sfetnicul meu apropiat, iar Anthony Foster îmi este, deocamdată, folositor.

— Aș fi vrut să-ti cer o favoare și să-ți împărtășesc o taină, milord — spuse contesa, cu tremur în glas.

— Lasă-le pe amîndouă pentru mîine, draga mea — răspunse contele. Văd că slujitorii au deschis uşile care dau spre sala de ospeţe, şi socot că, după atîta drum, nu mi-ar strica o ulcică de vin.

Spunînd acestea, contele îşi petrecu frumoasa soţie în încăperea alăturată, unde Varney şi Foster îi întîmpinară cu plecăciuni adînci. Janet se afla şi ea acolo, aşteptînd să-i servească.

Alţi slujitori nu erau, şi nici nu ar fi fost nevoie de ei, pentru că pe masă fuseseră pregătite toate bunătăţile pe care şi le-ar fi putut dori mesenii. Contele şi contesa se aşezară în capătul mesei, iar Varney şi Foster luară loc dincolo de solniţă, care, potrivit unui vechi obicei, slujea drept hotar locurilor rezervate invitaţilor de rînd.

Foster nu scoase o vorbă în tot timpul ospăţului, fiind speriat pesemne de o societate cu care nu era obişnuit. Varney însă luă parte la conversaţie cu un tact desăvîrşit, împiedicînd-o să lîncezească şi izbutind să menţină buna dispoziţie a contelui. Pînă şi contesa, care nu putea să-l sufere, din multe motive, se simţi fermecată de conversaţia lui.

În cele din urmă, sosi şi ceasul odihnei. Contele şi contesa se retraseră în dormitorul lor, iar tăcerea se înstăpîni în întreaga clădire pentru tot restul nopţii.

A doua zi dimineaţă, Varney îl sluji pe conte în calitate de şambelan, deşi slujba ce-i revenea de obicei în marea gospodărie a contelui era aceea de comis : mulţi cavaleri şi gentilomi de neam se mulţumeau cu asemenea slujbe mărunte, îndeplinite de nobilii înşişi la curtea regală. Îndatoririle fiecăreia dintre aceste slujbe îi erau familiare lui Varney, care, născut într-o familie străveche»dar întrucîtva decăzută, începuse prin a fi pajul contelui, pe vremea cînd acesta era

încă-un personaj obscur Varney? de bucură din călărie, se silise să-i, în loc de felul de folosărat pentru ei. Dacă simțea
 gratiile furtive și alături de tufă, însă așadar, năpădindu-l, și
 izbutea să-l ducă să aștie multe de cînd aplecat, și gata să
 caerau, și înainteași opul de ieși astumenea, consideră, pînă
 acum, la hămii, un costum de călărie mai simplu, Varney
 — i se adresa contele, scotîndu-și halatul de mătase,
 căptușit cu hermină. Și ia, te rog, lanțurile astea de-aici
 și ascunde-le — adăuga el, arătînd spre o măsufă pe
 care erau înșirate colanele feluritelor ordine. Aseară
 erau cît pe ce să-mi frîngă gitul cu greutatea lor. Sînt
 aproape hotărît să nu mai rabd aceste cătușe, născocite
 ele niște nemernici pentru a-i înlănțui pe oamenii fără
 minte. Dumneata ce părere ai, Varney?

— La drept vorbind, milord, cătușele de aur nu seamănă cu celelalte cătușe, fiindcă sînt cu atît mai căutate, cu cît atîrnă mai greu.

— Totuși, Varney, crec? că ele n-au să mă mai lege multă vreme de Curte. Căci, ce-aș mai putea dobîndi, oare, la Curte, slujind-o și rămînînd în. grațiile ei, cînd am un asemenea rang și o asemenea avere? Și oare ce l-a adus pe tatăl meu la

^T eșafod, dacă nu tocmai neputința lui de a-și ține în frîu poftele? Am înfruntat, precum bine știi, destule primejdii; acum însă, sînt hotărît să nu mă mai încumet pe mare, ci să mă statornicesc pe țarm, în tihnă.

— Și să culegeți scoici cu ajutorul lui Cupidon

unii dintre sărmanii dumneavoastră slujitori n-au decît să sufere ! Personal, n-am nici un temei să regret retragerea dumneavoastră de la Curte. Căci nu Richard Varney va fi cel ce va stîrni mînia maiestăţii sale şi risul curtenilor, atunci cînd edificiul cel mai impunător clădit vreodată pe favorurile unui monarh se va spulbera aidoma florilor de ger ale unei dimineţi de iarnă. Aş vrea doar ca, înainte de a face un asemenea pas hotărîtor, să vă gîndiţi bine la faima şi la fericirea dumneavoastră.

– Spune tot ce ai de spus, Varney – îl îndemnă contele. Deocamdată n-am luat hotărîrea şi vreau să cîntăresc bine toate argumentele, pentru şi contra ei.

– Bine, milord, atunci să presupunem că aţi făcut acel pas, că cei ce au a se supăra s-au supărat, că cei ce au a rîde au rîs, iar cei ce au a plînge au plîns. Să zicem că v-aţi retras în vreunul din cele mai depărtate castele ale dumneavoastră, atît de departe de Curte, încît de-acolo nu mai auziţi nici văicărelile prietenilor mîhniţi, nici chiotele de bucurie ale duşmanilor. Să presupunem, de asemenea, că norocosul dumneavoastră rival se va mulţumi (ceea ce nu prea-mi vine a crede) să scurteze şi să reteze ramurile falnicului copac care i-a răpit atîta vreme lumina soarelui, şi că nu va dori să-l smulgă cu rădăcini cu tot. Iată-1, aşadar, pe fostul favorit al reginei Angliei, pe omul care-i controla armata şi parlamentele, iată-1 pe omul acesta ajuns un simplu boiernaş de ţară, care merge la vînătoare, creşte ūoimi, bea bere cu vecinii săi şi-şi adună supuşii în careu, la comanda ispravnicului...

– Destul, Varney ! exclamă contele.

– Nu, milord, daţi-mi voie să-mi închei tabloul. Sussex a ajuns, aşadar, stăpînul Angliei, regina e bolnavă, se pune problema succesiunii

la tron, iar dumneavoastră aflați despre toate acestea stînd la gura sobei, în liniștea căminului. Și atunci, începeți, firește, să vă gîndiți la speranțele pe care le-ați abandonat, în schimbul unei asemenea vieți obscure, și asta numai și numai pentru a putea privi galeș în ochii frumoasei dumneavoastră soții mai des decît o dată la două săptămîni.

— Ajunge, Varney, îți spun ! îmi voi înfrîna vîdorița de a mă retrage din viața obștească, însă nu pentru a-mi satisface propria ambiție, ci pentru a-mi putea sluji cît mai bine patria în acest ceas de cumpănă. Și-acum pregătește caii ! Voi îmbrăca o livrea, ca și data trecută. Mă cFuc să-mi iau rămas bun de la domniță, și pornim numaidecît, înainte ca oamenii să înceapă să se miște.

Cu aceste cuvinte, rostite cu mîhnire, dar și cu hotărîre în glas, contele ieși din încăpere.

„Bine că te-ai dus ! rîse Varney, în sinea lui. N-ai decît să te sature cum poftești de noua ta jucărie, de drăgălașa ta păpușă de carne, dar de vechea ta jucărie, Ambiția, nu te las să te sature, stăpîne, căci în urcușul tău trebuie să-l tragi după tine și pe Richard Varney, care nu-și va cruța nici biciul, nici pîntenii ca să te îndemne la acest urcuș, de pe urma căruia înțelege să tragă și el un folos. Și-acum, să mergem la grajduri. Da, milord, acum nu-s cFecît mai-marele slugilor tale, dar s-ar putea să vină, curînd, și ziua cînd voi avea eu însumi un comis în slujba mea ! A fost oare Thomas Cromwell altceva decît un fecior de fierar ? Și totuși a ajuns lord, e drept că și-a pierdut și capul pe eșafod, dar pe-un eșafod potrivit rangului său !”

Și Varney porni spre grajduri.

între timp, contele intrase în dormitor, pentru a-și lua repede rămas bun de la frumoasa lui domniță. O găsi îmbrăcată într-un capot alb de

mătase căptușit cu blană ; şuvițele ei răvășite răzbeau pe sub boneta de noapte, iar piciorușele ei goale erau virite în niște papuci de casă.

■ — Și-acum, Dumnezeu cu tine, scumpa și frumoasa mea ! rosti contele, smulgându-se cu greu din îmbrățișarea ei. Soarele a și răsărit la orizont, nu mai pot zăbovi ; la ora asta, trebuia să fiu departe, pe drum !

— Va să zică, nu vrei să-mi împlinești dorința ? îl întreabă contesa. O, cavaler necredincios ! Când s-a mai pomenit oare ca o domniță în papuci de casă să-i ceară ceva unui cavaler viteaz, iar el s-o refuze ? !

— Cere-mi orice, Amy, și-ți voi împlini voia — răspunse contele. Orice, afară de ceea ce ne-ar putea pierde pe amândoi.

— Nu, nu-ți mai cer să-mi împlinești dorința de a mă recunoaște public drept părtașă la un rang ce m-ar face pizmuită de întreaga Anglie ! Îți cer doar să-mi dai voie să împărtășesc această taină tatălui meu ! Îngăduie-mi să-i curm suferința, se spune că s-a îmbolnăvit din pricina mea !

—¹ Se spune ? Cine spune asta ? Oare nu i-a împărtășit Varney bătrînului sir Hugh tot ceea ce ne putem îngădui deocamdată să-i dezvăluim în legătură cu starea ta ? Și oare nu ți-a spus el că l-a găsit pe bătrînul cavaler tocmai cînd se îndeletnicea, voios și sănătos, cu sportul său preferat, vînătoarea ? Cine-a cutezat să-ți vîre în cap alte gînduri ?

— Nimeni, milord, nimeni — răspunse contesa, neliniștită de tonul cu care-i fusese pusă întrebarea. Și totuși, milord, tare aș vrea să mă încredințez cu propriii mei ochi de sănătatea tatălui meu !

— Nu; Amy, acum e cu neputință să-ți vezi tatăl. Pe lângă faptul că nu e de loc înțelept să

încredințezi o taină mai multor oameni decît e neapărată nevoie, știi bine că omul acela din Cornwall, Trevanion sau Tressilian, sau cum l-o fi chemind, dă tîrcoale casei tale părintești și ar putea afla orice veste transmisă bătrînului cavaler.

— Nu sînt de aceeași părere, milord. Tatăl meu e un om de onoare, iar cît despre Tressilian, aș pune rămășag pe însăși coronița pe care-o voi împărți cu tine într-o bună zi, că n-ar fi în stare să răspundă cu un rău la răul pe care i l-am cășunat noi înșine.

— Totuși, nu pot avea încredere în el, Amy ! Îți jur pe onoarea mea că aș prefera să-i împărtășesc taina noastră mai degrabă diavolului, decît acestui Tressilian !

— Dar de ce, milord ? întrebă contesa, infio- rîndu-se ea însăși de tonul hotărît cu care vorbea. Spune-mi măcar ce te face să ai o asemenea părere groaznică despre Tressilian ?

— Doamnă, voința mea s-ar cuveni să fie pentru dumneata un motiv îndeajuns de temeinic — răspunse contele. Dacă dorești însă un alt motiv, gîndește-te cu cine e aliat acest Tressilian. Nu uita că e protejatul unuia ca Sussex, care se străduiește din răsputeri să mă sape în ochii bănuitoarei noastre regine. Dacă Sussex ar afla de căsătoria noastră, înainte ca eu s-o pot pregăti pe Elisabeta să primească o asemenea veste, aș cădea în dizgrație pentru totdeauna, mi-aș pierde poate și rangul și averea, pentru că regina noastră a moștenit firea aprigă a tatălui ei, Henric.

— Bine, milord, dar pentru ce-1 judeci cu atîta asprime pe un om despre care știi atît de puțin ? stăruie contesa. Te asigur că Tressilian nu ar fi în stare să-ți dea în vileag taina, în nici o împrejurare. Eu, care l-am făcut să sufere de dragul tău, milord, țin cu atît mai mult acum să-i faci

dreptate. Te supără că-ți vorbesc alita despre el, dar ce-ai spune dacă ți-aș mărturisi că l-am și văzut ?

— Dacă l-ai văzut, ai face bine să nu pomeniști nimănui despre asta. Eu nu urmăresc pieirea nimănui, dar acela care cutează să se amestece în viața mea intimă, ar putea să se căiască amarnic. Ursul mînios nu rabdă să-i stea nimeni în cale *K*

— Cu-adevărat mînios ! îngîină contesa păîind.

— Nu te simți bine, dragostea mea ? rosti contele, luînd-o în brațe. Culcă-te la loc, e prea devreme să-ți părăsești patul. Mai ai vreo dorință, care să nu-mi primejduiască renumele, rangul și viața ?

— Nici una, dragul meu — răspunse contesa, cu glas stins. Adică, aș fi vrut să-ți spun ceva, dar mînia ta m-a făcut să uit ce anume.

— Ai să-ți aduci aminte la viitoarea noastră întîlnire, iubita mea ! grăi contele și, după ce o mai îmbrățișă o dată, își luă rămas bun de la ea.

Cînd ajunse în capul scării, primi din mîinile lui Varney o livrea largă, cu glugă, pe care-o îmbracă pentru a-și ascunde fața și rangul. Caii erau pregătiți în curte, pentru el și pentru Varney.

însuși Anthony Foster ținea de căpăstru bues- trașul contelui, un căluț sprinten și voinic, numai bun pentru drum ; iar servitorul cel bătrîn ținea de dîrlogi armăsarul mai arătos și mai falnic, pe care Richard Varney urma să încalece, deghizat în stăpîn.

Varney se grăbi totuși să-i iasă înainte contelui, smulgînd căpăstrul din mîna lui Foster, pentru a-l împiedica pe acesta să îndeplinească o treabă, ce făcea parte din propriile sale îndatoriri față de conte. Foster îi aruncă o privire dușmă-

¹ Blazonul familiei Leicester înfățișa un urs și o bită noduroasă, (n.a.)

noasă, nemulțumit că nu-i lăsat să-și arate și el slugărnicia față de stăpîn.

Fără a lua aminte la aceste fleacuri, contele în- călecă și porni la drum, primul, uitînd că livreaua îl obliga să-și urmeze așa-zisul stăpîn. De la fereastra iatacului ei, domnița îi făcu semn cu o năframă, iar el îi răspunse, fluturîndu-și mîna de cîteva ori.

În vreme ce falnica statură a contelui pierdea sub bolta întunecoasă a gangului ce ducea afară din curte, Varney avea următoarea convorbire cu Foster :

– Te uiți cam chiondoriș la mine, Anthony, fiindcă te-am lipsit de un semn din cap al stăpînului ; să știi însă că l-am înduplecat să-ți dea un semn mai de preț, drept răsplată pentru cre- dincioasa-ți slujbă. Ia privește punga asta, e doldora de galbeni ! Numără-i, omule, dar adaugă la socoteală și galbenii pe care i-a dăruit aseară Janetei.

– Cum așa ? se repezi Foster. I-a dat bani Janetei ?

– Da, omule, de ce să nu-i dea ? Oare zelul cu care fata o slujește pe frumoasa lui domniță nu se cuvine să fie răsplătit ?

– Nu, n-o las să-i primească, o să-i dea înapoi pe toți ! zise Foster. Nu vreau ca Janet a mea să primească asemenea daruri diavolești, care-au dus la pierzanie multe fete sărmane. Rîzi, ai ? Fii sigur că-mi voi feri de ghearele Satanei măcar un vlăstar al neamului meu ! Fata va da înapoi galbenii !

– Sau, ceea ce-i totuna, ți-i va da ție spre păstrare. Dar am a-ți spune un lucru mai de seamă. Stăpînul nostru pleacă de-aici într-o stare potrivnică nouă.

— Ce vrei să spui ? întrebă Foster. S-a săturat cumva de frumoasa lui păpușică ? Doar a plătit pentru dînsa regește !

— Nu s-a săturat cîtuși de pufin, Tony. Dimpotrivă, o iubește mai mult ca oricînd și ar vrea să plece de la curte de dragul ei. Și-atunci s-a zis cu nădejtile, cu proprietățile și cu liniștea noastră ! Da, Tony, dac-ar face una ca asta^ i s-ar lua înapoi pămînturile mănăstirești, ba s-ar putea chiar qa posesorii acestor pămînturi să fie chemați în fața tribunalelor.

— Mare pacoste ! mormăi Foster, cu fața adumbrită de presimțiri rele. Și toate astea pentru o muiere ! De-ar fi fost pentru mîntuirea sufletului lui, aș mai fi înțeles, căci uneori îmi vine și mie să scutur lanțurile ce mă leagă de lume, și să mă întorc printre oile sărace ale turmei noastre.

— Ai să te-ntorci, negreșit, dacă nu-mi urmezi povața. S-ar putea să mai pui mîna pe Casa Cumnor, dacă faci ce-ți spun eu. Vezi, nu pomeni nimic despre vizita aceluia Tressilian, pînă ce nu-ți dau eu dezlegare.

— Și de ce, mă rog ? întrebă Foster, bănuitor.

— Vită neroadă ! îl repezi Varney. în starea în care se găsește stăpînul nostru, vestea că, în lipsa lui, domnița a fost vizitată de un asemenea strigoi n-ar face decît să-i întărească hotărîrea de a se retrage de la curte. I-ar veni chef s-o facă singur pe balaurul ca să-și păzească mărul de aur, și atunci, Tony, s-a isprăvit cu slujbușoara ta ! Ascultă povața unui om înțelept. Și-acum, adio, trebuie să merg după dînsul !

Și, dînd pîntenii calului, Varney porni pe urmele contelui.

— Isprăviți-s-ar ție slujba, și frînge-ți-ai gîtul, codoș afurisit ! bombăni Foster. Din păcate, sînt silit să mă țin de poala lui, fiindcă-avem amîndoi aceleași interese. Dar pe Janet a mea n-o las să

fie pingărită, vreau să rămână cu sufletul curat, ca să se poată ruga Domnului pentru tatăl ei. Am nevoie de rugăciunile ei în aceste clipe grele. Enoriașii bisericii se uită chiorîș la mine, iar deunăzi, cînd domnul Holdforth a vorbit despre fățarnici și i-a asemuit cu niște morminte văruite pe dinafară, dar pline cu hoituri, mi s-a părut că mă privește țintă. Papistașii au o credință mai lesnicioasă, îți cer doar să ascuți liturghia, să te spovedești, să înșiri mătăanii și gata, ești iertat de păcate. Pe cînd puritanii ăștia merg pe o cale mai grea și mai aspră, dar am să-ncerc, n-am încotro ! Am să citesc chiar acum din Biblie, timp de un ceas, înainte de a-mi deschide sipetul de fier.

În vremea asta, Varney își ajunsese din urmă stăpînul, care-l aștepta la poarta din dos a parcului.

— Trebuie să ne grăbim, Varney — îl întîm- pînă contele. Abia ia Woodstock voi putea să lepăd aceste straie, iar pînă acolo drumul e destul de primejdios.

— Nu-s decît două ore de trap pîn-acolo, milord. M-am oprit doar ca să-i atrag atenția lui Foster să fie cu băgare' de seamă și să păstreze cu strășnicie taina, precum ați poruncit dumneavoastră. L-am întreat, de asemenea, unde locuiește gentilomul pe care aș dori să-l tocmesc în suita dumneavoastră, în locul lui Trevors.

— Crezi că ar fi potrivit pentru anticameră ? întrebă contele.

— Pare destul de bun pentru această slujbă. Dacă doriți, aș putea să mă reped pînă la Cumnor și să vi-l aduc la Woodstock în cîteva ceasuri.

— Bine, du-te repede, și ai grijă să fii acolo cînd mă scol din pat.

Și contele porni în galop, lăsându-l pe Varney să se întoarcă spre Cumnor, pe drumul comunal, din afara parcului. Varney ajunsese curînd la poarta hanului „Ursul negru” și întrebă de domnul Michael Lambourne. Acesta nu întîrzie să se înfățișeze înaintea noului său patron. Avea însă o mutră cam plouată, ceea ce-l făcu pe Varney să-i spună :

– I-ai pierdut urma amicului tău Tressilian, se vede după mutra de curcă plouată pe care-o faci. Asta ti-e sprinteneala, ticălosule ?

– Pe ochii mei, niciodată n-a fost urmărit cu atîta strășnicie vreun vînat. Am intrat după el aici, în casa unchiului meu, l-am văzut luîndu-și cina, p-ormă s-a dus la culcare și basta ! A doua zi dimineată a șters-o, nici măcar hangiul nu șlie încotro !

– Am impresia că vrei să mă duci de nas, amice ! îl repezi Varney. Dar îți jur c-ai să te căiești.!

– Domnule, pînă și cel mai bun copoi se în- șală cîteodată – răspunse Lambourne. Ce interes aș fi avut eu ca individul să dispară ? Întrebați-l pe jupîn Gosling, hangiul, pe pivnicer, pe rîndaș sau^e oricare altul dintre oamenii de-aici, să vă spună ei dacă l-am slăbit măcar o clipă din ochi pe Tressilian, cît a fost la vedere. Nu puteam însă, zău, să intru cu el în odaia lui și să-l prive- ghez ca o soră pe-un bolnav.

întrebările pe care Varney le puse unora dintre slugile hanului adevăriră spusele lui Lambourne. însuși hangiul le întări, dar tinu să adauge :

– Trebuie să recunosc însă că mușteriu a lăsat pe masa din odaia lui totii banii ce mi-i datora, bașca ceva pentru slugi, măcar că și-a înșeuat singur calul, fără ajutorul rîndașului.

După ce se încredință astfel că Lambourne *nu*-] mințise, Varney începu să-i vorbească despre slujba pe care urma să i-o dea, primindu-1 în suita contelui.

— Ai fost vreodată la Curte ? îl întreabă el.

— Nu — răspunse Lambourne. Dar încă din copilărie visez, cel puțin o dată pe săptămână, că merg la Curte și că-s bogat.

— Dacă visul nu ți se va împlini, va fi numai din vina ta. Ești sărac ?

— Cam așa ceva, dar îmi place să trăiesc bine.

— Iată un răspuns frumos și cinstit. Dar ia spune, cunoști îndatoririle unui slujitor din suita unui curtean care se ridică ?

— Îmi închipui, domnule, că se cere, de pildă, să aibă ochiul ager și limba legată, să fie iute de mână și curajos, isteț la minte și înzestrat cu o conștiință tocită.

— A ta s-a tocit de mult, bănuiesc.

— Nu-mi amintesc, domnule, să fi fost vreodată ascuțită. În tinerețe mi-a dat ea ghes de câteva ori, dar și-a pierdut ascuțișul, parte pe tocila aspră a războaielor, parte în talazurile Atlanticului.

— Ai slujit așadar în Indii ?

— Și în cele din răsărit, și în cele din apus, și pe mare, și pe uscat. I-am slujit pe portughezi, ca și pe spanioli, pe olandezi, ca și pe franțuzi. Dar am dus împreună cu o ceată de băieți veseli și un război al nostru, peste hotare.

— Ne-ai putea face, mie și stăpînului meu, precum și fie însuși, un bun serviciu — spuse Varney, după câteva clipe de tăcere. Dar bagă de seamă, mă pricep la oameni, așa că răspunde-mi cinstit: ești în stare să slujești cu credință ?

— Dacă nu v-ați pricepe la oameni, ar fi de datoria mea să spun da, jurînd pe viața și pe onoarea mea că nu mint. Dar cum mi se pare că

înălțimea voastră dorește mai degrabă adevărul cinstit decît minciuna poleită, răspund că pot sluji cu credință pînă la spînzurătoare, dacă, bineînțeles, sînt plătit și tratat cum se cuvine. ARfel, nu.

— La celelalte virtuți ale tale poți adăuga, de bună seamă, și talentul de a face pe seriosul și pe cuviosul cînd e nevoie, nu-i așa ? îl întrebă Varney, cu glas batjocoritor.

— Nu m-ar costa nimic să spun da, însă, ca să fiu cinstit, trebuie să zic nu. Dacă aveți nevoie de un fățarnic, luați-1 pe Anthony Foster, care încă de mic copil a fost bîntuit de un soi de fantomă, căreia i-a dat numele de religie, măcar că religia asta i-a adus totdeauna un cîștig. Eu, unul, însă, n-am asemenea har.

— Bine, harul fățarniciei îți lipsește, dar n-al cumva vreun căluț în grajd ?

— Da, am unul sprinten de tot.

— Atunci înșeuează-1 grabnic și pregătește-te de drum. Lasă-ți boarfele în grija hangiuului și vino cu mine : te tocnesc într-o slujbă* care, dacă n-o să facă om din tine, o să fie numai din vina ta.

— Primesc bucuros o astfel de slujbă ! într-o clipă sînt gata, călare în șa. Drăguța mea Cecilia, ia jumătate din punga asta, ca mîngiere pentru plecarea mea neașteptată.

— La naiba ! se burzului hangiuul, care era pe-aproape. Fiică-mea n-are nevoie de un asemenea dar din parte-ți. Du-te, Mike, și agonisește puțină cinste, dacă ești în stare, deși nu prea cred că acolo unde te duci tu crește o asemenea virtute. Dar faci foarte bine că pleci, nepoate. Ai un cal sprinten, numai vezi să nu nimerești cu el, pe nesimțite, într-un ștreang ; sau, dacă ții cu tot dinadinsul să treci pe lumea ailaltă cu o funie,

caută-ti, rogu-te, o spînzurătoare cît mai departe de Cumnor. Ei, și-acum, încalecă, nepoate !

Varney și noul său slujitor încălecară și porniră în galop, fără să mai spună o vorbă. Abia cînd ajunseră în creștetul unui deal nisipos, își urmară convorbirea începută la han.

— Va să zică ești bucuros să intri în slujba unui curtean ? îl întrebă Varney.

— Da, excelență, dacă și domnia voastră vă veți învoi cu condițiile mele, cum m-am învoit eu cu condițiile domniei voastre.

— Și, mă rog, care-s condițiile tale ?

— Dacă mi se cere să fiu cu ochii-n patru cînd e vorba de interesele stăpînului meu, eu aș cere, la rîndu-mi, ca stăpînul să închidă ochii asupra greșelilor mele.

— Bine, numai să nu fie prea boacăne.

— Se aprobă — zise Lambourne. Pe urmă, fiindcă mi se cere să dobor vînatul, cer ca măcar ciolanele să-mi rămînă mie.

— E dreptul tău, firește, după ce se ospătează mai-marii tăi.

— Bun. Nu mai am de spus decît un singur lucru, poate cel mai important, și anume, că patronul trebuie să mă scoată din încurcătură dacă ajung să mă cert cu legea.

, — Și asta-i drept, dacă, bineînțeles, te cerți cu legea pentru a-1 sluji pe patron.

— Despre simbrie și celelalte nu spun nimic ; mă bizui pe dărnicia stăpînului și pe discreția lui.

— Fii pe pace, vei primi destule veșminte și bani de cheltuială ca să te poți măsura cu ai mai buni oameni de teapa ta, fiindcă intri într-o casă unde galbenii sînt, vorba ceea, la vedere.

— Asta-mi place. Rămîne doar să-mi spuneți cum îl cheamă pe stăpînul meu.

— Numele meu este Richard Varney.

— întrebasesem cum îl cheamă pe nobilul domn în slujba căruia urmează să mă tocmiți.

— Cum așa, potlogarule, te crezi prea de soi ca să mă socoți stăpînul tău ? Fii îndrăzneț cu alții, dar nu obraznic cu mine !

— Vă rog să mă iertați, excelență, dar mi se părea că sînteți prieten cu Anthony Foster, iar eu însumi sînt la toartă cu dînsul.

— Mare pișicher mai ești ! Dar bagă bine de seamă : vei intra într-adevăr în suita unui nobil, însă de slujit mă vei sluji în primul rînd pe mine, și vei face tot ce-ți voi porunci eu. Sînt comisul boierului, al cărui nume ai să-l afli curînd, e un nume de care ascultă și tremură o țară întreagă.

Cei doi călăreți porniră din nou în galop, și ajunseră curînd în parcul regal din Woodstock. Acest străvechi domeniu al coroanei engleze era pe atunci cu totul altceva decît fusese pe vremea cînd slujea drept reședință frumoasei Rosamunda și drept cadru iubirilor tainice și nelegiuite ale lui Henric al doilea.

Pe vremea Elisabetei, parcul adăpostea un castel părăginit care încetase de mult să fie reședință regală, spre marea pagubă a satului din vecinătate. Locuitorii satului îi trimiseseră reginei numeroase jalbe, prin care-i cereau să le facă hatîrul de a poposi din cînd în cînd în mijlocul lor. Iar nobilul personaj, cu care cititorul a și făcut cunoștință, se oprise la Woodstock pentru a pregăti vizita reginei. Cel puțin, așa se părea.

Varney și Lambourne intrară fără multă ceremonie în curtea străvechiului și părăginitului castel, în care domnea, în dimineața aceea, o forfotă neobișnuită. O mulțime de slujitori din suita contelui intrau și ieșeau din castel, făcînd un tărboi nemaipomenit. Pretutindenii se auzea nechezat de cai și lătrat de ciîni, căci contele, în calitatea lui de supraveghetor al domeniului, era

înzestrat cu toate mijloacele trebuitoare pentru a vîna într-un parc, despre care se spunea că fusese, primul, împrejmuit în Anglia, și că, în cuprinsul său, căprioarele și cerbii hălăduiseră multă vreme în deplină libertate. Mai mulți săteni, nădăjduind cu sfială vreo hotărîre prielnică lor de pe urma acestei vizite inopinate, se învîr-teau prin curte, așteptînd apariția temutului personaj. Sosirea lui Varney le atrase luarea-aminte, iar mulți începură să murmure : „E comisul contelui !" și se grăbiră să-i iasă înainte.

— Dați-vă mai încolo, domnilor, și lăsați-i pe slujitori să-și facă datoria — le răspunse Varney cu trufie.

Cetățenii și țăranii se traseră înapoi, umiliți, în vreme ce Lambourne respingea, cu și mai mult arțag, serviciile aceloră care se ofereau să-l ajute :

— înapoi, mocofanilor, dar-ar ciuma-n voi ! Lăsați-i pe rîndași să-și facă datoria !

Lăsîndu-și caii în grija argaților, cei doi intrară în castel cu o trufie care părea firească la Varney, în virtutea unei deprinderi îndelungate, dar pe care Lambourne o maimuțarea cu destulă stîin- găcie. ‘

— Văleu ! exclamă unul dintre sărmanii locuitori ai satului Woodstock. Dumnezeu să ne ferească de înfumurații ăștia ! Dacă și stăpînul lor o fi la fel cu dînșii, ducă-se cu toții pe pustii!

— Tăcere, oameni buni ! rosti ipistatul. Ți- neți-vă gura, și-om vedea noi, curînd, cum stăm.

În vremea asta Varney, urmat îndeaproape de noul său slujitor, ajunsese în sala cea mare, unde niște oameni mai cu stare și mai de vază decît cei rămași în curte îl așteptau pe conte, care nu ieșise încă din odaia lui. Ei îl întîmpi- nară pe Varney cu mai multă sau mai puțină curtenie, potrivit rangului fiecăruia, sau urgenței

interesului ce-i adusese la castel, pentru a-l saluta pe domnul conte la scularea dumisale din pat. La întrebările lor, Varney dădu răspunsuri scurte și cam în doi peri, precum că nu știa nimic, întrucât abia se întorsese de la Oxford ; dar cînd un personaj ceva mai important stăruie să afle cînd se va arăta domnul conte, Varney se grăbi să-i răspundă :

— Sir Thomas Copely, îl voi întreba numaidecît pe șambelan.

Șambelanul, care purta ca semn distinctiv o cheie de argint, răspunse că excelența sa așteaptă doar întoarcerea domnului Varney, pentru a coborî, dar că dorește să vorbească mai întîi între patru ochi cu dînsul. Drept care Varney părăsi cu o plecăciune sala cea mare, pentru a urca în odaia stăpînului său.

Vreme de cîteva minute, sala fu cuprinsă de freamătul așteptării, care conținu însă în clipa cînd, în celălalt capăt al încăperii, ușile se deschiseră pentru a face loc șambelanului care-l preceda pe conte. Varney venea în urma stăpînului său. După ce-i salută cuviincios pe toți, potrivit rangurilor lor, contele începu să le pună întrebări cu privire la starea castelului, la dreptul de reședința al reginei, precum și la foloasele și neajunsurile legate de o eventuală vizită a maiestății sale la Woodstock, întrebări ce păreau să arate că domnia sa cercetase cu luare-aminte jalbele localnicilor și că era doritor să le sprijine.

Contele le spuse apoi că va încerca s-o înduplece pe regină să poposească din cînd în cînd la Woodstock, în drumețiile ei, astfel încît tîrgu-șorul și satele din preajmă să poată propăși de pe urma prezenței sale, așa cum propășiseră și sub domniile înaintașilor ei. Pînă una alta, el, contele, era bucuros să-i înștiințeze că regina hotărîse să ridice satul la rangul de tîrg al lînei,

pentru a promova astfel negoțul și a-i încuraja pe vrednicii locuitori ai Woodstockului.

Mai-marii satului îngenuncheară, pentru a-i în- mîna domnului conte hrisovul ce consfințea privilegiile corporației lor, precum și o pungă cu galbeni, pe care domnia-sa o dăruie numaidecît lui Varney. Acesta, la rîndu-i, îi dăruie lui Lambourne o parte din galbeni, ca arvună pentru serviciile sale.

Curînd după aceea, contele și slujitorii săi porniră călări spre curtea regală.

CAPITOLUL VIII

Hanqiul :   Domnule   Fenton,   te voi
                         asculta și-ți voi urma poate
                         povața, sau, oricum, n-o voi da
                         în vileag.

*Shakespeare: Nevestele vesele din
                         Windsor.*

Se cuvine acum să ne întoarcem din drum, pentru a desluși în amănunt împrejurările ce l-au împins pe Tressilian să dispară pe neașteptate din hanul „La ursul negru”, unde se întorsese după întâlnirea cu Varney. Ajungând la han, el ceruse hîrtie, pană și cerneală, și se închisese în odaia lui. Abia către seară coborî în sala comună, unde Michael Lambourne, care-l urmărise din îndemnul lui Varney, încercă să se împrietenească din nou cu el. Tressilian, însă, îi respinse cu hotă- rîre, deși nu fără politețe, avansurile :

— Domnule Lambourne, cred că ți-am plătit îndeajuns de bine timpul pe care l-ai pierdut în tovărășia mea. Ești destul de inteligent ca să pricepi că, de-acî înainte, vom fi străini unul față de celălalt. Cunoști prea bine distanța ce ne desparte, ca să nu mai ai nevoie de alte lămuriri. Bună seara !

Și spunînd acestea, îi întoarse spatele fostei sale călăuze și intră în vorbă cu hanqiul. Michael Lambourne avea chef de ceartă, dar se potoli după cîteva înjurături și rămase tăcut într-un colț al încăperii, urmărind cu luare-aminte fiecare

mişcare a lui Tressilian. După cină, acesta se retrase în odaia lui, o dată cu toți ceilalți.

Abia se culcase în pat, când șirul gândurilor triste ce-l tulburau sufletul fu curmat brusc de scîrșitul ușii, care se deschise, lăsînd să se strecoare în odaie o umbră.

Curajos din fire, Tressilian sări din pat și puse mîna pe sabie, dar un glas i se adresă astfel :

– Nu te pripi să scoți sabia, domnule Tressilian !
sînt hangiu! duminică, Giles Gosling.

Și dezvelindu-și felinarul orb, hangiu! de la „Ursul negru” își arătă în lumină, spre uimirea oaspetelui său, fața blajină.

– Ce-i mascarada asta, jupîne hangiu ? îl întrebă Tressilian. Ai chefuit ca aseară, și nu mai știi unde ți-e odaia ?

– Domnule Tressilian, îmi cunosc bine odaia, precum și îndatoririle de hangiu, dar pîrdalnicul ăla de nepot al meu e cu ochii pe dumneata, și mă tem că te paște o primejdie, mai ales că te-ai luat la harță cu el sau cu altcineva.

– Îți voi vorbi deschis, jupîne hangiu, fiindcă pari a fi un om cinstit – spuse Tressilian după cîteva clipe de gîndire. Oamenii ăștia umblă să-mi facă rău, pentru că se află în slujba unui ticălos mai mare decît ei.

– E vorba de domnul Richard Varney, nu-i așa ? Știi de la un om al meu că a picat ieri în Casa Cumnor.

– Da, jupîne hangiu, despre dînsul e vorba.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, pâ- zește-te, domnule Tressilian ! Acest Varney e stăpînul lui Anthony Foster, căruia i-a dat în folosință conacul și parcul din Cumnor. El însuși a primit în dar din partea contelui de Leicester, în slujba căruia se află, o bună parte din pă- mînturile stăreției din Abingdon, printre care și domeniul Cumnor. Se zice că Varney îl joacă pe

degete pe domnul conte, măcar că eu, unul, socot că acesta e prea nobil ca să-l folosească pe Varney în felul în care spun unii că l-ar folosi. în afară de asta, domnul conte are mare trecere pe lângă regina noastră, Dumnezeu s-o binecuvînteze ! Vezi, prin urmare, ce fel de dușman ți-ai făcut!

– Acum nu mai pot schimba nimic, e prea târziu – răspunse Tressilian.

– Uf, Dumnezeule ! exclamă hangiuul. Trebuie totuși să faci ceva ! Cu Richard Varney nu-i de glumit ! Cunoscînd ce înrîurire are asupra domnului conte și că a pus mîna pe atîtea bunuri ale stăreției, oamenii se tem chiar să-i rostească numele, darămite să se și ridice împotriva lui ! Adu-ți aminte de vorbele schimbate de ei aici, aseară. Ai văzut cum l-au luat în târbacă pe Tony Foster, dar de Richard Varney n-au pomenit nici un cuvînt, cu toate că oamenii știu că tocmai dumnealui o ține învăluită în taină pe jupînița aceea frumoasă. Dar poate că știi despre dînsa mai puiute decît știu eu, căci femeile, fără a purta ele însele sabie, dau multor săbii prilejul să-și schimbe teaca de piele uscată pe una de carne vie.

– Știu, într-adevăr, mai multe despre acea nefericită domniță decît cunoști dumneata, prietene. Și-s într-atît de lipsit, acum, de prieteni și de povețe, încît te voi lua bucuros drept sfetnic, și-ți voi destăinui tot ceea ce știu, mai cu seamă că am a-ți cere un hatîr după aceea. .

– Vrednice domn Tressilian, deși sînt doar un biet hangiu, prea puțin în stare a îndruma sau sfătui un musafir ca domnia-ta, te rog să crezi că-s un om cinstit și că, deci, chiar dacă n-aș putea să te ajut, nu voi abuza în nici un caz de încrederea dumitale.

s

<

– Nici nu mă îndoiesc, jupîne hangiu – zise Tressilian, și rămase o clipă pe gînduri, între- bindu-se cum să-și înceapă povestirea. În cele din urmă spuse, curmînd așteptarea nerăbdătoare a hangiolui : Pentru ca povestea mea să poată fi înțeleasă, trebuie s-o încep ceva mai de departe. Ai auzit, desigur, de bătălia de la Stokre, ba poate chiar de bătrînul Roger Robsart, care, în acea bătălie, s-a luptat vitejește de partea lui Henric al VH-lea, bunicul reginei noastre, și l-a pus pe fugă pe contele de Lincoln, căpetenia unei oști de irlandezi barbari, precum și pe flamanzii trimiși de ducesa de Burgundia în ajutorul lui Lambert Simnel.

– îmi amintesc și de bătrîn, și de bătălia aceea, despre care se pomenește într-o baladă cîntată de zeci de ori pe săptămînă în circiuma asta. Da, despre viteazul sir Robsart din Devon cîntă pînă-n zilele noastre lăutarii :

„El era floarea cîmpului de bătălie,
Pe care Martin Swart căzuse, spintecat. N-a
șovăit o clipă, în crîncena urgie,
Ci ca o stîncă neclintit a stat”⁴.

– Așa e, bunule hangiu, despre bătălia aceea s-a vorbit multă vreme. Dar nu cînta așa de tare, c-ai să trezești mai multe urechi decît aș dori eu să-mi asculte povestea.

– Iertare, cinstite oaspe, uitasem. Cînd vreun cîntec vechi ne vine pe buze nouă, veselilor cavaleri ai cepului, ne fură mințile.

– Ei bine, hangiuule, bunicul meu, care, ca și alți oameni din Cornwall, ținea mult la familia

⁴ Aceste versuri apar, cam în aceeași formă, într-o lungă baladă despre bătălia de la Flodden – baladă retipărită de către răposatul Henry Weber, (n.a.)

York, a trecut de partea lordului Simnel, conte de Warwick. El s-a bătut vitejește la Stoke, în oastea lui Simnel, ale cărei căpetenii au pierit, mai toate, pe câmpul de luptă. Bunicul meu s-a predat însă numitului cavaler Roger Robsart, un om de ispravă, care l-a scăpat de răzbunarea regelui și l-a pus în libertate, fără nici o răscumpărare. De celelalte pedepse n-a avut însă cum să-l scape, astfel încît bunicul meu a ajuns la sapă de lemn din pricina amenzilor grele pe care a trebuit să le plătească : aceasta era metoda 'folosită de Henric pentru a-și slăbi adversarii. Inimosul cavaler a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a ușura suferințele bunicului meu, împrie- tenindu-se cu el atît de mult, încît l-a luat să-l crească pe tatăl meu, care a copilărit împreună cu sir Hugh Robsart, unicul fecior al lui sir Roger.

— Am auzit de sir Hugh Robsart — îl întrerupse hangiul. Will Badger, vînătorul și omul său de încredere, a vorbit adesea despre dînsul chiar în această casă. Da, zicea că-i un om de viață și că i-a plăcut totdeauna să trăiască bine și să țină casă mare, nu ca boierii de astăzi, care-au ajuns să poarte atîta horbotă de aur la cusăturile pieptarelor lor, cîtă ar putea hrăni, vreme de un an, o duzină întreagă de voinici, îagăduindu-le să-și petreacă, măcar o seară pe săptămîină, la circiumă, spre folosul cîrciumarului.

— Dacă-l cunoști pe Will Badger, jupîne hangiul, atunci ai auzit destule despre sir Hugh Robsart. Am să-ți spun doar un lucru, și anume că ospitalitatea pentru care-l lauzi atîta s-a dovedit a fi cam păgubitoare, știrbind averea familiei sale, ceea ce nu-i, poate, prea grav, avînd în vedere că averea asta va fi moștenită de o fiică. Ei, și aici încep să joc și eu un rol în povestirea ce ți-o istorisesc. În urmă cu cîțiva ani, la moartea

tatălui meu, bunul sir Hugh ar fi fost bucuros să mă primească pentru totdeauna în casa dumisale. Pe vremea aceea însă socoteam că pasiunea pentru vînătoare a vrednicului cavaler mă cam împiedică să mă dedau studiilor, mai folositoare pentru mine decît vînatul. Totuși, în curînd, am ajuns să nu mai regret clipele pe care recunoștința și obligațiile moștenite de la ai mei mă sileau să le pierd la vînătoare. Frumusețea aleasă a domnișoarei Amy Robsart, care nu mai era o copilă, nu putea scăpa ochilor unui om silit de împrejurări să fie atît de des în preajma ei. Pe scurt, jupîne hangiu, m-am îndrăgostit de dînsa, iar tatăl ei și-a dat seama de asta.

— Și s-a împotrivit, firește, așa cum se întîmplă de obicei în astfel de cazuri — își dădu cu părerea hangiu.

— Nu, jupîne hangiu, în cazul acesta s-a în- tîmplat cu totul altfel. Dragostea mea a fost pe placul inimosului sir Hugh Robsart, dar a lăsat-o rece pe fiica lui. E drept că mă respecta și părea chiar dornică să-mi lase nădejdea că respectul ei s-ar putea preface într-un simțămînt mai puternic. La stăruințele tatălui ei, s-a învoit chiar să ne căsătorim, dar a cerut un răgaz de douăsprezece luni pînă la cununie. În acest timp, a apărut prin împrejurimi domnul Richard Varney, care, folosindu-se de o vagă legătură de rudenie cu sir Hugh, a început să-i viziteze des casa.

— Ceea ce nu putea prevesti nimic bun pentru cinstita casă — îl întrerupse Gosling.

— Nu, pe legea mea ! adevări Tressilian. Ne- înțelegerile și neplăcerile de tot felul s-au ținut lanț după venirea lui, însă în chip atît de ciudat, încît nici astăzi nu pot pricepe cum de s-au abătut așa, deodată, asupra unei familii care fusese pînă atunci atît de fericită. Cîtăva vreme, Amy Robsart a primit cu nepăsare omagiile acestui

Varney. După aceea, mi s-a părut că-l privește cu silă, ba chiar cu vădită scirbă, pentru ca mai apoi să se înfiripe între ei o legătură cu totul neobișnuită. Nu-mi plăceau de fel șușotelile lor și-i bănuiam că se-ntîlnesc într-ascuns, cu și mai puțină sfială decît în prezența noastră. Pe scurt, ca să nu mai lungesc vorba, fata a fugit cu Varney din casa părintească, iar astăzi am văzut-o în casa pe care-o ține ticălosul lui slugoi Foster și în care a intrat însuși Varney, printr-o poartă secretă, ca să-și vadă ibovnica !

— Va să zică asta-i pricina gîlcevii voastre ? ! Mi se pare totuși că s-ar fi cuvenit să te încredințezi dacă frumoasa domniță e dornică sau măcar vrednică de amestecul dumitale.

— Jupîne hangiu — răspunse Tressilian — sir Hugh Robsart, care mi-e ca un tată, se zbugiumă de durere și încearcă zadarnic să uite, cu ajutorul jocurilor cîmpenești, că a avut cîndva o fiică. Nu puteam să mă împac cu gîndul că el trebuie să sufere în vreme ce ea se lăfăie în păcat ; și am pornit în căutarea ei, în nădejdea c-o voi îndupleca să se întoarcă acasă. Am găsit-o și, fie că voi izbuti, fie că voi da greș în încercarea mea, sînt hotărît să mă îmbarc cît mai curînd pe o corabie care mă va duce în Virginia.

— Nu fi atît de pripit, domnul meu — protestă Gosling. N-are nici un rost să-ți iei lumea-n cap din pricină că o femeie e, ce mai încolo-ncoace, femeie, și-și schimbă ibovnicii cum își schimbă panglicile, numai și numai fiindcă așa i se năzare. îngăduie-mi însă să te întreb ce anume te-a făcut să ghicești unde se află, mai bine zis, unde se ascunde această domniță ?

— Știam că Varney a primit în folosință o bună parte din fostele domenii ale călugărilor din Abingdon. Am pornit într-acolo, iar vizita ne

potului dumitale la vechiul său amic Foster mi-a dat prilejul să mă conving la fața locului.

— Și ce-ai de gînd acum, vrednice domn ? Iartă-mă că îndrăznesc a-ti pune o asemenea întrebare.

— Am de gînd, jupîne hangiu, să-i mai fac o vizită mîine dimineața și să încerc a sta de vorbă cu dînsa mai pe îndelete. Dacă vorbele mele au s-o lase rece, înseamnă că nu rnai seamănă de fel cu fata pe care-am cunoscut-o eu.

— Nu te supăra, domnule Tressilian, dar nu se cuvine să faci una ca asta — zise hangiul. Pe cît am priceput eu, domnița a și respins amestecul dumitale în această treabă. Atunci pe ce temei încerci să-i schimbi hotărîrea ? Fiind un pretendent respins de dînsa, riști să fii alungat de protectorii ei nu numai cu forța, dar și cu tot disprețul lor. Și n-ai avea cum să ceri ajutorul sau bunăvoința legii.

— Voi apela la contele de Leicester împotriva infamului său favorit. Contele umblă să se pună bine cu secta bigoților puritani, așa că n-ar cuteza să-mi respingă apelul, oricît de puțin i-ar păsa, altminteri, de principiile onoarei și nobleței. Sau voi face apel la însăși regina noastră.

-r- Da, un apel la regină i-ar putea astîmpăra și pe Varney, și pe Leicester, în cazul cînd acesta l-ar lua sub aripa lui pe omul său de încredere. Maiestatea sa e foarte aspră în această privință, și se zice c-ar ierta mai degrabă zece curteni îndrăgostiți de dînsa, decît pe unul singur care-a cutezat să se îndrăgostească de-o altă femeie. Așadar, curaj, cinstite oaspe ! Căci dacă vei depune la picioarele tronului o plîngere din partea bătrînului sir Hugh, întărită cu un pomelnic al propriilor dumitale necazuri, favoritul reginei s-ar arunca mai degrabă în Tamisa decît să-i ia apărarea lui Varney. Dar, ca să izbîndești, tre

buie să te pui pe treabă ; și, în loc să stai aici și să te ciondănești cu comisul domnului conte, ai cărui oameni abia așteaptă să-și înfigă pumnalul într-un grumaz, ar fi mai bine să te repezi pînă-n ținutul Devonului, să așterni pe hîrtie o jalbă din partea lui sir Hugh Robsart, și să-ți faci cît mai mulți prieteni în stare a-ți sprijini cauza la curtea reginei.

— Adevărat ai grăit, jupîne hangiu. Îți voi asculta povața, și te voi părăsi mîine, în zori.

— Ba nu, părăsește-mă chiar în astă-noapte, înainte de ivirea zorilor — spuse hangiu. Nepotului meu i-a fost scris să moară spînzurat, dar n-aș vrea să ajungă în ștreang din pricina uciderii unui oaspete de-al meu, pe care-l prețuiesc foarte mult. Hai, domnule, pleacă, și-o spun pentru binele dumitale ! Calul și toate celelalte sînt gata. Iată și socoteala.

— Văd că-ți datorez ceva mai puțin decît un galben — spuse Tressilian, dîndu-i hangiuului o monedă. Împarte, rogu-te, restul drăgălașei dumitale fiice, Cecilia, și slujitorilor hanului. Și aș mai dori să te rog ceva, jupîne hangiu : să urmărești mișcările celor din Casa Cumnor, ceea ce ți-ar veni foarte lesne, fără a da de bănuît, fiindcă într-o circiumă se vîntură toate veștile ; așterne pe hîrtie aceste vești și încredințează-le numai omului ce-ți va arăta acest inel în semn de recunoaștere, e un inel de preț, pe care voi fi bucuros să ți-l dăruiesc.

— Nu, domnule, nu doresc nici o răsplată. Și-apoi, n-aș vrea să mă amestec într-o treabă atît de primejdioasă, care nici nu mă privește, nici nu se potrivește cu meseria mea de hangiu.

— Ba te privește și pe dumneata, ca pe orice alt părinte din această țară, mai mult decît îți închipui, fiindcă ești tatăl unei copile, pe care nu vrei, firește, s-o vezi prinsă în mrejele păcatului.

— Cuvintele domniei-tale sînt mișcătoare, și-l plîng din tot sufletul pe bătrînul și inimosul gentilom care și-a irosit averea cu dărnicie spre cînstea țării sale, iar acum vede cum fiică-sa, care s-ar fi convenit să-i fie reazem la bătrînețe, e răpită de un uliu lacom ca alde Varney. Și cu toate că rolul dumatăle în această tragedie mi se pare cam nesăbuit, am să te ajut în cînstita dumatăle strădanie de a i-o reda bătrînului pe copila lui. Dar, precum eu însumi te voi sluji cu credință, te rog să nu abuzezi de încrederea mea, și să-mi păs trezi taina. Căci faima „Ursului negru” ar pătimi dacă s-ar afla că hangiul și-a virit nasul în asemenea treburi. Varney are destulă trecere pe lingă domnii magistrați, ca să-i înduplece să-mi retragă brevetul și să-mi dea jos frumoasa firmă, prăpădindu-mi casa din pod pînă-n pivniță.

— Nu te îndoi de discreția mea, jupîne hangiu — îl liniști Tressilian. Și să știi că-ți voi fi adine recunoscător pentru acest serviciu primejdios. Și-acum, rămîi cu bine ; îți ascult înțeleapta povață și nu mai zăbovesc nici o clipă.

— Atunci urmează-mă și ai grijă să calci ușor, cum ai călca pe ouă, nu pe niște seînduri de brad. Nimeni nu trebuie să știe cînd și cum a plecat de-aici.

Luminîndu-i calea cu felinarul său orb, îl petrecu pe Tressilian printr-un adevărat labirint de coridoare ce dădeau într-o curte, iar de acolo îl duse pînă la un grajd, unde avusese grijă încă mai dinainte să-i ascundă calul.

După ce-i strînse cu putere mîna, făgăduindu-i încă o dată că-i va ține sub supraveghere pe cei din Casa Cumnor, hangiul deschise o portiță și-l lăsă pe oaspe să purceadă la drum.

CAPITOLUL IX

Găsi, în capul uliței, o casă Pe care toți o
ocoleau, cu groază , • Aici, suflind în foaie
voiniceșie, Un faur nicovala o-ncălzește.
Scintei în jurul covăliei sar, Potcoava-i
gata pentru armăsar.

Gay : „Tiivia '.

Pentru a nu fi văzut de nimeni în vecinătatea satului Cumnor, Tressilian urmă itinerarul pe care i-l recomandase hangiuul — un itinerar alcătuit dintr-o sumedenie de poteci și de ulițe, ce trebuiau să-l scoată la drumul mare care ducea spre Marlborough.

Dar, ca orice alt sfat, acest soi de povață e mult mai lesne de dat decît de urmat. Și, fie din pricina încîlcirii drumului, fie din pricina întunericului și a faptului că Tressilian nu cunoștea locurile și era, pe deasupra, absorbit de gîndurile-i triste — el mergea atît de încet, încît zorii zilei următoare îl găsiră abia în valea Calului Bălan

— o vale vestită prin înfrihgerea suferită odinioară acolo de către danezi. Ajuns în acea vale, călărețul fu nevoit să se oprească, deoarece calul său pierduse o potcoavă. Cel dintîi lucru pe care-i întrebă pe cei cîțiva țărani morocănoși, ce se sculasera cu noaptea-n cap pentru a merge la muncă, fu dacă nu cumva se află prin preajmă vreun fierar, dar ei îi răspunseră în doi peri și nu-l lămuriră prea mult. În cele din urmă Tressilian descălecă, pentru a-i ușura calului suferința, și porni, ținîndu-l de dîrlogi, spre un cătun, unda

nădăjduia să găsească un meșter-faur, sau măcar să afle adresa lui. Infundându-se într-o uliță gloduroasă, ajunse în sfârșit în cătunul acela, alcătuit din cinci-șase cocioabe prizărite, în preajma cărora țrebaluiau cițiva oameni.

Una dintre cocioabe părea totuși ceva mai arătoasă decît celelalte, iar bătrîna care-i mătura prispa avea o înfățișare blajină. Tressilian o întrebă și pe ea dacă nu cumva știe vreun potcovar pe aproape, sau în vreun alt loc. Bătrîna îi răspunse aruncîndu-i o căutătură stranie :

— Un potcovar ? ! Sigur c-avem un potcovar, da' ce treabă ai cu dînsul ?

— Vreau să-mi potcovesc calul, mătușico — îi răspunse Tressilian. Și-a pierdut o potcoavă, după cum poți vedea și dumneata.

— Domnule Holiday ! strigă femeia. DomnuJ.e Erasmus Holiday, ieși, rogu-te, afară și vorbește cu dumnealui.

— *Favete linguis* ¹ — răspunse o voce din casă. Nu pot veni acum, maică Sludge, sînt în toiul studiilor mele matinale.

— Ba poftește, rogu-te, chiar acum, dom'le Holiday ! E aici un domn care-ntreabă de Way- land-fierarul, iar eu, una, n-am poftă să-i arăt drumul spre diavol ! Calul dumisale și-a pierdut o potcoavă.

— *Quid mihi cum caballo* ?² rosti cărturarul din casă și se arătă în prag.

Era un om înalt, deșirat, adus de spate, cu o coamă de păr negru, ce începuse a încărunți. Purta un caftan de pînză ireagră, groasă, încins la mijloc cu un brîu de care atîrnau o călimară și o pană cît toate zilele, precum și o nuia, asemănătoare săbiei de lemn a unui arlechin. Dascălul

¹ Ține-ți gura ! (în limba latină, în original), (n.t.)

² Ce-mi pasă mie de un cal ? (în limba latină, în origini). (n.t.)

ținea în mână un tom ferfenițit — pesemne cel pe care tocmai îl studia. Văzîndu-l pe Tressilian, și fiind mai în măsură decît țăranii să-i aprecieze înfățișarea, dascălul se descoperi și-l întîmpină cu următoarele cuvinte :

— *Salve, domine ! Intelligisne linguam lati- nam* ?¹

Tressilian răspunse, căznindu-se să-și aducă aminte de latineasca învățată odinioară :

— *Linguae Latinae haud penitus ignarus, ve- nia taa, domine eruditissime, vernaculiām îben- tius îoquor* ².

Acest răspuns latinesc avu asupra belferului același efect pe care-l are, zice-se, mistria asupra zidarilor. El se arătă numaidecît interesat de persoana învățatului călător, îi ascultă cu gravitate povestea despre un cal ostenit și o potcoavă pierdută, apoi îi răspunse solemn :

— Ar fi simplu, excelență, să vă răspund că, la numai o milă depărtare de aceste *tuguria* ³ locuiește cel mai destoinic *faber-ferrarius* ⁴ care-a potcovit vreodată un cal. Dacă v-aș răspunde astfel, sînt sigur că v-ați socoti *compos voti* ⁵ sau, cum zice norodul de rînd, un om norocos.

— în orice caz — spuse Tressilian — aș socoti că am primit un răspuns limpede la o întrebare simplă, ceea ce pare un lucru greu de căpătat pe aceste meleaguri.

— Doar un suflet păcătos poate fi trimis la diavolul ăla de fierar — boscorodi bătrîna.

— Tăcere, maică Sludge ! rosti pedagogul. *Pauca verba* ⁶, maică Sludge ; vezi-ți de păsatul

¹ Salut, domnule, înțelegeți limba latină ? (n.t.)

² Fiind prea puțin familiarizat cu latina cultă, eruditul meu domn, aș prefera să vorbesc în latina vulgară, (n.t.)

³ Colibe, (n.t.)

⁴ Meșter-fierar. (n.t.)

⁵ Pe deplin satisfăcut, (n.t.)

• Fără vorbă multă ! (n.t.)

dumitale. *Curetur jentacuîum* ¹, maică Sludge, și lasă-1 în pace pe domnul acesta, că nu-i de nasul matală. -

Apoi, întorcîndu-se spre Tressilian, urmă cu glas măreț :

- Așadar, excelență, v-ați socoti într-adevăr *îelix bis teique* ² dacă v-aș arăta unde locuiește fierarul acela ?

- Domnule - răspunse Tressilian - asta e tot ce-mi doresc în clipa de față : un cal în stare să mă ducă mai departe. Și adăugă, în șoptă, ca pentru sine : Departe de savaritlicurile tale, nu le-aș mai auzi!

-> O, *coeca mens mortalium* !³ grăi cărturarul. Bine spunea Junius Juvenalis : *Numinibus vota exaudita maignis* !⁴

~ învățare dascăl - îl întrerupse Tressilian

- erudiția dumitale depășește într-atîta slabele puteri ale minții mele, încît te rog să mă ierți că mă duc să caut altundeva o informație pe care s-o pot pricepe mai bine.

Cît de repede vreți să plecați de lîngă acela care dorește să vă instruiască ! Bine a zis Quintilian...

» Lasă-1, te rog, pe Quintilian deocamdată, și răspunde-mi în englezește, și foarte pe scurt, dacă știi unde aș putea să-mi adăp calul, înainte de a-1 potcovi ?

- Atîta lucru, domnule, vă pot spune cu ușurință, căci deși în bietul nostru cătun (*nostra paupera regna*) nu se află nici un *hospitium*, precum obișnuia tizul meu Erasmus să numească un han, voi face uz de influența pe care-o am asupra bunei mele gazde, și-o voi convinge să

¹ A avea grijă de masă. (n.t.)

² De două și chiar de trei ori fericit, (n.t.)

³ O, oarbă e mintea muritorilor, (n.t.)

⁴ Dorințe împlinite de divinități vrăjmașe, fn.ti)

vă servească, avînd în vedere că sînteți o persoană cultivată sau măcar trecută prin școli, să vă servească, așadar, un blid de păsă, hrană sănătoasă, căreia nu-i găsesc nici un echivalent latinesc, și să dea calului domniei-voastre un loc în coșar, unde va primi un brat de fin dulce, doamna Sludge avînd atîta fin încît s-ar putea spune despre vaca ei : *faenum habet in cornu* Iar dacă veți binevoi a-mi îngădui plăcerea de a vă ține tovărășie, ospățul nu vă va costa *ne se missem quidem*², căci maica Sludge îmi e mult îndatorată pentru osteneala ce mi-am dat-o cu promițătorul ei moștenitor Dickie, căruia i-am vîrit, prin cap și prin fund, gramatica elementară.

— Să-ți răsplătească ăl de sus pentru osteneală, dom'le Erasmus ! se amestecă în vorbă maica Sludge. Și să dea Dumnezeu ca alimentarea asta să-i prindă bine băiatului ! Cît despre domnul acesta, dacă dorește să rămînă aici, masa va fi servită cît ai storce-o cîrpă de vase. Și n-o să-i cer nici un sfanț, nici pentru hrana dumisale, nici pentru cea a calului, că doar nu-s hapsînă !

Avînd în vedere starea calului său, Tressilian socoti că nu are ceva mai bun de făcut decît să primească savanta invitație a dascălului, întărită de amabila gazdă, și să aștepte pînă cînd vrednicul pedagog, epuizînd toate subiectele de conversație, va catadicsi, poate, să-i spună unde locuiește fierarul acela.

Intră, așadar, în casă, se așeză la masă cu învățatul magistru Erasmus Holiday, se ospătă din același păsă, și-i ascultă flecăreala. Abia după o jumătate de ceas izbuti să-l înduplece pe dascăl să nu mai vorbească despre sine, și să treacă la alte subiecte.

¹ Are fin în coarne, (n.t.)

² Nici un gologan, (n.t.)

învăţatul se născuse la Hogsorton, un sat unde, potrivit unei zicale populare, porcii cîntă la orgă, deşi el dădea un înţeles alegoric acestei zicale, pretinzînd că avea legătură cu turma lui Epicur şi cu porcarul ei, poetul Horaţiu.

Numele de Erasmus îi venea parte din împrejurarea că tatăl său era feciorul unei spălătorese vestite, care-l ţinuse în rufe curate pe marele cărturar tot timpul cît acesta zăbovisese la Oxford — parte din împrejurarea că, la botezul său, maică-sa presimţise că pruncul e un geniu, care într-o bună zi va ajunge să-l întrecă în faimă pe celebrul cărturar din Amsterdam. Cît despre celălalt nume, Holiday — pedagogul era ispitit să creadă că s-ar putea să-i fi venit din împrejurarea că dădea elevilor săi prea puţine zile de vacanţă ¹, deşi, pe de altă parte, putea să aibă legătură şi cu priceperea lui de a pregăti serbări, dansuri, petreceri cîmpeneşti şi alte asemenea distracţii. Iscuşinţa lui în această privinţă îl făcuse, zicea el, cunoscut multor persoane de rang, atît în ţară, cît şi la curtea regală, şi îndeosebi comitelui de Leicester.

— Şi deşi s-ar părea că domnul comite m-a cam uitat de la o vreme, fiind prins cu numeroase treburi obşteşti, sînt încredinţat că, dac-ar avea vreodată de pregătit vreo serbare pentru desfătarea reginei, ar trimite atunci mulţi oameni călări în căutarea umilei colibe a lui Erasmus Holiday. între timp, îmi văd de lecţiile mele de gramatică, domnule, şi-mi petrec orele libere în tovărăşia muzelor. Şi ori de cîte ori intru în corespondenţă cu vreun învăţat străin, semnez *Erasmus ab Die Fausto* ² şi că sub acest nume mă

¹ Joc de cuvinte : holiday înseamnă, în englezeşte, zi de vacanţă, sărbătoare, (n.t.)

² Traducerea latinească a numelui englez Holiday. (n.t.)

bucur de prețuirea cuvenită cărturarilor, îl puteși lua drept martor pe învățatul Diedrichus Bucker-schockius, care mi-a dedicat, sub acest nume, tractatul său despre litera *Tau*.

— Bine, bine — îl întrerupse drumețul — dar ce legătură au toate astea cu potcovitul sărmanului meu căluț ?

— *Festina lente* ¹ — răspunse cărturarul. Ajungem noi și acolo, îndată. Trebuie să știți că în urmă cu doi-trei ani a poposit pe aceste meleaguri un ins care-și spunea doctorul Doboobie, cu toate că n-avea nici o diplomă, în afară, poate, de cele ale diavolului, fiind ceea ce vulgul numește un solomonar sau un vrăjitor. Văd, domnule, că sînteți nerăbdător, dar dacă nu-l lăsați pe om să povestească un lucru așa cum se pricepe, cum puteți crede că ar fi în stare să-l povestească în felul dorit de dumneavoastră ?

— Bine, fie, povestește în felul dumitale, învățate domn, numai ceva mai repede, căci nu prea am vreme — îl rugă Tressilian.

— Prea bine, domnule — urma Erasmus Holiday — acel Demetrius, căci sub acest nume obișnuia să călătorească printre străini, nu era pro-priu-zis un magician, deși se dădea drept membru al ordinului mistic al cavalerilor Crucii Roze și drept discipol al lui Geber. El tămăduia rănile oblojind arma care le pricinuisese, ghicea în palmă cu ajutorul chiromanției, descoperea furtişagurile cu ajutorul sitei și al foarfecilor, știa unde să culeagă sămînță de ferigă și alte buruieni de leac, care-i fac pe oameni să umble nevăzuți, pretindea că mai are puțin pînă să găsească panaceul sau elixirul universal, și că e-n stare să prefacă plumbul în argint.

— Intr-un cuvînt — îl întrerupse Tressilian — era un șarlatan și un pungaș. Dar ce legătură cu

¹ Grăbește-te încet, (n.t.)

toate astea cu căluțul meu și cu potcoava pe care și-a pierdut-o ? ^

— Puțintică răbdare și veți vedea îndată legătura — răspunse guralivul cărturar. După ce a lucrat printre țărani, acel Demetrius Doboobie a început să-și facă un nume *inter magnates*, adică printre mai-marii acestei țări. Și ar fi ajuns, pare-se, foarte sus, .dacă, precum zice lumea (căci eu unul n-am văzut asta cu ochii mei), diavolul n-ar fi venit într-o noapte să-și ceară drepturile, luîndu-l pe sus pe Demetrius, care deratunci n-a mai fost văzut. Și-acum, vine și *medalia* ¹, adică miezul povestirii mele. Doctorul Doboobie avea o slugă, un om de rînd, pe care-l punea de obicei să aprindă focul sub căldarea în care-și fierbea leacurile, să tragă cercuri pe podea, să-i ducă pe pacienți cu vorba, *et sic de caeteris*². *Ei bine, excelență*, după dispariția atît de bizară a doctorului, care dispariție a umplut de groază întreg ținutul, acel ghiduș nepricopsit și-a spus, vorba poetului Maro : *Uno avulso, non deficit alter*³ ; :Și tot astfel cum o calfă se așază în atelierul meșterului cînd acesta moare sau se retrage din negoț, la fel și Wayland a preluat primejdiosul negoț al răposatului său meșter. Dar faima rea a fostului său stăpîn, și misterioasa lui dispariție îi îndemnau pe mai toți localnicii să-l ocolească pe Wayland, încît nenorocitul era, la-nceput, cît pe ce să crape de foame. Numai că diavolul, care-l slujește de cînd cu dispariția lui Demetrius Doboobie, i-a făcut rost de o nouă firmă. Și fie că a-nvățat de mic, fie că a fost instruit de diavol, ticălosul de Wayland e cel mai destoinic potcovar de pe aceste meleaguri, căci, renunțînd

*< Măduva, miezul, (n.t.)

². Și așa mai departe, (n.t.)

³ În locul ramurii pe care-o smulgi, crește alta. (n.t.)

această femeie a spus adevărul, deși l-a spus în stilul ei vulgar. Da, acest *faber ferrarius*, acest meșter-faur nu primește bani de la nimeni.

să-ma ~~ma~~ ~~practis~~ ~~g~~ ~~asup~~ ~~na~~ ~~i~~ ~~b~~ ~~ipe~~ ~~z~~ ~~il~~ ~~o~~ ~~sa~~ ~~m~~ ~~i~~ ~~s~~ ~~pe~~ ~~e~~ ~~a~~ ~~z~~ ~~i~~ ~~s~~ ~~a~~ ~~n~~ ~~a~~ ~~n~~ ~~a~~ ~~s~~ ~~e~~ ~~a~~
Sondgeră că ~~ă~~ ~~o~~ ~~ch~~ ~~i~~ ~~s~~ ~~i~~ ~~v~~ ~~a~~ ~~b~~ ~~l~~ ~~o~~ ~~r~~ creștin nu s-ar lipsi de răsplată.

— Bătrînul adevăr brodit exclamă Tressilian. Și ~~at~~ ~~ă~~ ~~v~~ ~~e~~ ~~r~~ ~~i~~
pedagogul. *Reprovesc te* ~~g~~ ~~o~~ ~~t~~ ~~i~~ ~~n~~ ~~e~~ ~~c~~ ~~a~~ ~~r~~ ~~i~~ ~~f~~ ~~u~~ ~~l~~ ~~A~~ ~~r~~ ~~a~~ ~~t~~ ~~a~~ ~~m~~ ~~i~~ ~~b~~ ~~r~~ ~~e~~ ~~d~~ ~~i~~ ~~e~~ ~~g~~,
Domnule Wayland nu ia, într-adevăr, nici un ban. Și nici
nu se ~~a~~ ~~t~~ ~~a~~ ~~l~~ ~~e~~ ~~c~~ ~~t~~ ~~a~~ ~~y~~ ~~e~~ ~~n~~ ~~i~~ ~~s~~ ~~a~~ ~~m~~ ~~r~~ ~~i~~ ~~t~~ ~~a~~ ~~i~~ ~~u~~ ~~m~~ — oftă belferul, iritat
de ~~î~~ ~~n~~ ~~t~~ ~~r~~ ~~e~~ ~~n~~ ~~t~~ ~~r~~ ~~e~~ ~~p~~ ~~e~~ ~~r~~ ~~e~~ ~~a~~, ~~c~~ ~~e~~ ~~b~~ ~~i~~ ~~l~~ ~~a~~ ~~n~~ ~~t~~ ~~u~~ ~~l~~ ~~A~~ ~~n~~ ~~e~~ ~~s~~ ~~t~~ ~~a~~ ~~i~~ ~~c~~ ~~ă~~ ~~l~~ ~~o~~ ~~s~~ ~~i~~ ~~ș~~ ~~a~~ ~~n~~ ~~i~~ ~~n~~ ~~s~~ ~~e~~ ~~a~~ ~~p~~ ~~a~~ ~~r~~ ~~e~~,
poate cită, atât de ~~b~~ ~~o~~ ~~r~~ ~~i~~ ~~n~~ ~~s~~ ~~ă~~ ~~p~~ ~~i~~ ~~a~~ ~~ș~~ ~~î~~ ~~n~~ ~~p~~ ~~r~~ ~~e~~ ~~h~~ ~~a~~ ~~l~~ ~~e~~ ~~r~~ ~~e~~ ~~s~~ ~~i~~ ~~i~~ ~~a~~ ~~n~~ ~~c~~ ~~l~~ ~~a~~ ~~s~~ ~~i~~ ~~c~~ ~~i~~
orice ~~i~~ ~~n~~ ~~d~~ ~~e~~ ~~c~~ ~~o~~ ~~m~~ ~~i~~ ~~n~~ ~~s~~ ~~t~~ ~~a~~ ~~r~~ ~~s~~ ~~a~~ ~~i~~ ~~i~~ ~~d~~ ~~e~~ ~~m~~ ~~i~~ ~~n~~ ~~i~~ ~~d~~ ~~i~~ ~~a~~ ~~v~~ ~~o~~ ~~r~~ ~~u~~ ~~n~~ ~~i~~ ~~p~~ ~~e~~ ~~c~~ ~~e~~ ~~i~~ ~~s~~ ~~e~~ ~~c~~ ~~e~~ ~~v~~ ~~a~~ ~~n~~ ~~ă~~ ~~t~~ ~~ă~~
atîti ~~d~~ ~~e~~ ~~g~~ ~~a~~ ~~ă~~ ~~m~~ ~~i~~ ~~n~~ ~~i~~ ~~k~~ ~~a~~ ~~b~~ ~~e~~ ~~r~~ ~~a~~ ~~c~~ ~~u~~ ~~r~~ ~~t~~ ~~o~~ ~~ș~~ ~~i~~ ~~n~~ ~~i~~ ~~p~~ ~~ă~~ ~~s~~ ~~t~~ ~~i~~ ~~e~~. Ascultați, rogu-
vă, povestea vieții acestui ins, înainte de a intra în raza
lui primejdioasă.

— Nu ia nici un sfanț pentru munculiță lui — se
amestecă în vorbă bătrina, care rămăsese acolo
în mărmită de cuvintele alese și de apoftegmele
savante debitate cu atîta ușurință de eruditul ei chiriaș,
magistrul Holiday. Dar nici această întrerupere nu-i
plăcu magistrului.

— Linște, maică Sludge ! o repezi el. Cunoaș- te-ți
lungul nasului, te rog, și dă-mi voie să expun această
chestiune onoratului nostru oaspe. Domnule — urmă el,
adresîndu-se lui Tressilian

nu l-ar putea întrece în privința asta. Fără îndoială însă că nu-i lucru înțelept să primești po- vată sau ajutor de la un om care are legături vădite cu tartorul iadului.

– Trebuie totuși să-mi încerc norocul, domnule Holiday – zise Tressilian, ridicându-se. Și cum socot că, între timp, calul meu s-a hrănit îndeajuns, îți mulțumesc pentru ospitalitate, și te rog să-mi arăți unde locuiește omul acela, ca să-mi pot urma drumul.

– Da, da, arată-i drumul, dom' le Erasmus ! spuse bătrîna, dornică, pesemne, să scape de musafir. E musai să meargă, dacă-l cheamă diavolul.

– Bine – grăi magistrul. Mă supun, dar mi-e martor cerul că l-am prevenit pe acest onorabil domn asupra primejdiei la care-și expune sufletul, înhăitîndu-se cu Satana. De altfel, nu vă voi însoți personal, ci vi-1 voi da pe discipolul meu. *Ricarde, adsis nebulo !¹*

– Nu, rogu-te, nu dau voie ! strigă bătrîna. Dumneata n-ai decît să-ti primejduiești sufletul, dacă poștești, dar pe feciorul meu nu-1 las să meargă acolo ! Mă și miră, dom'le doctor, că-ti trece prin cap să-l trimiți pe micuțul Dickie cu o astfel de treabă !

– Fii pe pace, maică Sludge – răspunse dascălul – Ricardus îl va însoți pe străin doar pînă-n creștetul dealului și-i va arăta de-acolo cu degetul locuința fierarului Wayland. Nu va păși nimic, te rog să mă crezi, fiindcă a citit chiar azi dimineață, pe stomacul gol, un capitol întreg din Septuaginta și cîteva pagini din Noul Testament în limba elină.

– Iar eu i-am cusut în gulerul hăinuței o smi- cea de frasin, chiar în ziua cînd hoțomanul ăla și-a început ixpriențele pe oameni și pe jivine prin locurile astea – zise bătrîna.

¹ Richard, vino-ncoace, ștrengarule ! (n.t.)

Da. Și cum ștregarul se duce d&stul de des (precum bănuiesc) la vrăjitorul acela, ca să-și treacă timpul, socot că-1 putem trimite- și noi o dată acolo, pentru a-1 îndruma pe acest străin. *Ergo, heus; Ricarde! Adsis, quaeso, mi didas- cule*

Discipolul, chemat cu atîta drăgălășenie își făcu în cele din urmă apariția, intrîrid cu pași împleticiți în încăpere. Era: un băiețaș urît, diform, nedezvoltat și părea, tocmai **din** această pricină, să aibă **vreo doisprezece-treisprezece** ani, deși avea, probabil, un **an-doi** mai mult. O clă- dărie de păr roșcovan îi cădea vraiste pe fața pis- truiatăv arsă de soare, cu nasul cîrn, și cu bărbia ascuțită. Ochii lui. spălăciți priveau **cam** cruciș, deși nu erau chiar sașii. întreaga înfățișare a acestui omuleț **avea** ceva caraghios, iar Tressilian **se** stăpîni cu greu **sa** nu rida, cînd **maica** Sludge îl luă în brațe și-ncepu să-l sărute, în ciuda ghionților cu care prichindelul răspundea la dezmierdările și vorbele ei de alint.

— Ricarde — • i se adresa dascălul — îl vei conduce pe acest domn onorabil pînă-n creștetul dealului și-i vei arăta covălia lui Wayland.

—> Frumoasă treabă¹- pentru dimineață ! răspunse băiatul. Dar dacă mă răpește diavolul la întoarcere?

— Aoleu —strigă maica Sludge— ce mă fac, dom'le profesor ? ! Ce-ți veni să-mi trimiți odorul într-o asemenea misie ?

— Tăcere, maică Sludge ! *Nugae* ². Te încredințez că Satana nu se va atinge de băiat nici cu un deget, căci Dickie știe să spună un pater ³ cum scrie la carte și-l poate alunga pe demon.

¹ Deci, vino-ncoace, Richard; arată-ți fa(a> discipole ! (n.t.)

² Fleacuri, (n.t.)

³ Tatăl nostru, (n.t.)

– Bine, bine, dar cu toate astea nu se cade să-l cauți cu lumina pe diavol !

– Ascultă, băiețașule – i se adresa Tressilian prichindelului – îți dau un ban de argint dacă mă duci la fierăria celui om. .

– Eu să vă duc la fierăria lui Wayland ? ! îi răspunse piciul, aruncându-i în același timp o privire piezișă, care arăta că propunerea îi surâde. Păi n-ati auzit, domnule, că mă tem să nu mă răpească diavolul, întocmai cum uliul ăla (și arată spre fereastră) zboară chiar în clipa asta cu unul din puișorii bătrinei ? !

– Uliul ! Uliul ! zbiera alarmată bătrîna și, uitînd de orice altceva, alergă cît o țineau picioarele, ca să-și salveze puii de găină.

– Și-acum să mergem – îi spuse băiețașul lui Tressilian. Luați-vă chivără, scoteti-vă calul din grajd și dați-mi pitacul de argint despre care-ati pomenit.

– Ho, stai nițel, *suîlamina, Ricarde!*¹ zise belferul.

– Stai matale, dacă poțesteți, și gîndește-te cum să-i dai socoteală bătrinei că m-ai trimis la dracu' !

Speriat de greaua răspundere care apăsa pe umerii săi, belferul se repezi spre băiat ca să-l oprească, dar Dickie îi ștăpă printre degete și, zbughind-o din casă, alergă pînă-n creștetul unei movile din apropiere.

Știind din proprie experiență că nu se poate lua la întrecere cu discipolul său, dascălul se folosi de cele mai mieroase epitete existente în limba latină, pentru a-l îndupleca să se întoarcă. Dar chiulangiul rămase surd la toate cuvintele dulci din repertoriul clasic (*mi anime, corculum meum*² etc.) și continuă să țopăie pe movila

¹ O clipă, Richard ! (n.t.)

² Suflețelul mea, inimioara mea ! (n.t.)

aceea, ca un spiriduș în bătaia lunii, făcându-i semne lui Tressilian să-l urmeze.

Drumețul nu mai zăbovi ; își scoase calul și porni spre ghidul său ghiduș, după ce vîrî cu de-a sila în palma sărmanului belfer cîțiva arginți, care avură totuși un efect salutar asupra lui, îngăduindu-i să aștepte cu o inimă ceva mai ușoară întoarcerea bătrînei gazde. Acest eveniment avu loc curînd după aceea — căci înainte ca Tressilian și călăuza lui să se depărteze prea mult, auziră zbieretele bătrînei, amestecate cu dojenile savante ale magistrului Erasmus Holiday.

CAPITOLUL X

Intrind acolo, îl găsiră chiar Pe meșter,
peste scule aplecat.
Era ca un strigoi sărman, bizar,
Cu ochii goi și-obrazul subțiat,
De parcă-n închisoare ar fi stat.

Spenser : „Crăiasa zmelor”

- Mai avem mult pînă la casa fierarului, băieța
- Cum mi-ați spus ? făcu băiatul, privind-I cruciș cu ochii lui cenușii, pătrunzători.
- Ți-am spus „băiețuș drăgălaș”, te-am jignit cumva ?
- Nu, dar dacă ați fi împreună cu bunică-mea și cu dascălul, ați putea cînta în cor vechiul cîntec :

„Tustrei
Sîntem niște nătărăi !”

- De ce spui asta, băiatule ?
- Fiindcă numai voi trei v-ați găsită-mi spuneți că-s drăguț. Pe bătrîna o mai înțeleg, mi-e rudă și nici nu prea mai vede ; cît despre dascăl, o face ca să se pună bine cu dînsa și ca să capete o strachină cît mai plină cu păsat. Dar de ce mi-ți fi spunînd și dumneavoastră că-s drăgălaș, nu pot să pricep !
- Dar tovarășii tăi de joacă cum îți spun ?

Spiriduș — răspunse băiatul. Eu însă prefer să am o mutră urâtă decât un cap sec ca al lor.

— Și, va să zică, nu ți-e teamă de fierarul ăsta la care mergem ?

— Mie să-mi fie teamă de el ?! Nu m-aș teme nici dacă ar fi cu-adevărat diavol, cum zice lumea că este. Iar el nu-i mai diavol decât dumneavoastră, măcar că-i nițeluş cam ciudat. Și asta n-aș spune-o oricui.

— Dar mie de ce mi-o spui, băiatule ?

— Pentru că păreți să fiți altfel decât oamenii pe care-i vedem pe-aici în fiecare zi. Și, deși-s urît ca însuși păcatul, n-aș vrea să credeți despre mine că-s un măgar, mai ales că s-ar putea să vă cer un hatîr într-o bună zi.

~ Ce anume, băiatule ?

~ O, dac-ar fi să vi-l cer chiar acum, m-ați refuza. O s-aștept pînă ne-om întîlni la Curte.

5 — » La Curte, Richard ?! Ești așteptat la Curte ?

^ Sînteți la fel ca toți ceilalți, pe cîte văd. Vă gmdiți, desigur : ce să caute la Curte un băietei pocit și nepricopsit ca ăsta ? Dar Richard Sludge o să vă arate el ce poate : cu istețimea minții lui, o să vă facă să uitați că-i urît !

M Dar ce-au să zică bunica și domnul Holiday ?

— N-au decât să zică ce-or vrea ! Bătrîna are de îngrijit destui pui, iar dascălului îi mai rămîn destui elevi ca să-i scarmene cu nuiua. Le-aș fi întors eu de mult spatele și lor, și satului ăsta nenorocit, dacă dascălul nu mi-ar fi făgăduit să mă ia cu dînsul la cea dintîi serbare pe care i se va cere s-o pregătească. Și se zice că-n curînd o să aibă loc o mare serbare.

— * Unde anume, micul meu prieten ? întrebă Tressilian.

— A, departe, într-un castel din miazănoapte, hătdincolo de Berkshire. Dascălul pretinde că ăia nu se pot descurca fără dînsul, și poate că are dreptate, fiindcă. a< pregătit multe serbări grozave. Bătrînul nu-i chiar așa neghiob cum pare; Știe, de pildă, să recite poezii întocmai ca un actor.

— Și-o să- te ia și pe tirne la serbarea aceea ? îl întreabă Tressiliaai

— Așa mi-a făgăduit — răspunse Richard Sludge. Iar dacă nu se va ține de cuvînt, cu atît mai rău pentru el, căci numai să-mi mușc eu zăbala și să mă scutur, că mi ți-1 trîntesc la pâ- mînt, de-i sfărîm oasele ! N-aș prea vrea însă să-i cășunez vreun rău, fiindcă pisălogul ăla s-a canonit să mă învețe carte. Dar iată c-am ajuns la covălia lui Wayland-Fierarul.

— Glumești, pesemne, prietene ! spuse Tressilian. Nu văd decît un maidan gol și un ocol de pietre, cu un bolovan mare la mijloc.

;— Pietroiul ăla mare din mijloc e tejgheaua lui Wayland-Fierarul : acolo trebuie să-mi. puneți banii.

— Ce-s prostiile astea ? se burzului drumețul, supărat pe călăuza lui și pe sine însuși, pentru că se bizuise pe un asemenea smintit.

— Zău așa — rînji băiețașul — trebuie să, vă priponiți calul de pietroiul ăla cu belciug, să fluierați de trei ori și să puneți pe bolovanul cel mare pitacul de argint ce mi se? cuvine, apoi să veniți cu mine în tufișul de colo și să rămîneți nemișcat timp de zece minute, sau atît cît veți auzi izbiturile de ciocan; dar să nu cumva să priviți la dreapta sau la **stînga** dumneavoastră I Iar cînd izbiturile vor conteni, rugați-vă lui Dumnezeu și numărați, pînă la o sută, **sau** chiar peste o sută, apoi intrați din nou în> ocol și yă

veți găsi căluțul potcovit. Banii însă nu-i veți mai găsi !

— De asta sînt sigur, dar cît despre cal... Ia ascultă, băiețașule, eu nu-s dascălul tău, dar să știi că dacă încerci să-mi joci vreo festă, îl scutesc pe el de-o caznă și-ți trag o chelfăneală să mă ții minte !

— Da, numai să mă puteți prinde ! spuse băiatul și luîndu-și călcîiele la spinare, o zbughi atît de repede prin bălării, încît Tressilian, încălțat cum era, cu ciubotele-i grele, nu-l putu ajunge din urmă. Ca să-l scoată și mai mult din sărite, ghidușul nu alerga cît putea de repede, ci întocmai atîta cît era de ajuns ca să-i dea ghes lui Tressilian să-l fugărească ; iar cînd acesta socotea că a și pus mîna pe el, o zbughea cavîn- tul, însă în direcție opusă, ca nu cumva să se depărteze de locul de unde pornise. ;

în cele din urmă, Tressilian rămase locului, ostent și resemnat, iar băiatul, cocoțat pe o mo' viliță din apropiere, începu să bată din palmele-i subțiri și să-și schimonosească fața urîță, în așa fel, încît Tressilian se întrebă dacă nu cumva avea de-a face cu un spiriduș adevărat.

— Dă-te jos de acolo, afurisitul ! îi strigă, hotărît să încheie pace cu el. Nu te mai schimonosi atîta, și apropie-te ! îți dau cuvîntul meu de gentilom că nu-ți fac nici un rău !

Băiatul se învoi și coborî de pe moviliță, ținînd, fără însă a-l slăbi din ochi pe Tressilian.

— Ia spune-mi, împelițatule, ce-ți veni să mă canonești astfel ? Și ce te-a făcut să-mi torni minciunile alea prostești ? Hai, mai degrabă arată-mi, cîstit, unde-i covălia fierarului și ți-oi da destui bani ca să-ți cumperi mere pentru toată iarna.

— Chiar de mi-ați da o livadă întreagă, tot n-aș putea să vă călăuzesc mai bine decît v-am

călăuzit — răspunse ştrengarul. Puneţi-vă banul de argint pe pietroiul acela neted, fluieraţi de trei ori şi veniţi cu mine în tufiş, iar dacă, peste două minute, n-o să auziţi ciocanul fierarului, vă las să-mi suciţi gîtul !

— Bine, am să-ţi încerc vraja. Poftim, îmi leg calul de pietroiul ăsta... Zici că trebuie să pun aici banul, şi să fluier de trei ori ?

— Da, dar trebuie să fluieraţi mai tare, fiindcă cine ştie pe unde-o fi potcovarul ! S-ar putea să fie taman în grajdurile regelui Franţei !

— Păi parcă spuneai că nu-i diavol ! protestă Tressilian.

— Om sau diavol — răspunse Dickie — văd că tot eu trebuie să-l fluier în locul dumneavoastră.

Şi băiatul scoase un şuier atît de ascuţit şi de puternic, încît Tressilian trebui să-şi astupe urechile.

— Asta se cheamă să fluieri — spuse băiatul, după ce repetă de trei ori semnalul. Şi acum, iute în ascunzătoare, altminteri pintenogul ră- mine nepotcovit pe ziua de azi.

Tressilian se lăsă condus în desiş, departe de ocolul de pietre, şi se așeză pe pămînt, ţinîndu-l de guler pe ştrengar, căci i se năzărise că acesta îl adusese acolo ca să-i poată fura calul.

— Fiţi atent acum — îi şopti Dickie. În curînd veţi auzi izbiturile unui ciocan făurit nu din fierul pămîntului, ci din piatra lunii.

Peste cîteva clipe, Tressilian auzi într-adevăr o izbitură uşoară de ciocan, care-l făcu să tresară, într-atît de ciudat i se părea un astfel de sunet în pustietatea aceea. Privindu-l însă pe băiat, îşi dădu seama, după mutra lui -şireată, că acesta îi observase cu plăcere tulburarea ■, fiind încredinţat că totul era o stratagemă, se hotărî să afle cine-o pusese la cale, şi în ce

scop. De aceea rămase calm tot timpul cît se auziră loviturile de ciocan, dar în clipa cînd acestea
conținură, Tressilian se ridică și se repezi, cu sabia în mînă, afară din tufiș.
Dind

ocol desişului, se pomeni faţă-n faţă cu un bărbat încins
cu un şorţ de piele ca acelea purtate de potcovari, dar
îmbrăcat, altminteri, cît se poate de fistichiu, cu o blană
de urs şi o cuşmă aşijderea, ce-i ascundea aproape în
întregime faţa minjită de funingine.

– înapoi! înapoi ! îl strigă băiatul pe Tressilian.
Dacă nu vă-ntoarceţi, vă face zob !
Cine-1 priveşte nu mai trăieşte !

între-adevăr, invizibilul potcovar (care devenise cît se
poate de vizibil) ridică în aer ciocanul, pregătindu-se să
lovească.

Dar cînd băiatul îşi dădu seama că nici chemările lui,
nici ameninţările celuiilalt nu-1 vor clinti pe Tressilian,
care aştepta cu sabia trasă atacul potcovarului, îi strigă
acestui:

– Wayland, nu-1 atinge, că-i de rău ! Domnul e un
gentilom adevărat şi viteaz!

– Va să zică m-ai vîndut, Trăncănilă! exclamă
potcovarul. Vai.de căpăţîna ta!

Apoi, întorcîndu-se cu faţa către Tressilian, adaoase, cu
glas ameninţător :

– Cine cutează să-l înfrunte pe paznicul castelului
de cleştar al Luminii ? în lături, omule, cît nu l-am
chemat pe uriaşul Talpack cu lan- cea-i de foc, care
zdrobeşte şi mistuie !

– Ține-ţi gura, şarlatanule, şi urmează-mă pînă la
judecătorul de pace din sat căci, de nu, îţi crăp capul! îl
repezi Tressilian dispreţuitor.

– Taci, taci, Wayland ! îl îndemnă şi băiatul. Cu
dumnealui nu merge să faci pe grozavul, crede-mă !
Trebuie să-l iei cu binişorul !

Lăsînd jos ciocanul, potcovarul rosti, cu un -glas
blajin şi plin de supunere :

– Socot, cinstite domn, că un om sărman ca mine are dreptul să-și câștige pâinea muncind așa cum crede de cuviință. V-am potcovit calul și mi-am primit plata. Știu, domnule Tressilian, că sînteți un om bun, cu adevărat nobil, și că mai degrabă ați sări în ajutorul unui sărman, decît să-l loviți cînd e la strîmtoare.

– Frumos ai vorbit, Wayland – spuse băiatul, răsufîind ușurat. Dar ce-ar fi să coborîm în vizuina ta, doar știi că nu-ți priește aerul !

– Ai dreptate, spiridușule – răspunse fierarul și, pornind spre desîș, dezveli în partea opusă celei unde se pitulase Tressilian o trapă acoperită cu nuiiele, în care coborî de îndată, făcîndu-se nevăzut.

Deși îmboldit de curiozitate, Tressilian se cam codea să-l urmeze în văgăuna aceea, care putea foarte bine să fie un cuib de tilhari, mai ales că auzi vocea potcovarului, rostind din măruntaiele pămîntului:

– Trăncănilă, vino la urmă și ai grijă să închizi trapa !

– Mi se pare mie că nu mai vreți să-l vedeți pe Wayland-fierarul ! îi șopti lui Tressilian băiatul, hlizindu-se.

– Ba vreau ! răspunse cu hotărîre drumețul și, biruindu-și șovăiala, coborî treptele strimte de sub trapă. În urma lui, Dick Sludge avu grijă să închidă trapa, împiedicînd astfel pătrunderea oricărei raze de lumină.

Scărița dădea într-un coridor lung de crînga metri, la capătul căruia se zărea o lumină roșiatică și cam lugubră. Ajuns acolo, Tressilian o luă la stingă, urmat îndeaproape de băiat, și se pomeni curînd într-o cămăruță boltită, în care se afla o forjă, ai cărei cărbuni aprinși umpleau cu o duhoare grea încăperea; din fericire, o parte din fum ieșea afară, printr-o deschizătură se

cretă. în lumina jărăgaiului și a unei lămpi atâr-nate de un lanț de fier, se zăreau o nicovală, un foaie, un clește, câteva ciocane, o sumedenie de potcoave și alte asemenea obiecte, proprii meseriei de fierar, precum și câteva sobițe, alambicuri, creuzete, retorte și alte scule folosite îndeobște de alchimiști. Figura grotescă a potcovarului și fața pocită dar isteasă a băiatului se potriveau perfect cu acest cadru misterios, care ar fi clătina curajul multora în acea epocă plină de superstiții. Tressilian avea însă nervii tari, iar educația pe care-o primise, acasă și în școli, îl scutea de spaima trezită de obicei de asemenea priveliști. De aceea, după ce aruncă o privire în jur, îl întrebă din nou pe fierar cine este și cum se face că-i cunoștea numele.

— Înălțimea voastră își amintește, de bună seamă, că în urmă cu vreo trei ani, în ajunul zilei sfintei Lucia, un scamator ambulant a poposit într-o anume casă din Devonshire și și-a arătat iscusința în fața unui nobil cavaler și a alesei lui societăți. Văd, după expresia chipului dumneavoastră, că memoria nu m-a înșelat.

— Destul ! răcni Tressilian, întoreindu-și fața, ca și cum ar fi vrut să-i ascundă interlocutorului amintirile dureroase, trezite, fără să vrea, de cuvintele sale.

— Scamatorul — urmă fierarul — și-a jucat atât de bine rolul, încît i-a fermecat pe domnii aflați acolo, care i-au lădat harul, curat vrăjitoresc, precum au binevoit a spune. Mai era însă de față și o jupîniță tină, de vreo cincisprezece ani, al cărei obraz rumen a pălit și ai cărei ochi strălucitori s-au adumbrit la vederea minunilor înfățișate de mine.

— Tăcere ! îți poruncesc să taci ! izbucni Tressilian.

— Nu vreau să vă jignesc, înălțimea voastră, dar aş dori să vă amintesc cum, pentru a spulbera temerile tinerei domnițe, ați încercat să-i lămuriți tainele meșteșugului bietului scamator, cu atîta pricepere, încît acesta ar fi jurat că-i sînteți tovarăș de breaslă. Domnița era într-ade- văr atît de frumoasă, încît nu-i mirare că, pentru a-i smulge un surîs, un bărbat ar fi fost în stare să...

— Nu mai vreau s-aud nici un cuvînt despre dînsa ! strigă Tressilian. Țin bine minte seara despre care vorbești, e una din puținele seri fericite din viața mea!

*— Va să zică domnița nu mai este ! oftă fierarul. Vă cer iertare, înălțimea voastră. Nu trebuia să vorbesc despre asta ; fără să vreau, am răscolit o rană încă vie !

— Mi se pare — urmă Tressilian, după un minut de tăcere — că pe vremea aceea erai un om vesel, în stare a veseli o adunare cu cînte- cele, snoavele și giumbușlucurile dumitale. Cum se face, oare, că ai ajuns un meseriaș harnic, și că lucrezi într-un atelier atît de ciudat ?

— Povestea mea e scurtă — răspunse fierarul — dar ați face mai bine să luați loc pentru a o asculta.

Și spunînd acestea, aduse lingă foc un jeț cu trei picioare și se așeză el însuși pe un altul, în vreme ce Dickie Sludge, zis Trăncănilă, își trase un scăunaș la picioarele potcovarului.

— Ai să afli și tu scurta poveste a vieții mele, dacă nu cumva ai și ghicit-o, căci Firea n-a vîrît niciodată o minte mai isteasă într-un trup mai pocit! îi spuse Wayland băiatului.

CAPITOLUL XI

Stăpînul, zic, avea așa putere (Pe care mie
nu mi-o puteți cere, Dieși îl ajutam, de ce să
mint ?),
Că presăra cu aur și argint
Tot drumul, pîn' la Canterbury-n tîrg,
Pe care călăream cu mare sîrg.

*Prologul Yeomnului din
Povești le din Canterbury
de Chaucer.*

— Am învățat de mic copil meseria de fierar —
începu Wayland. M-am săturat însă curînd să tot bat
fierul pe nicovală și am plecat în lume. Așa am legat
cunoștință cu un scamator vestit, care tocmai avea
nevoie de un ajutor, fiindcă degetele îi cam înfejeniseră.
L-am slujit vreme de șase ani, pîn-am ajuns și eu meșter
în ale scamatoriei.

Scurtă vreme după ce mi-am arătat dibăcia în conacul
domnului Hugh Robsart, de față cu dumneavoastră, m-
am făcut actor de teatru și am început să joc alături de
cei mai grozavi comedianți, pe scenele unor teatre ca
„Taurul negru", „Globul", „Fortuna" și altele. Dar nu.
știu de ce, poate unde în anul acela se făcuseră atî- tea
mere, încît golanii de la galerie mușcau o dată sau de
două ori din ele și aruncau restul pe scenă, în capul
actorilor, fapt este că m-am plictisit și de teatru și mi-am
luat tălpășița.

— Și care ți-a fost noua meserie ? îl întrebă
Tressilian.

— ■ Am intrat în slujba unui om cu multă minte, dar
cu puțină avere, care profesa arta me- dicinei, și care m-
a luat pe lingă dînsul, jumătate ca asociat, jumătate ca
argat.

„Si fixum solvas, faciasque volatulum, Et volucem figas, facient pro vivere tutum ; Si pariat
ventum, valet auri pondere centum ; Ventus ubi vult spirat -> Capiat qui capere _
potest.“¹

~~Căci dacă în subterfugiu ești, daștii că să vezi prima noapte
era de un sor cam aparte ; spre o pilula, aplicam destul
de des pacienților noștri umani cunoștințele de farmacie
vechitătăi, pe care le dobândisem cindva în folosul
carilor. Și prin urmare încercăm în fiecare zi să ne
mai vaste decît ale mele și le aplica în domenii mult mai
primejdioase.~~

Dînsul nu era doar un medic plin de îndrăzneală, ci și
un iscusit cititor în stele, care ghicea soarta oamenilor,
folosind, cum spunea, metoda geneticală, sau cam așa
ceva. Era, de asemenea, un chimist strașnic, făcuse mai
multe încercări de a fixa mercurul și socotea că va
descoperi în curînd piatra filozofală.

Am păstrat o scriere de-a sa pe această temă și cred că
dumneavoastră sînteți mai în măsură chiar decît autorul
să o deslușiți și să o. pricepeți...

Și potcovarul îi întinse lui Tressilian un sul de
pergament, pe marginile căruia se vedeau semnele
zodiacului, amestecate în chip ciudat cu niște simboluri
magice și cu frînturi de cuvinte elinești și ebraice.

În mijlocul sulului se puteau citi următoarele stihuri
latinești, îngrijit caligrafiate :

— Te încredințez — spuse Tressilian — că n-am priceput din toată această poliloghie decît ultimele cuvinte, care par să însemne : priceapă cine poate !

— Asta-i chiar principiul de temelie al doctorului Doboobie, vrednicul meu stăpîn și prieten. L-a aplicat fără greș, toată viața lui, pînă-n ziua cînd, urcîndu-i-se la cap înaltele cunoștințe de chimie, a căzut victimă propriei sale închipuiri și a început să se păcălească pe sine, băgîndu-și în acest laborator secret banii agonisiți prin păcălirea altora. N-am putut afla niciodată dacă a descoperit sau a construit anume acest laborator, în care obișnuia să se închidă singur, departe de pacienții și de discipolii săi, care, firește, puneau lungile și misterioasele-i absențe din târgușorul Farringdon, unde locuia savantul, pe seama studiului științelor oculte și a contactului său cu lumea invizibilă. A încercat el să mă păcălească și pe mine, dar și-a dat seama că ajunsesem prea inițiat în secretele lui ca să-i mai pot fi un to- yarăș de nădejde. Intre timp, faima lui se lățise și-i aducea din ce în ce mai mulți mușterii, încredințați, mai toți, că au de-a face cu un adevărat vrăjitor. Dar această faimă a atras spre dînsul și o seamă de oameni prea puternici ca să-și dezvăluie numele și care urmăreau țeluri prea primejdioase ca să fie date în vileag. Pînă la urmă, oamenii au început să-l ocărăscă și să-l amenințe, iar pe mine, care nu eram decît un ucenic nevinovat, m-au poreclit „olăcarul diavolului” — poreclă ce atrăgea asupra capului meu o ploaie de pietre ori de cîte ori cutezam să mă arăt pe ulița satului. într-o bună zi, stăpînul meu s-a făcut nevăzut, zicîndu-mi că se duce la laborator și poruncindu-mi să nu-l tulbur vreme de două zile. După ce-au trecut acele zile, m-am dus cu sufletul cuprins de neliniște în hruba lui,

adică aici, și-am găsit un bilețel, prin care învățatul Doboobius, cum obișnuia să-și zică, mă înștiința că n-o să ne mai vedem niciodată, și că-mi lasă moștenire aparatele științifice, precum și pergamentul pe care vi l-am arătat, povățuindu-mă, totodată, să-i duc mai departe cercetările și să aflu taina marelui „magisteriu”, pornind de la indicațiile pergamentului.

— Și i-ai urmat înțeleapta povață ? întrebă Tressilian.

— Nu, luminăția ta, deoarece, fiind prevăzător din fire și știind cu cine aveam de-a face, am cercetat pe față și pe dos încăperea, pînă ce am dat peste un butoiș cu pulbere, ascuns cu grijă îndărătul cuptorului, de bună seamă cu scopul ca, în clipa cînd eu mi-aș fi început măreața operă de transmutație a metalelor, explozia să-mi transforme pivnița într-un morman de ruine, numai bun să-mi slujească drept mormînt. Treaba asta m-a lecuit de alchimie, și m-aș fi întors bucuros la cinstita meserie a potcovarilor, dar cine și-ar fi adus la potcovit calul în covălia unui „olăcar al diavolului V Cu timpul, m-am împrietenit cu acest Trăncănilă, care venea des la Farrington, împreună cu dascălul său înțelept Erasmus Holiday, dornic să-l inițieze în tainele rivnite de un băiețuș de vîrsta lui. Sfătuindu-mă cu el, am hotărît că, de vreme ce nu puteam căpăta nimic de lucru pe cale obișnuită de la săteni, trebuia să încerc să mă folosesc de superstițiile lor neghioabe. Și, mulțumită lui Trăncănilă, care mi-a lăsat faima, n-am dus lipsă de mușterii. Numai că îmi cîștig cu mare primejdie pîinea și mă tem că, pînă la urmă, oamenii au să mă înhațe ca pe-un vrăjitor. De aceea abia aștept să plec din vizuina asta, numai să găsesc vreun gentilom dornic să mă

ocrotească de mînia gloatei, la caz că aceasta m-a;recunoaște.

— Cunoști bine drumurile din ținut ? îl întrebă Tressilian.

— Aș fi în stare să le străbat și noaptea, călare — răspunse Wayland-fierarul.

— Dar n-ai, pare-mi-se, nici un cal — zise Tressilian.

— Ba, să-mi fie cu iertare, am o mîrjoagă grozavă, vrednică să stea în grajdul oricărui țăran slobod. Am uitat să vă spun că-i cea mai aleasă parte a moștenirii pe care mi-a lăsat-o doftorul, în rînd cu două-trei taine doftoricești, pe care le-am aflat singur, fără știrea lui.

— Atunci, spală-te și bărbierește-te — îi zise Tressilian. Leapădă straietele astea caraghioase și îmbracă-te cît mai bine. Dacă știi să-ți ții gura și ești în stare să slujești cu credință, te iau cu mine pentru cîtăva vreme, pînă cînd năzdrăvăniile dumitale de-aici vor fi date uitării. Pari să fii dibaci și îndrăzneț, iar eu am de împlinit lucruri în care s-ar putea să fie nevoie de amîndouă aceste virtuți.

Wayland-fierarul primi bucuros propunerea, și-l asigură pe noul său stăpîn că-l va sluji cu credință.

În cîteva minute își schimbă într-atît înfățișarea, încît Tressilian ' îi spuse că acum nu mai avea nevoie de ocrotirea nimănui, deoarece localnicii nu-l mai puteau recunoaște.

— Poate că datornicii nu m-ar recunoaște, ca să nu-mi plătească datoria, dar creditorii mei nu s-ar lăsa amăgiți așa de lesne — răspunse Wayland, scuturînd din cap. Iată de ce nu m-aș simți la adăpost decît sub aripa unui gentilom ca luminăția voastră.

Spunînd acestea, porni spre scărița ce ducea afară din văgăună. După ce ieșiră și ceilalți, pot-

covarul închise și acoperi cu grijă trapa, spu- nînd că s-ar putea ca văgăuna să-i mai fie de folos și că, oricum, uneltele aveau oarecare preț; Apoi chemă lă dînsul, fluierînd prelung; un căluț care păștea liniștit pe cîmp. în vreme ce-l gătea de drum, Tressilian își închină pinteno- gul, astfel' încît, peste cîteva minute, amîndoi fură gata de plecare.

în clipa aceea, Sludge se apropie ca să-și ia rămas bun.

f— * Va să zică mă părăsești; prietene ? zise băiatul. S-a sfîrșit joaca noastră de-a v-ați ascunselea: ou fricoșii pe care ți-i aduceam aici ca să-și potcovească mîrțoagele în covălia diavolului !

— Da, băiatule — răspunse potcovarul. Vine o vreme cînd și cei mal buni prietenii trebuie să se despartă. Să știi însă, băiatule, că ești singurul om din Valea Galului Bălan, după care o să-mi pară rău.

— Nu-ți spun adio — urmă Dickie Sludge — fiindcă voi fi și eu la serbarea aceea, la care sînt sigur că vei lua parte. Căci, dacă dascălul Holiday n-o să mă ia cu el, am să nimeresc eu și singur!

— Atunci, la revedere ! zise potcovarul. Dar te rog să nu săvîrșești nimic necugetat !

— Ei, asta-i acum ! Crezi că-s un copilaș ca toți ceilalți, care trebuie să fie dus de mîna ? O să-ți dovedesc în curînd, cît se poate de limpede, că-s un spiriduș mai deștept decît îți închipui !

— Ce vrei să spui, băiete ? îl întrebă Tressilian, dar băiatul îi răspunse printr-o strîmbătură, Și se depărta, topăind, cu repeziciune.

— Degeaba l-am urmărit, tot nu l-am putea prinde ! oftă potcovarul. Și-apoi, la ce bun să-l prindem ? Mai bine să plecăm cît mai repede de-aici.

încălecară, așadar, și porniră la trap, în direcția dorită de Tressilian. După ce străbătură cam o milă, Tressilian nu se putu opri să nu-i spună tovarășului său că-și simțea calul mult mai vior decât în dimineața cînd pornise la drum.

— Ați băgat de seamă ? zîmbi Wayland-fierarul. E o mică taină de-a mea la mijloc. I-am dat calului dumneavoastră un pumn de ovăz care vă va scuti, cel puțin șase ceasuri, să-i dați pîteni. Nu degeaba am studiat medicina și farmacia.

— Sper că ovăzul duminică nu-i va dăuna călușului meu.

— Nu-i va dăuna mai mult decât laptele iepei care l-a fătat — răspunse potcovarul, și ar fi urmat a vorbi pe îndelete despre meritele rețetei sale, dacă n-ar fi fost întrerupt de zgomotul asurzitor al unei explozii formidabile.

Caii tresăriră, speriați, ca și călăreții. întorcîndu-se cu fața în direcția bubuiturii, aceștia zăriră, chiar deasupra locului pe care abia-l părăsiseră, un stîlp uriaș de fum negru, ce se învălătucea sub bolta senină a cerului.

— S-a dus dracului vizuina mea ! exclamă Wayland, ghicind numaidecît pricina exploziei. Mare neghiob am fost că am pomenit de intențiile doftorului, de față cu afurisitul ăla de Trăncănilă ! Trebuia să-mi dau seama că n-o să scape, tocmai el, un asemenea prilej neobișnuit. Dar ar fi bine să iușim pasul, fiindcă bubuitura va atrage încoace tot satul.

Și potcovarul dădu pîteni calului, ceea ce făcu și Tressilian. Își urmară astfel drumul spre Devonshire, fără alte peripeții, pînă ce ajunseră la un han din tîrgușorul Marlborough.

Acolo, drumeții noștri avură prilejul să se încredinșeze de adevărul a două zicale, și anume : „Vestile rele au aripi” și „Cine trage cu urechea

la uşă, are rareori prilejul să audă o vorbă bună despre sine însuşi".

Intrînd în curtea hanului, nu găsiră pe nimeni care să le ia în primire caii, într-atît de absorbiţi erau oamenii de o ştire ce trecea din gură în gură. În cele din urmă aflară că ştirea îi privea chiar pe ei, şi încă îndeaproape.

— Mă întreb ce se-ntîmplă, domnule ? catadicsi să răspundă căpetenia grăjdarilor la repetatele întrebări ale lui Tressilian. Păi nici eu nu prea ştiu. A trecut adineauri pe-aici un călăreţ, care zicea că azi dimineaţă diavolul l-a răpit pe un anume Wayland-fierarul, care locuia nu departe de Valea Calului Bălan, din ţinutul Berkshire. Cică a stîrnit un pojar nemaipomenit, care-a mistuit pînă-n temelii văgăuna fierarului, lăsînd locul curat ca-n palmă.

— Păcat, zău, de fierarul acela — se amestecă în vorbă un ţăran bătrîn. De-o fi fost sau nu vîndut diavolului, n-aş putea spune, da' ştiu că era bun doftor de cai, iar acu' mă tem c-o să se-n-tîndă strechea prin tot ţinutul.

— Asta cam aşa e, moş Grimesby — adeveri grăjdarul. Potcovar iscusit ca Wayland nu găseai în tot ţinutul, nu degeaba am dus eu însumi un cal la dînsul.

— L-ai văzut aşadar la faţă ? îl iscodi cumătră Alison, poreclită „Cocor", după numele hanului pe care-l ţinea bărbatul ei, un neisprăvit căruia nici nu binevoia să-i acorde titlul de soţ. Fiind şi el de faţă, hangiu — un ins cu picioarele împiedicate, cu un gît lung şi cu o mutră de curcă plouată, repetă umil întrebarea vajnicei sale muieri :

— L-ai văzut aşadar la faţă pe diavol, John ?

— Şi ce dacă l-am văzut, bade Cocor ? se obrăznicii grăjdarul, care îl respecta pe hangiu

la fel de puțin ca și propria-i nevastă și ca toți ceilalți ai casei.

— Am întrebat și eu așa, fiindcă dacă l-ai văzut pe diavol, aş vrea să ştiu și eu cum arată ^ răspunse pașnicul hangiu.

— Ai să afli ,tu într-o bună zi, dacă nu-ți vezi de treabă și te ții de palavre! îl repezi ne- vastă-sa. Dar aş dori eu însămi, John, să ştiu cum arăta *ăla*.

— >Păi, cucoană — răspunse grăjdarul, ceva mai respectuos ■#— n-aş putea să spun cum arăta, fiindcă nu l-am văzut cu ochii mei.

^s— Păi, dacă nuri văzuși, cum de-ți făcuși treaba cu el? se miră moș Grimesby.

— L-am pus pe dascăl >să-mi scrie pe-o ținută boala căluțului, ^i m-am dus acolo însoțit de o pocitanie de băiat, cum n^am mai pomenit în viața mea.

~ :Și ce ți-a dat ? Ți-a tămăduit calul, Jbhn ? întrebare cei din jurul lui.

— Păi de unde să ştiu eu ce mi-a dat ? Ştiu doar că putea de 'te trăsnea, fiindcă m-a pus dracii' să gust și eu un pic din leacul ăla, dar altminteri era bun leacul, de ce să mint ? ! Și mă tem că acu' o să dea strechea în caii și-n vacile noastre !

Mîndria profesională, la fel de puternică precum oricare altă mîndrie, pusese stăpînire în așa măsură pe sufletul lui Wayland-fierarul, încît, uitînd de primejdia de a fi recunoscut, începu să-i facă cu ochiul lui Tressilian și să zîmbească misterios, ca și cum -s-ar fi bucurat de laudele aduse iscusinței sale veterinare.

Ceilalți însă urmară să vorbească :

— Mai bine-așa — rosti un ins grav, îmbrăcat în negru, care venise împreună cu moș Gri- mesby. Mai bine să pierim și noi de răul trimis

de Dumnezeu, decît să ne luăm ca doftor diavolul.

— Adevărat' =— încuviință cumătră „Cocor”. Și mă mir că grăjdarul nostru a fost în stare să-și primejduiască sufletul de dragul unui cal beteag.

— E drept, cucoană, numai că, vezi matale, calul era al stăpînului: să fi fost al matale, m-ai fi muștruluit amarnic, că de ce mă tem de diavol cînd bietul dobitoc pătîmește atîta ! Cît despre diavol, să-i lăsăm pe popi să-l judece. Vorba ceea, fiecare cu scula lui : popa cu ceaslovul, iar rîndașul cu măturoiul.

— Vorbești ca un bun creștin, John, și ca un slujitor credincios — zise hangîța. Cu toate astea, eu una cred că diavolul l-a răpit taman la timp pe fierarul acela, fiindcă azi dimineață a venit în sat un sutaș ca să ajute la prinderea lui Wayland ; moșul se pricepe grozav la asemenea treburî, și eu însămi l-am ajutat să-și ascuță cleștele și sula. Sutașul mi-a arătat ordinul de arestare, iscălit: de judele Blindas.

— Ha-ha ! Nu mai poate diavolul de judele Blindas, de sutaș și de moș Pinniewinks ! Ise baba Crank, o spălătoreasă catolică. Dar ia spuneți-mi, oameni buni, avea oare diavolul puterea de-a răpi sub nasul vostru pe fierari și pe alți meșteri, în anii cînd preacuvioșii stareți erau stăpîni în mănăstirea din Abingdon ? Aș, de unde ! Jur pe sfînta fecioară că n-avea asemenea putere, căci stareții aprindeau luminări de ceară și aghezmuiau cu apă sfințită, și aveau tot felul de lucruri sfinte, care puteau s-alunge duhurile rele. Încercați numai să-i cereți vreunui pastor eretic să facă la fel ! Dar oamenii noștri se gîndesc numai la buricul lor !

— Adevărat, cumătră Crank — spuse grăjdarul. Tot așa a zis și Simpkins din Simonburn,

cînd l-a prins pe vicar în pat cu nevastă-sa: „Ăștia se gîndesc numai la buricul lor !”

– Tacă-ți fleanca, șarpe veninos ! îl repezi baba. Crezi cumva că un grăjdar eretic ca tine e chemat să mînuiască un lucru atît de gingaș ca biserica catolică ?

– Nu, cumătră — o înfruntă grăjdarul. Și cum nici matala nu mai ești bună de mînuit, măcar că vei fi fost bună pe vremuri, hai mai bine să lăsăm povestea asta !

La auzul acestor vorbe nerușinate, baba slobozi un blestem înfricoșător împotriva grăjdaru- lui, iar Tressilian și slujitorul său se folosiră de prilej pentru a se furișa în han. însuși hangiuul îi duse într-o odaie ceva mai retrasă, apoi, la rugămintea lor, merse să le facă rost de băutură și de mîncare. Wayland-fierarul începu numaidecît să se umfle în pene :

– Ati văzut, domnul meu, că nu v-am mințit cîtuși de puțin cînd v-am spus că sînt pe deplin stăpîn pe tainele nobilei meserii a potcovarilor ? Grăjdarii ăștia, care la urma urmei se pricep ăi mai bine la astfel de treburi, îmi prețuiesc leacurile. Vă rog să luați aminte, domnule Tressilian, că numai clevetirile și amenințările răuvoitorilor m-au silit să părăsesc un loc unde eram și folositor, și respectat de semenii mei.

– Iau aminte, prietene, dar te voi asculta altă dată, cînd vom fi mai la adăpost, dacă nu socoți cumva că e important pentru faima dumitale să treci prin foc, aidoma locuinței în care ai stat pînă mai adineauri. Căci, precum vezi, chiar și cei mai buni prieteni te iau drept un vrăjitor oarecare.

– Dumnezeu să-i ierte că iau drept vrăjitorie știința cea mai aleasă !

– Bine, bine, dar acum să taci, fiindcă văd că vine hangiul, însoțit de un slujitor cam mititel.

Într-adevăr, oamenii din han erau atît de ațîțati și tulburați de pățania potcovarului din Valea Calului Bălan, încît hangiul, dornic să-și ospăteze mușteriii, nu fusese în stare să obțină ajutorul nici uneia dintre slugile sale, cu excepția unui băiețaș, pe nume Samson, care-și făcea ucenicia pe lîngă chelar.

După ce puse pe masă o carafă cu vin, hangiul le făgădui mușteriiilor și ceva de-ale gurii, apoi începu să se dezvinovățească :

– Mai bine-ar fi răpit-o diavolul pe nevastă- mea și pe toți ai mei, decît să-l răpească pe potcovarul acela, care, cînd stau să mă gîndesc, era mult mai puțin vrednic de o asemenea cinstire.

– Sint de aceeași părere, prietene – zise Wayland-fierarul – și voi închina în sănătatea dumitale.

– Nu spun asta fiindcă aș fi de partea unuia care are legături cu diavolul – urmă hangiul, ciocnind o cană cu Wayland – nu, domnilor, ci fiindcă-i mai bine să ai de-a face cu zece potlogari ca fierarul acela, decît cu o diavoliță, care-ți pune stăpînire pe casă, pe masă și pe pat !

Pomelnicul necazurilor hangiului fu curmat de vocea pițigăiată a nevesti-si, la auzul căreia bietul om se fistici și ieși, cerîndu-și mii de scuze.

Nu peste multă vreme, cei doi drumeți primiră o strachină plină cu piftie de vacă și cu slănină, precum și un clapon bine rumenit, la vederea căruia Wayland-fierarul își schimbă subit părerea despre hangiu și despre nevastă-sa, socotindu-i pe amîndoi niște oameni săritori și inimoși.

Potrivit obiceiurilor vremii, stăpîn și slugă ședeau la aceeași masă, numai că Tressilian nu

prea se atingea de bucate, spre mirarea și părerea de rău a lui Wayland.

— Poate că bucatele astea sînt prea de rînd pentru înălțimea voastră — zise Wayland, înfu- lecînd o pulpă de clapon. Dar dacă ați fi zăcut ca mine, atîta amar de vreme, în temnița aceea, pe care Trăncănilă a aruncat-o în aer, și în care nu îndrăzneam să frig nici un pui, de teamă să nu se vadă fumul din afară, ați socoti că și-un clapon fript e o hrană binecuvîntată.

— Mă bucur că ^ți place, prietene, dar încearcă, totuși, să mănînci mai repede, fiindcă locul acesta nu-ți este prielnic, iar eu, unul, am temeuri să' mă grăbesc.

îndată după cină, cei doi porniră din nou la drum și călăriră într-o întinsoare pînă la Brad- ford, unde rămaseră să doarmă peste noapte.

A doua zi dimineată porniră devreme la drum. Și pentru a nu-1 obosi pe cititor cu amănunte nefolositoare, vom spune doar că drumeții noștri, străbătînd fără nici o piedică județele Wilt- shire și Somerset, au ajuns cam pe la amiaza celei dera treia zile de la plecarea lui Tressilian din Gumnor, la conacul din Lidcote, reședința lui sir Hugh Robsart, aflată la hotarul ținutului De- vonshire.

CAPITOLUL XII

Vai mie ! floarea mindră-a casei tale, Spre
alte turnuri vintul a minat-o 1 *Joanna*
Baillie : Legenda unei familii

Străvechiul conac din Lidcote era așezat în - apropierea satului cu același nume și se învecina cu întinsa și sălbatica pădure Exmoor — o pădure .doldora de vînat, în care, în virtutea unor vechi privilegii ale familiei sale, sir Hugh Rob- sart se ,putea :deda în voie sportului său preferat. Conacul bătrînesc era o clădire joasă și foarte întinsă, împresurată de un șanț adînc. Poarta și puntea de acces erau străjuite de un turn octogonal din cărămidă, - îmbrăcat în iederă și alte plante agățătoare ; la fiecare din unghiurile turnului se înălța cîte un foișor, mai mare sau mai mic, și de o formă aparte, ceea ce dădea acestor podoabe arhitectonice o cu totul altă înfățișare decît aceea a monotonei solnițe de piatră folosite în arhitectura gotică modernă. Unul din foi- șoare avea o formă pătrată și adăpostea un orologiu. Orologiul însă nu mai mergea acum, ceea ce-l uimi -din cale-afară pe Tressilian, care cunoștea mania bătrînului cavaler pentru măsurarea exactă a timpului — manie răspîdită printre oamenii care au timp din belșug și-i simt apăsătoarea povară.

Intrarea în curtea vechiului conac se făcea printr-o poartă străjuită de turnul despre care-am pomenit ; acum puntea era lăsată, iar unul din canaturile de fier ale porții era dat în lături. Tressilian străbătu repede puntea,, intră în curte și începu să cheme cu glas tare slugile. Un timp, îi răspunseră doar ecourile și zăvozii, care-și aveau cuștile pe aproape. În cele din urmă, se arătă bătrînul Will Badger, slujitorul favorit al cavalerului. Pădurarul voinic și asprit de vreme dădu semne de mare bucurie cînd îl recunoscă pe Tressilian.

— Dumnezeule ! Sînteți chiar dumneavoastră, în carne și oase, domnule Edmund ! Poate că dumneavoastră o să izbutiți să faceți ceva pentru sir Hugh, căci noi n-am fost în stare.

— Cum așa, Will ? Sir Hugh e mai bolnav acum decît l-am lăsat eu ?

— Nu, e mai sănătos trupește, dar parcă l-a lovit cineva cu leuca. De mîncat, mîncă, și de băut bea ca de obicei, dar în schimb nu doarme, mai bine zis nu se trezește, fiind toată vremea în- tr-o stare de toropeală, ceva între somn și trezie.

— Ai încercat să-i ațîți interesul pentru vreunul din jocurile care-i plăceau altădată ?

— Nu-i mai place nici unul, nici jocul de table, nici „pietrele" și nu s-a mai uitat de-o veșnicie în cartea cea mare a magistrului Mumblazen. M-am gîndit să opresc orologiul, socotind că stăpînul o să-și vină în fire, doar știți, domnule Edmund, cît îi plăcea să numere orele ; dar n-a scos o vorbă, așa că-i totuna dacă-l pun iarăși să sune. Într-o zi m-am încumetat chiar să-l calc pe coadă pe Bungay, și știți ce-aș fi pățit altădată, dacă m-atingeam de ciinele ăsta ; ei bine, schelălăitul bietului dobitoc nu l-a mișcat nici cît urletul vîntului în horn. Așa că nu știu, zău, ce să mai fac.

— Lasă c-ai să-mi povestești totul în casă. Pînă una alta, du-1, te rog, pe omul acesta la cuhnii și ai grijă să fie bine primit : e un artist!

— Bine-ar fi să se priceapă și la arta magiei, albe sau negre, ca să ne poată da o mîna de ajutor ! oftă Will Badger. Hei, Tom, ai grijă de omul ăsta, e un artist ! îi strigă el rîndașului, care-și arătase obrazul într-o fereștrică. Numai vezi să nu-ți șterpelească vreo lingură, băiete — adaose el, în, șoaptă.

Will Badger îl petrecu apoi pe Tressilian într-o săliță și merse, la porunca lui, să vadă cum se simțea sir Hugh. Se întoarse peste cîteva clipe și-i raportă că bătrînul moșăie în jilțul său, dar că domnul Mumblazen le va da de știre îndată ce se va trezi.

— Dar m-aș mira să vă recunoască — adaose pădurarul — căci a uitat pînă și numele copoilor săi. Acu' o săptămînă mi s-a părut că se simte ceva mai bine. Intr-o seară mi-a zis, nitam-nisam : „înșeuează-mi-1, miine, pe Sorrel și du-te cu cîinii pe măgura Alunișului". Ne-am bucurat cu toții, și a doua zi, dis-de-diminează, am pornit cu dînsul la vînătoare. Călărea ca de obicei, dar fără să scoată o vorbă, adică, de fapt, a deschis gura o singură dată, ca să ne spună că vîntul bătea dinspre miazăzi și că o să le fie greu copoilor s-adulmece vînatul. N-am apucat însă bine să slobozim cîinii, că stăpînul a-nceput să holbeze ochii la noi și a pornit îndărăt spre conac.

— E groaznic ce-mi povestești, Will — rosti Tressilian. Numai Cel de sus ne mai poate ajuta, căci văd că oamenii nu-s în stare.

— Și nu ne-aduceți nici o veste despre domnita Amy ? Dar la ce bun să mai întreb ? ! Deslușesc răspunsul în ochii dumneavoastră.

În clipa aceea, ușa se deschise și în săliță se ivi domnul Mumblazen, un bătrîn slab și piperni

cit, cu obrazul ca un măr uscat, și cu părul sur, acoperit în parte de o pălăriuță înaltă, în formă de con; sau mai degrabă ca un paneraș de zmeură; După[^] ce-l salută pe Tressilian cu o clătinare a capului și cu o strângere de mână; îi făcu semn să-l urmeze în odaia cea mare a bătrînului sir Hugh. Wilj Badger îi însoți, fără să fie poftit; căci dorea să vadă dacă stăpînul se va trezi din toropeală la vederea lui Tressilian.

Intrară într-o încăpere joasă* înșesată cu arme și trofee de vînătoare ; acolo, lîngă un cămin înalt de piatră, deasupra căruia se vedeau o spadă și o armură cam ruginite, ședea, într-un jilț, sir Hugh Robsart din Lidcote, un bărbat trupeș dar destul de musculos, datorită sporturilor pe care le practicase toată viața. Tressilian avu totuși impresia că-bătrînul se cam îngrășase în aceste cîteva săptămîni de trîndăvie, sau că, în orice caz, își pierduse agerimea vederii : ochii bătrînului se ațintiră, leneși, asupra domnului Mumblazen, urmărindu-i mișcările pînă ce acesta se opri în fața unui pupitru de lemn, pe care stătea deschișă o carte cît toate zilele, și abia după aceea* se îndreptară, nesiguri, spre străinul care intrase o dată cu dînsul. Într-un ungher mai ferit al încăperii ședea, cu¹ o carte în mînă, vicarul parohiei, un om cărunț, care fusese confesor pe vremea reginei Mary.

Pe măsură ce Tressilian se apropia; cu ochii înlăcrimați, de tatăl fostei sale logodnice, acesta părea să-și, recapete înțelegerea*. Oftînd adînc și tresărînd, ca un om care se trezește din amorțeală, își desfăcu, larg brațele și-l strînse la piept pe Tressilian* fără să. scoată o vorbă..

— Mai am,, așadar, pentru ce să trăiesc — fură primele sale cuvinte. Și bătrînul izb.u.-cni într-un hohot de plîns, lacrimile curgîndu-i șuvoi pe obrajii arși: de soare și pe lungă lui barbă albă.

— N-aș fi crezut c-o s-ajung vreodată să-i mulțumesc Domnului că mi-a dat prilejul să-mi văd stăpînul plîngînd ! rosti Will Badger, și izbucni și el în plîns.

— Nu te voi întreba nimic, Edmund — » spuse bătrînul. Știu că n-ai găsit-o sau ai găsit-o într-o stare ce m-ar face să regret că n-am pierdut-o pentru totdeauna.

-

Tressilian își acoperi fața cu mîinile.

— Destul, destul! N-are rost să plîngi pentru ea, Edmund. Eu am temeieri să plîng, fiindcă mi-a fost fiică, dar ta s-ar cuveni să te bucuri, fiindcă nu ți-a devenit soție !

— Liniștești-vă, domnule ! se amestecă vicarul. E cu neputință ca fiica dumneavoastră să fie o ființă atît de josnică, precum o socotiți.

— O nu — răspunse sir Hugh, iritat aș greși dac-aș spune despre ea că-i doar o ființă josnică, sînt sigur că la Curte s-a născocit un cuvînt nou pentru asemenea tirituri. Te pomenești că-i o mare cinste pentru fiica unui țărănoi bătrîn din Devonshira să fie ibovnica unui curtean spilcuit ca Varney !

— Domnul meu — îl întrerupse vicarul — ■ ați face mai bine să vă culcați și să încercați să dormiți puțin. Medicul v-a lăsat o doctorie, și însuși medicul nostru suprem ne-a poruncit, nouă, tuturor, să folosim leacurile pămîntești ca să putem trece prin încercările grele la care ne supune.

— Adevărat ai grăit, prietene • — > răspunse sir Hugh. Mă voi strădui să înfrunt bărbătește aceste încercări. La urma urmei, n-am pierdut decît o fdtă, o femeie. Iar femeia a adus pe lume păcatul, și rușinea, și moartea. Învățatul nostru magistru Mumblazen ne poate spune destule lucruri savante despre inferioritatea femeilor.

— ~~Adăstă! homma qui il Hugh s'atiquia s'atise!~~ Barbați și să dăm dovadă de curaj și de înțelepciune. Dragul meu Tressilian, îmi pare bine că te revăd, oricum ar fi veștile pe care mi le-aduci. Dar mi s-au uscat buzele vorbind atîta. Amy, adu o cană cu vin pentru Edmund și una pentru mine.

Dîndu-și seama numaidecît că rostise chiar numele fiică-si, bătrînul scutură din cap și-i spuse vicarului :

— Suferința aceasta e pentru mintea mea tulburată ceea ce este biserica din Lidcote pentru parcul nostru : oricît aș rătăci printre boschetele și tufișurile lui, la capătul fiecăreia dintre alei văd aceeași clopotniță veche și același mormînt al străbunilor. O, de-aș putea să-i urmez cît mai degrabă !

Tressilian și vicarul îl convinseră în cele din urmă pe bătrîn să se culce. Tressilian rămase la căpățîiul lui pînă cînd sir Hugh adormi, apoi se duse la vicar să se sfătuiască asupra măsurilor ce se cuveneau luate. Neputînd să-l îndepărteze de la sfatul lor pe magistrul Michael Mumblazen, îl primiră și pe dînsul, mai ales că înțeleptul magistru era un om tăcut din fire, și prin urmare se puteau bizui pe discreția lui. Era un burlac bătrîn, dintr-o familie bună, dar cam săracă, înrudită vag cu familia Robsart ; în virtutea acestei legături de rudenie, conacul din Lidcote era onorat de vreo douăzeci de ani încoace cu prezența magistrului. Sir Hugh îi cultiva prietenia mai cu seamă din pricina cunoștințelor sale temeinice de heraldică, de genealogie și chiar de istorie —

¹ Bărbatul e cel ce se bate și dă povește (în limba franceză în original), (n.t.)

*

¹ Lacurile dragostei, (n.t.)

— N-ar fi oare mai bine să te adresezi întâi contelui de Leicester, cerîndu-i să-și pedepsească slujitorul ? Dacă-ți va împlini cererea, vei scăpa de primejdia de a-ți face dintr-însul un dușman, cum fără îndoială că-ți va fi de te vei plînge nemijlocit reginei împotriva slujitorului lui preferat.

— Nici nu vreau s-aud o astfel de povață ! Nu mă pot înjosi pledînd cauza scumpului meu sir Hugh în fața vreunei alte persoane, în afară de regină. Veți spune că Leicester e nobil, e adevărat, dar tot un supus rămîne, ca noi toți, și nu vreau să mă plîng lui, cînd pot să mă plîng unui superior. Mă voi gîndi totuși la povața dumitale, dar vă rog pe amîndoi să mă ajutați să capăt de la sir Hugh împluternicirea de a vorbi în numele său, căci n-ar avea rost să vorbesc în propriul meu nume.

— Îți repet că, dacă dorești să salvezi onoarea nefericitei copile, atîta cît a mai rămas, trebuie să te adresezi mai întâi contelui de Leicester. El are asupra slujitorilor săi aceeași putere absolută pe care-o exercită regina asupra supușilor ei, iar dacă-i va porunci lui Varney să-i dea pace copilei noastre, onoarea acesteia va suferi mai puțin, nefiind expusă oprobriului public.

— Ai dreptate — încuviință. Tressilian —și-ți mulțumesc ca mi-ai atras atenția asupra unui lucru pe care, în pripeala mea, îl trecusem cu vederea. N-aș fi vrut să-i.. cer vreun hatîr trufașului Leicester, dar; aș fi în stare să i-l cer și în genunchi, dacă: în felul acesta aș putea salva cît de cît onoarea nefericitei copile. Mă veți ajuta, așadar, să capăt de la sir Hugh împluternicirile cuvenite ?

Vicarul îi făgădui tot sprijinul; iar domnul Mumblazen i-l făgădui pe al său, cu o clătinare a capului.

Tressilian ieși mulțumit din încăpere.

— E prea iute din fire — spuse vicarul — și mă voi ruga Domnului să-i dea răbdarea de care are nevoie ca să se poată răfui cu Varney așa cum se cuvine. La drept vorbind, mă cam îndoiesc dacă îi putem cere lui sir Hugh, în starea în care se găsește, să încredințeze cuiva drepturile sale de părinte.

— N-aveți nici un temei să vă îndoiiți — roșii Will Badger, care intrase tocmai atunci în încăpere. Vă jur pe viața mea că bătrînul va fi un om cu totul schimbat cînd se va trezi.

— Ai tu atîta încredere, Will, în leacurile doctorului Diddleum ? îl întrebă vicarul.

— Cîtuși de puțin — răspunse Will. Stăpînul n-a pus pe limbă nici un strop din băutura doctorului, fiindcă poruncit slujnicei să deșerte șipul. A venit, însă, împreună cu domnul Tressilian, un om care i-a dat stăpînului o doftorie de o sută de ori mai bună. Am stat de vorbă cu omul acela, și vă încredințez că în viața mea n-am văzut potcovar și doftor de cai mai priceput decît dînsul. Un om ca ăsta n-ar fi în stare să cășuneze vreun rău unui creștin.

— E potcovar, spui, netrebnicule ? ! se burzului vicarul, uluit și mînlăt totodată. Și, mă rog, cine i-a dat voie, sau cine răspunde pentru faptele acestui nou doctor ?

— Eu i-am dat voie, nu vă supărați ; cît despre răspundere, socot că n-am slujit în casa asta vreme de douăzeci și cinci de ani, ca să n-am acu-m dreptul să răspund pentru o doftorie, că doar eu însumi mă pricep, la o adică, să dau o curățenie, un hap sau o vezicătoare.

Sfetnicii intimi ai familiei Robsart socotiră că trebuie să aducă numaidecît această veste la cunoștința lui Tressilian, care-l chemă grabnic la dînsul pe Wayland-fierarul și-l întrebă (între pa

tru ochi) cine-i dăduse voie să administreze o doctorie bătrînului sir Hugh.

— Păi, înălțimea voastră, vă aduceți desigur aminte de ceea ce v-a spus deunăzi, și anume că am pătruns tainele stăpînului meu, doctorul Doboobie, mai mult decît ar fi dorit acesta. Și vă încredințez că mă pricep să administrez bolnavului o mică doză de mandragoră, în stare a-i dărui somnul de care are atîta nevoie pentru a-și liniști sufletul prea tulburat.

— Nădărduesc că-mi spui adevărul, Wayland !

— Numai adevărul, precum veți avea curînd prilejul să vă încredințați. La ce mi-ar folosi mie să-i fac vreun rău bătrînului gentilom, la care țineți atîta ? Ar însemna să vă fac un rău tocmai dumneavoastră, care m^ați salvat de caznele la care m-ar fi supus, chiar în clipa asta, moș Pin- niewinks, cu cleștele-i afurisit !

Wayland-fierarul nu mințea. Calmantul preparat de el avu, într-adevăr, urmările cele mai salutare asupra bătrînului. După un somn adînc și îndelungat, acesta se trezi cu mintea mult mai vioaie decît fusese în ultima vreme. El se împotrivi la început planului lui Tressilian, dar în cele din urmă se lăsă convins că era de datoria lui să-l împuternicească a întreprinde orice demers care-ar fi putut duce la salvarea fiicei lui. Sir Hugh iscăli așadar o împuternicire, întocmită cu ajutorul vicarului — căci pe vremea aceea clericii nu-și păstoreau turma numai prin pajiștile evangheliilor, ci și prin hățîșurile legilor.

Trecuseră abia douăzeci și patru de ore de la întoarcerea lui Tressilian la conacul din Lidcote, și iată că trebuia să-l părăsească din nou. Totul era pregătit pentru plecarea lui, afară de un singur lucru, care fusese uitat de toți, însă nu și de domnul Mumblazen.

:— Domnule Tressilian — îi atrase el luarea- aminte — dumneata te duci la Curte. Nu uita că armoriile dumitale trebuie să fie *argent et or*¹; sînt singurele culori ce se poartă acolo.

Observația era întemeiată și îl puse în încurcătură pe Tressilian. Pentru a solicita ceva la Curte, era nevoie de bani chiar în epoca de aur a domniei Elisabetei, întocmai ca în oricare altă epocă din istoria Angliei ; iar banii erau un articol prea puțin la îndemîna locatarilor conacului din Lidcote. Tressilian era, el însuși, sărac ; cît despre vrednicul sir Hugh Robsart, își irosise veniturile, ba se și înglodase în datorii, ca să poată trăi pe picior mare. De-aceea, tot domnul Mumblazen fu nevoit să rezolve problema pe care o ridicase. El îi aduse lui Tressilian o pungă cu bani, cuprinzînd vreo trei sute de lire de aur și de argint, puse deoparte vreme de două decenii — și i-o oferî fără să scoată o vorbă. Tressilian primi în tăcere darul și strînse cu putere mina generosului donator.

A doua zi dimineață, în vreme ce Tressilian se pregătea de plecare, Wayland-fierarul veni să-i vorbească. Voia, pasămite, să-l însoțească la Curte. La asta se gîndise și Tressilian, care își dădea seama că istețimea și iscusința potcovarului îi puteau fi de folos. Numai că Wayland era urmărit de oamenii legii...

— Nu vedeți că mi-am schimbat straietele de potcovar și că m-am îmbrăcat ca*un valet? rîse Wayland. Și-apoi, uitați-vă la mustățile mele, care-s pleoștite acum : dar ia să le răsucesc în sus și să le dau cu vopseaua pe care-o știu eu, atunci nu m-ar mai recunoaște nici diavolul !

Wayland ținu să-i dovedească lui Tressilian temeinicia acestei afirmații și, în mai puțin de un

¹ Argint și aur (în limba franceză în text.) (n.t.)

minut, își potrive în așa fel părul și mustățile, încît păru cu totul altul.

Totuși, Tressilian încă mai stătea pe gînduri dacă să-l primească sau nu în slujba lui j nu. cunoștea prea bine pe omul acesta ciudat și nu știa în ce măsură se putea bizui pe serviciile lui într-o misiune atît de grea. Nu luase încă nici o hotărîre, cînd auzi deodată tropotul unui cal rîi, peste cîteva clipe, domnul Mumblazen și Will Badger dădură buzna în odaia lui.

• — • A sosit un slujitor călare pe cea mai grozavă iapă sargă pe care-am văzut-o vreodată — • începu Will Badger.

— Iar călărețul poartă pe braț o stemă de argint, înfățișînd un balaur cu o piatră-n bot, și avînd deasupra o coroană de conte ■ — îl completă domnul Mumblazen. Și a adus o scrisoare cu pecetea numitului conte.

Tressilian deschise scrisoarea, care-i era adresată, și citi cele ce urmează :

„Scumpul nostru prieten și văr, Tressilian,

Aflîndu-ne într-o stare foarte proastă și în împrejurări cit se poate de vitrege, am dori să avem în juru-ne pe toți prietenii noștri de nădejde, printre care-te socotim a fi unul dintre cei mai buni și mai apropiați. De aceea te rugăm să te înfățișezi cît mai grabnic la smerita noastră reședință, cetățuia Say de lîngă Deptford, unde vom sta de vorbă pe îndelete despre unele lucruri ce nu le putem încredința hîrtiei. Pînă atunci, îți spune din inimă la revedere, vărul iubitor al dom- niei-tale.

Ratcliîne, conte de Sussex"

— Adu-mi-1 pe sol aici, numaidecît! îi porunci Tressilian lui Will Badger. A, Stevens ! Tu erai ? exclamă el cînd solul se arătă în pragul ușii. Cum se simte domnul conte ?

- Rău, domnule Tressilian – răspunse omul.
- Dar ce are ? Nici nu știam c-ar fi bolnav.
- N-aș putea să vă spun ce are, dar se simte foarte prost. Nici doftorii n-au habar de boala lui, dar mulți dintre slujitorii stăpînului bănuiesc că i s-au făcut farmece.
- Care-s simptomele ? Întrebă Wayland-fie- rarul, apropiindu-se.
- Poftim ? zise solul, nepricepînd întrebarea.
- Ce-1 supără ? Unde anume îl doare? îl lămuri Wayland.

Omul se uită la Tressilian, întrebîndu-1 din ochi dacă se cuvenea sau nu să-i răspundă acelui străin ; apoi, la semnul afirmativ al lui Tressilian, începu să înșire în grabă simptomele : bolnavul era din ce în ce mai vlăguit, îl treceau nădușelile, mai ales noaptea, își pierduse pofta de mîncare, leșina des, și așa mai departe.

- La toate astea se adaugă junghiuri în burtă și fierbințeli ? îl iscodi Wayland.

– Întocmai – adevărat solul, oarecum mirat.

– Cunoșc pricina acestei boli – zise potcovarul. Stăpînul dumitale a gustat din mana sfîntului Niculae. Cunoșc însă și leacul, ca să nu zică dascălul meu c-am studiat degeaba în laboratorul lui !

- Ce vrei să spui ? întrebă Tressilian, încrun- tîndu-se. Nu uita că e în joc viața unuia dintre cei mai de seamă nobili din Anglia, pe socoteala căruia nu se poate glumi !

– Ferească Dumnezeu ! răspunse Wayland. Spun doar că-i cunosc boala și că pot tămădui. Ați uitat ce-am făcut pentru sir Hugh Robsart?

- Bine ! Pornim îndată ! spuse Tressilian.

Și, luîndu-și în grabă rămas bun de la sir Hugh și de la ceilalți locatari ai conacului din Lidcotș, porni în goana mare spre cetatea Londrei, însoțit de Wayland și de sluga contelui de Sussex.

CAPITOLUL XIII

...Da, știu că ai arsenic,
Și vitriol, și săruri, și cinabru,
Și altele. Știu tot. — Da, căpitane, Cu vremea,
omul ăsta o s-ajungă Un mare alchimist, și-o
să se-apropie De taina pietrei filozoficești.

Ben Jonson : „Alchimistul”

Wayland-fierarul avusese răgazul să-și schimbe în chip miraculos înfățișarea. Din barba lui stufoasă și încilcită nu mai rămăsese decît o mustăcioară, răsucită în sus, militărește. Un croitor iscusit din satul Lidcote îi croise o livrea mîndră, care împreună cu sabia de la șold și cu pavăza de pe umăr îi dădeau aerul unui slujitor chipeș, în floarea tinereții.

Cînd Tressilian îl întrebase care-i pricina acestei metamorfoze depline, Wayland se mulțumise a-i răspunde fluierînd o arie dintr-o comedie recentă, care, după părerea unor critici binevoitori, vădea oarecum geniul autorului ei.

A.ria suna așa :

„Ban, ban, Caliban
Are alt stăpîn, nu un tiran !”^x

Tressilian nu-și aducea aminte unde mai auzise aceste versuri, dar ele îi amintiră că Wayland fusese cîndva actor, ceea ce explica repeziciunea cu care-și schimbase atît de deplin înfățișarea.

¹ Aria lui Caliban din celebra piesă a lui Shakespeare, „Furtuna” (actul II). (n.t.)

Drumeții noștri erau prea zoriți ca să facă alte popasuri decât cele strict trebuincioase pentru odihna și adăparea cailor lor. Și cum multe din locurile pe unde treceau se aflau sub oblăduirea contelui de Leicester sau a vasalilor săi, Tressilian socoti că-i mai prudent să-și ascundă numele și scopul călătoriei sale. În această privință, iscusința lui Wayland-fierarul (vom continua să-i spunem astfel, deși numele lui adevărat era Lancelot Waylancî) se dovedea a fi deosebit de folositoare. De fapt, îi și plăcea să-i păcălească pe hangiii și rîndașii curioși din fire, punîndu-i pe un drum greșit, pentru a rîde apoi pe socoteala lor. El le spunea ba că Tressilian ar fi viceregele Irlandei, care călătorea incognito ca să împlinească porunca reginei cu privire la Rory Oge Mc Carthy Mac Mahon, căpetenia rebelilor irlandezi ; ba că numitul Tressilian ar fi un agent trimis de către Monsieur s-o pețească pe regina Elisabeta ; ba că ar fi ducele de Medina, venit pe ascuns în Anglia pentru a încerca să aplaneze diferendul dintre regină și regele Filip al Spaniei.

Pe măsură ce se apropiau de capitală, înfățișarea drumeților stîrnea tot mai puțină curiozitate, întrucît oamenii erau deprinși să vadă străini. În cele din urmă, ajunseră cu bine în cetatea Londrei. Tressilian ar fi vrut să meargă de-a dreptul la Deptford, cartierul general al contelui de Sussex, pentru a putea fi cît mai aproape de Greenwich, reședința preferată a reginei și locul ei de naștere. Socoti totuși necesar să se oprească puțin la Londra și fu nevoit să-și prelungească popasul, la rugămințile stăruitoare ale lui Wayland-fierarul, care ar fi vrut să facă o plimbare prin oraș.

¹ E vorba de ducele d'Alençon, ulterior duce de Anjou, al cincilea fiu al lui Henric al I-lea, regele Franței, (n.t.)

— Bine, \ ia-ți sabia și pavăza, și urmează-mă — îi spuse Tressilian. Vom merge împreună la plimbare.

Adevărul este că Tressilian nu prea avea încredere în noul său slujitor, și, nu voia să-l piardă tocmai acum, când mergeau la. Curte. Wayland- fierarul se arată bucuros deși bănuia ce-1 îndeamnă pe Tressilian să-l însoțească; îl rugă, în schimb,,să între cu el . în acele dughene ale spițerilor și chimiștilorv pe care.i lerva arăta când vor ajunge pe Fleet-Street. Tressilian îl însoți, într-adevăr, în vreo patru-cinci prăvălii și băgă cte seamă că Wayland cumpără, în fiecare dintre ele, aceeași? doctorie,. însă; în cantități diferite. Unul dintre ingredientele pe care le căuta) părea, însă, greu de găsit. CLțiva spițeri mărturisiră cinstit că, nu, văzuseră niciodată acea substanță, alții tăgăduiră însăși existența ei, iar mai toți încercară să-i strecoare clientului vreo substanță cu însușiri, chipurile, asemănătoare. La refuzul lui Wayland, spițerii se arătau și mai curioși să afle în ce scop anume avea nevoie de substanța aceea. Un spițer bătrîn și sfrijit îi spuse că n-o va găsi nicăieri în Londra, decît poate, la un anume Ioglan.

Ieșind din dugheana spițerului; Wayland îi spuse lui Tressilian :

— Trebuie să trec și pe la: acest Ioglan. Dar dați-mi voie să vi*o iau înainte, căci acum ieșim din centru, și putem merge mai repede dacă vă conduc eu.

Tressilian încuviință; și-l urmă pe slujitorul său printrnm adlevărat labirint de* ulițe, fundături și ogrăzi, pînă cînd ajunseră într-o străduță îngustă, la capătul, căreia sticlea apa mîloasă a Tamisei. Wayland se opri în mijlocul acelei străduțe, în fața unei dughene care, în loc de vitrină, avea un soi de paravan din pînză ieftină# deschis înspre

uliță# aidoma tarabei unui precupeț de pește din zilele noastre.

Un bătrinei spînatic, fără barbă, îi întîmpină cu multe plecăciuni și-i întrebă cu ce-i putea servi. Nu apucă bine potcovarul să-i numească substanța pe caTe^o căuta, că negustorul tresări, uimit din cale-afară;

– Ge nefoie ar putea afea excelența foastră de acest substanț, care nu mi s^a cerut, Mein *Gott*, niciodată în patruzeci de ani, de cînd lucrez aici ?

– Nu sînt dator să răspund la această întrebare —> îl repezi Wayland. Ai sau nu substanța de care am nevoie, și ești dispus să mi-o vinzi?

– Mein *Gott*, am, și ca spițer trebuie să find orice doctorie mi se cere.

Și, scoțînd de undeva niște prafuri, adaose :

– Dar o să fă coste multe parale, căci eu însumi am plătit în aur, da, în aur curat. Praful acesta fine tocmai de la muntele Sinai. E o plantă care înflorește acolo doar o dată la o zută de ani.

– * Nu știu cît de des e culeasă pe muntele Sinai floarea asta — zise Wayland, privind cu dispreț prafurile — dar aş pune rămășag pe sabia și pe scutul meu, contra caftanului dumitale, că marfa asta de nimic poate fi culeasă în orice zi a săptămîinii în șanțul din jurul cetății Aleppo !

– Sînteți prea aspru, domnule — spuse spi-țerul. Și apoi n-am o marfă mai bună* Sau, dacă am, n-o pot finde fără rețetă de la medic sau fără să știu măcar pentru ce fă trebuiește.

Răspunsul lui Wayland, rostit într-o limbă din care Tressilian nu putu să priceapă nici o iotă, păru să-l uimească peste măsură pe evreu. Zgî-indu-se la el ca la un erou sau ca la vreun alt personaj temut, spițerul exclamă : „Sfinte proroace Elia !”, apoi, venindu-și în fire, îl pofti cu smerită

slugărnicie pe artist să intre în casă și să-i sfințească pragul.

— N-ai dori să beți o cană cu fin împreună cu sârmanul efreu Zaharia Ioglan ? Ce doriți ? Un Jokay, sau Lacrima Christi ? Sau...

— Adu-mi mai bine ce ți-am cerut și lasă vorba ! îl întrerupse Wayland.

Spițerul scoase din buzunar o legătură de chei și, deschizînd cu băgare de seamă un dulăpior ce părea mai bine ferecat decît sipetele cu hapuri și doctorii din jurul lui, trase un sertăraș secret, acoperit cu un capac de sticlă, și luă de-acolo o cutiuță cu pulbere neagră, pe care i-o oferî artistului, cu o plecăciune adîncă, deși pe fața lui se citea limpede ciuda zgîrcitului ce se desparte cu greu de un lucru deosebit de prețios.

— Ai cumva o terezie ? îl întrebă Wayland.

Bătrînul arătă spre cîntarul din dugheană, dar artistului nu-i scăpă expresia de teamă și de îndoială zăgărită pe fața negustorului.

— E nevoie de un alt cîntar — rosti cu asprime Wayland. Doar știi bine că o pulbere sacră își pierde însușirile dac-o pui într-o balanță nepotrivită !

Evreul scoase atunci cîintr-o casetă de fier o terezie cu montură scumpă, și spuse :

— Pe acest cîntar îmi fac chiar eu experiențele, pînă și-un fir de păr îi apleacă talgerul.

— Bine — zise fierarul, și-și cîntări două *drahme* de pulbere neagră, pe care o înveli cu grijă într-o hîrtie și o vîrî în punga unde pusese și celelalte prafuri. Cît costă ? îl întrebă apoi pe negustor.

— Nu costă nimic — răspunse acesta, scutu- rînd din cap și înclinîndu-se. De la un om ca dumneavoastră nu cer nimic. Dar feniți să-l mai fedeti pe sârmanul efreu, are și el un laborator, unde, Dumnezeu să-l păzească ! s-a uscat ca tigfa

sfântului proroc Iona. Fă faceți o pomană cu el dacă...
ajutați să meargă înainte pe drumul cel mare...

— Gura ! îl întrerupse Wayland, punându-și un deget pe buze, în chip misterios. S-ar putea să ne mai întâlnim, văd că pozezi, oricum, acel SAH- MAIM, qum numesc rabinii tăi știința universală. Studiază, deci, și roagă-te, căci trebuie să ajungi a cunoaște taina elixirului *Alchahest~Sameh*, înainte de a putea să comunici din nou cu mine.

Și, răspunzând cu o ușoară înclinare a capului la temenelele spițerului, păși solemn afară în uliță, urmat de stăpînul său.

— S-ar fi convenit să-i plătești negustorului — îi spuse Tressilian.

— Eu să-i plătesc ? Să-mi plătească diavolul dacă aş face una ca asta. Să nu fi fost dumneavoastră, i-aş fi smuls şi câteva uncii de aur, în schimbul aceleiaşi doze de praf de cărămidă !

— Te sfătuiesc să nu mai umbli cu asemenea matrapazlicuri cită vreme te afli în slujba mea.

— Păi, nu v-am spus că tocmai din pricina asta l-am iertat deocamdată pe spițer ? Matrapazlicuri, ziceți ? Păi scheletul ăla din dugheană are destulă avere ca să-și podească toată ulița cu galbeni, și încă i-ar mai rămîne sipetul plin. Și totuși se dă în vînt după piatra filozofală, afurisitul ! Și-apoi, n-ați văzut cum a vrut să mă păcălească la-n- ceput, încercînd să-mi strecoare o marfă lipsită de orice preț ? Ochi pentru ochi, vorba ceea ! Dacă marfa lui calpă făcea cît coroanele mele, cărămida mea pisată face și ea cît aurul lui!

— S-ar putea să ai dreptate, dar înțelege o dată că șiretlicurile astea nu se potrivesc cu un slujitor al meu, și nu le pot îngădui, fiindcă-mi știrbesc onoarea. Sper că ai isprăvit cu cumpărăturile !

— Am isprăvit, excelență — răspunse Wayland. Cu prafurile astea voi pregăti chiar astăzi un tiriac sau orvietan¹ veritabil, acel minunat leac ce se găsește atât de rar în Europa, din pricina lipsei prafului prețios pe care l-am căpătat adineauri de la jupîn Ioglan.

Cei doi meraseră la hanul unde-l lăsaseră pe slujitorul contelui Sussex ; în vreme ce acesta le pregătea caii pentru drum, Wayland împrumută de la bucătar o piuliță și se închise cu ea într-o odaie, unde începu să amestece și să frece prafurile cumpărate.

Cînd își sfîrși treaba, caii erau și ei gata de drum. Tressilian, Wayland și slujitorul contelui porniră călări și ajunseră cam într-o oră la reședința contelui de Sussex — o clădire veche, de lingă Deptford, cunoscută sub numele de „Cetățuia Say”, fiindcă aparținuse pe vremuri familiei Say, deși de vreun secol încoace se afla în stăpînirea nobililor din neamul Evelyn. Ultimul vlăstar al acestui neam străvechi ținea mult la contele de Sussex și fusese bucuros să-l găzduiască, împreună cu numeroasa-i suită.

¹ *Oivietan-ul sau tiriacul vertețian, cum i- se spunea uneori, era socotit un leac suveran împotriva otrăvii. (n.a.)*

CAPITOLUL XIV

„Prietene, o veste bună-mi dai:
Doi tauri, pe-un îmaș se-ncăierară Pentru-o
junincă mindră ? valea toată Va răsufla, dac-o
să piară unul,
Iar turma (de gîlceava lor nu-i pasă), Va paște-n
tihnă...”

Dintr-o piesă veche

Cetățuia Say era păzită cu strășnicie, aidoma unei fortărețe asediate, iar oamenii acelei vremi ajunseseră să fie atît de bănuitori, încît Tressilian și slujitorii săi fură adesea opriți și luați la întrebări de către numeroase străji, în cîrnumul lor spre reședința contelui de Sussex. La drept vorbind, locul de frunte pe care acesta îl ocupa la Curtea reginei și cunoscuta lui rivalitate cu contele de Leicester făceau dintr-însul un personaj temut, a cărui viață trebuia păzită cu atît mai mult cu cît, pe vremea aceea, toată lumea se întreba care dintre ei doi — el sau Leicester — va dobîndi înțîietate în grațiile reginei. ^

Aidoma multor femei, Elisabetei îi plăcea să domnească asupra curtenilor ei, împărțindu-i în două tabere și ținîndu-le în cumpănă interesele potrivnice, în vreme ce-și păstra pentru sine însăși puterea de a da înțîietate unora sau altora, fie în numele statului, fie în virtutea propriilor ei capricii femeiești. Arta de a nu juca cu cărțile pe față, de a opune un interes altui interes, de a-ți tine în f-rîu pe cel ce se socotea favoritul ei, fă- cîndu-și să se teamă de un rival deopotrivă de agreat, dacă nu și deopotrivă de îndrăgit —

această artă subtilă a fost folosită de către regină în tot timpul domniei ei, și i-a dat puțința ca, ce-dînd adesea ispitei favoritismului, să evite multe din urmările nefaste pe care favoritismul le-ar fi putut avea asupra regatului ce-l stăpînea.

Cei doi nobili care-și disputau acum favorurile reginei, le revendicau pe temeiuri cu totul diferite. **În** linii mari, se putea spune că Sussex era favoritul *reginei* căreia îi adusese prețioase servicii, pe cînd Leicester era favoritul *femeii*. Potrivit unei expresii curente pe vremea aceea, contele de Sussex era un „marțial” ; el se distinsese în campaniile din Irlanda și Scoția, îndeosebi în luptele purtate în 1569 pentru a stinge marea răzmeriță de la miazănoapte. Era, de aceea, prețuit și înconjurat de către cei ce doreau să ajungă la mărire pe calea armelor. **În** afară de asta, contele de Sussex era de viță mai veche și mai nobilă decît rivalul său, întrucipînd, în persoana lui, două neamuri alese : Fitz-Walter și Ratcliffe ; pe cînd blazonul lui Leicester era pătat nu numai de rușinea pățită de despoticul său bunic, fost ministru sub domnia lui Henric al VH-lea, ci și de rușinea, la fel de mare, pățită de propriul său tată, nefericitul Dudley, duce de Northumberland, care fusese descăpăținat la 22 august 1553 în Turnul Londrei¹. Totuși, prin farmecul și prin iscusința lui — arme teribile la Curtea unei regine

— Leicester împlinea cu prisosință lipsa meritelor militare, a sîngelui nobil și a francheței ce-l caracterizau pe Sussex. Iar în ochii nobililor și ai curtenilor din țara englezească, el trecea drept favoritul Elisabetei, deși poziția lui nu era chiar atît de sigură (avînd în vedere politica reginei), încît să-l pună la adăpost de primejdia unui triumf

¹ Ducele de Northumberland încercase să o aducă pe tronul Angliei pe Jane Grey, în locul Măriei Tudor, una din fiicele lui Henric al VIII-lea. (n.t.)

al rivalului său. Tocmai *de* aceea boala lui Sussex părea să-i priască lui Leicester în așa măsură, încît stîrnise unele bănuieli stranii în mințile oamenilor ; ea îi umplea de neliniște pe prietenii bolnavului, și de speranță pe prietenii rivalului său.

Și cum pe vremea aceea neînțelegerile dintre oameni se rezolvau adesea prin sabie, partizanii celor doi nobili se strîngeau în jurul acestora, se arătau, înarmați pînă-n dinți, chiar în vecinătatea Curții, și tulburau urechea suveranei cu aprigele lor dispute, încinse de multe ori în inșeși sălile palatului regal.

Sosind așadar la cetățuia Say, Tressilian găsi acolo o sumedenie de prieteni ai lui Sussex, care ținuseră să fie alături de patronul lor în suferință. Toți erau înarmați și aveau niște fețe lungi și posomorite, ca și cum s-ar fi temut de un atac iminent al taberei adverse.

Intrînd în sala cea mare, însoțit de un slujitor al contelui (în vreme ce un altul se dusesese să-i dea cîte știre stăpînului), Tressilian găsi acolo doar doi gentilomi. Se deosebeau mult unul de celălalt, prin îmbrăcămintea, înfățișarea și purtările lor. Cel care părea mai în vîrstă, deși era încă destul de tînăr — purta straie foarte simple, ostășești. Scund și îndesat, cu mișcări greoaie, trăsăturile feței lui vădeau mult bun simț, dar nici un pic de imaginație sau agerime a minții. Cel mai tînăr, un bărbat de vreo douăzeci de ani, sau ceva mai mulți, poate, purta o mantie de catifea roșie, bogat împodobită cu horbotă, și o tichie, tot de catifea, tivită cu un lănțug de aur închis cu un medalion — un fel de a se îmbrăca, propriu nobililor din acea vreme. Aidoma unora dintre filfizonii din zilele noastre, își pieptăna părul în sus, ca o perie ; iar în urechi purta niște cercei de argint împodobiți cu cîte un mărgăritar enorm.

răspunse cel mai în vîrstă. Noi doi stăm de veghe aici, iar unii au obosit și dorm în galeria de deasupra.

Pe înșurcăleții chipiș și biplăgăți ai mîndru-l-avea trăsătură
Deptunde să creute pînă la octăvii re decorație per, carpsisit
între prinoată și, putea de gîndurile împuținate, astfel
îndia, înțeparea. Iu o frașe și la în, mîrele și gepele noii kel troztră
pătrunșă și pînă la stăna, îndăleose bufele și țigăru și pînă
însoțire și căldură.

— Siar putea să Tressilian eu zice, înămda filozofia
împlinile în ambele abilități care dăse că se silă, vea de
oferit Altea abilități, stă înținată în dureauță și în
dui și în reșă și pînă în dînu? avem de împărțit decît
primejdii, ceea ce înseamnă că e o filozofie onestă.

— E chiar atît de bolnav contele ? întrebă Tressilian.

— Ne temem că-i grav de tot și că boala lui e rodul
unei otrăvi — răspunse cel mai în vîrstă.

— Nu se poate ! protestă Tressilian. Contele de
Leicester e un om de onoare !

— Atunci, cum se face că are asemenea slujitori în
jurul lui ? întrebă cel tînăr.

— Dar, domnii mei, numai voi doi vă aflați aici, în
preajma contelui, la acest ceas de cumpănă? se miră
Tressilian.

— Nu, mai sînt și Tracy, și Markham, și alții

– Păi, Tressilian – adăugă cel tânăr – parcă erai logodit, așadar scutit de necazurile ce-i împing pe oameni pe mări ? ! Ce-a devenit încântă- toarea dumitale mireasă ?

– Nu-mi pomeni de ea ! izbucni Tressilian ferindu-și fața.

– Aha, va să zică așa stau lucrurile ? zise tânărul, apucându-i mâna și strângându-i-o cu căldură. Bine, fii pe pace, nu voi mai pune degetul pe rană. Dar e o veste pe cât de ciudată, pe atât de întristătoare. Oare nici unul din vesela noastră ceată nu va scăpa de naufragiu, în această furtună ? Nădăjduiam, dragul meu Edmund* că măcar dumneata ai ajuns cu bine la țarm. Dar, bine-a zis tizul dumitale :

„Sub a Norocului cumplită roată De
care-atîrnă orice muritor,
Mulți cad zdrobiți odată și odată.
Norocu-i năzuros și schimbător,
Precum sînt inimile tuturor.“

Gentilomul mai în vîrstă se ridicase de pe scaun și pășea, nerăbdător prin încăpere, în vreme ce tânărul recita, cu multă însuflețire, aceste stihuri. Cînd tânărul isprăvi, celălalt se așează la loc, spu- nînd :

– Mă mir de dumneata* Tressilian, că încurajezi aiurelile acestui tinerel. Nu se mai poate trăi în cinstita casă a nobilului nostru patron, de cînd cu gustul ăsta copilăresc pentru poezie, care s-a statornicit aici o dată cu deșteptul ăsta de Wal- ter și cu amicii săi, care sucesc în M și chip cinstita și simpla frază englezească, dată nouă de* către Domnul spre a na face înțeleși cu ajutorul ei.

* E vorba de poetul Edmund Spenser. (n.t.)

– După părerea lui Blount, diavolul a ademenit-o pe Eva în versuri ! rîse tînărul.

În clipa aceea intră pe ușă șambelanul contelui și-l înștiință pe Tressilian că stăpînul său dorește să-i vorbească.

Tressilian îl găsi pe contele de Sussex în pat, cu hainele pe el, și rămase uluit de înfățișarea lui alterată de boală. Contele păru foarte bucuros de revedere și-l întrebă ce se mai aude cu căsătoria lui. Tressilian ocoli aceste întrebări, adu- cînd vorba despre starea sănătății contelui. Spre marea lui mirare, constată că simptomele bolii acestuia erau întocmai cele descrise de Wayland ; de aceea nu pregetă să-i vorbească despre noul său slujitor. Contele îl asculta cu oarecare neîncredere, pînă în clipa cînd îl auzi pe Tressilian pomenind de Demetrius Doboobie ; atunci îl chemă pe secretarul său și-i porunci să-i aducă o anume casetă, unde-și ținea hîrțiile de valoare.

– Caută-mi declarația acelui bucătar ticălos, pe care l-am supus unui interogatoriu, și vezi dacă nu cumva pomenește de un anume Demetrius.

Secretarul dădu numaidecît peste pasajul cu pricina, care suna astfel :

„Numitul împricinat, fiind luat în cercetare, declară că-și amintește a fi preparat sosul pentru numitul nisetru, după gustarea căruia, numitul comite a căzut la pat. De asemenea, declară că a pus în sos ingredientele și condimentele obișnuite, și anume...”

– Treci peste fleacurile astea – îl întrerupse contele – și vezi dacă nu și-a procurat condimentele de la un spițer pe nume Demetrius.

– Ba da, întocmai – adeveri secretarul. Și împricinatul mai declară că, de atunci, nu l-a mai văzut pe numitul Demetrius.

— Asta se potrivește cu povestea slujitorului dumitale, Tressilian — rosti contele. Cheamă-!, te rog, aici.

Adus în fața contelui, Wayland-fierarul își spuse din nou povestea, cu multă convingere.

— S-ar putea să mi te fi trimis dușmanii mei, pentru a sfârși ceea ce au început dumnealor — grăi bolnavul. Dar te previn că, dacă leacul tău mă va da gata, n-o să-ți meargă nici ție prea bine !

— Sînteți prea aspru, domnule conte, dar primesc riscul — răspunse Wayland. N-am trăit atîta vreme într-o hrubă subpămînteană, ca să-mi fie frică de-un mormînt !

— Fiindcă te văd atît de încrezător, primesc și eu riscul — rosti contele. Spune-mi, așadar, despre ce fel de leac e vorba, și cum se cuvine să-l iau.

— Vă spun îndată, dar îngăduiți-mi să vă pun o condiție, și anume, ca nici un medic să nu se amestece în tratamentul meu, de vreme ce riscul îmi revine în întregime mie.

— E o cerere dreaptă — încuviință contele. Și acum pregătește leacul.

— Vă previn că primul efect al leacului meu va fi un somn adînc, în timpul căruia trebuie să fie liniște deplină în această încăpere, altminteri urmările ar putea fi fatale — se adresează artistul slujitorilor contelui. Voi veghea eu însumi la că- pătîiul domnului conte, împreună cu oricare dintre slujitorii dumisale.

— Să iasă toți, afară de Stanley și de omul acesta — porunci contele.

— Și afară de mine — spuse Tressilian. Am și eu dreptul să văd efectele acestui leac !

— Bine, fie, prietene — încuviință contele. Apoi, întorcîndu-și fața spre secretar și spre șambelan, adaose : Domnilor, vă iau ca martori că

nobilul nostru prieten nu este cîtuși de puțin răspunzător de efectul pe care l-ar putea avea asupra acestui leac, pe care-l iau de bună voie, încredințat fiind că -însuși cerul mi-l trimite, spre a mă tămădui. Dacă totuși voi muri, spuneți-i suveranei noastre iubite că i-am fost credincios pînă-n ultima clipă a vieții mele și că-i doresc să fie slujită de către toți cei din juru-i cu același devotament și cu mai multă pricepere decît i-a fost dată sărmanului Thomas Ratcliffe.

Contele își împreună mîinile pe piept, rugîndu-se cîteva clipe în tăcere, apoi dădu pe gît balsamul pregătit de Wayland-fierarul.

— Excelență — îi zise acesta — v-aș ruga acum să vă culcați într-o poziție cît mai prielnică somnului.

Șambelanul și secretarul se retraseră, poruncind slugilor să zăvorască toate ușile și să aibă grijă ca în întreaga casă să domnească liniștea cea mai desăvîrșită. Cîteva gentilomi se oferiră să stea de veghe în sala cea mare, dar nimeni nu rămase în odaia contelui bolnav, afară de cămăraș, de Wayland și de Tressilian.

Așa cum prevăzuse Wayland, contele se scufundă curînd într-un somn adînc, atît de adînc încît ceilalți începură să se teamă că nu se va mai trezi niciodată. Wayland-fierarul părea el însuși neliniștit și pipăia din cîmcîm în cînd tîmplele contelui ; acesta continua însă să respire adînc și cadentat.

CAPITOLUL XV

„Rîndași zevzeci și neciopliți ce

sînteți,

Nu vă mai faceți datoria ? Gata ?

Dar unde-i dobitocul ticălos Pe care l-am

**trimis mai înainte ?" Shakespeare : „Imblinzirea
scorpiei"**

În nici o altă împrejurare nu par oamenii mai urîți unii în ochii celorlalți, și nu se simt mai stîin- jeniți, decît în. clipele cînd primele raze ale. zorilor îi găsesc stîind de veghe. Pînă și femeia cea mai frumoasă ar face mai bine să plece de lă bal, o dată cu zorile, pentru a se feri de privirile celor mai entuziaști și mai pătînitori dintre admiratorii ei. O lumină palidă, neprietenosă, începea acum să se reverse asupra acelor care vegheaseră toată noaptea în sala cea mare a palatului Say, amestecîndu-și razele reci, albastrii, cu licărul roș-gălbui al luminărilor și faclelor fu- megînde;

Tînărul gentilom cu care am făcut cunoștință în capitolul^s precedent ieșise din sală pentru cîteva minute, căci auzise bătăi în poartă. La în* toarcere, el se arătă atît de uluit de fețele palide și buimăcite ale tovarășilbr săi de veghe, încît simți nevoia să le spună :

— Domnii mei, mi se rupe inima cîtrd vă văd: semănați cu niște bufnițe ! Nu m-aș mira ca, la răsăritul soarelui; să vă văd zburînd orbește spre vreo clopotniță părăsită.

– Ține-ți gura, flecar fără minte ! îl repezi Blount. Crezi că-i momentul să glumești tocmai acum, cînd în odaia de alături onoarea Angliei își dă, poate, sufletul ?

– Greșești, amice ! Și-apoi, măcar că-1 iubesc și-l stimez pe conte la fel de mult ca oricare dintre voi, eu nu sînt de părere că, prin moartea lui, s-ar stinge toată onoarea Angliei.

– Firește, o bună parte din ea ar dăinui în tine ! replică Blount.

– Și încă o parte în tine, Blount, și în voinicul Markham, și în Tracy, în noi toți.

– În ce mă privește – zise Blount – îmi iau rămas bun de la Curte și de la cîmpul de bătălie, dacă-1 pierdem pe nobilul conte. Am, undeva în Norfolk, vreo cinci sute cTe acri de pămînt, și o să mă retrag acolo, schimbînd spada pe sapă.

– Josnică transmutație ! rosti tînărul. Ai și căpătat aerul unui țărănoi, umerii ți-s încovoiați, de parcă ai ține în mîini coarnele plugului, și îm- prăștii un iz de pămînt, în loc să fii parfumat, ca un curtean galant. Te pomenești că ai șters-o afară peste noapte și te-ai tăvălit în vreo căpiță de fin !

– încetează, te rog, cu glumele, Walter ! se amestecă în vorbă Tracy. Nu-i nici momentul, nici locul cel mai potrivit. Spune-ne, mai bine, cine-a fost adineaori la poartă ?

– Doctorul Masters, medicul palatului, trimis anume de regină ca să se informeze despre starea sănătății contelui.

– Nu, zău ? ! se miră Tracy. Păi, ăsta-i un semn de mare favoare ! Dacă s-ar face bine, contele s-ar mai putea măsura cu Leicester. Unde-i acum doctorul Masters, la conte ? ^

– Nu – răspunse Walter – acum e la jumătatea drumului ce duce spre Greenwich.

— Nu numai în refuzat și în deschiș ? Ce are băi pucea să-l dă, fî Tracy mîrîm, fîc hîspîrîen în hî-cum i-o închizi tu unui creditor !

— Mii de draci ! izbucni Blount. De ce l-ai lăsat, Tracy, pe nebunul ăsta să se ducă la poartă ?

— Fiindcă-i mai tînăr ca mine — răspunse Tracy. Dar acum ne-a nenorocit pe toți. Chiar de-o să scape cu viață, contele n-o să mai fie în grațiile reginei !

— Și nici n-o să mai aibă mijloacele de a-și căpătui slujitorii — spuse tînărul, zîmbind disprețuitor. Asta vă doare pe voi ! Domnii mei, am deplîns suferința contelui cu mai puține bocete decît voi, dar să știți că nu mă dau bătut de nimeni cînd e vorba să-l slujesc. Dacă l-aș fi lăsat pe doctorul acela să intre, s-ar fi iscat o asemenea gîlceavă între el și vraciul lui Tressilian, încît s-ar fi trezit și morții, nu numai bolnavul nostru ! Știu eu ce tărăboi fac doctorii cînd se ceartă !

— Și cine răspunde pentru nesocotirea poruncii reginei ? întrebă Tracy.

— Eu am greșit, eu răspund — zise tînărul.

— Atunci, ia-ți adio de la visele tale de mărire — îi spuse Blount. În ciuda ambiției tale și a mult lăudatului tău talent, vei lîncezi în De- vonshire, ca un prîslea vrednic să stea în coada mesei, să dea de mîncare la cîini, și să-l ajute pe boier să-și încingă briul, cînd merge la vînătoare.

— Ba nu — răspunse tînărul roșind. Cîtă vreme sînt talazuri pe mare, am eu ce face. Și acum vă las puțin, domnii mei, mă duc să dau o raită prin curte, ca să văd ce fac străjile.

— Flăcăul are argint viu în vine, asta-i sigur

zîndu-i uşa-nnas doctorului Masters» i^a făcut totuși un bun serviciu contelui, fiindcă omul lui Tressilian ne-a prevenit că a- trezi pe conte înseamnă a-l ucide, iar Masters ar fi în stare s-o trezească pînă și pe frumoasa adormită din poveste, dacă ar socoti că somnul ei nu-i rodul unei prescripții medicale valabile.

Soarele era de-o suliță pe cer cînd Tressilian, ostent de prea multă veghe, coborî în sala cea mare, aducînd înbucurătoare veste că Sussex se trezise și că se simțea mult mai bine.

Cînd află că Walter îl alungase pe: medicul trimis de regină, contele zî-m-bi de cutezanța tînărului, «dar după o clipă de gîndire, îi porunci lui Blount (care era comisul contelui) să plece nu- maidecît cu o barcă, pe Tamisa în jos, .pînă la palatul din Greenwich, pentru a-i exprima reginei ^mulțumirile cele -mai. fierbinți și a-i lămuri pricina pentru care nu se putuse folosi de ajutorul înțeleptului și învățatului doctor Masters.

— La naiba ! mîrîi Blount, coborînd scările. Dacă bătrînul m-ar fi trimis cu-o solie de război la Leicester, m-aș fi dus cu mai multă tragere de inimă decît la scumpa noastră suverană, în fața căreia cată să-ți moi limba în aur sau în miere ! Hai și tu cu mine, Tracy, și tu, Wălter, deșteptule, care m-ai vîrît în beleaua asta ! Ia să vedem dacă. mintea ta isteță îl poate scoate din încurcătură pe-un om de rînd.

— Fii.pe pace, am să te scap eu — îi răspunse tînărul. Numai așteaptă-mă puțin, mă duc să-mi iau -mantia.

— Păi o ai, pe umeri ! se miră Blount. Băiatul ăsta nu-i în toate mințile !

— Nu, asta-i mantia jerpelită a lui Tracy — zise Walter. Nu merg cu tine la Curte decît îmbrăcat ca* un gentilom.

mi se pare mie că solia noastră e zadarnică. Ia uitați-vă acolo, barca reginei e trasă la scară, ca și cum
maiestatea sa ar fi gata să pornească la plimbare pe fluviu.

Blount năvălește înșelăstră la barca regală, hăizistă cu ochii
echipa și, de câțiva mulți ani, un pargat împodobit cu
stindașul Angliei, seartind se făcând, tusea mișcându-și
pășă la scări uenante, și le-gai perii haina.

— Bine, fie, n-o să mă cert cu tine pentru o haină,
numai haide mai repede, pentru Dumnezeu !

Peste câteva minute, toți trei pluteau pe pieptul
maiestuos al Tamisei, asupra căreia soarele își revărsa
acum întreaga-i strălucire.

— Nu cunosc ceva mai mareț pe lumea asta decât
soarele pe cer și Tamisa pe pământ — rosti Walter.

— Cel dintâi ne va lumina calea până la Greenwich —
spuse Blount. Cît despre Tamisa, ne-ar duce acolo ceva
mai repezător dacă ar fi vremea refluxului.

— Asta-i tot ce te frământă pe tine ? La altceva nu te
duce capul ? Nu cumva îți închipui că regele stihilor și
regele apelor n-au alt rost pe lume decât să călăuzească
trei nenorociți ca tine, ca mine și ca Tracy în plimbarea
fără rost pe care-o fac până la Curte ?!

— Nu eu am hotărît să mergem — replică Blount. Și
aș scuti bucuș și soarele, și apa Tamisei, de cazna de a
mă duce într-un loc unde nu prea-mi vine nici mie să mă
duc, și unde nu mă aștept decât la ponoase de pe urma
trudei mele. Pe legea mea — adaose el privind în zare

fluviul de parcul palatului din Greenwich. Iar alături de ea, mai erau cîteva bărci pentru transportul altor slujitori ai reginei. Răzeşii din corpul de gardă, cei mai înalţi şi mai chipeşi bărbaţi din ţara englezească, păzeau cu halebardele lor drumul ce cobora de la poarta palatului spre țărm — semn că regina trebuia să.iasă, deşi era încă destul de devreme.

— Pe legea mea ! zise Blount. Nu-i a bună pentru noi ! Cine ştie ce primejdie o scoate din palat pe regină atît de devreme ! Mai bine ne-am întoarce la conte, ca să-i spunem ce-am văzut.

— Să-i spunem contelui ce-am văzut ? ! H în- gînă Walter. Păi ce-am văzut altceva decît o barcă şi nişte oameni în jilecki roşii, înarmaţi cu halebarda ? întîi să-i îndeplinim solia, şi pe urmei să ne întoarcem la conte, cu răspunsul reginei.

Şi poruncind luntraşilor să tragă barca ceva mai încoace de debarcaderul regal, tînărul sări pe mal, urmat fără plăcere de tovarăşii săi, mai fricoşi şi mai prevăzători din fire. în drum spre poarta palatului, fură opriţi de unul dintre ofiţerii corpului de gardă, care le spuse că nu pot intra în palat, deoarece maiestatea sa trebuie să iasă dintr-o clipă într-alta. în zadar pomeniră ei numele contelui de Sussex : ofiţerul se arătă ne-înduplecat.

— Ce-ţi spuneam eu ? mormăi Blount. Hai să ne-ntoarcem acasă, dragul meu Walter !

— Nu plec de-aici pînă n-o văd pe regină — răspunse calm tînărul.

în clipa aceea, porţile se deschiseră, lăsîncTu-i să treacă pe aprozi, care păseau țănșoşi între gentilomii din garda personală a reginei. Curînd după aceea, în mijlocul unei mulţimi de domni şi domnițe se ivi însăşi Elisabeta — pe atunci încă destul de tînără şi frumoasă pentru o regină, deşi la o femeie de rînd fata ei aspră şi poruncitoare

n-ar fi trecut drept frumoasă, în ciuda trăsăturilor ei nobile. Regina se rezema de brațul lordului Hunsdon, cu care se înrudea dinspre partea mamei sale.

Tînărul cavaler, care nu mai fusese niciodată pînă atunci atît de aproape de regină, înainte cît îl lăsară străjile, pentru a se folosi din plin de prilej. Dimpotrivă, Blount căuta să-l tragă înapoi, muștrîndu-1 pentru imprudența lui. În cele din urmă, Walter se smulse din strînsoarea lui Blount și, lăsînd să-i fluture mantia pe umăr, se descoperi în fața suveranei și-și așinti asupra-i ochii plini de curiozitate și admirație. Tulburate de înfățișarea lui nobilă și de îmbrăcămintea-i aleasă, străjile îl lăsară să vină mai aproape de locul pe unde avea să treacă regina. Aceasta îl zări pe tînăr și se arătă surprinsă, dar nu și înciudată de cutezanța lui. Ajungînd în dreptul lui, ea se opri, căci întîmplarea făcea ca tocmai în locul acela drumul să fie noroios, din pricina ploii căzute peste noapte.

Văzînd-o că șovăie, tînărul își scoase mantia de pe umeri și o așternu deasupra băltoacei, cu o plecăciune adîncă. Elisabeta se fîstici și scutură din cap, îmbujorîndu-se la față, apoi trecu repede mai departe, și se urcă în barcă, fără să scoată o vorbă.

— Hai să mergem, domnule Cocos — îi spuse Blount tînărului. Pun rămășag că frumoasa-ți mantie va avea nevoie de-o țesală. Dacă aveai de gînd să faci din^ea un preș, mai bine păstrai mantia jerpelită a lui Tracy.

— Mantia asta nu va mai cunoaște peria, cît timp va fi a mea — răspunse tînărul, strîngînd de pe jos mantia și împăturind-o cu grijă.

În clipa aceea se apropie de ei un ofițer din garda reginei.

– Caut un gentilom fără mantie, sau cu o mantie Dătată de noroi — spuse el, după ce-i privi cu luare-aminte, apoi adăugă, adresându-se tânărul ui: A, mi se pare că dumneata ești. Urmează-mă, te rog !

– Dumnealui face parte din suita mea, iar eu sînt comisul nobilului conte de Sussex — interveni Blount.

– Se prea poate — răspunse ofițerul — dar am poruncă de la maiestatea sa să-l aduc pe acest gentilom și numai pe dînsul.

Și ofițerul se depărta împreună cu Walter, lă- sîndu- pe Blount cu ochii cît cepele. Cînd își veni puțin în fire, acesta se îndreptă spre cheiul Tamisei, se sui în barcă și porni înapoi spre Deptford.

Ofițerul îl petrecu pe tânărul cavaler pînă la debarcaderul regal, unde se suiră amîndoi în- tr-una din luntrele care însoțeau de obicei barca reginei. Aceasta și pornise în susul fluviului, cu ajutorul refluxului. Barcagiii vîsliră atît de vîr- tos, încît luntrea ajunse curînd la pupa vasului regal, în. care Elisabeta ședea sub un baldachin, în tovărășia cîtorva doamne de onoare și a cî- torva nobili din suita ei. La porunca reginei, unul dintre slujitorii ei le făcu semn barcagiilor să-și lipească luntrea de vasul regal ; tânărul cavaler sări cu sprintenă grație pe puntea vasului și se înfățișă înaintea maiestății sale. Mantia mînjită cu noroi îi atîrna de braț, oferind reginei un subiect firesc de discuție.

– Ai prăpădit o frumusețe de mantie, tinere domn — începu ea. Îți mulțumim pentru slujba, nu lipsită de oarecare îndrăzneală, ce ne-ai făcut-o.

– Cînd suverana noastră se află în nevoie, este de datoria supușilor săi să fie îndrăzneți — dădu răspuns tânărul.

il intrerupse regina. Rușine, tinere ! Ne este și nouă rușine să-ți spunem că în metropola noastră
sint atit de multe și felurite ispitele rele, încit a dărui aur unui tinăr înseamnă a-i da puțința să se
piardă. S-ar putea însă să fii sărac, astfel încit vei căpăta și aur, dacă dorești, numai să ne dai
socoteală asupra felului cum „ vei folosi...

Wallen masigă și pus scrie că dă unde zește mioraur. ! rosti
regina Cinto aș adu sereu fa ! Nisip au un picisor singur, țase
se tu an în neghină Au dînce dînești de han noi obila dumitale
faptă Un singură hînu fană rîaș pladă că Viuncuda vopreună
garleșo bistrul și amostu înșă il uințac uia scă vedsamintelia pe
vaze albui iustis en i mshij balenastis en Vait primi veșmintele
cele mîgale sențupă cea mai pona crolăp
prostu ! Mă eștate clauă regin aciu supărare, știu că nu se
cuvine N am una supușide rîndspânse tînarul. În poelipa
dîr nicicî ntrăstrea dar dacă un dă să de lășcioarele mai eștății
voastre, Ai prefera cîe hantie eapăncă ar, peshi așumpă
pentru unul ca mine.

**Regina se îmbujoră la față și se sili să-și ascundă,
printr-un hohot de rîs, zăpăceala și uimirea.>**

— Ați mai auzit una ca asta, domnilor ? Tinărul
acesta a citit de bună seamă povești galante, care i-au
sucit mintea. Trebuie să aflăm cine este,

ca să-l putem trimite teafăr înapoi, la prietenii săi. Cine ești dumneata, tinere ?

— Sînt un gentilom din suita contelui de Sussex, măriia ta, și am venit încoace împreună cu comsul domnului conte, ca să vă aducem o solie din parte-i.

Fa ța Elisabetei se adumbri dintr-o dată.

— Contele de Sussex — rosti ea cu dispreț — ne-a învățat ce preț se cuvine să punem pe soliile dumisale, arătîndu-ne cît le prețuiește pe-ale noastre. Chiar astăzi, dis-de-diminează, i l-am trimis pe medicul nostru de casă, doctorul Masters, care a găsit însă porțile palatului Say strașnic pázite de oameni înarmați, ca și cum l-am fi trimis la hotarele cu Scoția, și nu la cîțiva pași de Curtea noastră. Iar cînd a cerut să intre, ca sol al nostru, a fost respins. Nu vrem, deocamdată, să primim nici o scuză pentru această necuviință, și bănuim că tocmai pentru a ne cere scuze ai fost trimis încoace.

— Nu vă supărați, maiestate, dar contele de Sussex nu mi-a încredințat o astfel de solie — răspunse calm, dar fără trufie, tînărul.

— Atunci care-i solia lui ? întrebă regina cu minie în glas.

— Măriia ta — începu tînărul — contele de Sussex și-a dat seama de gravitatea jignirii ce v-a fost adusă, dar n-a putut găsi altă cale, decît să vi-l trimită pe însuși autorul jignirii și să vi-l lase în puterea și-n mila dumneavoastră. Domnul conte dormea adînc azi dimineață, cînd solul mărinimiei dumneavoastră a ajuns la cetă-țuia Say : sorbise un balsam, prescris de medicul său de casă, și nu a avut așadar cunoștință de necuviinciosul refuz, decît abia acum un ceas- două, cînd s-a trezit.

— Care dintre slujitorii săi a cutezat să ne respingă solia, închizînd ușa-n nas medicului nostru?

– Vinovatul se află chiar în fata dumneavoastră, maiestate – răspunse Walter, cu o plecăciune adâncă.

– Cum, dumneata ? se miră regina. Dar de unde până unde o asemenea cutezanță la un supus care altminteri pare devotat suveranei sale?

– Măria ta – rosti Walter, deslușind pe fața aspră a reginei o expresie nu tocmai neînduplecată – în ținutul meu se spune că voința medicului este suverană în casa bolnavului. Or, vrednicul conte se afla până azi dimineață în puterea unui vraci, ale cărui leacuri i-au ajutat foarte mult, și care poruncise ca pacientul să nu fie tulburat de nimeni, cu nici un chip, fiind în joc însăși viața lui.

– Prin urmare, stăpînul dumitale s-a lăsat în grija unui șarlatan ! grăi regina.

– Nu știu, măria ta, știu doar că azi dimineață s-a deșteptat mult mai vioi și mai teafăr, după singura noapte de somn de care a avut parte în ultima vreme.

Curtenii din preajmă se uitară unii la alții, ne- știind ce să creadă despre această veste. Regina însă se grăbi să răspundă, fără a încerca să-și ascundă mulțumirea :

– Ne bucură că se simte mai bine. Dar rău ai făcut că nu l-ai lăsat pe doctorul Masters să intre. Nu știi oare că „mîntuirea vine din mulțimea poveștelor”, cum scrie în sfînta scriptură ?

– Da, maiestate – răspunse Walter – dar mulți spun că e vorba de mîntuirea doctorilor, nu și de aceea a bolnavilor.

– S-ar putea să ai dreptate, tinere ! rîse regina. Cunoștințele noastre de ebraică nu prea ne vin în minte cînd avem nevoie de ele. Ce părere ai, milord Lincoln ? Interpretarea cîntă de tînărul acesta este bună ?

– Cuvîntul „mîntuire” din tîlmăcirea sfintei scripturi nu este, poate, cel mai potrivit – răspunse episcopul de Lincoln. Cuvîntul ebraic este..

– Milord – îi întrerupse regina – să uităm acum de ebraică. Ia spune-ne, tinere, care-ti este numele și rangul ?

– Numele meu e Raleigh, măria ta, și sînt cel mai tînăr vlăstar al unei familii numeroase, dar onorabile, din ținutul Devonului.

– Raleigh ? îl îngîină Elisabeta, încercînd să-și aducă aminte. Nu cumva ai slujit în Irlanda ?

– Da, am avut norocul de a sluji acolo, măria ta, cu toate că slujba mea a fost prea neînsemnată ca să ajungă la urechile domniei voastre.

– Ele străbat mai departe decît îți închipui, și au auzit de un tînăr oștean, care-a apărut vadul unui rîu din ținutul Shannon împotriva unei cete întregi de rebeli irlandezi, pînă ce apele rîului s-au înroșit de sîngele lor și al său.

– Se prea poate să fi pierdut puțin sînge, dar mi l-aș fi dat pe tot, ca să-mi fac datoria față de dumneavoastră – răspunse tînărul, cu privirea supusă. .

Regina tăcu o clipă, apoi spuse repede :

– Un om care se bate cu atîta vitejie, și care vorbește atît de frumos trebuie să fie foarte tînăr. Totuși nu vei scăpa de pedeapsa ce ți se cuvine pentru alungarea doctorului Masters. Așa că, domnule Raleigh, îți vei purta mantia înnoroiată pînă ce-ți vom da voie s-o schimbi. Și iată – adăugă ea, întinzîndu-i un medalion de aur, ce înfățișa un jucător de șah – îți dăruim acest giuvaer ca să-l porți la gît.

Raleigh, care stăpînea din naștere acea artă a curteniei, pe care alții o deprind cu greu după o îndelungată experiență – căzu în genunchi și sărută degetele ce-i înminau giuvaerul. Mulțumirea prilejuită reginei de către Raleigh îi fu cu

osebire prielnică stăpînului acestuia, contele de Sussex.

— Domnilor și doamnelor — rosti Elisabeta — socotim că, de vreme ce tot am pornit-o pe fluviu, ar fi mai bine să renunțăm la plimbarea noastră în cetatea Londrei, pentru a-i face o vizită neașteptată sărmanului conte de Sussex. E bolnav și suferința-i este, desigur, sporită de teama că ne-a supărat. Ce părere aveți ? N-ar fi oare un act de caritate să-l consolăm cu mulțumirile unei regine, care-i este mult îndatorată pentru lealitatea lui ?

Se înțelege că nici unul dintre oamenii cărora le erau adresate aceste cuvinte nu a cutezat să fie de altă părere.

' — Maiestatea voastră ne-a luat vorba din gură

— grăi episcopul de Lincoln.

Cei cîțiva oșteni din suită spuseră că obrazul reginei este tocila de care-și ascut săbiile, iar bărbații de stat asemuiau același obraz cu lumina ce-i călăuzește pe sfetnicii ei.

Cît despre doamnele de onoare, ele spuseră, într-un glas, că nici unul dintre nobilii Engliterei nu era mai vrednic decît Sussex de stima suveranei — contele de Leicester păstrîndu-și neștirbit dreptul său la aceeași stimă.

În consecință, barca regală porni spre Dept- ford, locul cel mai apropiat de cetățuia Say.

„Dumnezeu să ne aibă în pază! își spuse în gînd Walter Raleigh. Contele are destule inimi bune în juru-i, dar prea puține minți agere ! Blount s-o fi ospătînd acum cu scrumbii și cu bere, iar Tracy se ghiftuie, desigur, cu caltaboși Și cu vin din țara Rinului. Cît despre puturoșii ăia de Thomas Rice și Evan Evans, și-or fi mîn- cînd ciorba de praz și brînză afumată ! Or, se spune că reginei îi e scîrbă de toate mîncărurile astea ieftine, și de orice duhoare. Barem de le-ar trece prin cap să afume cu rozmarin în sala cea

mare ! Dar, *vogue la galere* !¹ Cum o vrea norocul ! Azi dimineață am avut ceva noroc, fiindcă mi-am murdărit mantia, dar în schimb am cucerit surîsul reginei. Bine-ar fi să-i suridă și contelui!"

Barca regală ajunsese curînd la Deptford, de unde, în uralele localnicilor veniți s-o vadă, regina își urmă drumul spre palatul Say, împreună cu suita ei. La palat, vuietul depărtat al uralelor fu cel dintîi vestitor al vizitei reginei. Conte de Sussex, care tocmai se sfătuia cu Tressilian cum ar putea să reintre în grațiile Elisabetei, rămase cu gura căscată cînd află neașteptata veste, mai ales că n-avea răgazul să facă pregătirile ce-i plăceau atît de mult reginei, și trebuia s-o primească într-o casă,[^] a cărei neorînduială și asprime cazonă sporiseră și mai mult în urma bolii lui. .

Blestemînd în sinea lui întîmplarea ce i-o aducea pe suverană într-un chip atît de neașteptat, contele se grăbi să pună capăt discuției pe care-o începuse cu Tressilian, în legătură cu evenimentele dramatice povestite de acesta.

— Vrednicul meu prieten, îți voi susține din răspuțeri plîngerea împotriva celui Varney. Voi avea curînd prilejul de a vedea dacă mă mai bucur de oarecare trecere pe lîngă regină, sau ciacă, dimpotrivă, amestecul meu în această treabă ți-ar fi mai degrabă dăunător decît folositor.

Contele se înfășură la repezeală într-un con- tăș larg din blană de jder, încercînd să dea ținutei sale o înfățișare cît mai demnă de privirile reginei. Dar strădaniile lui pripite nu puteau înlătura urmele adînci pe care o boală îndelungată le lăsase pe un obraz nu tocmai plăcut. Și- apoi contele era cam mărunț de stat, deși lat

¹ *Plutește, corabie/ (în limba franceză în original), (n.t.)*

în umeri, și prezența lui într-o adunare pașnică nu era dintre cele care bucură ochiul unei femei. Această înfățișare nu-i era prielnică, deși regina îl stima și-l prețuia, iar cusururile lui Sussex ieșeau și mai mult la iveală alături de Leicester, care avea și o înfățișare plăcută și purtări alese.

Cu toată graba lui, contele nu izbuti să iasă în întâmpinarea reginei decît cînd aceasta ajunsese în sala cea mare. Ținuta marțială a nobililor și slujitorilor înarmați care umpleau palatul nu scăpase ochilor ei ageri, și primele ei cuvinte fură de vădită nemulțumire :

— Milord Sussex, am nimerit oare într-o garnizoană militară, de sîntem împresurați de atîtea lăncii și arcebuze ? Sau barca ne-a adus, cumva la Turnul Londrei, în loc să ne lase la palatul Say ?

Contele încercă să se scuze.

— Nu-i nevoie, milord — îl opri ea. Avem de gînd să punem capăt gîlcevei dintre domnia ta și un alt senior de la Curtea noastră ; și vrem totodată să curmăm acest obicei barbar și primejdios ce vă face să vă înconjuțați de oameni de arme, unii dintre ei foarte îndoielnici, ca și cum, în vecinătatea capitalei noastre, ba chiar la hotarul reședinței noastre regale, v-ați pregăti să duceți război unul împotriva celuilalt. Ne bucură, milord, să te vedem însănătoșit, deși fără ajutorul învățatului medic trimis de noi. Nu te scuza, știm cum s-au petrecut lucrurile, și l-am pedepsit pe vinovat. Și fiindcă veni vorba despre dînsul, milord, îți vom scăpa în curînd casa de prezența tinărului Raleigh, luîndu-l sub propriul nostru acoperămint. Are unele însușiri care se pot dezvolta mai bine la Curte decît în mijlocul oștenilor ce te înconjoară.

Sussex încuviință cu o plecăciune, deși nu prea înțelegea ce-i cășunase reginei să ia o astfel de hotărîre. O pofti apoi să rămînă să ia masa cu dînsul, dar nu izbuti s-o convingă. După un schimb de amabilități, mult mai reci și mai banale din parte-i decît ar fi fost de așteptat în urma favoarei ce i-o făcuse venind în vizită la Sussex

— regina își luă rămas bun de la palatul Say, unde adusese numai zăpăceală, și unde lăsa doar temeri și îndoieli.

ii spuse Leicester lui Varney. Regina are de gînd sa se amestece în cearta noastră. Iată rezultatul vizitei sale la palatul Say, despre care vorbești cu atîta ușurință.

CAPITOLUL XVI

„Atuncir să-i chemi la mine. Fa«ță-n
Fdă

Si frunte lîngă frunte încrunată.
Acuzator și acuzat vorbească Și ; Sînt
îndărătnici, iar la supărare Sint iuU ca
focui, surzi precum o

mare."

Shakespeare : „Richaid al II-lea"

— Sîntiprîncăpastîncăzită năreînfăleşînseminăta
CuntăspaneseVanteyu abănămatilniudu, Sussex
CuntăspaneseVanteyu abănămatilniudu, Sussex
iscoală sigură că Sussex mai degrabă a pierdut decît a
cîștigat de pe urma acestei vizite. Cînd s-a întors în
barca ei, regina a spus că palatul Say arată ca o cazarmă
și miroase urît ca un spital. Iar episcopul de Lincoln,
care-și bagă pretutindeni cucernicu-i nas, a fost de
păreră că milord Sussex are o scuză pentru neorînduiala
în care-și ține casa, și anume, scuza că-i încă burlac.

— Și ce i-a spus regina ? întrebă Leicester.

— L-a cam repezit, întrebîndu-ı ce nevoie ar avea
contele Sussex de-o nevastă, și ce-i vine unui episcop să
vorbească despre astfel de lucruri ? „Căsătoria este
îngăduită, dar nu scrie nicăieri că ar fi obligatorie", a
adăugat regina.

— Da, nu prea-i plac căsătoriile și nici discuțiile despre căsătorie în rîndurile oamenilor bisericii.

— Ba nici în rîndurile curtenilor — zise Varney, dar văzînd că Leicester se întunecă la față, se grăbi să adauge : Toate doamnele au rîs de gospodăria contelui Sussex și i-au spus reginei că în casa contelui Leicester ar fi fost primită cu totul altfel.

— Ai aflat multe vești, dar uiti să-mi vorbești despre cea mai însemnată dintre ele : regina și-a sporit cu încă unul colecția de sateliți, cu care-i place să se înconjoare.

— Vă gînditi, desigur, la Raleigh, tînărul acela din Devonshire, căruia i se spune la Curte „Cavaler al Mantiei”.

— Intr-o bună zi s-ar putea să ajungă cavaler al Ordinului Jartierei, căci propășește grabnic, pe cîte am auzit. Aș renunța bucuros la favorurile acestei femei nestatornice, dar n-aș vrea să fiu alungat din inima ei de bădăranul acela de Sussex, sau de parvenitul ăsta nou. Aud că Tressilian e și el cu Sussex, care-l iubește mult ; aș fi vrut să-l cruț, din anumite motive, dar văd că-și caută. Cît despre Sussex, am auzit că-i mai sănătos ca oricînd.

— Milord, pînă și drumul cel mai lin are obstacole, mai ales cînd urcă la deal. Sus inima, milord, și-o să fie bine !

— Inima nu mi-a slăbit niciodată — răspunse Leicester.

— E adevărat, milord, dar ea v-a trădat adeseori. Acela care vrea să se cațăre într-un copac, trebuie să se agate de-o creangă, nu de flori.

— Bine, bine ! îl repezi contele. Știu ce vrei să spui. Inima mea e însă tare și nu mă va înșela niciodată. Și-acum du-te de-i pregătește pe slujitorii din suită, ai grijă ca ținuta lor să fie

cît mai exemplară, căci vreau să-i pună în umbră nu numai pe mîrlanii din suita lui Sussex, ci și pe soții oricărui curtean nobil. Să fie bine înarmați, dar să nu-și arate armele. Numai vezi, nu te îndepărta prea mult, căci s-ar putea să am nevoie de dumneata.

În tabăra contelui de Sussex se făceau pregătiri la fel de febrile.

— Plîngerea dumatăle împotriva lui Varney se află acum în mîinile reginei — îi spunea Sussex lui Tressilian. Cred că ți se va da satisfacție, fiind vorba de o chestiune de onoare și de dreptate. Din păcate, țiganul (căci așa-l poreclise Sussex pe rivalul său din pricina feței sale oacheșe) are o înrîurire mare asupra reginei în aceste vremuri de pace. Dacă războiul ar bate la ușă, aș fi eu odorul ei preferat ; dar noi oștenii ne demodăm în vreme de pace, o dată cu pavezele și săbiile noastre, căroră le iau locul minecile de satin și bastoanele. Dar moda-i modă, și se cuvine să ne supunem ei. Ascultă, Blount, sper că ai avut grijă ca slujitorii noștri să se împopoțoneze după ultima modă ?! Dar mi se pare mie că dumneata te pricepi la fel de puțin ca și mine la fleacurile astea !

— Milord — răspunse Blount — Raleigh a luat asupra-și această treabă. Suita dumneavoastră va străluci ca o dimineață de mai. O să vă coste cam scump, firește, dar asta-i altă poveste.

-T- În zilele noastre, Blount, nu trebuie să ne precupețim banii. Li sînt recunoscător lui Raleigh pentru grija arătată. Nădăjduiesc totuși că n-a uitat că-s un oștean bătrîn, și că n-a întrecut măsura.

— Nu știu, nu mă pricep — zise Blount — dar neamurile și vajnicii prieteni ai excelenței voastre au și început să sosească, cu zecile, pentru a vă însoți la Curte.

— Spune-le din parte-mi că le poruncesc să nu se lase cu nici un chip provocați, știu că-s iuți la mînie și naș dori să-i dau lui Leicester vreun avantaj asupra-mi, din pricina imprudenței lor. Și acum, la revedere. Aveți grijă ca totul să fie gata la ceasurile unsprezece, căci trebuie să fiu la Curte, în sala de audiențe, la amiază.

În vreme ce acești doi rivali se pregăteau de zor în vederea apropiatei lor întîlniri în prezența reginei —> regina însăși se întreba, cu oarecare neliniște, ce va ieși din ciocnirea unor bărbați atît de aprigi, care aveau fiecare în spate cîte o armată puternică și numeroasă de slujitori* Nobilii din corpul de gardă al Teginei se aflau sub arme, iar de la Londra fuseseră aduse, pe Tamisa, întăriri. detașamentului de răzeși-străjeri. Elisabeta dăduse o proclamație prin care se interzicea nobililor de orice rang să apropie de palat însoțiți de slujitori cu arme de foc sau cu sulițe. Și se zvonea chiar că marele ispravnic din Kent primise un ordin secret, de a ține sub arme o parte din oastea comitatului, gata să intre în acțiune la cel dintîi semnal.

În sfîrșit, sosi și clipa așteptată cu atîta emoție de către cei doi rivali. Exact la amiază, ei intrară în curtea palatului din Greenwich, urmați fiecare de lunțja și strălucitoarea suită a prietenilor și slujitorilor săi.

Ca și cum s-ar fi înțeles dinainte — sau ghicind, poate, că aceasta ar fi pe placul reginei — Sussex și suita lui sosiseră pe apă, de la Deptford, în vreme ce LeioesteT și oamenii lui veniseră pe uscat. De aceea intrară în curtea palatului din direcții opuse. Această măruntă împrejurare îl ridică oarecum pe Leicester în ochii mulțimii, deoarece călăreții din suita lui păreau mai numeroși și mai falnici decît oamenii lui Sussex, care veneau, firește, pe jos.

Slujitorii mai de rînd din suitele celor doi rivali rămaseră în curtea palatului, rinduîndurse în două tabere și aruncîndu-și unii altora priviri pline de ură și de dispreț.

Nobilii din suită își urmară căpetenia în somptuoasele anticamere și săli ale palatului regal, amestecîndu-se într-un singur șuvoi, ca două piraie silite să curgă în aceeași matcă, dar încă nedornice să se contopească.

Deodată canaturile ușii din celălalt capăt al sălii celei mari fură date în lături și se vesti, în șoaptă, că regina se afla în sala de audiențe. Cei doi conți rivali porniră încet și cu semeție spre ușa din fund 7 Tressilian, Blount și Raleigh îl urmau pe Sussex, iar Varney pe Leicester. Trufașul Leicester fu nevoit să se plece în fața protocolului Curții, care cerea ca Sussex, fiind innobilat mai de multă vreme, să treacă înaintea lui. Răspunzînd cu o înclinare a capului la salutul rece și protocolar al rivalului său, Sussex intră în sala de audiențe. Tressilian și Blount dădură să-l urmeze, dar aprodul îi opri cu toiaagul său negru, sub cuvînt că nu primise poruncă să-i lase. Văzîndu-l însă pe Raleigh, îi spuse :

— Dumneavoastră puteți intra.

Leicester, care urmărise scena, îi șopti lui Varney :

— Urmează-mă îndeaproape !

Și dădu să intre pe ușă_T cînd Varney, care venea la un pas în urma lui, îmbrăcat după ultima modă, fu oprit de către aprod,

— Cum îți permiți, domnule aprod ? protestă Leicester. Nu știi cine sînt, și că omul acesta este prietenul și slujitorul meu ?

— Mă iertați, excelență, dar am porunci stricte, și trebuie să-mi fac datoria — răspunse aprodul, tăios.

„— Ești un ticălos ! se burzului Leicester, cu obrajii încinși de minie. Să-mi faci mie un asemenea afront, cînd abia adineaori l-ai lăsat să intre pe un slujitor din suita contelui de Sussex ?!

— Milord — răspunse calm aprodul — domnul Raleigh a fost primit de curînd în slujba maiestății sale.

— Ești un ticălos și-un ingrat ! izbucni Leicester. Să știi însă că mîna care ti-a dăruit toiagul de aprod poate să ți-l și ia.

După ce rosti cu glas tare această amenințare, contele intră în sala de audiente și se plecă adînc în fata reginei, care trona în mijlocul sfetnicilor ei, îmbrăcată cu mai multă strălucire decît obișnuia. Ea răspunse cu gratie la plecăciunea contelui favorit și începu să se uite cînd la el, cînd la Sussex, ca și cum s-ar fi pregătit să le vorbească. Dar în clipa aceea păși în încăpere aprodul, tinînd în mînă toiagul cel negru, și îngenunche în fata tronului.

— Ce-i cu dumneata, Bowyer ? îl întrebă Elisabeta.

— Maiestate — răspunse aprodul, făcîndu-i să tremure pe toti curtenii din jur, uimiți de îndrăzneala acestui om. Maiestate, îngăduiti-mi să vă întreb dacă, în exercițiul slujbei mele, trebuie să ascult poruncile domniei voastre sau pe acelea ale contelui de Leicester, care m-a jignit și m-a amenințat în public, pentru că, precum mi-ati ordonat dumneavoastră, nu l-am lăsat să intre pe unul dintre slujitorii săi ?!

Duhul lui Henric al VUI-lea se trezi numaidecît în pieptul fiicei sale, care aținti asupra lui Leicester o căutătură înfricoșătoare.

— Ce-nseamnă asta, milord, pentru numele lui Dumnezeu ?! i se adresă ea cu trufie. Cine ti-a dat dreptul de a te pune împotriva poruncilor noastre și de a ne controla slujbașii ? în această

o barcă și un mic detașament de pază. Milord Sussex și milord Leicester, vă cerem pentru ultima oară să vă dați mâna, căci de nu, pe dum

noastre, fiindcă purtăm o fustă ? Nu, domnilor, vă încredințez că nu se află în întreaga creștinătate monarh mai hotărît să împiedice încălcarea autorității sale, asupra norodului și tulburarea păcii regatului, de către vreun senior arogant, devenit prea puternic !

Milord Leicester și milord Sussex, vă poruncesc amîndurora să vă împăcați și să fiți prieteni, căci de nu* vă iur pe coroana mea, veți qăsi în noi un dușman prea puternic pentru amîndoi \

— Măria ta — grăi Leicester — fiind **înșivă** izvorul anoarei, știți mai bine decît mine ce i se cuvine anoarei mele, pe care o încredințez mîi- nilor voastre. îngăduiți-mi să vă spun numai că vrajba dintre mine și milord Sussex nu s-a stîrnit din vina mea, și că domnia-sa n-a avut prilejul să mă socoată dușman pînă nu mi-a cășunat un mare rău.

— Cît despre mine, maiestate — grăi contele de Sussex — sînt gata să mă supun poruncii domniei-voastre, dar aș dori să știu ce rău anume i-am cășunat contelui de Leicester.

— Domnilor — rosti regina — nu este locul și nici momentul să vorbiți despre asta. Dati-vă mîinile și uitați de vrajba voastră zadarnică. _____

Cei doi rivali se priviră în silă, nici unul dintre ei nedorind să întindă, primul, mina.

— ' Sussex, te rugăm ! Iar dumitale* Leicester, îți poruncim ! rosti regina, cu un glas care făcea ca rugămintea să sune a poruncă, iar porunca a rugămintă.

Cum însă cei doi urmau să tacă, îndărătnici, regina spuse cu mare glas, către unul din ofițerii de gardă :

*

— Domnule Henry Lee, pregătește numaidecît

— ■ Temnița se mai poate răbda — spuse Leicester — dar a nu mai vedea obrazul domniei- voastre, înseamnă a pierde însăși lumina soarelui dătător de viață. Iată mîna mea, Sussex,

— Iată și mîna mea — îi răspunse Sussex — și-o întind în chip sincer și leal, dar...

— Nici un cuvînt mai mult ! îl întrerupse regina. Da, domnilor, așa se cuvine să fiți. Cînd păstorii norodului își dau mîna, e spre binele turmei supușilor noștri. Căci, domnilor, vi-o spunem deschis, gîlceville voastre nesăbuite au dus la anume neorînduieli stranii în rîndurile slujitorilor voștri. Milord Leicester, ai cumva un slujitor, pe nume Varney ?

— Am, măria ta — răspunse Leicester. Vi l-am și prezentat cu prilejul ultimei voastre vizite la palatul Nonesuch.

— Da, ne aducem aminte, avea parcă o înfățișare plăcută. N-am fi crezut însă că e chiar atît de plăcută încît să împingă o domniță de neam ales să-și lase casa părintească de dragul ochilor lui frumoși. Și totuși, întocmai așa s-a întîmplat. Omul acesta al dumitale a sedus-o pe fiica bătrînului și vrednicului cavaler sir Hugh Robsart, din Lidcote, și a făcut-o să fugă cu dînsul din casa părintelui ei. Dar ce-i cu dumneata, milord Leicester, nu ți-e bine, de-ai pălit atît de tare ?

— Nu, măria ta — biigui Leicester cu mare greutate.

— Nu cumva ești bolnav, milord ? urmă, neliniștită, regina îndreptîndu-se cu pași grăbiți spre el. Chemați pe doctorul Masters, să vină numaidecît! Sau, poate, supărarea noastră este Pricina tulburării dumitale, milord Leicester ?

Nu, vrednice Dudley, nu-ți închipui nici o clipă că te-am putea face răspunzător pentru purtarea nesăbuită a unui slujitor de-al dumatăle ! Căci te cunoaștem prea bine și știm că nutrești cu totul alte gânduri.

— Ce zici de asta ? îi șopti Sussex lui Raleigh. De bună seamă că-i ajutat de diavol, căci o faptă care l-ar fi băgat în mormânt pe un altul, îl înalță pe dumnealui și mai sus. Ia să se fi purtat astfel un slujitor de-al meu...

— Taci, milord ! îl întrerupse Raleigh. Așteaptă puțin, acuși-acuși începe refluxul !

Ochiul ager al lui Raleigh nu se înșela ; în- tr-adevăr, după ce- l privi o clipă cu mirare pe Leicester, care, în zăpăceala lui, nu putu găsi nici un răspuns la cuvintele ei deosebit de calde, Elisabeta adăose bănuitoare :

— Sau poate că în povestea asta mai e ceva la mijloc, un lucru pe care nu- l știm noi, și pe care nici nu dorești să-l știm ? Unde-i acel Varney ? Să fie adus numaidecât în fața noastră, împreună cu un anume Tressilian, care așteaptă desigur pe-afară.

Ca urmare a poruncii reginei, cei doi fură aduși în "sala de audiențe. Varney se uită întâi la Leicester, și abia după aceea la regină, în ochii căreia desluși semnele unei furtuni apropiate; Fiind însă, pe cît de viclean și nerușinat, pe atît de îndrăzneț și de abil, Varney își dădea seama că trebuie neapărat să-l scoată pe Leicester din încurcătura primejdioasă în care părea că se află.

— Este oare adevărat, domnule, că ai avut îndrăzneala s-o seduci pe fiica lui sir Hugh Robsart din Lidcote, o domniță de viță nobilă ? îl întreabă regina, fulgerindu- l cu una din acele priviri pătrunzătoare, pe care puținii cutezau să

Varney ingenuche și mărturisi, cu adinca smerenie, că între el și domnița Amy Robsart se înfiripase, într-adevăr, „o poveste de dragoste”.

La auzul acestor vorbe, Leicester simți că i se încrîncenează carnea de indignare și, o clipă, se gîndi să-i mărturisească reginei taina căsătoriei lui sacre, luîndu-și rămas bun de la Curte și de la favorurile ei. Dar aruncîndu-i o privire lui Sussex, imaginea surîsului triumfător care s-ar fi zugrăvit pe fața acestuia îi ferecă buzele.

— O poveste de dragoste ?! exclamă regina. Ce fel de poveste, nemernicule ? Dacă aveai gînduri cinstite, pentru ce nu i-ai cerut părintelui ei mîna fetei ?

— Nu vă fie cu supărare, maiestate — răspunse Varney, încă în genunchi — dar n-am îndrăznit să i-o cer, deoarece tatăl făgăduise să-și mărite fata cu un gentilom de rang ales, pe nume Edmund Tressilian, aci de față.

— Așa ? Și cu ce drept ai împins-o pe prostuța aceea să calce făgăduiala vrednicului ei tată ?

— Maiestate, ar fi zadarnic să mă apăr învo- cînd slăbiciunea omenească în fața unui judecător care n-o cunoaște, sau invocînd iubirea, în fața unei ființe care nu cedează niciodată pasiunii, deși o inspiră tuturor...

Elisabeta dădu să se încrunte, dar se pomeni zîmbind, în timp ce spunea :

— Ești un neobrăzat fără pereche ! Dar ia spune-ne, te-ai căsătorit cu fata ?

— Da ! răspunse Varney, după o clipă de șovăială neprefăcută.

— Mincinosule ! izbucni Leicester, nemaipu- tîndu-și stăpîni mînia ce clocotea în el.

— Nu, milord, — îl întrerupse regina — încă n-am isprăvit cu domnul Varney. Contele de Leicester avea cunoștință de isprava dumitale ?

Iți poruncim să ne spui adevărul și te încredințăm că n-ai a te teme de nimeni !

— Maiestate — răspunse Varney — adevărul este că stăpînul meu poartă întreaga vină a celor întîmplate.

— Mă vinzi, ticălosule ? strigă Leicester.

— Vorbește ! îi porunci regina lui Varney, cu ochii scînteietori și cu obrajii aprinși. Vorbește, aici nu poruncește nimeni în afară de noi.

— Poruncile domniei-voastre sînt lege, maiestate — spuse Varney. N-aș prea vrea totuși să încredințez și altor urechi decît ale domniei-voastre taina stăpînului meu.

— Dati-vă mai încolo, domnilor ! le porunci regina celor din jurul ei. Și-acum vorbește, omule ! Ce legătură are domnul conte cu isprava asta a dumitale ? Ai grijă însă să nu-1 defăimezi!

— ■ Departe de mine gîndul de a-mi defăima stăpînul — începu Varney. Cu toate acestea, sînt nevoit a vă mărturisi că, de cîtăva vreme, un simtămînt adînc și copleșitor a pus stăpînire pe sufletul său, făcîndu-¹ să-și uite de îndatoririle față de o casă, pe care-o gospodărea cu atîta grijă, și dîndu-ne astfel nouă, slujitorilor săi, prilejul de a săvîrși fapte nesăbuite, ca aceea săvîrșită de mine însumi. De aceea și spun că stăpînul meu este, în parte, răspunzător de cele întîmplate. Altminteri n-aș fi avut nici Tăgazul, nici puțința de a săvîrși o faptă care mi-a atras și supărarea lui.

¹— < Numai în felul acesta a fost părtaș la isprava dumitale ? îl iscodi Elisabeta.

— Firește, maiestate, numai în felul acesta. Dar stăpînul meu nu mai e om de cînd a pățit ce-a pățit. Uitati-vă la dînsul, maiestate, vedeți cît de palid este și cum tremură ? Și totuși, ce temei ar avea să se teamă de ceea ce v-aș putea

spune eu ? Vai, măria ta* din ziua cînd a primit pachețelul acela fatala.

– Ce pachețel? Și de la cine? îl întrebă regina.

– De la cine,, n-aș putea ști, maiestate. Știu doar că din ziua aceea poartă mereu la qît, deasupra inimii, o șuviță de păr, prinsă într-un mic giuvaer de aur, căreia îi vorbește cînd se crede singur, și de care nu se desparte nici măcar cînd doarme.

– Nu-i frumos să-ti iscodești stăpînul – spuse Elisabeta, îmbuiorîndu-se la față. Și nu-i frumos să pălăvrăgești despre ciudățeniile sale. Dar ce culoare o fi avînd șuvița aceea ?

– Un poet ar spune că-i un crîmpei din caie- rul de aur al Minervei, dar eu unul socot că șuvița aceea seamănă mai degrabă cu ultima rază de soare a unei zile de primăvară..

– Ești dumneata însuși un poet, domnule Varney, dar n-avem, pesemne* îndeajuns de mult har ca să-ți pricepem alesele metafore. Privește în jurul dumatile și spune-ne dacă vezi, cumva, în această sală, vreo doamnă al cărei păr să-ți amintească de șuvița aceea. Deși nu vrem să ne amestecăm în tainele amoroase ale contelui de Leicester, ne-ar plăcea să știm cum arată un păr care seamănă cu caierul de aur al Minervei sau, cum spunei ? cu ultimele raze de soare ale unei zile de primăvară.

Varney își plimbă privirea de {ur împrejur, de la o doamnă la alta, și ațintindu-și-o în cele din urmă chiar asupra reginei, spuse cu adîncă smerenie :

– Nu văd în această sală vreun păr vrednic de asemenea imagini decît la o doamna pe care nu cutez s-o privesc f

– Om nesăbuit – izbucni regina – îndrăznești să insinuezi că...

roști Leicester, lăsându-se cu grație pe un genunchi. Aș dori eu însumi, măria ta, să-mi scot inima din piept și să v-o aștern la picioare ca să puteți citi în ea mai limpede decît e-n stare să deslușească un slujitor oarecare.

— Num mînikorî ? — întrebă Elisabetă, luîndu-și în mîna stînga și pîlă de chîmăr dar rîzîndu-se că n-întîrî o mină aolîșor ochiștea căruia ai vrea să așterni un vîl ? A, vîd că într-întîrea de-aștrî te-aștrîl buclat și mîișlîmî că rapese regîme să întorîmînd mîișpata lînsîmîns lîptăleșle jîctîrî de deștîleșteră. Slujîtorî-i aîntestamă să nîmîtak dujească palavregîne mîiîorî eă sîr pîntesă să nîmîpîvîcîrtît. Că sîmîevîbînsă nu-i încredînjezi nîcî o taină care te-ar putea scîmîvîntîle hîe gîoștrîl cîcîcîsă ștîpe cî hîe cîmîstasă sîsăcîle ușurat, șîsăcîl cîștrîrîdîmîe dîcîvîrîpîsînde de clarațîi patetîce de lealîtate — declarațîi destul de sîncere încîlîpa acea. Emoțîile contradîctorîi ce, copleșîseră la început cedaseră acum locul hotărîrîi sale de a-șî apăra cu orice preț pozițîia de favorit al regînei; m- genunchînd la picioarele ei, el o conjura să-i răpească totul, dar să nu-i ia dreptul de a se socotî slujîtorul ei.

— Luați-i înapoi sârmanului Dudley tot ce i-ați dăruit în mărinimia voastră, și osîndîți, să fie din nou un gentilom obscur, cum a fost îna-

infe Ca soarele măriei tale să strălucească asu- pră-i !
Nu-i lăsați nimic, decît mantia și spada, dar îngăduiți-i
să se bucure încă de stima reginei sale adorate !

— Nu vorbi așa, Dudley ! îi spuse regina, făcându-i
semn să se ridice și întinzându-i mîna ca să i-o sărute.
Elisabeta nu a uitat că, pe vremea cînd dumneata erai un
gentilom obscur, văduvit de rangul său ereditar, era ea.
însăși o prințesă nefericită, întru apărarea căreia dum-
neata ți-ai pus în joc viața și onoarea. Ridi- că-te,
milord, și rămii ce-ai fost, podoaba Curții și reazemul
tronului nostru ! Domnilor — adaoase ea adresîndu-se
curtenilor din jur — socotim că nici un suveran n-a avut
vreodată parte de un slujitor mai credincios decît
nobilul conte. Aș₃ să ne ajute Dumnezeu !

Un murmur aprobator făcu să freamăte rîndu- rile
prietenilor lui Leicester, iar adepții lui Sussex rămaseră
cu ochii în pămînt, descumpăniți și umiliți totodată de
triumful deplin al taberei adverse. Leicester se folosi de
acest triumf pentru a-i cere reginei să hotărască soarta
lui Varney.

— Cu toate că nu merită altceva decît mînia mea, aș
dori totuși să intervin în favoarea lui...

— Da, uitasem de povestea asta — zise regina. Și rău
am făcut, căci avem datoria de a împărți dreptate
tuturor supușilor noștri, de la vlădică pînă la opincă. Să
se înfățișeze înaintea noastră domnul Tressilian !

Tressilian se înfățișă, cu o plecăciune adîncă și
cuvîincioasă. Noblețea trăsăturilor lui nu scăpă ochiului
ager al Elisabetei, care-i șopti lui Leicester :

— Ne pare rău pentru gentilomul acesta, a cărui
înfățișare ne întărește cele ce am auzit despre dînsul, și
anume că-i un cărturar și-uri oștean' vrednic. Ascultă,
domnule Tressilian ; — ■

urmă ea cu glas tare — să știi că o săgeată pierdută nu înseamnă nimic pentru un arcaș destoinic. Dragostea dumitale curată nu a fost, se pare, împărțită, dar domnia ta ești un om învățat și știi, desigur, că de la războiul Troiei încoace s-au găsit destule Cresside mincinoase. Dă-o uitării pe acea domniță ușuratică și învață să fii mai înțelept. Îți spunem aceasta nu atât din proprie experiență, cât din cele ce-am putut afla din scrierile unor învățați, căci rangul și vrerea noastră ne Un departe de deșartele jocuri ale dragostei. Cît despre tatăl domniței, l-am putea face să sufere mai puțin, înaintîndu-î în rang pe ginerele său, astfel încît domnița să ducă o viață înlesnită și aleasă. Nici dumneata nu vei fi uitat, domnule Tressilian, vino la Curtea noastră și vei vedea că știm să fim darnici.

Văzînd că Tressilian rămăsese în postura unuia care ar dori să vorbească, dar nu cutează, dintr-un exces de cuviință, să deschidă gura, regina adăose, cu oarecare enervare în glas :

— Ce-ai vrea, omule ? Doar fata nu se poate cununa cu voi amîndoi . Ea a ales, -poate nu-i o alegere înțeleaptă dar, oricum, soțul ei este Varney 1

— Măria ta — grăi Tressilian — dacă ar fi vorba numai despre asta, plîngerea mea s-ar stinge o dată cu setea-mi de răzbunare. Dar spusele acestui Varney nu sînt,, după părerea mea, o cheazăsie a adevărului.

— Dacă o astfel de părere ar fi fost rostită altundeva — izbucni Varney — atunci sabia mea.,.

— Sabia dumitale ?! îl înfruntă, disprețuitor, Tressilian, îți arăt eu îndată...

— Tăceți din gură amîndoi, netrebnicilor ! exclamă regina. Unde vă treziți ? Aveți cuvîntul nostru de onoare că- vom fereca în lanțuri pe

acela care va mai cuteza să ridice sabia în vreo dispută străină de cauza noastră și a Enqliterei !... Milord Leicester — urmă regina după câteva clipe, cu glas mai blajin — îți dai cuvîntul de onoare că slujitorul dumitale nu ne-a mințit cînd a spus că s-a cununat cu domnița Amy Robsart ?

Leicester împinsese prea departe lucrurile ca să mai poată da înapoi, astfel încît răspunse :

— Sînt încredințat, ba chiar sigur, că domnita aceea este căsătorită.

— Măria ta — interveni Tressilian — îngăduiți-mi, totuși, să întreb cînd și cum anume a avut loc pretinsa cununie ?

— Tăcere, om nesăbuit! îl repezi regina. Ce vorbe sînt acestea „pretinsă cununie” ?! Nu-ți ajunge cuvîntul acestui nobil ilustru ? Dar cum dumneata ești păgubașul, sau cel puțin așa te socoti, îți vom arăta mai multă îngăduință și vom cerceta noi înșine mai îndeaproape cum stau lucrurile. Milord Leicester, n-ai uitat, credem, de dorința noastră de a vizita, în săptămîna ce vine, castelul dumitale din Kenilworth. Te rugăm să-l poftești acolo și pe bunul și vrednicul nostru prieten, contele de Sussex, ca să ne bucurăm de tovărășia domniei-sale.

— Dacă nobilul conte de Sussex va binevoi să-mi facă această favoare, voi socoti prezența domniei-sale drept încă o dovadă a simțămîntelor de prietenie pe care maiestatea voastră dorește să le nutrim unul față de celălalt ■ — răspunse Leicester, înclinîndu-se cu grație în fața rivalului său.

-- Măria ta — bîigui Sussex — socot că aș fi doar o piedică în calea petrecerii domniilor-voastre, căci abia m-am ridicat de pe patul de boală.

— Ai fost chiar atît de bolnav ? îl întrebă Elisabeta, privindu-l cu ceva mai multă luare-

aminte decît pînă atunci. Da, arăți foarte schimbat, și ne pare rău că te vedem astfel. Dar fii pe pace, vom avea noi înșine grijă de sănătatea unui slujitor atît de prețios, căruia îi datorăm atîta. Doctorul Masters se va îngriji personal de hrana domniei-tale, așa încît pofteste cu noi la Kenilworth.

Regina rostise cu atîta hotărîre, și în același timp cu atîta blîndețe aceste cuvinte, încît Sussex nu avu încotro și se înclină în fata ei, în semn că primea invitația.

— Domnilor — li se adresa regina celor doi rivali — mai avem a vă spune ceva. Dorim ca Tressilian și Varney, slujitorii voștri apropiați, să vă însoțească la Kenilworth. Și cum în felul acesta îi vom avea în mijlocul nostru atît pe Paris cît și pe Menelaos, dorim să fie de față și frumoasa Elena, a cărei nestatornicie a pricinuit această gilceavă. Milord Leicester, nădăjduim că vei avea grijă și de asta.

Leicester și Varney își plecară frunțile, necu- tezînd să o privească pe regină și nici să se uite unul la celălalt, căci simțeau amîndoi că mreața țesută de minciunile lor se strîngea acum în juru-le. Regina însă urmă a vorbi, fără să bage de seamă stinghereala lor :

— Milord Sussex și milord Leicester, vă ru« găm să rămîneți la sfatul pe care-l vom ține îndată, și la care vom lua hotărîri de seamă. După aceea, vom purcede la plimbare pe fluviu, în tovărășia domniilor-voastre. Iar aceasta ne amintește de un anume domn, de dumneata, domnule cavalier al mantiei pîngărite — zîmbi regina, adresîndu-i-se lui Raleigh. Ne vei însoți și dumneata în acea plimbare. Vei primi, se-nțelege, straie mai potrivite cu împrejurarea.

Cu aceste cuvinte, Elisabeta își încheie audiența, rămasă celebră.

CAPITOLUL XVII

„Purcedem, deci — sus pînzele ! La drum !
Cu grijă însă, măsurînd des fundul ; La cîrmă,
căpitane, stai de veghe ! Si'nt multe stînci în
drum spre țărmu- acela
Și-adăpostesc sirene ce-i îmbie Pe oameni
spre pieire, ca Ambiția".

Naufragiul

Înainte de începerea sfatului domnesc, Leicester avu răgazul să se gîndească și să ajungă la încheierea că, în dimineața aceea, își pecetluisese soarta. Acum, după ce jurase, de față cu floarea nobilimii engleze, că Varney spusese adevărul — nu-și mai putea contrazice sau lua înapoi cuvîntul dat, fără a atrage asupra-și mînia reginei și fără a se compromite în ochii rivalului său și ai celorlalți curteni. Își dădea seama de asta, dar în același timp și de dificultatea de a păstra o taină ce i se părea acum legată de însăși viața și onoarea lui. Trebuia să rămînă cu orice preț în grațiile reginei — era singura lui scăpare ; altminteri se prăbușea. De aceea Leicester își alungă din minte orice gînd despre Amy, spunîndu-și că va avea vreme mai tîrziu să caute o ieșire din labirintul în care se vîrîse singur.

În această stare de spirit își ocupă contele do Leicester locul printre sfetnicii Elisabetei. În ziua aceea* sfatul domnesc trebuia să ia din nou în discuție cazul nefericitei Maria Stuart, ținută captivă în Anglia de șapte ani încoace. Sussex

și alții se rostiră în favoarea ei, aducînd argumente puternice, întemeiate îndeosebi pe dreptul ginților și pe legea nescrisă a ospitalității. Leicester îmbrățișă cu multă însuflețire părerea contrarie, și vorbi cît se poate de elocvent despre necesitatea — pentru pacea regatului și pentru securitatea personală a Elisabetei — de a prelungi detențiunea fostei regine a Scoției. „S-ar cuveni — spuse el — ca sfetnicii Elisabetei să se arate mai grijulii față de liniștea acesteia, decît față de viața și soarta unei rivale care, după ce a ridicat o zadarnică și neîntemeiată pretenție la tronul Angliei, a ajuns acum speranța tuturor dușmanilor reginei, atît din țară, cît și de peste hotare”.

Elisabeta îl dojeni cu blîndețe pentru importanta prea mare pe care o dădea persoanei ei, dar adăugă că, de vreme ce fusese voia Domnului să lege propriile ei interese de acelea ale poporului, însemna că-și face numai datoria cînd adoptă unele măsuri de autoapărare, dictate de anumite împrejurări. De aceea, dacă înțelepții sfetnici vor fi de părere că era necesar ca detențiunea nefericitei sale surori scoțiene să fie prelungită, ea nu se va împotrivi, dar o va ruga pe contesa de Shrewsbury — temnicera Măriei Stuart — să-i îndulcească regimul de detențiune.

Cu aceasta, sfatul domnesc luă sfîrșit.

Niciodată nu se arătaseră aprozii palatului mai grijulii să-i facă loc domnului conte de Leicester, iar curtenii îmbulziți în anticameră mai dornici să le asculte îndemnul, ca acum, cînd favoritul reginei trecea triumfător printre ei. întreaga curte socotea că sfatul domnesc din ziua aceea, așteptat cu atîta neliniște, consfințise triumful lui Leicester și că orbita celuiilalt satelit regal — rivalul său — urma să se plaseze în sfere mai întunecoase și mai îndepărtate.

ii răspunse favoritul reginei, și se adresă apoi unui alt personaj : Hei Will Shakespeare ! Ascultă, năstrușnicule, i-ai făcut pesemne vrăji nepotului meu, Philip Sidney, căci nu mai poate dormi fără „Venus și Adonis" sub pernă ! Vom porunci să te spînzure ca pe-un vrăjitor, cel mai grozav vrăjitor din toată Europa ! Să știi, mu* calitule, că n-am uitat de cererea ta în legătură cu blazonul !

WillasprShakespeare,erăaptordă se peritnă prălm,oiaă
contădasdurfă din dăpșivtrăță năicdăbarte.la salaturile
enhuizăte deitcelprălpiașisșiăfu duostat-se să pensagăj
pmbiăvitexpresfetiionii,martor joleutăr,dăcuratinfednăgăz,
sibăltatūoiml. dēimpruiūitā,recu vpetidē de pīatāciunșusasi
măcaruriăcūndesuris, gūsojiteandesa steobitorpēstunmăsură,
poēivHumădīmābsațalePoyacelgī, vorejīmāidhaceluleyāsta
șinfrumomānă dīcūșmDelecaniūfēa,actuoi pācāultegā.dā domș
cēreșted,uiari fialecala hēngmārīgima un hoitīgidsăcūne pīai
acorde monopoluri, dar și-aș putea fi de folos într-
altfel... Maestre Ed- mund Spenser, și-aș sprijini bucuroș
cererea cu privire la Irlanda, fiindcă mi-s dragi muzele,
însă l-ai cam necăjit pe lordul trezorier...

- Milord, îngăduiți-mi să vă explic ! se rugă poetul.
- Vino la mine acasă, Edmund, cît mai curînd

rea foarte mîndru, ca de un atribut al paiterii sale, vădită și prin aroganța lui.

În sfîrșit, individul avea un nas ascuțit și veșnic roșu
– semn mai degrabă de „traî bun” decît de cumpătare
– ceea ce se vedea și după felul în care îi ieșea acum în cale contelui de Leicester.

– Bună ziua, domnule Robert Laneham – îi spuse acesta, și dădu să treacă mai departe.

– Am o rugămintă, excelență – se sumeți individul, luîndu-se după el.

– Ce fel de rugămintă, vrednice ușier al camerei de consiliu ?

– Vreți să spuneți, aprod al camerei de consiliu – îl corectă, cu glas apăsător, domnul Laneham.

– Numește-ți cum poțeste slujba, dar spune-mi ce dorești de la mine ?

– Aș dori ca excelența voastră să-mi arate, ca și pînă-n prezent, bunăvoință și să-mi îngăduie a însoți alaiul domnesc pînă la minunatul castel din Kenilworth.

– în ce scop, domnule Laneham ? îți dai, cred, seama că voi avea foarte mulți oaspeți.

– Nu chiar atît de mulți încît excelența voastră să nu-i poată găsi un culcuș și ceva de mîn- care bătrînului său slujitor...

– Bine, vino la Kenilworth, dacă poțeste ; au să mai fie destui nebuni pe-acolo, așa că vei avea ce face.

– Ba, de-au să fie nebuni, tare am să mă veselesc, fiindcă-mi place grozav să-mi bat joc de dînșii. Mai am însă o rugămintă la dumneavoastră, milord !

– Spune-o repede, și dă-mi voie să trec, regina trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

– Excelență, aș dori să mai aduc pe cineva cu mine, ca să-mi țină de urît, noaptea.

– Cum așa, dezmățatule ? ! exclamă Leicester.

– Nu, milord, nu e vorba de nimic necuviincios – răspunse, fără să roșească, omul cu nasul veșnic roșu. Am o nevastă la fel de sucită ca și strămoașa ei, care-a mușcat din întâiul măr. S-o iau cu mine nu se poate, fiindcă maiestatea sa a poruncit ca slujitorii domniei-sale să meargă fără muieri, muierile fiind o povară la Curte. Aș vrea însă să vă rog să-i găsiți nevastă-mi vreun rol în vreo mascaradă sau în vreo piesă de teatru, ca să mă poată însoți, fără să fie cunoscută de către ceilalți, și deci fără ca eu să calc porunca reginei.

– Lua-v-ar naiba pe amîndoi ! izbucni Leicester, tulburat de amintirile pe care i le treziseră cuvintele celuiilalt.

Nedumerit și speriat de această ieșire neașteptată, aproind camerei de consiliu scăpă din mînă toiagul și-i aruncă lui Leicester o privire buimacă, ce-l făcu să-și vină în fire numaidecît.

– Am vrut doar să văd dacă ești destul de curajos pentru slujba dumată. Vino la Kenilworth și adu-1 pe diavol, dacă poțfești.

Și Leicester porni cu pași grăbiți, uitînd să mai împartă în dreapta și-n stînga priviri și cuvinte amabile ; străbătînd mulțimea curtenilor, ajunse într-un salonaș, unde se opri ca să-și tragă puțin răsuflarea, ferit de privirile celorlalți.

Dar peste cîteva clipe ușa salonașului se deschise și Varney dădu bu-zna înăuntru.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, milord, că v-am găsit ! spuse el.

– Mulțumește-i diavolului, pe care-l slujești ! îi răspunse contele.

– Ii mulțumesc cui doriți, milord, numai grăbiți-vă să mergeți la debarcader : regina s-a și urcat în barcă și întreabă de dumneavoastră.

– Du-te și spune-i că m-am îmbolnăvit subit, și chiar așa și este : nu mai pot îndura o asemenea situație, simt că-mi plesnește capul.

– Aș putea foarte bine să-i spun asta, pentru că locurile noastre au și fost ocupate : domnul Raleigh, noul favorit al reginei, v-a ocupat locul în barcă, iar pe-al meu l-a ocupat vechiul nostru amic Tressilian. Au fost poftiți în barcă amândoi în vreme ce eu alergam în căutarea dumneavoastră.

– Ești un diavol, Varney, dar deocamdată ai putere asupra-mi, așa încît te urmez.

În drum spre debarcader, Varney întoarse la un moment dat capul și văzu că Leicester avea hainele în neorînduială.

* Ce-i asta, milord ? îi spuse el pe un ton familiar, dacă nu chiar autoritar. Vă atîrnă mantia într-o parte și ați uitat să vă legați pantalonii, dați-mi voie să...

– Ești și prost, nu numai ticălos ! îl repezi contele. Află, domnul meu, că-i mai bine să mă înfățișez astfel !

Și răvășindu-și și mai mult îmbrăcămintea, Leicester o luă înaintea lui Varney, cu aerul unui stăpîn.

Barca reginei era tocmai pe punctul de a se desprinde de chei, dar la vederea lui Leicester barcagiii rămaseră cu visele în aer, ca și cum ar fi așteptat o schimbare.

– Ne-ați făcut să așteptăm, milord Leicester ! îl întîmpină regina, cu răceala cu care un superior se silește să-și ascundă mînia în fața unor oameni de rînd.

– Măria ta — răspunse Leicester ^ vă cer iertare, dar abia l-am putut urma pe comisul meu pînă aici.

– Cum așa ? îl întrebă Elisabeta pe Varney. Stăpînul dumitale nu s-a simțit bine ?

– A avut un soi de leșin, după cum se poate vedea și din starea în care se află acum — răspunse Varney. În graba lui, domnul conte nu m-a

lăsat nici măcar să-i netezesc și să-i. curăț hainele.

— Nu-i nimic — spuse Elisabeta, privind fața nobilă a lui Leicester, căruia ciudatul amestec de pasiuni ce-i tulburase de curînd sufletul îi dădea un spor de frumusețe. Faceți loc pentru nobilul conte ! Cît despre dumneata, Varney, locul ți-a fost ocupat de un altul, astfel încît trebuie să treci într-o altă barcă.

Varney se retrase cu o plecăciune.

— Iar dumneata, tinere cavalier al mantiei, trebuie să-ți găsești un loc în barca doamnelor de onoare — urmă regina, adresîndu-se lui Raleigh. Pe domnul Tressilian nu-l mai mută în altă parte, căci a suferit destul de pe urma capriciului femeiesc.

Leicester se așază lîngă Elisabeta, iar Raleigh se ridică să plece, înclinîndu-se adînc în fața ei, cu un aer smerit.

Lordul Willoughby, un curtean mai în vîrstă, care se afla în preajma reginei, desluși pe fața acesteia un simțămînt de compătimire pentru umilința reală sau prefăcută a lui Raleigh.

— Nu se face ca noi, curtenii mai vîrstnici, să răpim tinerilor lumina soarelui — grăi el. De aceea, cu voia maiestății voastre, mă voi lipsi timp de un ceas de bucuria de a vă vedea, bucurie supremă pentru supușii domniei-voastre, și voi lua loc în barca doamnelor de onoare, dăruind astfel acestui tînăr cavalier un ceas de fericire.

— Dacă dorești atîta să ne părăsești, milord, nu te putem împiedica —* răspunse regina. Numai că, fie-ne îngăduit s-o spunem, nu te putem lăsa în seama tinerelor noastre doamne de onoare, cu toate că te socoți bătrîn și cu experiență. Venerabila vîrstă a domniei-tale se potrivește mai bine cu aceea a lordului Burleigh, tre

zorierul nostru, care ne urmează în cea de a treia barcă.

Lordul Willoughby își ascunse dezamăgirea sub un zîmbet și se retrase cu o plecăciune. Barca regală se urni în sfîrșit. Pentru a rămîne în grațiile reginei, Leicester se strădui din răsputeri să fie cît mai scăpărător în conversație, dar Elisabeta îi porunci în cele din urmă să tacă, temîndu-se să nu-l obosească peste măsură, în starea de slăbiciune în care credea că se află.

— Domnilor — adaose ea — acum, cînd l-am osîndit la vremelnică tăcere pe vrednicul nostru Leicester, am dori să vă cerem sfatul, într-o istorie cu haz, mai potrivită cu clipa de față. Care dintre dumneavoastră, domnilor, are cunoștință despre jalba lui Orson Pinnit, paznicul urșilor noștri regali ? Cine dorește să se pună chezas pentru jalba lui ?

— Eu, măria ta — zise contele de Sussex. Orson Pinnit a fost un oștean viteaz înainte de a-l sfîrteca săbiile rebelilor irlandezi, și sînt încredințat că veți fi, ca întotdeauna, mărinimoasă cu'un supus ce v-a slujit cu credință.

— De bună seamă — răspunse regina — așa dorim să fim, mai ales cu sărmanii noștri ostari și mateloți, care-și primejduiesc viața pentru o simbrie de nimic. Vom porunci ca palatul acela al nostru să fie schimbat într-un lazaret pentru ei, ca nu cumva să spună că stăpîna lor e nerecunoscătoare. Dar nu despre asta e vorba ; jalba acestui Orson Pinnit merge ceva mai departe. El se plinge că bărbăteasca petrecere a luptelor cu urșii a început să decadă din pricina teatrelor la care oamenii se îmbulzesc, dornici îndeosebi să vadă spectacolele unui anume William Shakespeare despre care cred, domnilor, că am auzit cu toții vorbindu-se. Oamenii vor, pare-se, mai degrabă să-i vadă pe acești come

dianți omorîndu-se în glumă pe scenă, decît să vadă cum cîinii și urșii noștri se sfișie de-a bi- nelea unii pe alții. Ce părere ai despre asta, milord Sussex ?

— Măria ta, nu vă așteptați de la un oștean bătrîn ca mine să fie de partea unor oameni care se bat în glumă. Cu toate acestea, pe legea mea, nu-i vreau nici un rău acelui William Shakespeare. E un bun mînuitor al bitei și-al paloșului, deși aud că-i cam șovăitor din fire. Și se zice că s-a bătut vitejește cu pădurarii bătrînului Thomas Lucy din Charlecot, cînd a intrat în parcul său de vînătoare și a sărutat-o pe fiica paznicului.

— Lasă asta, milord Sussex ! îi tăie vorba regina. Am dori să-ți cunoaștem părerea despre isprăvile pe care numitul Shakespeare le săvîr- șește pe scenă, nu despre vechile sale eresuri.

— Păi, maiestate, precum v-am mai spus, nu-i vreau nici un rău acelui hîtru trăsnit, mai ales că unele dintre stihurile sale bastarde, vă cer iertare pentru asemenea vorbă, mi-au sunat bine în urechi, aidoma unui cîntec de luptă. Din păcate, toate scrierile astea sînt niște fleacuri, fără pic de miez. Căci, cum ar putea, oare, niște țărănoi care se bat cu floretele lor ruginite, să se compare cu spectacolul regesc al luptelor cu urși, spectacol onorat de privirile măriei tale și de cele ale înaintașilor voștri pe tronul acestui regat, vestit în întreaga creștinătate pentru cîinii și urșii săi fără pereche ? ! Tare mă tem că soiul acestora are să se strice, dacă oamenii au să se tot îmbulzească la teatru ca s-asculte zbieretele și aiurelile unor comedianți trîndavi, în loc să încurajeze cu banii lor cea mai strașnică icoană a războiului ce se poate vedea în vreme de pace, și anume luptele din Grădina Urșilor !

— Mai are cineva de spus ceva în această privință ?
întrebă regina. Milord Leicester, care-i părerea dumată ?

— Am oare dreptul să vorbesc, măria ta ?

«— De bună seamă, milord, dacă te simți destul de bine ca să iei parte la voioasa noastră dezbatere.

— Bine, iată care-i părerea mea. Comedianții sînt oameni de duh, care, cu glumele și giumbușlucurile lor, îi fac pe oamenii de Tind să nu-și vîre nasul în treburile statului și să nu-și plece urechea la vorbele trădătorilor, la zvonurile deșarte și la bîrfelile răuvoitorilor. Cînd norodul urmărește cu gura căscată poveștile năstrușnice scornite de Marlowe, de Shakespeare și de alți băsnuitori dintr-aceștia, nu se mai gîndește la purtarea cîrmuitorilor săi.

— Dar noi nu dorim, milord, ca supușii noștri să nu se gîndească la purtarea noastră — protestă Elisabeta. Cu cît o vor cerceta mai de aproape, cu atît mai limpede vor vedea adevăratele temeieri ce ne călăuzesc.

» Măria ta — se amestecă în vorbă decanul bisericii Sfîntul Asafie, un puritan fanatic * am auzit totuși că acești comedianți obișnuiesc să-și presare piesele nu numai cu vorbe deocheate, care îndeamnă la păcat și la preacurvie, ci și cu unele cugetări despre stăpînire, menite a sădi nemulțumirea în sufletele privitorilor și a subrezi astfel temeliile solide ale societății.

— Am pedepsi cu asprime asemenea abateri, dacă am socoti că ceea-ce spui domnia-ta este adevărat — grăi regina. Dar nu se cuvine să judecăm un lucru numai după abuzurile pe care le prilejuiește. Cît despre numitul Shakespeare, socotim că piesele sale sînt de zece ori mai prețioase decît Grădina Urșilor.

mai ales că Shakespeare a zugrăvit unele în- tîmplări petrecute sub glorioasa dumneavoastră domnie într-un fel cu totul opus celui veștejit adineauri de către cuviosul decan al bisericii Sfîntul Asafie. Știam, de pildă, cîteva stihuri dintr-o feerie năstrușnică de-a lui, păcat că nu-i de față Philip Sidney, nepotul meu, căci stihurile acelea sînt mereu pe buzele sale 1

— S-E năvîgîat, dăruita prînterimii, cîștîrteni
vreunul care să cunoască stihurile uitate de domnia-ta,
din pricina atîtor treburi serioase — zise regina.
Domnule Tressilian, ni s-a spus că ești un slujitor al
Minervei: nu cumva îți aduci aminte de stihurile acelea
?

Tressilian era prea amărît ca să se folosească de
prilejul pe care i-l oferea regina de a intra în grațiile ei;
se hotărî însă să dea acest prilej tî- nărului și
ambițiosului său prieten, Walter Raleigh.

La porunca reginei, acesta recită, cu un glas și o
intonație ce le sporea și mai mult farmecul, cunoscutele
versuri care descriu viziunea lui Obe- ron, în „Visul
unei nopți de vară” :

„Și l-am văzut (tu nu-1 puteai vedea)

Pe Cupidon, între pămînt și lună Zburînd cu
arcul lui, către-o vestală Frumoasă, ce ședea-
n apus, pe-un tron. Săgeata prinsă-n arcul lui
întins Ar fi putut străpunge mii de inimi,
Dar am văzut-o cum s-a stins, ca focul în
unda castă-a razelor de lună,
Iar gingașa fecioară-ngîndurată •
Trecu 'nainte, slobodă de doruri".

Raleigh recită cu glas tremurător ultimele versuri, ca
și cum s-ar fi temut de impresia pe care-o puteau stîrni
asupra suveranei cărora le erau

adresate. Aceste versuri îi erau, probabil, cunoscute reginei, căci asemenea omagii măgulitoare nu întârzie să ajungă la urechile unui monarh. Totuși le ascultă cu plăcere încă o dată, bătlnd tactul cu degetele, iar cînd chipeșul curtean își încheie recitarea, regina murmură, ca pentru sine, ultimele versuri.

— „Trecu 'nainte, slobodă de doruri" — în- gîna ea, și azvîrli în apa Tamisei jalba lui Orson Pinnit, paznicul urșilor regali.

Pizmaș pe succesul tînărului Raleigh, Leicester începu să vorbească, plin de însuflețire, despre spectacole, serbări și petreceri, apoi despre țările străine pe care le cunoștea, despre moravurile și rînduielile precumpănitoare la curțile lor, și chiar despre moda femeiască. Vorbind despre toate acestea, el nu uita să strecoare cîte un compliment delicat și respectuos la adresa „reginei-fe- cioare" și a Curții sale.

La întoarcere, Elisabeta se sprijini de brațul lui Leicester, pentru a urca scările ce duceau de la debarcader spre poarta palatului. Nobilii și curtenii care o însoțiseră în plimbarea, pe fluviu fură poftiți la un mare banchet, oferit de regină în sala cea mare, dar la care ea însăși nu luă parte, socotind că demnitatea și firea ei cumpătată nu se potrivesc cu asemenea ospețe. În astfel de prilejuri, „regina-fecioară" obișnuia să mănînce singură, sau în tovărășia cîtorva dintre favoritele ei, cu care împărțea o cină cît se poate de frugală.

După un răstimp nu prea îndelungat, curtenii se adunară din nou în superbele grădini ale palatului, unde veni și regina. Ea o întrebă la un moment dat pe doamna Paget, una dintre favoritele ei, dacă nu știe cumva ce-i cu tînărul „cavaler fără mantie".

. — L-am văzut pe domnul Raleigh chiar acum două-trei minute — răspunse doamna Paget. Stătea la fereastra unui mic pavilion și scria ceva pe geam, cu un inel cu diamant.

— Inelul acela e un dar pe care i l-am făcut noi înșine, spre a-l despăgubi pentru mantia lui. Hai să vedem cum s-a folosit de darul nostru !

Regina merse, împreună cu doamna Paget, spre pavilionul acela, nu departe de care adăsta tînărul cavalier, aidoma unui păsărar ce stă la pîndă lîngă capcana lui. Regina se apropie de fereastră, pe al cărei geam putu citi următorul stih, gravat de Raleigh cu inelul primit în dar de la dînsa :

„Aș vrea să urc, dar dacă voi cădea ?”

— E un început frumos — zise regina, zîm- bind. Se pare însă că muza l-a părăsit pe tînărul poet chiar după primul vers. Nu-i așa, doamnă Paget, că s-ar cuveni să-i încheiem noi poezia începută ? Ia să mai citim o dată versul acela :

„Aș vrea să urc, dar dacă voi cădea V

Nu i s-ar potrivi, oare, în lipsa unuia mai bun, versul acesta :

„De n-ai curajul, nici nu mai urca ?”

Doamna de onoare scoase o exclamație de în- cîntare și uimire la auzul unui vers atît de potrivit.

Simțindu-se încurajată, regina își scoase din deget un inel cu diamant și scrijeli pe geam versul, dedesubtul aceluia scris de Raleigh. Apoi se depărtă încetișor de pavilion și, tot privind peste umăr, îl zări pe tînărul cavalier, care se apropia pe furiș de locul acela. Regina se întoarse spre

palat, rîzînd împreună cu doamna Paget de această întîmpiere, despre care o rugă să nu pomenească nimănui nimic. Doamna Paget jură că nu va vorbi nimănui despre ajutorul dat de regină tînărului poet; se pare totuși că a făcut o excepție cu Leicester, căruia \$-a grăbit să-i povestească această întîmpiere, atît de puțin menită a-l bucura.

Furișîndu-se în pavilion, Raleigh citi, buimac, versul prin care regina îl îndemna să-și urmeze drumul ambițios. Se întoarse apoi la suita contelui de Sussex, care tocmai se pregătea să pornească pe fluviu în sus, spre cetățuia Say, Ajuns acolo, contele se retrase ostenit în apartamentul lui, și porunci să-i fie adus Wayland, vraciul care-l tămăduise ; Wayland însă nu era de găsit nicăieri. În vreme ce unii din suită îl căutau cu nerăbdare, ceilalți se strîngeau în jurul lui Raleigh, ca, să-l felicite pentru succesul dobîndit la Curte. Raleigh le mulțumi tuturor, dar observînd că Blount stătea deoparte, îl întrebă deschis care-i pricina rezervei sale.

Blount îi răspunse cu aceeași sinceritate :

— Bunul meu Walter, îți vreau la rîndu-mi numai binele, dar mă tem pentru tine, din adîncul sufletului.

Și Blount ieși din încăpere, urmărit de privirile lui Raleigh, de pe a cărui față pierise, o clipă, obișnuita expresie de vioiciune și cutezanță. Peste cîteva clipe, se arătă bătrînul Stanley, care-l căuta pe Tressilian.

— Stăpînul meu are nevoie de Wayland, omul dumneavoastră, iar acest Wayland a sosit adineauri cu o barcă și zice că vrea neapărat să vă vadă.

Tressilian îi porunci lui Stanley să i-l aducă numaidecît pe Wayland într-o încăpere ceva mai xetrasă.

— Ce-i cu dumneata, fierarule ? îl întrebă Tressilian, nedumerit de tulburarea vădită a celuiilalt. L-ai văzut cumva pe diavol ?

— Mai rău, domnule ! Mult mai rău ! răspunse Wayland. Am văzut un balaur. Din fericire, l-am văzut fără să fiu văzut, așa că o să facă, poate, mai puțin rău !

— Vorbește limpede, omule ! se oțări Tressilian.

— L-am văzut pe fostul meu stăpîn — ■ răspunse celălalt. Ieri noapte un amic de-aici m-a dus să-mi arate orologiul din turn, știind că-mi plac asemenea lucrări de artă. Ei bine, în fereastra unui foișor de lângă turn am zărit mutra fostului meu stăpîn !

— Ți s-o fi părut numai.

— Nu, nu mi s-a părut — protestă Wayland. Cine l-a văzut o dată la față, l-ar recunoaște și printre un milion de oameni ! Purta, ce-i drept, niște straie cam ciudate, dar nu-i el în stare să se ascundă de mine, așa cum sînt eu în stare a m-ascunde de el. Cu toate astea, nu voi ispiti Pronia, rămînînd în raza privirii lui. Trebuie să plec de-aici chiar mîine, altminteri s-a zis cu mine !

^ — Bine, dar ce facem cu contele de Sussex ? întrebă Tressilian.

— Acum e în afara oricărei primejdii. Să aibă numai grijă să ia în fiecare dimineață cîte-o doză mică de orvietan, cît o bobîță de fasole. Și să se ferească de o nouă criză.

“ Cum ar putea să se ferească ?

■ — Iată cum : poruncind stolnicului domniei- sale să doboare el însuși vînatul și să-l gătească, fără alte condimente decît acelea pe care și le poate procura prin mîini sigure. Majordomul să servească el însuși masa, gustînd din bucate, ca Și stolnicul. Domnul conte să nu bea și să nu

mănince fructe împreună cu vreun străin. Sa aibă grijă de toate astea, mai cu seamă dacă se va duce la Kenilworth. Sănătatea lui şubredă şi dieta pe care trebuie s-o țină îi vor sluji drept scuză.

— Iar dumneata, ce-ai de gând ? îl întrebă Tressilian.

— Aş fugi mai degrabă peste hotare, în Franţa, în Spania sau în Indii, decît să-mi pri- mejduiesc viaţa stînd în preajma lui Demetrius Doboobie.

— Uite ce este, am o treabă pentru dumneata în Berkshire, tocmai în celălalt capăt al ținutului, unde nu te cunoaşte nimeni. Aveam de gând, oricum, să te trimit acolo cu o solie de taină.

Cum „artistul” se arăta doritor să primească solia, Tressilian îi spuse despre ce era vorba, pomenindu-i şi de învoiala ce-o încheiase cu Giles Gosling, şi de mărturisirile făcute de Varney şi întărite de Leicester, în dimineaţa aceea, în sala de audienţe a reginei.

— împrejurările mă silesc, precum vezi, să urmăresc îndeaproape mişcările lui Varney şi ale complicilor săi Foster şi Lambourne, ba chiar şi pe cele ale contelui de Leicester, pe care-l bănuiesc a nu fi cu totul străin de nelegiuirea asta. Îţi dau acest inel, ca semn de recunoaştere pentru Giles Gosling. Ține şi aceşti galbeni, vei primi de trei ori pe-atîția, de mă vei sluji cu credință. Și-acum, grăbește-te spre Cumnor și vezi ce se mai întîmplă pe-acolo.

Wayland-fierarul nu mai așteptă să se lumineze de ziuă. După ce-și luă rămas bun de la contele de Sussex, căruia ținea să-i prescrie personal tratamentul și dieta cuvenită, părăsi chiar în seara aceea cetățuia Say.

CAPITOLUL XVIII

„...și vine-o clipă, –
A și venit – cînd trebuie s-aduni Totalul
sumei mari a vieții tale. Deasupra-ți, stelele
vestesc triumf ; Planetele, sub fericite zodii,
Îți spun : Acum e timpul...”
*SchiUler : „Wallenstein” (în
versiunea lui Coleridge)*

D.upă o zi atît de grea și de chinuitoare, Leicester se întorcea acasă, ostenit ca un marinar abia scăpat dintr-o furtună năprasnică. Că- mărășul îi schimbă mantia bogată, de curtean, cu un halat îmblănit, apoi îi spuse că domnul Varney dorește să-i vorbească. Leicester rămase tăcut, răspunzînd doar printr-o clătinare a capului ; Varney intră, totuși, luînd acest semn drept încuviințare, iar cămărașul se retrase.

După cîteva minute de așteptare, văzînd că Leicester tace, Varney se hotărî să deschidă, primul, gura :

– Dați-mi voie să vă felicit, milord, pentru binemeritul triumf pe care l-ați dobîndit astăzi asupra celui mai temut dintre rivalii dumneavoastră.

Leicester înălță capul și răspunse cu tristețe, dar fără mînie :

– Dumneata, care m-ai învăluit într-o* mreață de minciuni josnice și primejdioase, ești cel mai în măsură să știi că nu prea am de ce să fiu felicitat.

■ – Sînteți cumva supărat pe mine, milord, pentru că nu am dat în vileag taina de care atîrnă

poziția dumneavoastră la Curte, și pe care mi-ați poruncit de-atâtea ori s-o păstrez cu sfințenie ? Doar erați și dumneavoastră de față, și m-ați fi putut contrazice, mărturisind adevărul !

— Ai dreptate, Varney : propria mea ambiție mi-a trădat iubirea.

— Spuneți mai degrabă, milord, că iubirea aceasta este dușmanul măririi dumneavoastră, ridicându-se în calea unei puteri fără seamăn. Făcînd din domnița Amy o contesă, ați pierdut prilejul de a deveni dumneavoastră înșivă...

Și Varney se opri, temîndu-se parcă să-și încheie fraza.

— *Ce anume* să devin ? Rostește-ți limpede gîndul ! Îl îndemnă Leicester.

— Să deveniți REGE, milord ! Spunînd asta, nu săvîrșesc nici o trădare împotriva reginei. Rostesc doar o dorință împărtășită de către toți supușii ei leali, care vor s-o vadă căsătorită cu un bărbat nobil, puternic și viteaz.

— Nu ești în toate mințile, Varney ! Dumnezeu i-a dăruit Elisabetei o inimă de femeie, dar i-a dat și o minte de bărbat, ca să-i țină în frîu pornirile. O cunosc eu bine pe regină ! Ii place s-asculte vorbe dulci și e-n stare să rostească și ea astfel de vorbe ; îi plac și sonetele duioase, pe care le pune la sîn, ba le și răspunde *, dar nu împinge galanteria pînă la dragoste, și n-ar da nici o iotă din puterea supremă pentru întreg alfabetul lui Cupidon !

— Cu atît mai bine pentru dumneavoastră, milord, de vreme ce socotiți că nu puteți aspira la mîna ei. Sînteți și veți rămîne favoritul reginei, dacă domnița din Casa Cumnor va trăi, ca și pînă acum, în obscuritate.

— Sărmana Amy ! oftă Leicester. Ea, care dorește atîta să-mi fie soție în fața lui Dumnezeu și a oamenilor !

Leicester descuie cu băgare de seamă caseta de fier și scoase din ea întâi un pumn de galbeni, pe care-i vîri într-o pungă de mătase, apoi un pergament mîzgălit cu semne planetare și cu tot felul de linii și calcule horoscopice. După ce privi' cîteva clipe acest pergament, luă o cheie mare și descuie cu ea o ușa secretă, acoperită cu draperii, într-un colț al încăperii. Dincolo de ușa aceea se afla o scăriță săpată chiar în zidul clădirii.

— Alasco ! Coboară, Alasco ! rosti Leicester, destul de tare ca să fie auzit de locatarul micului foișor de la capătul scăriței.

— Sosesc îndată, milord — răspunse glasul celui chemat. În curînd se auziră pașii unui om care cobora încet scara, și nu peste multă vreme Alasco își făcu apariția în odaia contelui. Era un omuleț destul de bătrîn, cu o barbă lungă și albă, revărsată pînă la brîul de mătase ce-i încingea caftanul negru.

Părul îi era la fel de alb ca și barba, dar sprîn-cenele erau negre, aidoma ochilor sfredelitori pe care-i umbreau.

Astrologul avea o ținută demnă și părea să se simtă la largul lui în prezența primului favorit al reginei.

— Prorocirile dumitale nu s-au adeverit, Alasco — îl întîmpină contele. Omul acela și-a revenit...

— Fiule — răspunse astrologul — dă-mi voie să-ți amintesc că nu ți-am făgăduit moartea lui. Și-^apoi, nimeni nu poate deduce din corpurile cerești, din înfățișările și conjuncțiile lor vreo profeție scutită de sancțiunea voinței divine. *Astra regunt homirtes, sed regit astra Deus* ¹.

¹ Astrele îi stăpînesc pe oameni, dar sint, la rîndu-le, stăpînite de Dumnezeu (în limba latină în text), (n.t.)

— Atunci la ce folosește știința dumitale ? întrebă Leicester.

— La multe, fiule — răspunse bătrînul. Ea “ poate arăta cursul firesc și probabil al evenimentelor, deși acestea sînt subordonate unei Puteri supreme. Bunăoară, cercetînd horoscopul pe care mi l-ai supus spre examinare, se poate vedea că Saturn, fiind în opoziție cu Marte, re- gresează în Casa vieții, semn sigur de boală lungă și primejdioasă, al cărei sfîrșit stă în puterea cerului, deși e probabil că bolnavul va muri. Dac-aș cunoaște numele persoanei, aș putea însă născoci un alt plan.

Numele persoanei trebuie să rămînă secret. La drept vorbind, prorocirea dumitale n-a fost mincinoasă. Persoana a fost într-adevăr bolnavă, și încă foarte grav, deși boala nu a fost mortală. Dar spune-mi, mi-ai făcut din nou horoscopul, precum ți-am trimis vorbă prin Varney ? Ce spun stelele despre viitorul meu apropiat ?

— Arta mea e la dispoziția dumitale — dădu răspuns bătrînul. Iată, fiule, imaginea viitorului dumitale, luminos cum rareori le-a fost dat să arate aceste semne cerești, ce ne înriuresc viața, dar nu lipsit totuși de unele temeri, greutate și primejdii.

— De-ar fi altminteri, ursita mea n-ar fi aceea a unui muritor. Dar spune tot ce ai de spus, căci ai în fața dumitale un om hotărît să-și îndure cu curaj soarta.

— Trebuie să fii și mai curajos, fiule. Stelele îți vestesc un rang și mai înalt, te las să ghicești singur tilcul acestei prorociri.

— Spune-mi-l, te conjur, îți poruncesc să rni-l spui ! exclamă Leicester, cu ochii învăpăiați.

— Nu pot și nici nu doresc — răspunse astrologul. Minia prînzilor seamănă cu aceea a leilor.

Dar judecă și dumneata. Iată, planeta Venus, urcînd în Casa vieții și aflîndu-se în conjuncție cu soarele, își revarsă aici șuvoiul de raze argintii împletite cu aur, ceea ce făgăduiește putere, belșug, mărire, tot ce-și poate dori inima unui bărbat mîndru ; nici măcar împăratului August al puternicei Rome antice nu i-a fost dat să audă vTeodată de la OSPICIILE¹ sale o asemenea prorocire luminoasă, ca aceea pe care știința mea ți-o deslușește acum, în acest horoscop bogat !

— Îți rîzi de mine, bătrîne ! spuse Leicester, uluit de entuziasmul cu care astrologul își rostise prorocirea.

— Crezi că unui om cu ochii ațintiți spre cer și cu picioarele înfipite în groapă îi mai arde de glumă ? replică, solemn, bătrînul.

— Ascultă, nenorocitele ! izbucni contele. Dacă îndrăznești să mă tragi T>e sfoară, să știi că te jupoi de viu ! Mărturisește că ai fost năimit ca să mă duci de nas și să mă vinzi f

— Pentru ce atîta furie, milord ? protestă astrologul. Cu ce ți-am greșit, de mă judeci astfel' !

— Dovedește-mi că nu te-ai vîndut dușmanilor mei ! strigă Leicester.

ⁱ Milord — răspunse cu demnitate bătrînul ^ nu poate fi dovadă mai bună decît aceea pe care singur ți-ai dat-o ! În ultimele douăzeci și patru de ore am stat închis în foișorul acela, a cărui cheie se află chiar în mîinile dumitale. Mi-am petrecut ceasurile de întuneric privind cu ochii mei slăbiți corpurile cerești, iar în ceasurile de lumină mi-am silit mintea ostenită să întocmească anumite socoteli legate de mișcarea

¹ Pseudosa vîntul astrolog vrea să spună *auspicii* — adică prorocirile făcute de precursorii săi din Roma, care se orientau după zborul păsărilor, (n.t.)

acelor corpuri. Hrană pămîntească n-am gustat, voce omenească n-am auzit, precum bine ştii, şi iată că, din singurătatea studioasă la care m-ai osîndit, vin acum la dumneata, fiule, şi-ţi spun că în aceste douăzeci şi patru de ore steaua dumitale a ajuns să domine orizontul, astfel încît, dacă nu cumva cartea cerului minte, poziţia dumitale pe acest pămînt ar fi trebuit să sufere o schimbare corespunzătoare. Dacă totuşi nu s-a petrecut în acest răstimp nimic de natură a-ţi spori puterea sau gloria, recunosc că sînt în- tr-adevăr un şarlatan, şi că dumnezeiasca artă, născută pe cîmpiile Chaldeei, e o înşelăciune grosolană !

— E adevărat că ai stat închis în foişor, şi tot atît de adevărat este că poziţia mea a suferit o anumită schimbare — spuse Leicester, după o clipă de gîndire.

— Atunci, de unde această neîncredere, fiule ? îl întrebă astrologul, cu glas de dojană.

— Da, bătrîne, am greşit punîndu-ţi la îndoială buna-credinţă. Dar spune-mi, rogu-te, oare ştiinţa dumitale nu-mi poate arăta de unde vine şi în ce constă primejdia ce zici că mă paşte ?

— Nenorocirea te ameninţă în .persoana unui tînăr, care cred că ţi-e rival, în dragoste sau în graţiile reginei, n-aş putea spune precis, şi nici alte amănunte nu-ţi mai pot da despre dînsul, decît că vine din apus.

— Din apus ? ! exclamă Leicester. Da, din- tr-acolo vin norii de furtună I Ținuturile Cornwall şi De von sînt în apus 1 Tressilian şi Raleigh vin de-acolo, trebuie deci să mă feresc de ei! Ți-am jignit pe nedrept ştiinţa, bătrîne, te voi răsplăti regeşte I

Şi contele scoase din caseta de fier din faţa lui o pungă cu galbeni.

. — Iată de două ori mai mulți galbeni decît ți-a făgăduit Varney. Slujește-mă cu credință, în mare taină, împlinește-mi poruncile pe care ți le voi transmite prin comisul meu, și vei fi răsplătit cum se cuvine.

Apoi contele îl strigă pe Varney, care se înfățișă numaidecît.

— Du-1, te rog, în apartamentul dumitale pe acest bărbat venerabil, și ai grijă să nu-i lipsească nimic, dar vezi să nu se pună în legătură cu nimeni din afară.

Varney se retrase cu o plecăciune, iar astrologul sărută dreapta contelui și-l urmă pe comis într-o altă încăpere, unde era pregătită o masă cu mîncare și băutură.

Astrologul se așeză la masă, în timp ce Varney închidea cu băgare de seamă cele două uși și cerceta draperiile de pe pereți, ca să vadă dacă nu cumva se ascunsese cineva înapoia lor. Cînd se încredință că nu mai era nimeni, se așeză în fața astrologului și începu să-l descoasă :

. — Ai văzut semnele pe care ți le făceam din curte ?

— Da, le-am văzut, și am întocmit horoscopul potrivit acestor semne — răspunse Alasco.

— Cum a primit stăpînul acest horoscop ?

— A cam strîmbat din nas, dar pînă la urmă s-a arătat mulțumit, deși i-am pomenit, așa cum ne-am înțeles, de primejdia ce-l amenință din partea unui tinăr din apusul țării.

— Bine-ai făcut. Dar în ce te privește, prea-înțeleptule cititor în stele, află că-ți pot ghici mai bine viitorul decît ești singur în stare, cu toată știința ta. Trebuie să te cărăbănești numaidecît de-aici î

— Nici nu mă gîndesc — spuse Alasco, ținîndu-mă închis, zi și noapte, în foișorul acela lu

spuse Varney, după 6 clipe de gândire. Ești sigur că nici un alt englez nu cunoaște taina acelui leac ?

gubru ! Vreau să mă bucur și eu de libertate și să-mi văd de studiile mele, mai importante decît soarta a cincizeci de favoriți și bărbați de stat, care se înalță, ca să plesnească apoi ca niște baloane de săpun în văzduhul curții regale !

— Voia dumitale! răspunse Varney, rînjind. N-ai decît să te bucuri de libertate și să studiezi, pînă vei simți în coaste săbiile oamenilor lui Sussex ! N-ai auzit că excelența sa a pus un premiu pe capul șarlatanului Demetrius, care a vîndut bucătarului său niște condimente otrăvitoare ? Aha, pălești, amice ? Liniștește-te, o să te trimitem la țară, într-o casă de-a mea, unde vei fi slujit de un rob cu lanțuri la picioare, de la care-o să scoți, poate, niscaiva ducați cu alchimia ta, căci la altceva nu cred că-i bună !

— Minți, gură spurcată ! se burzului Alasco, tremurînd de furie neputincioasă. Știi prea bine că m-am apropiat de marele arcan înai mult decît oricare alt alchimist în viață...

— Haide-hai, lasă fleacurile astea ! îl repezi Varney. Uiți că sîntem vechi cunoștințe ? Spune-mi, mai bine, cum de-a dat greș știința ta, în cazul contelui de Sussex ?

— Horoscopul contelui arăta că, întrucît semnul ascendent era în combustie...

— Destul cu aiurelile astea ! îi tăie vorba Varney. Crezi că vorbești cu stăpînul ?

— Îți jur, și te rog să mă crezi, că există un singur remediu care putea salva viața iui Sussex, și cum nici un muritor din Anglia, în afară de mine, nu cunoaște acel remediu, sînt silit să cred că numitul conte a scăpat numai datorită unei robusteți fără seamăn.

— Se vorbește c-ar fi fost îngrijit de un vraci

— Exista un singur om, un servitor de-al meu, care-ar fi putut să-mi fure taina, dar fii pe pace, domnule Varney, nu rabd eu ca asemenea nepoftiți să-și vîre nasul în tainele artei mele ! Te încredințez că omul acela nu-și mai vîră nasul în nici o taină, căci a zburat spre cer pe aripa unui zmeu de foc. Odihne as că-se în pace ! Spune-mi, rogu-te, voi avea oare un laborator în văgăuna unde mă trimiți ?

— ■ Da, un atelier întreg, în care vei putea să topești, să suflă, să dai foc și să multiplici în voie, pînă cînd Dragonul verde se va preface într-o gîscă de aur ! Nu uita însă că prima ta datorie, odată ajuns acolo, este să-mi prepari „mana sfîntului Niculaie”, de care nu mă pot lipsi. Pe urmă n-ai decît să faci aur cît poțești.

— » Nu mai vreau să prepar doctoria aceea — răspunse alchimistul cu hotărîre în glas.

— * Atunci vei fi spînzurat pentru cîtă ai preparat pînă acum, și astfel taina „marelui arcan” va fi pierdută în veci pentru omenire. Nu fi atît de vitreg cu omenirea, magistre, ci supune-te destinului și prepară-mi un pic din doctoria aceea, care nu poate cășuna rău decît cîtorva oameni, dîndu-ți în schimb răgazul și puțința de a descoperi leacul universal, care va tămădui, într-o clipită, toate bolile muritorilor. Doar mi-ai spus chiar mătăluță că o mică doză din doctoria aceea nu vatămă cituși de puțin organismul, ci provoacă numai greață, melancolie, dureri de cap și dorința de a sta locului, adică o stare de spirit care-ar țintui și-o pasăre în colivie, chiar **dacă** portița acesteia ar fi larg deschisă !

— Așa este — recunosc alchimistul.

— Și nu pune viața în primejdie, nu-i așa ?

— Nu, dacă pacientului i se administrează o doză potrivită, și dacă acela care cunoaște leacul

se află la îndemână, pentru a supraveghea simptomele și a da ajutor la caz de nevoie.

— Vei avea grijă tu însuși de toate astea, și vei fi răsplătit împărătește. Dar pedeapsa îți va fi la fel de mare ca și răsplata, dacă vei administra pacientei o doză prea mare ce^e i-ar putea vătăma sănătatea! *

— Pacientă, ai spus ? Îngînă Alasco. Va să zică mi se cere să-mi exercit magia asupra unei femei ?

— Nu, nerodule ! De cîte ori să-ți spun că-i vorba de-o pasăre, de-o cintezoaie îmblîzită, al cărei glăscior ar putea opri din zbor un șoim ? I Văd că-ți strălucesc ochii, și știu că barba ta nu-i chiar atît de colilie precum pare, dar bagă bine de seamă ce-ți spun : pasărea aceea captivă nu-i de nasul tău ! Ea i-a căzut cu tronc unuia care nu îngăduie nici un rival, cu-atît mai puțin un rival de teapa ta. Sănătatea fetei trebuie păzită mai presus de orice. A fost însă poftită și dînsa la serbarea din castelul Kenilworth, deși nu se cuvine să se ducă. Ea însăși nu trebuie să știe pentru ce anume nu se cuvine să vină la castel, fiindcă-i încăpățînată din fire și ar fi în stare să respingă toate argumentele aduse în sprijinul rămîinerii ei în colivie.

— Nimic mai firesc — rosti alchimistul, cu un zîmbet ciudat.

—⁵ Așadar, fata nu trebuie contrazisă, dar nici alintată peste măsură w urmă Varney. Pricepi ? O ușoară indispoziție ar fi de ajuns ca să-i treacă pofta de a veni la Kenilworth.

— Dar dacă mi se dă de urmă, voi putea să mă ascund sau să fug ? întrebă Alasco.

— Sigur că da. omule ! Drept cine mă iei ?

Bătrînul se ridică și, luînd o luminare, merse spre celălalt capăt al încăperii, unde se afla un mic dormitor, ce-i fusese rezervat pentru noap

tea aceea. Cînd ajunse la ușa dormitorului, se răsuci încetîșor pe călcîie și spuse :

– Drept cine te iau, Richard Varney ? Drept un diavol mai afurisit decît mine ! Dar m-ai prins în mrejele dumitale, și trebuie să te slujesc pînă-mi vei da drumul.

– Biner bine ! bombăni Varney. În zorii zilei pornește-o la drum ! S-ar putea să n-avem nevoie de leacurile tale. Nu întreprinde nimic pînă nu vin și eu acolo. Michael Lambourne te va conduce la noua ta reședință.

După ce bătrînul își zăvori cu grijă ușa pe dinăuntru, Varney o încuie pe dinafară și-și vîrî cheia în buzunar. Merse apoi la o altă ușă și strigă :

– Hei, Lambourne !

Cel chemat se arată cu pași șovăielnici și cu obrajii încinși.

– Ești beat, ticălosule ! îl muștrului Varney.

– De bună seamă, excelență – răspunse Lambourne, fără să-și piardă cumpătul. Am băut în cinstea tuturor mai-marilor zilei, adică în cinstea nobilului conte de Leicester și a viteazului său comis.

– Trezește-te, nemernicule ! Știu bine că poți lepăda cu ușurință masca de bețiv, iar de nu, cu-atît mai rău pentru tine ! .

Lambourne ieși din încăpere și se întoarse peste cîteva minute, cu părul pieptănat, cu hainele netezite și cu o mutră serioasă.

– Acum ești treaz și poți înțelege ce-ți spun ? îl întrebă Varney.

Lambourne dădu din cap, în semn că da.

– Vei pleca la Cumnor împreună cu onorabilul doctor care doarme acum în odăița de acolo. Ține cheia asta, ca să poți intra la dînsul în zorii zilei de mîine. Ia cu tine încă un om de încredere. Poartă-le bine cu bătrînul pe drum, dar

vezi să nu-ți scape, trage-n el dacă-ncearcă să fugă. Îți dau și un răvaș pentru Foster. Doctorul va locui în aripa de răsărit a Casei Cumnor, la subsol, și se va putea folosi în voie de laboratorul cel vechi și de uneltele aflate acolo. N-are însă dreptul să intre în odăița domniței decît atunci cînd voi porunci eu. Iar tu așteaptă la Cumnor poruncile mele. Ferește-te de circiumă și de clondirul de rachiu, dacă ții la pielea ta !

— Ajunge, milord ! Am înțeles. Mîine în zori voi fi călare-n șa.

— Așa să faci, dacă vrei să-ți meargă bine. Stai puțin, înainte de a te retrage, umple-mi o cană cu vin, dar nu din clondirul acela — adaose el, văzînd că Lambourne îi turna din clondirul din care băuse Alasco.

Lambourne îi aduse un alt clondir și-i umplu o cană. Varney o dădu pe gît și ieși din încăpere.

Lambourne mai zăbovi cîteva clipe, ca să bea și el din clondirul proaspăt deschis.

„De n-aș avea năravul ăsta afurisit, aș putea să ajung la fel de sus ca și Varney — își spuse el. Dar cum să urci, cînd . odaia ți se învîrte în jur ca o sfîrlează ? Tare-aș vrea ca mîna să-mi fie mai departe de gură ! Mîine însă n-o să mai beau nimic, decît apă, apă chioară, zău așa !”

CAPITOLUL XIX

*Pistol: 'Aduc solii și bucurii aleg Și
noutăți de preț.*

*Fals tai/ : La naiba lumea, cu-ai ei josnici fii !
De Africa vorbesc, și de-a ei vrajă !
Shakespeare ; „Henric al IV-lea” (Partea a II-
a)*

În seara aceea, sala de mese a hanului „La ursul negru” din Cumnor adăpostea o adunare puțin obișnuită, ca de zile mari. Prin apropiere avusese loc un iarmaroc, iar pomposul neguțător de mărunțișuri din Abingdon, împreună cu alți mușterii și amici ai jupinului Giles Gosling, pe care cititorul îi cunoaște, se și strânseseră roată în jurul focului din cămin și tăifăsuiau despre noutățile zilei.

Un bărbat vioi, glumeț și neastîmpărat, cu o nuia de stejar bătută în ținte de aramă și c-o bocceluță ce-i vădeau apartenența la breasla lui Autolycus ¹, se afla în centrul atenției celorlalți și contribuia din plin la înveselirea lor. Pe vremea aceea, coropcarii erau niște oameni cu greutate, mai ceva decît mămularii decăzuți și degenerați din zilele noastre. Ei duceau în cîrcă aproape tot negoșul rural, vînzînd mai cu seamă podoabe și straie femeiești ? iar cînd un asemenea neguțător pornea la drum călare pe un cal de samar, chiaburii și boiernașii cei mai înstă

¹ Personaj din comedia shakespeariană „Poveste de iarnă”, (n.t.)

riți ce se nimereau în calea lui se grăbeau să i țină
tovărășie, socotindu-l un om cu vază.

Coropcarul nostru lua așadar parte din plin la veselia
ce făcea să se cutremure grinzile hanului „La ursul
negru”. El îi arunca ocheade drăgălașei jupînițe Cecilia,
rîdea cu jupînul hangiu și-l lua în tărbacă pe domnul
Goldthred, care, fără voia lui, ajunsese ținta batjocurii
tuturor în seara aceea. Coropcarul discuta aprins cu
dînsui despre superioritatea colțunilor spaniolești asu-
pra ciorapilor gasconi, cînd dinspre curte se auzi
deodată tropot de cai. Will-rîndașul, John-pivni-
cerul și ceilalți argați se repeziră afară, urmați de însuși
jupînul hangiu, care ținea să-și întîm- pine cum se
cuvine noii mușterii. El se întoarse curînd, însoțit de
vrednicul său nepot Michael Lambourne, care era cam
afumat, și de astrologul Alasco. Acesta din urmă, deși
își păstrase înfățișarea de moșneguț, părea totuși mai
tînăr cu vreo douăzeci de ani, din pricină că-și prefă-
cuse caftanul într-un costum de călărie și-și tu- șinase
barba și sprîncenele, în așa fel, încît acum putea trece
drept un bărbat de vreo șaizeci de ani, încă în putere. În
clipa de față, dădea semne de mare neliniște, după ce
stăruise zadarnic pe lîngă Lambourne să nu poposească
la han, ci să purceadă de-a dreptul spre Casa Cumnor.

— Unchiule — i se adresă Lambourne **hangiu** lui —
poftesc o vadră de vin din ăl mai bun, ca să bem cu toții
în sănătatea nobilului comite de Leicester !

— Cu dragă inimă, nepoate — răspunse hangiu, cu
vădită neplăcere. Dar ai cu ce plăti atîta băutură aleasă
?

— Te îndoiești de averea mea, unchiule ? zise
Lambourne, scoțînd la vedere un pumn de arginți și de
galbeni. E ca și cum te-ai îndoi de comorile Mexicului și
ale Perului, sau de vistieria re

ginei, Domnul s-o aibă-n pază pe maiestatea sa, căci ea-i stăpîna stăpînului meu !

— Prea bine, nepoate — rosti hangiu. Treaba mea e să vînd vin acelor care au cu ce să-i cumpere. Dar tare-aş vrea să ştiu şi eu să fac bani la fel de lesne ca tine !

— Păi, am să-ţi împărtăşesc o taină, unchiule. Il vezi pe omuleţul ăsta ? Pare bătrîn şi uscat ca dracu', şi cu toate astea, unchiule, dar să ră- mînă între noi !, are o minte grozavă, numai spirt ! Mii de draci ! Omul ăsta e-n stare să făurească ducaţi mai iute decît pot eu scoate su- dălmii pe gură !

— Nu-mi trebuie asemenea ducaţi, Mike — zise hangiu. Ştiu eu ce-i aşteaptă pe ai care fac bani calpi.

— Eşti un catîr bătrîn, unchiule ! se zborşi Lambourne. Şi mătăluţă la fel, doctore, ia nu mă trage de haină atîta !

— Eşti nebun ? îi şopti astrologul. A intrat diavolu-n tine ? Hai s-o ştergem de-aici, înainte de-a atrage asupra-ne privirile tuturor !

— Ce tot îndrugi ? Află că te-nşeli, n-o să se uite nimeni la mătăluţă dacă le poruncesc eu. Ascultaţi, domnii mei, dacă vreunul din voi va cuteza să se uite la moşneagul ăsta, îi voi scoate ochii cu pumnalul ! Hai, şezi jos, prietene, şi ve- seleşte-te ! ăştia-s camarazii mei, prietenii mei din copilărie, şi nu ţi-ar vinde pe nimeni !

— N-ar fi mai bine să te retragi într-o odaie, nepoate ? îl întrebă hangiu. Vorbeşti despre lucruri cam ciudate şi pretutindeni se găsesc iscoade !

— Iscoade ? Dă-le dracului de iscoade, nu-mi pasă mie de ele ! Doar mă aflu în slujba nobilului conte de Leicester. Uite că soseşte şi vinul ! Uplete cupele tuturor, băiete, să închinăm în sănătatea nobilului conte de Leicester, floarea

Englitterei ! Cel ce nu vrea să-nchine e un porc de-a] lui Sussex și-o să-i tai șuncile ca să i le-afum !

Nimeni nu îndrăzni să refuze o închinare legată de-o pedeapsă atât de strașnică, iar Michael Lambourne, pe care acest nou spor de băutură nu-l trezi, bineînțeles, din beție, îi dădu înainte cu ale lui, reînnoind prietenia cu vechii săi camarazi, ce-l priveau acum cu oarecare teamă și respect, căci, din felurite motive, un slujitor al contelui favorit, mai ales unul de teapa lui Lambourne, inspira lesne asemenea simțăminte.

În vremea asta, bătrînul se așezase, resemnat, în colțul cel mai întunecos al sălii și comandase o ulcică de vin de Canare, asupra căreia părea că a ațipit. În felul acesta scăpase de privirile celorlalți și se străduia să nu facă nici cel mai mic gest ce i-ar fi putut aminti de existența lui tovarășului său de drum, așezat acum la taifas cu amicul Goldthred din Abingdon.

— Crede-mă, Mike, mă bucur nespus că te văd — zicea negustorul. Păi tu ești cineva, Mike ! Sînt sigur că ai putea să-i șoptești la ureche domnului conte, cînd va poposi pe meleagurile noastre și va avea nevoie de vreun guler spaniolesc sau mai știu eu ce, ai putea să-i șoptești atunci : „Iacă, am eu un prieten bun, tînărul Laurence Goldthred din Abingdon, care are marfă pe cînte : chembrică, batist, borangic și multe altele”...

— Aș putea să-i mai torn sute de minciuni dintr-astea, marchitanule — îi tăie vorba Lambourne. Sînt gata oricînd să pun o vorbă bună pentru-un prieten !

— în sănătatea ta, Mike, din toată inima ! închină negustorul. Ce-ar fi să ne spui și nouă tare-i ultima modă la Curte ? Căci era mai adi

dugheana ta, că-1 fac pe Tony Foster să vină aici, în hanul ăsta, înainte de-a fi sfârșit noi de băut încă trei rînduri de vin !

– Nu mă prind eu pe-atîta bănet – răspunse negustorul, dezmeticindu-se puțin la auzul acestei propuneri. Dar dacă dorești, aș pune rămășag pe cinci galbeni contra cinci de-ai tăi, că Tony Foster n-o să vină-n circiuma asta !

– Bine, primesc ! încuviință Lambourne. Hei, unchiule, ține zăloagele și trimite pe unul din băieți la conac, cu scrisoarea asta pentru jupîn Foster, și să-i spună că eu, camaradul său, Michael Lambourne, doresc să stau de vorbă cu dînsul aici, în castelul unchiului meu, despre lucruri de seamă. Șterge-o, copile, căci a asfințit soarele, iar nenorocitul ăla se culcă o dată cu găinile, ca să facă economie de seu, pfui !

Băiatul plecă și se întoarse repede cu răspunsul că domnul Foster va sosi curînd.

– Am cîștigat, am cîștigat ! strigă Lambourne.

– Nu te supăra, dar pînă nu-l văd venind, n-ai cîștigat nimic – zise negustorul.

– La naiba, n-auzi că-i pe drum ? Ce-a spus domnul Foster, băiete ?

– A scos capul pe fereastră, iar cînd i-am încredințat solia dumneavoastră, mi-a zis, cu o mutră acră, că înălțimea voastră ar putea să se ducă în zonele infernale.

– Adică în iad, presupun – tălmăci Lambourne. Acolo-i trimite dumnealui pe toți cei ce nu fac parte din congregația dumisale.

– Chiar așa a și zis – răspunse băiatul. Am folosit cealaltă expresie doar fiindcă-i mai poetică.

– Ești un băiat isteț, o să-ți dau puțin vin ca să-ți adăpi Pegasusul. Și ce-a mai zis Foster ?

– A citit răvașul și p-ormă m-a întrebat dacă înălțimea voastră a băut, iar eu i-am răspuns că

nur da Păcă vorbiri să te laș, pe așan la om, ste răzu tu pel diavol
fost în Căria te.

= Nu ți afăru, oare din parțea d'omnita la și m'opârșie a sa
despre ce po' foste? — protestă hangiu!

= A, zis că vorba n'eo ane, o gânde aștia lăte d'ina l'pînde
celă d'ia iată. N'insă tare usavă, că cîră hîțu s'au pîeșe și vîdeu d'ia
cîmă? l-am văzut că și pune tichia și mantia aia
jerpelină, în cîp'te a oșă că răspîndă lași a creștină și obărsdă
voia pîoșă și mulțime. Fost trîpîrmos, l'întrepeasce l'pî
l'adus d'ur parțea în d'ic'ul de d'omnă l'ossă l'arse găsea. în
vrîșne cîșînd d'ia bîrăgă d'aneșul, în pîrînd d'ia l'osă
hangiu se strecură afară și merse de-a dreptul în odaia
coropcu l'ur pe care l'igășe și foarte mulțu, ură
neobișnuit. Te-ai pîrșas grabnic d'ine mijlocul nostru — Mike

Lambourne e beat și nu s-ar urni de lîngă clondir nici
măcar la porunca reginei. Ai, așadar, un ceas-două de
răgaz. Ia-ți bocceaua și du-te la conac, poate că valetul
ăla bătrîn, știindu-1 plecat pe stăpînu-său, o să te lase
să intri și să-ți vinzi marfa.. în felul ăsta o să afli mai
multe

despre starea tinerei domnite decît ți-aș putea spune eu sau oricare altul.

— Bună idee ! spuse Wayland, căci el era. E un plan strașnic, deși cam primejdios, căci s-ar putea ca Foster să se-ntoarcă grabnic.

— Da, se prea poate — admise hangiu.

— Și s-ar putea ca domnița să nu-mi fie recunoscătoare pentru strădania mea, nu-i așa ?

— Și asta se poate — recunosc jupîn Gosling.

— Și într-un caz, și în celălalt aș ieși prost, care va să zică. Iată de ce nu prea-mi suride planul dumitale.

— Treaba dumitale, și a stăpînului pe care-l slujești

— grăi hangiu. Dumneata știi mai bine ce ai de făcut...

— Bine, bine — îi curmă vorba Wayland. Dar ia spune-mi, bătrînul acela merge și el la Casa Cumnor ?

— Cred că da. Slujitorul care-i însoțește zicea c-o să le care calabalicul acolo.

— Am înțeles — spuse Wayland, cu hotărîre în glas. Voi zădărnici eu planurile ticălosului ăstuia bătrîn. Ura începe să-mi clocotească-n piept, alungind teama trezită de mutra lui pocită. Jupîne hangiu, ajută-mă să-mi pun pe umeri bocceaua !

Și spunînd acestea, coropcarul ieși din odaie, însoțit de jupîn Gosling, care-l petrecu pînă la ușa din dos a hanului „La ursul negru”.

CAPITOLUL XX

*Măscăriciul: Unii dintre coropcarii ăștia sînt
cu totul altfel decît îți închipui tu, soro.*

Shakespeare: poveste de iarnă", actul IV, scena a 3-a.

Urmînd atît repetatele îndemnuri ale contelui, cît și propriile sale înclinări și obiceiuri de om ursuz și zgîrcit, Anthony se ascundea de privirile oamenilor, dar nu se pricepea să se pună la adăpost de indiscreția curioșilor. El făcea tot ce-i stătea în putere ca să reducă la minimum numărul slugilor, socotind că acesta e cel mai sigur mijloc de a trece neobservat. De aceea, în Casa Cumnor nu se aflau decît două femei bătrîne și un valet, la fel de bătrîn, care aveau grijă de curățenia și rînduiala din odăile contesei.

Cînd Wayland bătu în poartă, cerînd să fie lăsat înăuntru ca să-și arate marfa, îi deschise chiar una din cele două babe, care-l întîmpină cu o salvă de injurături. Coropcarul izbuti însă să-i potolească mînia, strecurîndu-i în palmă un bănuț de argint și făgăduindu-i material pentru o bonețică, dacă stăpîna casei îi va cumpăra ceva marfă.

— Domnul să te blagoslovească, fiindcă bonețica mea a ajuns o treanță — bolborosi bătrîna, și-l pofti pe coropcar în grădină, unde-i arătă spre un pavilion cam părăginit: Acolo-i

dumneaei, omule. Du-te la dînsa, și-o să-ți cumpere cîte ceva, că tare-i mai plac Țoalele !

Rămas singur, Wayland începu să cînte, cu un glas destul de plăcut, următoarea arie dintr-o comedie foarte populară pe vremea aceea :

„HorboȚele ca ninsoarea,
Crepuri negre cum îi cioara,
Mănușele moi, de-atlaz,
Măști pentru-orîșice obraz”,¹

– Ce făptură ciudată ne-a scos în cale Ursita ? o întrebă tînăra domniȚă pe Janet.

– E unul dintre acei neguȚători de deșertăciuni, care poartă numele de coropcari și care-și strigă marfa ușoară în versuri și mai ușoare – răspunse Janet. Mă miră că baba Dorcas l-a lăsat să intre.

– Foarte bine-a făcut, fata mea * zise domniȚa. ViaȚa pe care-o ducem aici e destul de searbădă, ca să ne putem îngădui a alunga clipele de plictis, cînd ni se ivește prilejul.

– Da, domniȚă, dar ce-o să zică tata ?

– *Mie* nu mi-e nici tată, nici stăpîn * – * **Tăs-** punse domniȚa. Poftește-1, rogu-te, încoace pe omul acela, vreau să cumpăr cîte ceva. Dacă Ți-e frică, îl chem eu înșămi, ca să te scutesc de muștrările tatălui tău. Apropie-te, om bun, și desfă-Ți sacul ! Dacă ai marfă bună, înseamnă că soarta mi te-a trimis, și că ai noroc.

– Ce-aȚi putea să vă doriȚi, domniȚă ? întrebă Wayland, dezlegîndu-și bocceaia și scoȚîndu-i la iveală cuprinsul, cu îndemînarea unui coropcar adevărat.

– Ce mi-aș putea dori ? îl îngînă domniȚa. Cînd mă gîndesc că de șase luni încoace n-am mai cumpărat nici un cot de chembrică sau de

¹ Shakespeare, „Poveste de iarnă”, (n.t.)

batist, și nici. măcar o bagatelă după gustul meu, ar fi mai nimerit, poate, să te întreb eu pe dumneata ce anume ai de vinzare ? Pune-mi deoparte gulerașul acesta, și mînecuțele astea de chem- brică, și ciucurașiiăștia de aur cu tiv de mătase, și mantia asta de culoarea cireșei, cu bumbi și copci de aur. Nu-i așa că-i superbă, Janet ?

— Nu, domniță, după umila mea părere, e cam prea țipătoare — dădu fata răspuns.

— Ai s-o porți chiar tu, drept pedeapsă pentru asemenea părere. Și te încredințez că bumbii aceștia de aur, care par destul de grei, vor fi pe placul tatălui tău, și-l vor îndemna să se-mpace cu culorile țipătoare ale mantilei. Dar ia să vedem, ce-am mai putea cumpăra ? Găteala asta de cap o opresc pentru mine ; la fel, spelca asta de argint, cu montură de mărgăritare. Ce-ar fi, Janet, să luăm o bucată din stofa asta roșie, pentru două rochii : una pentru Dorcas și alta pentru Alison, ca să le țină de cald la iarnă, că-s bă- trîne, sărmanele ! Dar ia spune-mi, omule, n-ai cumva și ceva săculețe cu parfum, dintr-acelea ce se poartă de la o vreme ? .

„De-aș fi un negustor adevărat, aș zice că mi-a pus Dumnezeu mîna-n cap" — își spunea în sinea lui Wayland, în timp ce se silea să răspundă cît mai prompt la numeroasele cereri ale domniței. La un moment dat, arătîndu-i o besac- tea cu sticluțe de parfum, îi atrase atenția că aceste articole se scumpiseră aproape dublu, în urma pregătirilor grandioase făcute de către contele Leicester pentru primirea reginei și a suitei sale la Kenilworth.

— Așa ? ! exclamă contesa. Atunci zvonul acela e adevărat, Janet ? !

— De bună seamă, domniță — zise coropcarul. Si mă miră că vestea n-a ajuns mai repede la frumoasele dumneavoastră urechi. Regina noa

stră va petrece o săptămână în tovărășia nobilului conte, și mulți sînt de părere că, în curînd, Anglia va avea un rege, iar Elisabeta un soț !

– Mint, ticăloșii I izbucni contesa, furioasă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, domniță, cine pune preț pe vorbele unui coropcar? încercă s-o liniștească Janet, tremurînd de frică.

– Ai dreptate, Janet! Asemenea zvonuri, care încearcă să umbrească faima celui mai distins și mai strălucit dintre nobilii Angliei, pot găsi crezare doar la niște nemernici !

– Să-mi sară ochii, domniță, dacă am vrut să vă supăr cu ceva ! se dezvinovăți Wayland-fie- rarul. N-am făcut decît să repet ceea ce spune lumea.

– Nu mi-ar plăcea de loc, omule, ca regina noastră să-și schimbe titlul de fecioară, atît de drag supușilor ei – răspunse contesa, care-și recăpătase între timp cumpătul și se silea să pară cît mai liniștită. Apoi, ca să schimbe vorba, adaose : Dar ia spune-mi, ce-i în caseta asta de argint ?

– Ia, niște leacuri pentru o boală de care nădăjduiesc, domniță, că nu veți suferi niciodată. O mică doză, cît o bobită de fasole, luată zilnic vreme de o săptămână, ajunge pentru a feri sufletul de fumurile negre ale melancoliei, ale tris- teței iscate de prea multă singurătate, de vreo dragoste neîmpărtășită, de vreo dezamăgire...

– Ești nebun, omule? se burzului contesa. Sau îți închipui cumva că ți-e îngăduit să-ți bați joc de mine, fiindcă am avut bunăvoința de a-ți cumpăra toate aceste bagatele, la prețurile dumitale tilhărești ? ! Cine-a mai auzit ca dorurile sufletului să fie tămăduite cu leacuri trupești ? !

– Nu vă fie cu supărare, domniță, dar sînt un om de onoare și v-am vindut marfa la un preț cinstit. Cît despre acest leac miraculos, nu v-am

eerut să-l cumpărați, cînd vi l-am lăudat, așa încît ce motiv aș fi avut să vă mint ? Credeți-mă că am lecut pe el mulți oameni, atît în țară, cît și la Curte ; chiar deunăzi l-am vindecat pe un anume Tressilian, Edmund Tressilian, un vrednic gentilom din Cornwall, care ajunsese într-o stare de plîns, din pricina unei dezamăgiri în dragoste, pe cîte mi-au spus prietenii săi, alarmați de starea domniei-sale.

– Gentilomul acela e sănătos acum ? întrebă, după un timp, contesa cu tremur în glas.

– Îndeajuns de sănătos, domniță. Oricum, nu-l mai doare nimic.

– Janet, vreau să încerc și eu leacul acesta. Mă bîntuie și pe mine uneori acea neagră melancolie, care apasă sufletul.

– Nu se poate, domniță – se împotrivi Janet. Cine răspunde de cinstea acestui om ? S-ar putea să vîndă otravă.

– Răspund eu însumi – zise Wayland și dădu pe gît conținutul unei sticluțe.

Contesa cumpără numaidecît celelalte sticluțe, și ținu chiar să ia pe loc prima doză. După aceea le spuse că se simte mult mai bine și mai veselă

– impresie care era, firește, rodul propriei sale imaginații.

Domnița strînse apoi laolaltă lucrurile pe care le cumpărase și, dîndu-i Janetei o pungă cu bani, o rugă să facă socoteala și să-i plătească negustorului. Ea însăși își luă rămas bun de la el și porni cu pași repezi spre casă, lipsindu-l astfel de prilejul de a sta de vorbă cu dînsa între patru ochi.

– Văd pe fața ta că-ți iubești stăpîna – i se adresă Wayland Janetei. Și bine faci, fiindcă are mare nevoie să fie slujită cu credință.

– O și merită din plin. Dar de ce-mi spui asta ?

– Să știi, fata mea, că nu-s doar ceea ce paj a fi –
răspunse coropcarul, coborînd glasul.

– Așadar ești și mai puțin cinstit decît pari.

– Ba și mai cinstit, fiindcă nici nu-s neguțător.

– Dacă nu pleci numaidecît, strig după ajutor !
Tatăl meu trebuie să se-ntoarcă dintr-o clipă într-alta.

– Nu te pripi, căci s-ar putea să-ți pară rău. Stăpîna
ta are nevoie de cît mai mulți prieteni, iar eu sînt unul
dintre ei, și nu se cuvine să m-alungi.

– De unde știi eu că-i ești prieten ?

– Uită-te la mine și recunoaște că am o față de om
cinstit.

Janet îl privi cu prefăcuta candoare proprie celor din
secta ei, și-i spuse apoi:

– Cu toate că nu-s obișnuită să citesc și să judec
asemenea file de carte, mi s-a părut că deslușesc pe fața
dumitale atît trăsăturile unui negustor, cît și cele ale
unui corsar.

– în mic, poate că sînt un corsar – rise Wayland-
fierarul. Află însă că astă-seară sau mîine tatăl dumitale
va veni aici împreună c-un moșneag care umblă
hoțeste, ca o pisică, e viclean ca un cîine și are niște
ochi răi și iscoditori, ca de șobolan ; ferește-te de el,
dacă ții la viața ta și a stăpînei tale. Să știi, Janet, că
omul acela ascunde venin de năpîrcă sub înfățișarea lui
de porumbel nevinovat. Ce fărădelege anume pune la
cale împotriva voastră, n-aș putea spune, dar știu că
moartea și boala rămin totdeauna pe tîmde trece el.
Nu pomeni nici un cuvînt despre *toate* stăpînei
tale, căci, în starea în care se află, o spaimă ar putea s-o
dea gata. Ai grijă mai bine să ia leacul meu, e un
antidot împotriva otrăvii. Dar ce s-aude? A intrat
cineva în grădină !

Intr-adevăr, dinspre poarta grădinii se auzea larmă de glasuri și risete. Speriat, Wayland-fierarul se pitulă repede într-un tufiș, iar Janet se adăposti în seră, ca să nu fie văzută și ca să ascundă acolo lucrurile cumpărate de la co- xopcar.

Peste câteva clipe, în grădină intră tatăl Janetei, însoțit de bătrînul valet, de slujitorul contelui Leicester și de astrolog, care se sileau din răspuțeri să-l potolească pe Lambourne.

— Cum adică ? zbiera acesta, beat-criță. Să nu-mi faci nici o primire, să nu-mi dai nici un banchet, tocmai mie, care ți-am adus norocul în casă, în cușca asta dărăpănată, unde pășește acum un ortac al diavolului, în stare să prefacă și țiglele-n galbeni ? Ascultă, bă, Tony, zis Sur- cică, papistașule, puritanule, zgîrcitulule și păcătoșule, ingenuchează și închină-te în fața omului care ți-a adus în casă vițelul de aur !

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește mai încet ! îl rugă Foster. Să intrăm în casă și-o să-ți dau de băut, și tot ce poțfești.

— Nu, țopîrlan bătrîn, aici vreau să beau, *al hesco*, așa, ca italienii ! Nu m-așed eu la masă cu diavolul ăsta, ca să mă otrăvească cu arsenic și mercur ! Afurisitul ăla de Varney m-a învățat să mă feresc de asemenea ospețe.

— Aduceți-i ceva de băut, pe toți dracii ! bombăni alchimistul.

— Aha ! Vrei să-mi torni niscaiva otravă în vin, nu-i așa, pezevenghi bătrîn ? ! Nu se prinde ! Ascultă, Tony, să-mi aduci chiar tu clondirul, vezi să fie rece vinul, nu cumva să fie din ăla care s-a încălzit pe rugul episcopilor arși de vii ! Adică, stai ! Dacă Leicester vrea să fie rege, n-are decît ! Iar ticălosul ăla de Varney să fie mare vizir ! Bine, dar atunci, eu ce să mai fiu ? împărat, da, împăratul Lambourne ! Vreau s-o

văd și eu pe frumoasa aia pe care-au zidit-o aici de vie pentru plăcerea dumnealor. O să-i poruncesc chiar azi-noapte să-mi aducă o cană cu vin, și să-mi așeze pe cap scufia. Ascultă, Tony, băiatule, ce poate face un om, fie el conte sau răs- conte, cu două neveste ? Ia spune-mi, cum vine asta, ciine bătrîn și fățarnic ce ești ? !

— îmi înfig pumnalul în el pînă-n prăsele ! mirii printre dinți Foster, tremurînd de furie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fără scandal ! spuse astrologul. Trebuie să fim cu băgare de seamă. Ascultă, cinstite Lambourne, nu vrei să ciocnim în sănătatea nobilului conte de Leicester și a domnului Richard Varney ?

— Ba da, bătrîne Albumazar vînzător de șoricioaică ! Te-aș și pupa, dacă n-ai duhni atîta a pucioasă și-a alte doftorii diavolești! Uite, ridic paharul în sănătatea lui Varney și-a lui Leicester !

Și Lambourne dădu pe git cupa pe care i-o întinsese astrologul, și-n care nu era vin, ci spirt curat. Nu apucă să-și isprăvească înjurătura pe care-o începuse, că scăpă cupa din mînă și se prăbuși fără cunoștință în brațele bătrînului valet, care-l tîri pînă-n odaia lui și-l culcă în pat.

Profitînd de zăpăceala celorlalți, Janet se furișă neobservată în iatacul stăpînei ei ; tremura toată, ca frunza de plop, dar era hotărîtă să-i ascundă contesei bănuielile îngrozitoare pe care i le treziseră vorbele deslîinate ale lui Lambourne.

Urmînd nu atît povața coropcarului, cît îndemnul propriilor ei temeri, o sfătui pe contesă să ia leacul acela.

Vorbele bețivului fuseseră auzite și de Way- land, care era mai în măsură să le priceapă tilcul.

¹ Albumazar, personajul principal al unei vechi piese cu același nume, care j-a inspirat, pare-se, lui Ben Jonson, ideea comediei sale „Alchimistul”, (n.t.)

Cîndul că o ființă atît de gîngășă ca domnița era amenințată de uneltirile acelor ticăloși îl umplea de milă pentru ea, dar și de indignare, mai ales împotriva fostului său patron, față de care nutrea și ură, și teamă. Se simțea totodată mîndru de propria lui iscusință, și era hotărît să afle întreaga taină și să-i dea o mină de ajutor nefericitei domnițe. Vorbele scăpate de Lambourne îl făcuseră pe Wayland să bănuiască, pentru prima oară, că însuși contele de Leicester era amestecat în această istorie.

„Ca să văd mai bine despre ce-i vorba * își spunea el – trebuie să-mi pun o mască pe față, de felul acelor folosite de fostul meu patron în laboratorul său diavolesc. Drept care, o să-mi iau chiar mîine bun rămas de la jupîn Giles Gosling și-o să-mi schimb ascunzătoarea și drumul, la fel de des ca un vulpoi hăituit. Dar tare-aș vrea s-o mai văd o dată pe copila aceea puritană ! E deșteaptă și drăguță foc, parcă nici n-ar fi odrasla ticălosului ăluia de Tony zis Surcică.”

Giles Gosling se despărți bucuros de Wayland, fiindcă se temea să se pună rău cu comisul contelui de Leicester ; îi făgădui totuși lui Wayland să-i dea, fie lui, fie domnului Tressilian personal, tot ajutorul ce-l putea da, fără a-și compromite reputația de hangiu cinstit.

^CAPITOLUL XXI

„Ambiția, sărind peste ea însăși,
'Alătura de țintă nimerește.¹¹

Shakespeare; „Macbeth”

întreaga Anglie vorbea acum despre grandioasele serbări ce urmau să aibă loc în curînd la Kenilworth. între timp, Leicester părea să fie din ce în ce mai agreat de regină. Era mereu lângă dînsa, atît în Sfatul domnesc, cît și în cea- surile-i de răgaz sau petrecere, și toți cei ce aveau vreun interes la Curte căutau să intre în grațiile lui. Pînă și ambasadorii străini îl copleșeau cu omagii dintre cele mai lingușitoare. Pe scurt, contele ajunsese un fel de *altei ego* al mindrei regine, despre care toată lumea spunea că se gîndește serios să împartă cu dînsul, prin cununie, puterea suverană.

În toiul acestei propășiri, favoritul reginei și răsfățatul soartei era, poate, cel mai nefericit om din întreg regatul. El cunoștea mai bine decît toți firea schimbătoare a suveranei sale, și tocmai de aceea se temea de o dizgrație, pe cît de neașteptată, pe atît de deplină. Leicester era aidoma unui cîrmaci înzestrat cu o hartă care-i arată toate amănuntele rutei sale, vădindu-i atîtea stînci și bancuri de nisip, încît singura încheiere ce-o poate trage din studierea hărții

este că numai printr-un miracol va fi în stare să scape cu viață.

Regina Elisabeta avea, într-adevăr, o fire ciudată, în a cărei alcătuire virtuțile bărbătești se amestecau cu slăbiciunile socotite a fi zestrea părții femeiești.

De această fire schimbăcioasă aveau a se teme, precum bine știa Leicester, îndeosebi cei pe care regina îi îndrăgea și care ajungeau, astfel, să depindă mai degrabă de simțămintele ei decît de serviciile aduse coroanei.

Poziția privilegiată a unui Burleigh sau a unui Walsingham, deși nu avea nici pe departe strălucirea poziției lui Leicester, se întemeia pe judecata sănătoasă a Elisabetei, nu pe înclinațiile ei personale, și tocmai de aceea era ferită de vicisitudinile și intemperiile nimicitoare ce pîn- deau, în chip fatal, niște privilegii întemeiate în primul rînd pe predilecțiile unei femei pentru farmecul personal al cutărui sau cutărui bărbat. Leicester era pe deplin conștient de șubrezenia poziției sale, și nu întrezărea nici o rază de speranță, nici în ce privește șansele de a-și întări poziția, nici în ce privește posibilitatea de a coborî, fără primejdie, de pe culmea ei. În astfel de clipe, gîndurile lui se îndreptau asupra căsătoriei sale secrete și asupra urmărilor ei. Furios pe sine însuși, dacă nu chiar pe nefericita-i soție, el punea pe seama acestui pas pripit, dictat de o pasiune pe care acum o socotea „nesăbuită” — atît neputința lui de a-și așeza puterea pe temelii trainice, cît și perspectiva unei prăbușiri iminente.

„Oamenii spun că s-ar putea să mă căsătoresc cu Elisabeta și să ajung, astfel, regele Angliei — gîndea el în asemenea clipe de zbucium. Fericitul eveniment este celebrat în cîntece, iar prostimea aclamă. Se vorbește despre acest eveni-

ment în școli, în sălile palatului, în bisericile din țară, ba chiar și în lăcașurile calviniste din străinătate. Aceste zvonuri deșănțate n-au primit din partea reginei nici o dezmințire, nici cel mai neînsemnat protest : maiestatea sa a uitat pînă și de obișnuitele-i declarații că vrea să rămînă toată viața o regină-fecioară. Deși știe că umblă asemenea zvonuri, îmi vorbește și se poartă cu mine mai frumos ca oricînd ; s-ar părea că nu mai lipsește nimic ca s-ajung rege ; doar să-ntind mîna și s-apuc o coroană imperială, care-i mîndria lumii întregi ! Dar mîna aceasta e prinsă de un lanț nevăzut ! Iată aceste scrisori, prin care Amy îmi cere stăruitor să dau în vileag căsătoria noastră ! Și-mi vorbește despre asta, ca și cum ar fi convinsă că Elisabeta ar primi o asemenea veste cu bucuria unei mame, cînd află de căsătoria fericită a unui fiu iubit ! Ea, fiica lui Henric, regele a cărui minie n-a cruțat nici un bărbat, și a cărui dorință n-a cruțat nici o femeie, să descopere că un supus căruia era cît pe ce să-i mărturisească dragostea ei, este un om căsătorit ! Elisabeta să afle că mi-am bătut joc de ea în felul acesta, întocmai ca un curtezan de-o fată de la țară ! Atunci să vezi ce-nseamnă furia unei femei !"

În asemenea clipe, contele îl chema de obicei la el pe Varney, căruia îi cerea din ce în ce mai des povața. Discuțiile lor se sfîrșeau îndeobște printr-o dezbateră aprinsă, asupra felului în care o putea aduce pe contesă la Kenilworth. Trebuia luată numaidecît o hotărîre în această privință.

— Elisabeta ține morțiș s-o vadă aici — îi spunea Leicester lui Varney. Fie că bănuiește ceva, fie că Sussex sau vreun alt dușman îi amintește mereu de plîngerea lui Tressilian, fapt

este că regina imi pomenește adesea de domnița Amy. Sfătuiește-mă ce să fac, Varney, ca să ies din încurcătura asta. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să amîn cît mai mult serbările astea blestemate, dar convorbirea pe care am avut-o azi cu regina mi-a răsturnat toate socotelile. „Nu-ți mai dăm nici un răgaz pentru pregătiri, milord, căci nu vrem să te ruinezi”, mi-a spus regina cu blîndețe, dar foarte răspicat. Mîn ziua de sîmbătă, a noua din luna iulie, vom sosi la Kenilworth și te rugăm să nu uiți pe nici unul dintre cei pe care i-am invitat, bineînțeles nici pe domnișoara Amy Robsart. Vrem s-o vedem și noi pe femeia care-a fost în stare să-l respingă pe galeșul Tressilian, de dragul omului dumitale, Richard Varney”. Așadar, Varney pune-ți la bătaie capul, care ne-a scos de-atîtea ori din încurcătură, căci se abat asupra-mi primejdiile despre care pomenește și horoscopul meu.

— N-ați putea, oare, s-o' înduplecați pe domniță să joace, pentru scurtă vreme, rolul obscur la care o silesc împrejurările ? întrebă Varney, după ce stătu cîteva clipe pe gînduri.

— Cum adică, amice ? Vrei ca domnița mea să se dea drept soția dumitale ? Onoarea mea și onoarea ei nu îngăduie una ca asta !

— Și totuși, milord, însăși regina o socoate astfel, și n-ați putea s-o contraziceți fără a-i dezvălui întreg adevărul.

— Gîndește-te la altceva, Varney — rosti contele, cu tulburare în glas. Chiar dacă eu aș ajunge să mă împac cu un asemenea gînd, contesa n-ar accepta nici în ruptul capului. Da, Varney, fiica celui boiernaș din Devon e mai mîndră decît însăși regina Angliei. ^

— Ce-ar fi atunci să găsim pe altcineva în locul ei, pentru rolul acesta ?

• – Ți-ai pierdut mințile, Varney?! Impostoa- roa ar fi pusă față-n față cu Tressilian, și atunci totul ar ieși la iveală !

– Tressilian ar putea fi ținut departe de castel – replică Varney, fără șovăire.

– În ce fel ?

– Un bărbat de stat cu puterea dumneavoastră dispune de nenumărate mijloace pentru a îndepărta de pe scenă un adversar care-și vîră nasul în treburile dumneavoastră.

– Nici nu vreau s-aud despre asemenea mijloace, Varney ! Și-apoi, ele n-ar folosi la nimic în cazul de față, căci s-ar putea ca mulți invitați s-o cunoască pe Amy. Și-apoi, dacă nu l-ar vedea pe Tressilian, regina ar putea să trimită după tatăl domniței, sau după vreunul din prietenii casei. Gîndește-te așadar la altceva !

– Nu știu, zău, ce să mai spun, milord, dar de-aș fi în locul dumneavoastră, aș da fuga pînă la Casa Cumnor și-aș încerca s-o conving pe domniță să încuviințeze toate măsurile impuse de împrejurări, în propriul ei folos și-n al dumneavoastră, deopotrivă'.

– Nu-i pot cere, Varney, să fie părtașă la o asemenea stratagemă ! Ar fi împotriva firii ei nobile și ar fi josnic din parte-mi să-i răsplătesc astfel iubirea ! Dacă dorești însă, du-te singur la Cumnor : diavolul te-a înzestrat cu acel har al vorbirii, care e-n stare să dea pînă și celei mai rele cauze aparența nobleței. Du-te, îți spun, vrei cumva să mă dezonzor, poruncindu-ți ?

^ Nu, milord, dar dacă vreți într-adevăr sa-mi încredințați misiunea de a o convinge pe domniță de necesitatea unei astfel de măsuri, trebuie să-mi dați o scrisoare către dînsa. încolo, ^{va} Puteți bizui pe mine : fiți sigur că voi face tot

ce-mi va sta în putință spre a o convinge pe domnișă să poarte, vreme de numai cîteva zile, numele meu modest, un nume, de altfel, cu nimic mai prejos ca vechime decît cel moștenit de ea însăși de la străbunii ei.

Leicester luă un condei și începu de cîteva ori o scrisoare către domnișă, dar rupse de fiecare dată hîrtia în bucățele. În cele din urmă, izbuti să aștearnă cîteva rînduri chinuite, prin care o conjura să poarte, de dragul vieții și onoarei sale, numele lui Varney, vreme de numai cîteva zile, cît vor dura serbările la Kenilworth — Varney personal urmînd să-i lămurească pe îndelete pricinile ce făceau necesară o astfel de înșelăciune. După ce iscăli și-și puse pecetea, trînti pe masă scrisoarea, făcîndu-i semn lui Varney că poate pleca — semn pe care sfetnicul său îl pricepu numaidecît, și nu întîrzie să-l aducă la îndeplinire. El nu se opri nici măcar ca să-și schimbe hainele, ci porni numaidecît călare, împreună cu un slujitor, spre ținutul Berkshire. Auzind tropotul cailor ce se depărtau, contele de Leicester se trezi din buimăceala care-l cuprinsese, și alergă la fereastră, cu gîndul să-l cheme înapoi pe omul căruia îi încredinșase o solie atît de josnică. Varney însă era departe acum, iar priveliștea cerului înstelat, în care trăitorii acelei vremi vedeau o carte a Destinului, îl făcu pe Leicester să uite de îndemnurile mai nobile ale inimii sale.

„Iată cum își urmează crugul, în tăcere, aceste stele care, fără a vorbi auzului nostru, înfriuresc puternic, la fiecare schimbare a lor, viața locuitorilor ticăloșitei noastre planete.

Se apropie așadar ceasul de cumpănă al ursitei mele, dacă-i adevărat ce spun astrologii. Se apropie ceasul de care mi-au spus să mă tem, dar și

să-mi leg cele mai mari speranțe ! A fost rostit cuvîntul REGE, dar nu mai pot nădăjdui să port coroana, ca soț al Elisabetei. Această speranță s-a dus, ducă-se ! Dar dacă regina moare, eu, coborîtorul Huntingdon-ilor, care-au moștenit drepturile casei York, aş putea revendica tronul...

Destul ! N-are rost să scormonesc mai adînc prin tainele acestea grozave ! Trebuie să-mi urmez calea în tăcere și obscuritate, aida unui izvor subpămîntean, dar va veni o vreme cînd voi fișni la lumină, cu toată puterea, sfărîmînd orice stăvili \ "

În vreme ce Leicester se pierdea în aceste deșănțate visuri ale ambiției sale, care-i înăbușeau glasul conștiinței — slujitorul său își urma de zor drumul spre Berkshire. Nutrea și el nădejdi colosale. Îl adusese pe contele de Leicester întocmai acolo unde voise să-l aducă, silindu-l, printre altele, să-i dezvăluie cele mai ascunse tainite ale sufletului său și să-l folosească pe el ca mijlocitor pe lângă contesă. De-aci înainte îi va fi greu contelui să se lipsească de serviciile sale sau să-i respingă cererile, fie ele cît de extravagante. Iar dacă disprețuitoarea domniță va primi, din îndemnul contelui, să se dea drept soția lui Varney, atunci presupusul soț va putea să împingă departe îndrăzneala, nedîndu-se înapoi de la nimic, pînă-n clipa cînd împrejurările îi vor înlesni, poate, un triumf deplin. Varney se gîndea la acest triumf cu o satisfacție drăcească, în care dorința de a se răzbuna pe contesă pentru disprețul ce i-l arăta — era precumpănitoare, întrevedea însă și o altă eventualitate, în cazul cînd contesa ar refuza cu încăpăținare să-și joace rolul ce-i fusese rezervat în drama de la **Kenilworth**.

„In cazul acesta — își spunea — Alasco va trebui să și-l joace pe al lui. Boala va fi o scuză potrivită pentru absența doamnei Varney, o, și s-ar putea să fie o boală grea și nimicitoare, dacă regina va continua să-i facă ochi dulci contelui meu. Dacă prilejul de a deveni sfetnicul intim al unui monarh mi-o va cere, voi lua măsurile cele mai drastice. Dii, călușule ! Du-mă înainte, spre ținta ambiției mele ! Dii, călușule ! Diavolul ne mână pe amândoi drept înainte !"

CAPITOLUL XXII

Pretinzi că nu eram frumoasă,
La Curte că stirneam dispreț,
De ce m-ai mai răpit de-acasă Unde
aveam atita preț ?

Nu mai vii, conte, ca alt'dată Să-ti vezi
mireasa ce-o iubeai.
DaT — fie vie, fie moartă —
Mă tem că soarta ei o ai.
Willicim Julms Mickie : „Casa

Cumnor"

Pe lângă tinerețea și frumusețea ei, contesa de Leicester avea două virtuți ce o îndreptăteau să aspire la un loc de frunte printre femeile de rang ales. După cum s-a văzut și din convorbirea ei cu coropcarul, era gata oricând să cheltuiască bani pe niște bagatele strălucitoare, de care se plictisea de îndată ce iotra-u în posesia ei. În al doilea rînd, era în stare să-și irosească zilnic o mare parte din timp pentru împodobirea propriei sale persoane. Contesa Amy putea să invoce însă drept scuză pentru aceste gusturi frivole împrejurarea că educația primită acasă nu făcuse mai nimic pentru înălțarea unui suflet zglobiu din fire și potrivit studiului. Ea rămăsese orfană de mamă încă în copilărie, iar tatăl ei îi făcuse totdeauna pe voie. Cît despre Tressilian — singurul om din apropierea ei, care ar fi vrut și ar fi putut s-o ajute să-și cultive mintea, își zădărnicese în mare măsură posibilitățile, luîndu-și prea în serios rolul de dascăl; el stîmisesse în inima acestei fete zglobii, răsfățate și leneșe, oarecare teamă și multă stimă, dar prea puțină dragoste. Și astfel, inima fetei rămă-

sese slobodă, iar imaginația ei fusese lesne cucerită de înfățișarea nobilă și de manierele curtenitoare ale lui Leicester, încă înainte de a afla că acesta e un om atât de bogat și puternic.

Vizitele dese făcute la început de Leicester în Casa Cumnor o ajutaseră pe contesă să se împace cu viața de sihăstrie la care era osîndită ; dar cînd aceste vizite au început să se rărească din ce în ce mai mult, golurile dintre ele fiind umplute cu scrisori pline de scuze, nu întotdeauna exprimate cu căldură — nemulțumirea și bănuiala au prins a bîntui superbul lăcaș al dragostei, menit să slujească drept adăpost frumuseții.

— La ce-mi folosesc rangul și onoarea, dacă sînt silită să duc o viață de prizonieră ? îi spunea contesa Janet. Nu pun nici un preț pe toate aceste mărgăritare cu care-mi împodobești părul, Janeta mea dragă. Află că, acasă, la Lidcote, ajungea să-mi pun în păr o floare proaspătă de trandafir, pentru ca bunul meu tată să mă cheme la dînsul, ca să mă privească mai bine. Bătrînul vicar surîdea, iar domnul Mumblazen începea o poveste despre însemnătatea trandafirilor în heraldică. Mai era acolo și bietul Tressilian, dar n-are rost să vorbesc despre el.

— Intr-adevăr, n-are rost, domniță, și nu e bine să pomeniți atât de des despre dînsul.

— Știu eu singură ce e bine și ce e rău, Janet. Sînt o ființă liberă din naștere, cu toate că mă vezi înlănțuită ca o roabă adusă din străinătăți. Am răbdat cu dragă inimă aceste lanțuri, cît am fost sigură că soțul meu mă iubește, dar acum vreau ca măcar limba să-mi fie slobodă. Află, Janet, că deși-mi iubesc soțul, și-l voi iubi pînă la moarte, m-aș fi simțit mult mai fericită la Lidcote, chiar de-aș fi fost silită să mă mărit cu sârmanul Tressilian. Țin minte că odată, mi-a

spus că dacă voi citi cărțile lui preferate, va veni o vreme cînd o să-mi pară bine că le-am citit. Mi se pare că a venit acea vreme.

— V-am cumpărat ceva cărți, domniță, de la un neguțător olog din piață, care s-a cam zgîit la mine cînd i le-am cerut.

— Ia să le văd ! Sper că nu sînt cărți puritane, ca tine. Ia te uită ! Ce-nseamnă asta, cuvioasă domnișoară ? „*O pereche de mucări pentru sfeșnicul de aur*”, „*Un pumn de smirnă și de isop pentru curățirea sufletelor bolnave*”, „*Vulpile și torfele*”. Ce fel de cărți mi-ai adus, domnișoară ?

— Dacă nu doriți asemenea cărți pioase, v-am adus și altele, cu poezile și piese de teatru — răspunse Janet.

Contesa răsfoi, distrată, cîteva din aceste cărți rare, care în zilele noastre ar face din anticari niște oameni bogași: „*Cartea de bucate, tipărită de Richard Lant*”, „*Petrecherile poporului*”, „*Castelul științelor*” și altele.

Dar nici acest gen de literatură nu părea să fie pe gustul contesei. De aceea avu o tresărire de bucurie și scăpă din mină cărțile pe care le răsfoia, cînd auzi dinspre curte tropot de cai.

— E Leicester ! A venit scumpul meu Dudley ! exclamă ea, repezindu-se spre fereastră.

Peste cîteva minute, păși în încăpere Foster, care spuse, cu o mutră posacă, fără să ridice privirea :

— Domnul Richard Varney a sosit cu o solie din partea domnului conte, și dorește să stea nu- maidecît detvorbă cu dumneavoastră.

— Varney ? îngîină contesa, dezamăgită. Și vrea să stea de vorbă cu mine ? Bine, fie, de vreme ce vine cu o solie din partea contelui, să poftească numaidecît.

Varney își făcu apariția curînd, îmbrăcat în aceleași straie strălucitoare pe care le purtase

și-n dimineața cînd îl însoțise pe conte la Ctirte, dar care arătau; acuns prăfuite și mototolite, după o noapte întreagă de călărie. Fața lui avea o expresie* de nerăbdare și neliniște, care nu scăpă ochilor ageri ai-contesei.

— îmi aduci vești de la soțul meu, domnule Varney ? îl întreabă ea, tulburată. Dumnezeuule ! Nu cumva e bolnav ? t

— Nu, doamnă, slavă ceruhii, nu e botosav — răspunse Varney. Linișteți-vă și îngăduiți-mi să-mi trag sufletul înainte de a vă împărtăși veștile. Numai că solia kontekBi e doar pentru urechile dumneavoastră, și văd că sintem: singuri.

— Du-te, Janet! Și dumneata, domnule Foster. Vă rog însă să rămîneți în odaia alăturată.

Foster și Janet se retraseră și adăstară acolo, într-o aștep-fcare încordată — tatăl cu fruntea adumbrită și cu privirea aspră șt bănuitoare, iar fiică-sa, cu mîinile împreunate a rugăciune. Foster avea impresia că știe cam ce fel de gîn- duri îi trec prin minte fiică-si, căci o apucă 3e mîină și-i spuse :

— Bine faci, Janet, că te rogi. Roagă-te, fata mea, toți avem nevoie de rugăciuni, ba unii dintre noi mai mult decît ceilalți. M-aș ruga și eu,, fata mea,, dar vreau să trag cu urechea la vorbele rostite în odaia de alături. Dumnezeu să mă ierte, dar sosirea neașteptată a Ini Varney nu prevestește nimic bun pentru noi!

. Însăpămîntată de aceste vorbe, fata își așinti privirea asupra ușii, ca și cum s>-ar fi așteptat să audă dintr-acolo țipete. Nu se au?zeau însă decît niște șoapte, care răzbeau, cînd și cînd, printr-o tăcere mormîntală. Deodată, vocile răsunară cu putere, cuvintele se precipitară, iar Janet desluși lirapede glasul contesei care striga, indignată :

— Iți ordon să deschizi ușa, domnule ! Deschide ușa, îți spun ! N-am alt răspuns ! Ieși afară ! Janet, dă alarma ! Domnule Foster, sparge ușa, scapă-mă de acest mișel !

— Nu e nevoie să spargă ușa, doamnă — se auzi în sfârșit și vocea lui Varney. Dacă doriți să dați în vileag o chestiune care-l privește personal pe domnul conte, treaba dumneavoastră, eu nu vă voi stînjeni !

Și spunînd acestea, trase zăvorul și deschise ușa, iar Janet și tatăl ei dădură buzna în încăpere.

Varney rămăsese în pragul ușii, scrișnind din dinți, cu o mutră furioasă, îngrozită și rușinată în același timp. Cît despre contesă, stătea în mijlocul odăii, ca o tînără preoteasă, pradă unei furii profetice. I se umflaseră vinele pe frumoa- sa-i frunte, obrații și gîtul îi erau roșii ca focul, iar ochii ei azvîrleau fulgere, ca ochii unui vultur prins în capcană.

De îndată ce ușa se deschise, Janet alergă la stăpîna ei, iar Anthony Foster merse, ceva mai încet, dar cu pași mai iuți decît de obicei, spre Varney.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ați pățit ? o întrebă slujnica pe contesă.

— Ce naiba i-ai făcut ? îl întrebă Foster pe Varney.

— Cine, eu ? Nu i-am făcut nimic •—■ răspunse acesta, cu țință. I-am adus la cunoștință porunca contelui, atîta tot.

— Mi-e martor cerul, Janet, că mișelul acesta minte — strigă contesa. Sînt sigură că minte, pentru că vorbele lui pîngăresc onoarea soțului meu, și pentru că știu că urmărește scopuri josnice.

— M-ați înțeles greșit, doamnă — spuse Varney, cu glas spășit. Vă voi lămuri totul, îndată ce vă va trece mânia.

— N-o să ai niciodată prilejul ! îl repezi contesa. Uită-te la el, Janet ! Nemernicul acesta a venit aici ca să-mi spună că stăpînul lui ar dori, ba chiar mi-ar porunci să merg la Kenilworth și, în fata reginei, a curtenilor și a soțului meu legiuit, să-l recunosc pe *dumnealui*, da, pe lacheul ăsta, drept sot și stăpîn al meu !

— O auziți cum vorbește ? se adresa Varney lui Foster și fetei. Îmi reproșează *mie* un plan pus la cale chiar de către domnul conte, pentru păstrarea unei anumite taine !

Foster socoti de datoria lui să intervină, cu întreaga-i autoritate :

— Milady, mi se pare că v-ați cam pripit. Asemenea deghizări sînt permise cînd urmăresc țeluri pioase. Însuși patriarhul Avraam a dat-o pe Sara drept sora lui, cînd au purces la Eghipt.

— Ești un fățarnic la fel de neobrăzat ca și mincinosul acesta ! se burzului contesa. N-o să mă puteți convinge niciodată că nobilul meu Dudley a putut încuviința un asemenea plan rușinos ! Iată, calc în picioare această infamie, să nu mai rămînă nici urmă din ea !

Și spunînd acestea, rupse în bucățele scrisoarea lui Leicester și o călcă în picioare.

— Sînteți martori că a rupt scrisoarea stăpînului nostru, ca să poată arunca asupra-mi răspunderea . pentru planul domniei-sale — rosti Varney, venindu-și în fire. Domnița ar vrea să mă scoată pe mine răspunzător, ca și cum aș urmări vreun scop personal, cînd, de fapt, planul acesta nu-mi făgăduiește decît primejdii și necazuri.

— Minți, slugă fățarnică ! Minți cu nerușinare ! Lasă-mă să vorbesc, Janet, de-ar fi acesta

spuse Varney copleșit de spaimă, în ciuda cutezanței lui.

ultimul asău că știu te urea spăi ! Ghesi ! Dan la i ha tu lăsa
în te plănci di urmărește ca un teap fin dus la, spânzora lă o pe,
dacă la ar fii dat în vîl de agtînd o în regimie, dată în lăa în eană
de fias în hînsă ! Dp-tă, qleacă la- în cîrță și a pînă ve-ib tă pînă lui
dumitale ! Dă mla, că vîr o ge lă vîșă măge și vîl as în te l e m ocir la
unei înșelăciuni de felul aceleia pe care mi-ai propus-o
în numele lui, o voi face cu un rival vrednic de dînsul,
nu cu un lacheu nemernic ! Piei din ochii mei, domnule !
Te disprețuiesc într-atît de mult, încît mi-e și rușine de
mînia pe care mi-ai stîr- nit-o !

Varney ieși din încăpere fără să mai scoată o vorbă,
dar clocotind de furie. Foster îl urmă, sî- cîindu-l cu
întrebări, la care Varney catadicsi să răspundă abia cînd
ajunse în vechea sală de bibliotecă, aflată în celălalt
capăt al clădirii.

întorcîndu-și fața spre Foster, îi spuse, cu un glas
destul de potolit, căci avusese răgazul să-și recapete, în
această scurtă plimbare, calmul și prezența de spirit
obișnuite :

— Ascultă, Tony, n-are rost să tăgăduim : femeia și
diavolul, care l-au înșelat pe Adam, s-au dovedit astăzi
a fi mai tari decît înțelepciunea. Dar, ia spune-mi,
unde-i doctorul Alasco ?

— În laboratorul lui. La ora asta însă nu se
poate vorbi cu el, trebuie să așteptăm pînă la amiază,
dacă nu vrem să-i întrerupem studiile teologice. *

- •

— Da, știu, studiază teologia diavolului, numai că, atunci când am eu nevoie de el, orice oră e potrivită. Du-mă la *pandemoniul*¹ lui.

Foster îl petrecu printr-un labirint de coridoare întunecoase — unele din ele cu totul păraginite, pînă-n ascunzătoarea subpămînteană, ocupată acum de către alchimistul Alasco, și transformată încă mai demult în laborator de către unul dintre stareații mănăstirii din Abingdon, cunoscut prin pasiunea lui pentru științele oculte ; spre indignarea preacuvioșilor frați, stareațul acela își irosise acolo mult timp și mulți bani, încercînd să afle, aidoma altor smintiți, taina „marelui arcan”.

Varney bătu cu putere în ușă și-l strigă cu glas tare pe alchimist, pînă cînd acesta le deschise, bolborosind înciudat:

— Pînă cînd o să tot fiu rechemat pe pămînt, în toiul treburilor mele cerești ?

— Vrei să zici diavolești — îl corectă Varney, grăbindu-se să închidă ușa cu zăvorul.

În vreme ce Varney, Alasco și Foster își țineau sfatul de taină, contesa umbla de colo pînă colo, dînd glas unei minii în care se amesteca și un simțămînt de rușine.

— Nemernicul ! I-am smuls eu masca de pe obraz acestui lacheu viclean ! Da, Janet, l-am silit pe șarpe să se desfășoare în toată hidoșenia lui, ca să-l alung pe urmă afară ! Ah, Dudley, cum ai putea tu să-mi ceri să tăgăduiesc, măcar o singură clipă, cununia noastră sacră ? I Nu, e cu neputință ! Ticălosul a mințit! Janet, nu mai vreau să rămîn aici nici o clipă ! Mi-e frică de omul ăsta, și de tatăl tău, da, Janet, îmi pare rău

¹ Lăcaș al tuturor dracilor, aluzie la cunoscutul poem al lui Milton, „Paradisul pierdut”, în care se vorbește de un asemenea lăcaș, făurit de Satan și de ceilalți demoni, după alungarea lor din cer. (n.t.)

că trebuie să ți-o spun, dar mi-e frică de el ! Voi fugi din casa asta !

* — Vai, domniță, dar încotro ați putea să fugiți ? Și cum să ieșiți dintre zidurile astea ?

— Nu știu, Janet — răspunse contesa, ridicînd ochii spre tavan și frîngîndu-și mîinile. Nu știu încotro, și nici cum voi pleca de-aici, dar sînt sigură că Dumnezeu nu mă va părăsi, și nu mă va lăsa în ghearele acestor ticăioși.

— Să știți, domniță dragă, că deși e aspru din fire și foarte zelos în slujba lui, tatăl meu nu-i un om rău...

În clipa aceea, Anthony Foster intră în odaie, ținînd în mînă o tavă pe care se vedeau o sticlură și un pahar. Avea ceva ciudat în mișcări, nemaivădînd nimic din bătărănia lui posacă, pe care și-o ascundea, de obicei, sub o politețe stîngă și afectată, întocmai cum un tîlhar își ascunde sub poala hainei pistoalele. Îmbiînd-o p.e. contesă să guste din balsamul întăritor pe care i-l aducea — chipurile, ca s-o ajute să-și vină în fire după izbucnirea de adineauri — mîna îi tremura, ca și glasul, și întreaga lui purtare era atît de suspectă, încît fiică-sa, care-l privea uluită, se îndreptă cu pași hotărîți spre el și, luîndu-i tava din mînă, îi șopti apăsător:

— Tată, îi voi umple eu înșămi cupa stăpînei, cînd îmi va porunci.

— Nu, copila mea — se grăbi să-i răspundă Foster, cuprins de îngrijorare. Nu *tu* îi vei face acest serviciu domniței!

— Și de ce, mă rog ? îl întrebă Janet.

— De ce ? De ce ? o îngîină el, șovăînd, apoi adăugă, cu furia la care recurg oamenii lipsiți de argumente : Pentru că așa vreau eu, fetițo ! Du-te la predica de seară !

— Nu mă duc nicăieri, pînă nu mă încredințez că stăpîna e în siguranță ! îl înfruntă fata.

Și, apucîndu-și lăsa mîna, dădu să iasă.

= Toată ziua m-am pîrăsit, Janet, pe stăpînei mele
și pe mine ! Beau în sănătatea
dumitale, tată !

Cum o să vă părăsesc, domniță ? ! exclamă Janet
Fără să scoată o vorbă, Foster se repezi spre fiică-sa
și, alergînd spre contesă, îi sărută de zece de ori mina.
și, smîlîndu-i sticlufă din mină, rămase așa, cu
Nu, domniță ! M-am rugat lui Dumnezeu să mă
privirea ațintită asupra Janetei, o privire năucă, în
lumineze, iar el mi-a arătat o por-tiță de scăpare ! Nu
care furia, spaimă, și ticăloșia date pe fața
mă amănătară hai ! Nu expresia întrebării, curînd.

Contesa urmărise cu calm și curaj această scenă
îngrozitoare și, deși pălise la față, ochii îi rămăseseră
senini.

— Domnule Foster — rosti ea, cu dispreț — n-ai
vrea să guști dumneata din acest balsam ? Dacă nu-i
îngădui Janetei să bea, bea măcar dumneata, hai, te
rog !

— Nu vreau ! răspunse Foster.

— Și, mă rog, domnule, cui i-a fost hărăzită
această licoare aleasă ? îl întrebă contesa.

— Diavolului care a preparat-o ! bombăni Foster,
și răsucindu-se pe călcîie, părăsi încăperea.

Janet îi aruncă stăpînei sale o privire plină de jale și
rușine.

— Nu plînge de mila mea, Janet ! îi spuse contesa,
cu blîndețe.

— Nu de mila dumneavoastră plîng, domniță

Și, înfășurându-se în mantie, Janet părăsi încăperea și se îndreptă spre o ieșire dosnică ; în antru se pomeni nas în nas cu una din slujnicele bătrîne, căreia îi spuse că se duce la slujba de vecernie.

între timp, tatăl Janetei se întorsese în laboratorul subteran unde era așteptat de complicitii săi.

— A băut pășărică ? îl întrebă Varney, rîn- jind.

— Nu, și nici n-o să bea vreodată din mîinile mele
— răspunse Foster. Nu cumva vrei să săvîr- șesc o crimă sub ochii fiicei mele ?

— De cîte ori să-ți spun, sclav bicornic și fricos, că nu-i vorba de nici o crimă ? ! îl repezi Varney. Ți-am explicat doar că nu se urmărește decît o ușoară indispoziție femeiască ! întreabă-1 pe cărturarul ăsta, o să-ți garanteze și el c-așa e.

— Jur că elixirul din sticluță nu e vătămător vieții
— rosti Alasco. Jur pe indestructibila și nemuritoarea chintesență a aurului, prezentă în toate substanțele din natură, deși existența ei secretă i se dezvăluie doar aceluia căruia Tiis- megist îi dă pe mînă cheia Cabalei.

— Grozav jurămînt — zise Varney. Ai fi mai rău decît un păgîn, Foster, dacă n-ai crede în spusele învățatului. Și-apoi, află de la mine, care nu jur decît pe cuvîntul meu, că dacă ne faci greutăți, nu mai rămîne nici o speranță, dar absolut nici una, ca această moșie să intre în stă- pînirea ta !

— Nu știu, domnilor, ce urmăriți — răspunse Foster. Știu numai că nu pot trăi în casa asta fără să am lîngă mine pe cineva care să se roage pentru sufletul meu ; e vorba de fiică-mea. Vreau ca măcar această ființă neprihănită să-și primească partea ce i se cuvine în acea binecuvîntată cetate, ale cărei ziduri sînt cu totul și cu totul de

aur, și ale cărei temelii sînt împodobite cu pietre scumpe.

— Da, Tony, ăsta ar fi un paradis pe placul inimii tale — rînji Varney. Te las să discuți despre asta cu doctorul Alasco. Mă întorc în curînd.

Și, luînd sticluța de pe masă, Varney ieși din chilia subpămînteană.

— Ascultă, fiule — i se adresă Alasco lui Foster, îndată ce rămaseră singuri — să știi că, orice ar spune acest pișicher păgîn despre știința supremă, în care am ajuns mai departe decît oricare alt savant în viață, să știi așadar că acea binecuvîntată cetate întrezărită de sfîntul Ioan și zugrăvită în Apocalips, acel nou Ierusalim, în care speră să ajungă toți creștinii, este nemijlocit legat de dezlegarea MARELUI MISTER, prin care cele mai desăvîrșite și mai prețioase opere ale naturii pot fi despărțite de creaturile ei mai de rînd...

— Doctore Alasco, dar sfînta scriptură ne învață că aurul și pietrele scumpe din Cetatea divină nu sînt hărăzite acelor care săvîrșesc fapte rele sau înșelăciuni.

— Bine, fiule, și ce deduci din asta ? întreabă alchimistul.

— Că aceia care distilează otrăvuri și le strecoară în băutura altora nu se pot bucura de pomenitele comori.

— Trebuie să știi să distingi, fiule, între ceea ce este rău în sine și prin țelul urmărit și ceea ce, fiind rău, poate totuși înlesni binele. Ce contează, la urma urmelor, o mică jertfă ?

În clipa aceea, Varney intră în laborator.

— Te-ai și întors ? se minună alchimistul. Și ti-ai...

— Da, mi-am îndeplinit misiunea — îi tăie vorba Varney. Dar, ia spune-mi, ești sigur că ai pus întocmai doza cuvenită ?

spuse Varney. Te-am plătit ca să provoci o simplă boală, și sînt sigur că, pe banii ăștia, n-ai fi în stare să și ucizi ! Hai să mergem fiecare în odaia lui. Mîine vom vedea ce s-a petrecut.

— Da, i-ai făcut să se dădă pe gîtul lui și pe altelei sărăcie. Sînt în această provincă și cîni de companie, s-au făcut după același model. răspunse Varney. I-am aruncat doar una din Atchips în tîncuțe, în lablă, de ce să mă tem, pe copii și pe muieri. O dinioară, la spitalul sfîntului Luca \ mi s-a spus că am niște ochi tocmai buni pentru a-i liniști pe pacienții furioși.

— Și nu te temi că doza putea fi prea tare ? mai întrebă Foster.

— în cazul ăsta, pacienta o să doarmă mai adînc. N-o să mă sperii pentru atîta lucru ! Noapte bună, domnilor.

Anthony Foster oftă din greu și ridică ochii și brațele spre tavan. Alchimistul le spusese că vrea să continue o experiență de mare însemnătate, iar ceilalți doi îl lăsară singur.

¹ Cunoscut ospiciu d&a Londra

Mă aibă Domnu-n pază pe-acest drum, Căci
oamenii n-au cum să mai

m-ajute.

O, care om s-ar vrea femeie, cînd Femeia-i
hărăzită doar durerii ?!

Se poartă rău cu ea chiar cei mai . buni,
Iar nerecunoștința i-e răsplata.

„Pelerinajul amorului”

Janet se întoarse în Casa Cumnor înainte de căderea
serii, taman la timp pentru a nu trezi bănuielele
celorlalți, și merse de-a dreptul în odaia unde-o lăsase
pe contesă. O găsi cu capul îngropat în brațele
încrucișate pe masă. Credincioasa slujnică alergă ca
fulgerul spre stăpîna ei și, zgîlțîind-o cu putere,, o
conjură să ridice ochii și să-i spună ce-o doare.

— Am băut-o, Janet! biigui contesa, arun- cîndu-i o
privire rătăcită.

— Domnul fie lăudat! exclamă Janet. Bine că nu-i
mai rău : băutura aceea n-o să vă vatăme, fiindcă ați
 luat chiar azi dimineață antidotul. Iar eu m-am întors
degrabă, ca să vă spun că puteți fugi de-aici, dacă
doriți.

— Să fug de-aici ? întrebă contesa, ridicîndu-se de
pe scaun, cu ochii din nou strălucitori și cu obrajii
aprinși. Dar vai, Janet, e prea tîrziu !

— Nu-i de loc prea tîrziu, domniță dragă. Luați-mă
de braț, și faceți cîtiva pași prin încăpere ! Așa ! Nu vă
simțiți mai în putere ?

— Da, parcă nu mai sînt atît de moleșită. Dar nu-mi
vine a crede că n-am înghițit o băutura mortală. După
plecarea ta, a venit aici Varney

și mi-a poruncit, cu o privire în care mi-am citit limpede ursita, să înghit băutura aceea groaznică. Ah, Janet, un asemenea paharnic n-a servit niciodată o băutură nevătămătoare !

— Sînt încredințată că el n-o socotea nevătămătoare, dar Dumnezeu zădărnicește uneltirile răilor. Vă jur pe sfînta Evanghelie că sînteți în afara oricărui pericol. Dar ia spuneți-mi, ați avut o discuție cu Varney ?

— Fiind singură în odaie cu el, i-am spus doar că primesc să beau orice, numai să plece de lîngă mine ! Și-am băut, Janet. Dar vorbeai, mi se pare, de fuga mea : pot oare nădăjdui într-o asemenea fericire ?

— Vă simțiți destul de zdravănă pentru un astfel de efort ? o întrebă fata.

— Zdravănă ? întreab-o pe ciuta pîndită de colții lupului dacă-i destul de zdravănă ca să sară peste prăpastie ! Mă simt în stare de orice efort care m-ar putea scăpa de-aici !

— Atunci, ascultați ce vă spun : un om, care vă este, după părerea mea, prieten de nădejde, mi s-a arătat sub felurite înfățișări, căutînd să stea de vorbă cu mine, dar eu l-am tot ocolit, pînă mai adineauri, cînd m-am dumerit ce se-n- tîmplă. E vorba de coropcarul de la care ați cumpărat lucrurile acelea, și care mi-a vîndut și cărțile, căci oriunde mă duceam, dădeam peste dînsul. Cele petrecute astăzi m-au hotărît să-i vorbesc. El așteaptă chiar în clipa asta la poarta din dos a parcului, avînd tot ce trebuie pentru fuga dumneavoastră. Dar aveți, oare, curajul și puterea de a fugi ?

— Femeia care fug 3 de moarte găsește putere, iar cea care fuge de rușine, găsește curaj. Gîndul că-1 las în urmă pe nemernicul care-mi amenință

viața, și onoarea mi-ar da putere să mă ridic chiar și de pe patul de moarte !

^{s1} Atunci, vă spun adio, domniță, și vă las în seama celui de sus !

— Cum, nu vii și tu cu mine, Janet ? o întreabă contesa, cu neliniște în glas.

— Aș fi bucuroasă, domniță, să fug cu dumneavoastră, dar mă tem că asta ar duce la descoperirea grabnică a faptului, și la urmărirea noastră. Trebuie să rămân aici, pentru a încerca să ascund adevărul cîtăva vreme.

— Așadar, voi porni singură cu străinul acela ? Gîndește-te bine, Janet, nu cumva o fi la mijloc yreo perfidie și mai diabolică, menită să mă despartă de singura mea prietenă ?

— Nu, domniță, să nu credeți una ca asta : tînărul e un om cinstit, și-i prieten cu domnul Tressilian, din al cărui îndemn a și venit încoace.

— Dacă-i un prieten al lui Tressilian, mă las în seama lui ca în griia unui inger trimis de ceruri !

Janet o ajută pe contesă să-și strîngă în mare grabă cîteva lucruri pentru drum, neuitînd să vîre în bocceluță o casetă cu bijuterii, ce i-ar fi putut folosi în caz de nevoie. După aceea, contesa se îmbracă. în straiele pe care Janet obișnuia să le poarte cînd ieșea la plimbare.

Contesa fugară și slujnica ei ieșiră pe furiș din casă și porniră cu pași repezi pe o alee părăgi- nită, care era cînd cufundată în beznă deplină din pricina coroanelor stufoase ale copacilor de pe margini, cînd luminată de razele palide ale lunii, ce pătrundeau prin golurile lăsate de secure în desișul copacilor. După un timp, se opriră să-și tragă sufletul sub un stejar bătrîn, noduros. Amîndouă priviră spre casa pe care-o lăsaseră în urmă, și a cărei lungă și întunecoasă fațadă împunea cu hornurile și turnurile-i înalte bolta azurie a nopții de vară. în toată acea îngrămădire de umbre licărea o singură lumină, ce părea

să izvorască mai degrabă de undeva, din afara zidurilor, decît din vreo fereastră a casei.

— Sîntem urmărite ! șopti contesa, năpădită de spaimă.

Mai puțin tulburată decît stăpîna ei, Janet băgă de seamă că licărul stătea pe loc, și-i spuse contesei că lumina aceea venea din chilia în care alchimistul își făcea misterioasele experiențe.

Porniră așadar din nou la drum, ceva mai liniștite, iar Janet se gîndi că sosise momentul s-o întrebe pe contesă încotro vrea să meargă.

— De bună seamă că spre casa tatălui dumneavoastră, unde veți găsi adăpost și ocrotire !

— Nu, Janet ! răspunse domnita, cu mîhnire în glas. Am părăsit conacul din Lidcote cu un nume încă nepătat și cu o inimă ușoară, și nu mă voi întoarce acolo înainte ca soțul meu să aducă la cunoștința lumii cununia noastră, îngăduindu-mi astfel să calc pragul casei părintești cu întreaga onoare cuvenită rangului pe care mi l-a dăruit.

— Dar atunci unde veți merge ?

— La Kenilworth, fata mea. Contesa de Leicester va fi, cred, binevenită în castelul soțului ei, cînd acesta o va găzdui pe regina Angliei.

— Mă voi ruga Domnului să fiți binevenită acolo ? oftă Janet. Ați uitat, oare, de porunca strașnică dată de nobilul conte pentru păstrarea tainei cununiei voastre ? Și vă închipuiți, cumva, că sosirea dumneavoastră neașteptată la castel, într-un asemenea moment, îl va bucura pe domnul conte ?

— Crezi, cumva, că l-aș face de rușine ? rosti contesa, cu arțag. Sau îți închipui, poate, că Leicester ar fi în stare să încurajeze, ba chiar să inspire nemijlocit josnicele uneltiri puse la cale de Varney și de tatăl tău ? Am să-i vorbesc bunului conte despre aceste uneltiri !

— • Pentru numele lui Dumnezeu, domniță, nu-i pomeniți de tata ! se milogi Janet. Fie ca serviciile mele, cît de modeste, să-i răscumpere păcatele !

— Bine, Janet, nu-i voi spune contelui nici un cuvînt care-ar putea să-i dăuneze tatălui tău — răspunse contesa, îmbunată. Dar vezi tu, draga mea, am o singură dorință : să ajung sub brațul ocrotitor al soțului meu ! Voi apela la el, numai la el, pentru ocrotire ! Il voi vedea și voi asculta chiar de pe buzele lui poruncile pe care mi le va da privind viitorul meu. Nu încerca să-mi schimbi hotărîrea, Janet, vorbele tale n-ar face decît să mi-o întărească și mai mult. Da, sînt hotărîtă să-mi aflu cît mai grabnic ursita, chiar din gura soțului meu. De aceea mă duc la Kenilworth !

Janet se împacă, în cele din urmă, cu gîndul că stăpîna ei va pleca la Kenilworth, dar ținu să-i recomande cea mai mare prudentă.

— Dar oare tu ai fost prudentă, Janet ? o întrebă contesa. Nu cumva călăuza aceea, în grija căreia trebuie să mă las, a aflat de la tine taina vieții mele ?

— Eu, una, nu i-am spus nimic. Și cred că nu știe despre dumneavoastră mai mult decît știe și spune lumea.

— Ce anume spune lumea ?

— Că ați părăsit casa părintească...

— Hai, spune mai departe ! o îndemnă contesa. Trebuie neapărat să cunosc zvonurile urite pe care le-am stîrnit prin purtarea mea nesăbuită. Lumea spune, desigur, că am părăsit casa părintească de dragul lui Leicester, nu-i așa ?

— Ba, mai toți spun că ați făcut-o de dragul lui Varney, deși unii zic, în șoaptă, că Varney nu-i decît un paravan al stăpînului său.

Wayland făcuse o joasă curte, se fusese înclinat în fața a douăzeci și șapte de ani în fața lui Hiel, căruia îi dăduse o parte din averea sa, și acum era complicele unui ticălos de teapa lui Varney ! Dar iată că am ajuns la poartă !

Wayland-fierarul aştepta, nerăbdător, ceva mai încolo, pitulat înapoia unui gard de uluci, care străjuia drumul.

— Totul — răspunse Wayland. Dar n-am izbutit să fac rost de un cal pentru doamna. Fricosul ăla de Giles Gosling a refuzat să-mi vîndă, sau măcar să-mi împrumute unul, dar nu-i nimic : doamna va merge călare pe armăsarul meu, iar eu o voi însoți pe jos, pînă ce voi găsi un cal. N-o să fim urmăriți, domnișoară Janet, dacă dumneata n-o să-ți uiți lecția învățată.

— Da, și că-și simte capul greu, are un junghi în inimă și vrea să rămână singură. Au să priceapă ei, fii pe pace, și n-au să te mai descoasă !

— Dar dac-au să se răzbune pe ea și au s-o omoare, cînd au să descopere că am fugit ? întrebă contesa. Mai bine mă-ntorc, decît s-o știu amenințată pe Janet de asemenea primejdii.

— În privința asta, n-aveți a vă teme de nimic

– Adio, domniță, și Dumnezeu să vă aibă în pază !
rosti Janet, sărutînd încă o dată mîna contesei, care-i
răspunse cu o mîngîiere tăcută.

– Dumnezeu să te răsplătească după felul cum o
vei sluji pe această nefericită și neajutorată domniță !
adăugă Janet, adresîndu-se lui Wayland.

– Amin, dragă Janet! spuse cu glas tare potcovarul,
apoi îi șopti la ureche : Mă voi strădui să-mi fac datoria
în așa fel, încît data viitoare, cînd ne vom întîlni, ochii
tăi frumoși să mă privească cu mai puțin dispreț.

Fata nu-i răspunse, dar nici nu-i spulberă speranța
rostită în aceste cuvinte. Se întoarse în parc și încuie la
loc poarta, în vreme ce Wayland pornea, în tăcere,
ținînd calul de dîrlogi, pe drumeagul luminat de razele
lunii.

Cu toate că mergea destul de repede, potcovarul
văzu în zorii zilei următoare că nu se depărtase de
Cumnor decît cu vreo zece mile.

– Dar-ar ciuma-n toți hangiii ăștia mincinoși !
izbucni el, nemaiputîndu-se stăpîni.

Contesa încercă să-l îmbărbăteze, spunîndu-i că, pe
lumină, vor putea să meargă mai repede.

– E adevărat, doamnă, dar s-ar putea să fim și
observați. Nu vă temeți însă, ne-om descurca noi, că
doar de-aceea ne-a dat Dumnezeu minte !

Contesa începu să privească neliniștită în jur,
temîndu-se că lumina soarelui îi va expune, la fiecare
răspîntie, ochilor ageri ai unor urmăritori setoși de
răzbunare. Lui Wayland nu-i scăpă tulburarea contesei
și, înciudat că i-o pricinuisse, se strădui să-i risipească
temerile printr-o veselie prefăcută. își urmară astfel
drumul, cînd o întîmpiere neprevăzută le dădu puțința
să purceadă cu ceva mai multă repeziciune.

*Richard: -- Un cal I Un cal I Mi-a?
da pe-un cal regatul I Catesby : --
Alteță, vă voi face rost de-un cal !
Shakespeare : „Richard al 111-lea”*

Drumeții noștri treceau tocmai pe lângă o pădure, când zăriră, pentru prima oară de la plecarea lor din Cumnor, o ființă vie. Era un ță-rănuș năuc, cu capul gol, cu trupul înfășurat într-un cojocel cenușiu și cu picioarele virite în niște ciubote uriașe, peste care-i atârneau, pînă la călcîie, ciorapii. Ținea de dirlogi un armăsar gătit cu o șa de damă și cu tot tacîmul trebuitor unei amazoane.

— Matale-i fi, de bună seamă, omul pe care-l caut
— îl întîmpină el pe Wayland.

— Firește, flăcăule — răspunse acesta fără șovăire și, luînd din mîna băiatului frîul calului, o ajută pe contesă să se dea jos de pe propriul său armăsar și să încalece pe celălalt. Toate acestea se petrecură atît de firesc, încît contesa nu se îndoi nici o clipă că armăsarul acela apăruse acolo prin grija călăuzului ei sau a vreunuia dintre prietenii lui.

Băiatul însă holba ochii și-și scărpină ceafa, cuprins parcă de anume muștrări de cuget.

— Aș fi fost și mai încredințat că matale ești omul pe care-l caut, jiac-ai fi spus FASOLE — bîigui el.

– Da, da, iar tu ai fi răspuns SLĂNINĂ – aruncă Wayland o vorbă, la întâmplare.

– Nu, nu, aş fi zis MAZĂRE – protestă băiatul.

– Bine, *mazăre* să fie dacă vrei, măcar că *slănina* ar fi fost o parolă mai bună – răspunse Wayland.

Şi azvîrlindu-i băiatului un bănuţ de argint, porni în galop, alături de contesă, ca să cîştige timpul pierdut.

– Iată ce se cheamă un dar al cerului – îi spuse el contesei, cînd ajunseră în creştetul unui deal. Căluşul dumneavoastră aleargă straşnic şi-o să ajungem repede într-un loc unde-o să putem face rost de un altul, la fel de bun ; iar pe asta o să-l trimitem înapoi, înainte ca stăpînu-su să dea alarma.

Dar soarta, care li se părise atît de prielnică, ameninţă în curînd să schimbe această fericită întâmplare într-un izvor de necazuri. Nu străbătuseră mai mult de o milă, cînd vîntul le aduse din urmă vocea unuia care striga din răspuseri : „Săriţi ! Hoţii! Puneţi mîna pe ei !”

Wayland întoarse capul să vadă cine-i urmăreşte şi, spre marea lui bucurie, zări un singur călăreţ, care se apropia înşă atît de repede, încît nu mai aveau cum să scape de el.

– Ia te uită ! E dobitocul ăla de negustoraş din Abingdon ! exclamă Wayland cînd următorul veni mai aproape.

Calul negustorului – un animal focos şi aprig

– zărînd în faţa lui doi armăsari în galop, o zbughise pe urmele lor cu atîta iuţeală, încît era cît pe ce să-l răstoarne din şa pe călăreţ, şi nu numai că-i ajunse pe cei doi fugari, dar trecu pe lîngă ei ca o săgeată. Următorul mai străbătu, fără voia lui, vreo cîteva sute de metri, înainte de a-şi putea opri din zbor calul ; se întoarse

apoi către drumeții noștri, potriyindu-și de-a-n-călărelele hainele ț[^]vășite, așezîndu-se la loc în șa și încercînd să-și ascundă, sub o mutră cît mai marțială, zăpăceala și spaima care-i podidiseră sufletul.

— Omul ăsta-i un prostănac, și-o să-i dau o lecție — o liniști Wayland pe contesă.

Cînd negustorul își veni în fire, îi porunci lui .Wayland, cu glas amenințător, să-i dea înapoi armăsarul.

— Cum adică — îl înfruntă potcovarul — îndrăznești să ne ataci și să ne jefuiești la drumul mare ? Află, negustorașule de panglici și tinichele, că eu mi-s coropcarul pe care te laudai, deunăzi, c-o să-l ușurezi de marfă ! Gătește-te de luptă, numaidecît!

— Am glumit, omule — rosti jupîn Goldthred. Sînt un negustor cinstit, și n-am obiceiul să pun nimănui mîna-n gît.

— Atunci, pe legea mea, negustorașule, îmi pare rău c-am jurat să-ți iau calul la prima ocazie și să-l dăruiesc ibovnicei mele, dacă nu vei fi în stare să ți-l redobîndești prin luptă dreaptă. Ani jurat însă, de față cu martori, și singurul lucru pe care-l mai pot face acum pentru dumneata este să-ți las calul la Donnington, în cel mai apropiat han.

— Bine, prietene, dar am neapărată nevoie de cal chiar acum, ca s-o duc pe domnișoara Thac- kham din Shottesbrok pînă la biserica parohiala, unde urmează să mă cunun cu dumneaei. Fata așteaptă, gătită în costum de călărie, cu mîna pe măciulia de fildeș a biciului, parc-ar fi muiera lui Lot! Dă-mi, rogu-te, înapoi armăsarul !

— îmi pare rău și pentru frumoasa fată, și pentru mătăluță, nobile cavalier al muselinei, dar jurămîntu-i jurămînt, n-am ce-ți face ! Ai să-ți

găsești calul la hanul „îngerul” din Donning- ton. *

– Vrei ca mireasa să meargă pe jos la biserică ?
miorlăi negustorul, înciudat.

– Așaz-o pe crupa calului dumitale nărăvaș, jupîne Goldthred – poate-o să-l mai domolească' !

– Dar dacă ai să uiți să-mi lași calul la Donnington ? întrebă negustorul.

– ■ Garantez cu bocceaua mea, care-a rămas la Giles Gosling, în odaia aceea tapisată cu piei de Damasc, și care-i plină de catifele, taftale, plușuri, mătăsuri și...

– Destul, destul ! îi tăie vorba negustorul. Bi- ne-ar fi să fie măcar jumătate din mărfurile astea, că de văzut cu murgul meu nu cred să mă mai văd vreodată !

– Ba ai să te vezi, jupîne Goldthred. Și acum bună ziua și la revedere – zise Wayland și, dinrl pinteni calului, porni voios la trap, alături de armăsarul contesei, în vreme ce negustorul făcea cale întoarsă, mult mai încet decît la venire, și se gîdea, descumpănit, ce scuză să năsko- ceașcă pentru logodnica lui, care-l aștepta, dezamăgită, ceva mai încolo, în mijlocul drumului.

– Mi s-a părut că prostănacul acela se uită la mine ca și cum m-ar mai fi văzut undeva – spuse contesa, după un timp.

– Dac-aș fi sigur că v-a recunoscut, m-aș întoarce și i-aș tăia căpășîna, fără nici o primejdie de a-i atinge creierii, căci n-are nici cît pentru un terci de sugaci. Dar trebuie să ne grăbim, doamnă, iar cînd o s-ajungem la Donnington, o să-i lăsăm calul, ca să nu-i mai treacă prin minte să ne urmărească.

Cei doi drumeți ajunseră cu bine la Donnington, unde contesa simți nevoia să se odihnească vreo două-trei ceasuri. Cît despre Wayland, după ce-și schimbă caftanul de negustor c-un fel

de surtuc, merse cu armăsarul lui Goldthred la hanul „îngerul”, tocmai în celălalt capăt al satului. După aceea, făcu rost, pentru sine și pentru contesă, de niște straie menite să le dea amîndurora înfățișarea unor țărani mai cu stare

— contesa urmînd să treacă drept sora lui. Wayland cumpără, de asemenea, un cal ceva mai puțin focos, tocmai bun pentru o femeie, și astfel, pe la amiază, porniră din nou la drum, spre Kenilworth. Nu le era însă dat să înainteze prea mult fără a întîlni alte piedici în cale. între timp, hangiul din Donnington îl înștiinșase pe Wayland că o trupă de comedianți — una dintre acele trupe nelipsite din programul serbărilor ce o în- timpinau de obicei pe regină în drumețiile ei — plecase din sat cu vreo două-trei ceasuri înaintea lor, îndreptîndu-se spre Kenilworth. Wayland socotea că, alăturîndu-se acelei trupe, vor fi mai puțin bătători la ochi, decît dacă ar merge singuri. își zoriră așadar caii, pentru a-i putea ajunge din urmă pe comedianți și după un timp zăriră într-adevăr mica lor trupă, alcătuită parte din călăreți, parte din pedestrași, aburcînd un deal și dispărînd apoi pe versantul celălalt.

Dar cam tot atunci, Wayland auzi tropotul unui cal ce se apropia cu repeziciune și, întor- cînd capul, zări un călăreț, în urma căruia venea un slujitor călare pe-o gloabă, pe care se silea în zadar s-o îndemne a ține pasul cu armăsarul stăpînului său.

— • Țsta-i buiestrașul lui Richard Varney! strigă Wayland, pîlînd.

— ■ Scoate-ți sabia și străpunge-mi pieptul ■ — îi spuse contesa. Mai bine mor decît să cad în ghearele lui!

— Ba aș prefera de-o mie de ori s-o înfig în pieptul lui, sau chiar într-al meu I răspunse Wayland. Din păcate, ca să vă spun drept, nu

prea sînt bătăios de felul meu, și am și-o spadă ca vai de lume, pe cînd dumnealui are mai mult ca sigur o sabie grozavă, de Toledo ! Și mai are, pe deasupra, și-un slujitor, cred că-i bețivul ăla de Lambourne ! Nu că m-aș teme de Varney, sau de Lambourne, zău, domniță, dați-i ghes calului, că poate merge și mai iute ! Nu că m-aș teme, dar bine-ar fi să-i ocolim ! De-am putea ajunge la trupa aia, ne-am strecura neobservați, dacă nu cumva Varney ne urmărește, în care caz, Dumnezeu cu noi !

Mergînd la trap — nu prea repede, ca să nu atragă luarea-aminte — ajunseră curînd în creștetul dealului despre care am pomenit, și zăriră de-acolo, cu bucurie, trupa de comedianți ; aceasta poposise în vilceaua de la poalele dealului, într-un loc unde drumul era ^străbătut de un pîrîu, lîngă care se zăreau cîteva colibe.

Cei doi fugari ajunseră cu bine acolo, înainte ca Varney să apară pe culmea dealului. Ceata în care voiau să se amestece se afla în mare neorînduială. Femeile, cu părul răvășit, tot intrau într-una din colibe și ieșeau de-acolo, dîndu-și aere, în vreme ce bărbații țineau caii de dîrlogi și tîndăleau prin preajmă, cu niște mutre prostesti — cum au de obicei bărbații cînd nu e nevoie de ajutorul lor.

Wayland și contesa se opriră, prefăcîndu-se curioși, și, încetul cu încetul, fără a întreba sau a fi întrebați, se amestecară printre ceilalți, ca și cum ar fi fost dintotdeauna cu ei.

Nu trecură nici cinci minute, și Varney coborî în galop colina, urmat de Lambourne.

Uitîndu-se la oamenii buluciți în jurul colibelor și la căruțele lor încărcate cu decoruri, cei doi călăreți pricepură numaidecît cu cine aveau de-a face.

— Sînteți comedianți, și vă duceți la Kenilworth, nu-i așa? întrebă Varney.

— *Recte quidein, Domine spectatissime*¹ — dădu răspuns unul dintre ei.

— Și de ce dracu' v-ați oprit aici, cînd știți că sînteți așteptați la Kenilworth ? Regina va poposi mîine la Warwick, iar voi trîndăviți pe-aici, nemernicilor !

— Adevărat, domnule — răspuse un băietan mărunțel, care purta o mască încununată de două cornițe roșii, o jiletcă neagră, strînsă pe talie cu un șnur și niște ciorapi vișinii, vîriți în încălțări croite așa fel încît să semene cu labele despicate ale diavolului. Adevărat, domnule — urmă el — tatăl meu, Diavolul, ne-a făcut să în- tîrziem, sporindu-ne cu încă un drăcușor trupa.

— Pe dracu' ! rinji Varney. Și, mă rog, cine-i diavolița care și-a găsit să fete tocmai acum ? Doar e nevoie de toți actorii la castel !

— ■ *Gaudet nomine Silbyllae* — răspuse cel care vorbise primul. O cheamă Sibila, Sibila Laneham, și-i soția domnului Robert Laneham...

— Soția aprodului Camerei de Consiliu ? se minună Varney. Doar e o muiere cu experiență, nu pricep cum de n-a prevăzut c-o să nască ! Dar spuneți-mi mai bine ce-i cu ai doi călăreți pe care i-am zărit mai adineauri gonind la deal înaintea mea ? Cred că erau un bărbat și-o femeie. Sînt și ei din trupa voastră ?

Wayland era cît pe ce să răspundă într-un fel la această întrebare grea, cînd drăcușorul veni lîngă Varney și-i spuse în șoaptă, ca să nu fie auzit de ceilalți :

— Omul acela e tartorul nostru, și se pricepe la scamatorii mai bine decît o sută de doamne

¹ Așa e, preastrălucite domn (în limba, latină în original), (n.t.)

Laneham ; iar femeia aceea e mîna lui dreaptă, care-i și moașă de felul ei. Dacă doriți, o să-l rugăm pe tartor să scuipe foc pe gură și să înalțe cîțiva stîlpi de fum, de-o să ziceți că are-n burtă un vulcan.

— N-am vreme să asist la o astfel de minune, drăcușorule — răspunse Varney. Dar ține niște bani, ca să beți cu toții și să vă veseliți de prilej ; și-acum, Dumnezeu să vă binecuvînteze truda, cum se zice la teatru.

Și Varney dădu pîteni calului și-și văzu de drum, urmat de Lambourne.

— Și-acum — rosti drăcușorul, venind dintr-o săritură . lîngă calul lui Wayland — eu le-am spus alora cine ești, e rîndul tău să-mi spui cine sînt.

— Ești sau Trăncănilă, sau un drăcușor adevărat — răspunse Wayland-fierarul.

— Ai ghicit! Sînt chiar Trăncănilă, și am zbughit-o de-acasă, împreună cu învățatul meu dascăl, deși fără voia lui, întocmai precum ți-am făgăduit. Dar cine-i cucoana cu care umbli ? Am văzut eu că te cam fisticești, auzind întrebarea ăluia, așa că ți-am sărit în ajutor. Acum însă, scumpul meu Wayland, trebuie neapărat să știu cine-i dumneaei.

— A, e o biată surioară de-a mea — răspunse potcovarul. Și știe să cînte din gură și din lăută așa de frumos, că sar și peștii din apă cînd o aud !

— Vreau numaidecît s-o aud și eu — zise băiatul. îmi place grozav lăuta, deși n-am auzit niciodată cum sună.

— Atunci de unde știi că-ți place, mă Trăncănilă ?

— Din spusele altora. La fel cum se îndrăgosteau cavalerii de domnițe, în vechile povești.

— Atunci mulțumește-te deocamdată cu spusele altora pînă cînd surioarei mele o să-i treacă

oboseala — zise Wayland, și merse de-a dreptul spre domnul Holiday, ca să-și ofere talentele de scamator, precum și pe cele de cîntăreață ale „soră-si”. La cererea domnului Holiday, potcovarul dădu asemenea dovezi de îndemînare, încît fu primit cu bucurie în trupă, și obîinu ca „sora¹¹ lui să fie scutită de examen, fiind prea obosită. Noii veniți fură poftiți să se ospăteze împreună cu ceilalți membri ai trupei, iar în timpul mesei Wayland găsi cu greu un prilej de a sta de vorbă între patru ochi cu așa-zisa lui soră, ca s-o roage să-și uite pentru moment atît rangul, cît și necazurile și să coboare în mijlocul acelor care aveau să-i fie tovarăși de drum.

Contesa recunoscute temeinicia acestei povești, iar cînd trupa se puse din nou în mișcare, intră în vorbă cu o vecină — o actriță guralivă, care avu grijă ca tăcerea să nu se aștearnă nici o clipă între ele, povestindu-i mii de întîmplări petrecute la serbările regale, de la craiul Henric încoace.

— Dar toate astea nu-s nimic pe lîngă ce-o să fie la Kenilworth — repeta ea la sfîrșitul fiecărei istorisirii.

— Dar cînd o să ajungem la Kenilworth ? o întrebă la un moment dat contesa, cu o tulburare pe care se sili în zadar s-o ascundă.

— Noi, care-avem cai, o s-ajungem chiar astă-seară la Warwick, de unde mai sînt vreo patru-cinci mile pin' la Kenilworth, numai că trebuie să-i așteptăm și pe cei ce vin pe jos, deși s-ar putea ca milord Leicester să trimită în întîmpi-narea lor ceva cai sau căruțe, ca să nu se obosească prea tare, fiindcă-ți dai seama că nu se cade să fii ostenit cînd joci în fața unor nobili...

In vreme ce contesa se lăsa copleșită de lim- buția acestei femei de treabă, Wayland-fierarul se străduia, la rîndu-i, să facă față necontenite

lor atacuri la care-l supunea neobosita curiozitate a vechiului său prieten, Richard Sludge.

— Sora asta a ta — îi spunea el lui Wayland — . are un gît prea alb că să se fi născut într-o covălie, și o mînuță prea delicată ca să fi învîrtit vreodată fusul. O să cre,d că ți-e soră cînd o face plopul pere și răchita micșunele. Dar să știi că dacă nu-mi dezvălui această taină, o să-ti plătesc cu vîrf și îndesat !

Această amenințare, precum și distanța la care se ținu de el spiridușul tot restul drumului, îl neliniști pe Wayland din cale-afară. De aceea el o sfătui pe așa-zisa lui soră ca, sub cuvînt că e prea obosită, să facă popas, cu vreo două-trei mile înainte de tîrgușorul Warwick, urmîrid ca 'a doua zi dimineața să pornească iar după trupă. Se opriră așadar amîndoi la un mic han de țară, și-și luară rămas bun de la ceilalți, care, spre bucuria lui Wayland, își urmară drumul, cu Dick cu tot,

— Mîine trebuie să pornim devreme, doamnă, ca s-ajungem la Kenilworth înaintea lumii ce se va aduna acolo — își dădu cu părerea Wayland.

Contesa îmbrățișă această părere a credincioasei ei călăuze, dar spre mirarea lui, nu mai adaoase nimic, ceea ce-i trezi bănuiala că domnița își făurise, poate, un plan al ei. Gîndindu-se, totuși, că domnita avea, desigur, la castel destui prieteni pe al căror sprijin și povată se putea bizui, își spuse că, la urma urmei, treaba lui e să o aducă cu bine pînă acolo, precum ea însăși îl rugase de atîtea ori.

Răsună goarna, clopotele bat,
Dar ea, cea mai frumoasă, nu răspunde.
Domni și domnițe mișună-n palat,
Dar ea e nevoită a se-ascunde !
Ce fel de ochi ai, prinț înfumurat, Dacă,
orbit de-un meteor părelnic, Pe-un
licurici luceafărul l-ai dat, Pe-o mască, al
virtuții chip sfielnic ?!

Papucul de sliciti"

Nefericita contesă nu putu să adoarmă, din pricina gândurilor care-o munciau. Acum, când era atât de aproape de Kenilworth și de soțul ei, mii de gânduri îi asaltau cugetul, copleșind-o cu îndoieli și temeri.

După o noapte de nesomn, se simți atât de slăbită în dimineața zilei următoare, încât n-avu puterea să se dea jos din pat la chemarea lui Wayland. Îngrijorat de starea ei, acesta se pregătea tocmai să plece singur la Kenilworth, ca să-i dea de știre lui Tressilian, când, pe la orele nouă dimineața, contesa trimise după dînsul. O găsi îmbrăcată și gata de drum, dar atât de palidă la față, încât Wayland se temu că-i bolnavă și o rugă să ia un întăritor înainte de a porni.

— Am băut o cană cu apă — îi răspunse contesa. Băutură mai întăritoare ca aceasta nu poate li nici pentru osînditul tîrît la eșafod, nici pentru una ca mine. mai stărui, ci ascultă-mi porunca !

— Bine, domniță, dar îngăduiți-mi să vă întreb încotro doriți să mergeți ? Vreau să știu, ca să niă pot călăuzi după dorințele dumneavoastră, întreaga țară s-a pus în mișcare și se îndreaptă

spre castelul din Kenilworth. O să ne fie cam greu s-ajungem acolo, chiar de-am avea patalamale de liberă trecere și de intrare în castel. N-ar fi, oare, mai bine să-i căutăm pe comedianții aceia și să ne alăturăm din nou trupei lor ?

Contesa clătină din cap, în semn că nu.

— Atunci nu ne rămîne decît o cale : să-l previn pe domnul Tressilian că sînteți aici. Sînt sigur că va veni grabnic încoace, împreună cu cîțiva dintre slujitorii contelui Sussex, ca să vă ia sub ocrotirea lor.

— Pe *mine* cutezi să mă sfătuiești a mă pune sub ocrotirea lui Sussex, nevrednicul rival al lui Leicester ? exclamă contesa.

Apoi, văzînd cu cită uimire o privea Wayland și temîndu-se că și-a dat în vileag simțămintele față de Leicester, se grăbi să adauge :

— Cît despre Tressilian, îți poruncesc să nici nu-i pomeniești de mine ! N-ai face decît să-mi sporești nefericirea și să-l tîrăști pe *el* în primejdii din care n-ar putea să scape. Du-mă, prietene, pînă la castelul din Kenilworth, și-oi vedea eu ce am de făcut. M-ai slujit cu credință pîn-acum, dă-mi voie să-ți răsplătesc strădania.

Și contesa îi oferi un inel cu diamant.

Wayland îl privi, șovăi o clipă, apoi spuse :

— Nu, domniță. N-am ajuns încă la castelul Kenilworth, și mai aveți destul timp ca să vă descotorosiți de călăuza dumneavoastră. Mă duc să scot caii din grajd. Dar pîn-atunci, vă rog încă o dată să puneți ceva în gură !

— Bine, bine ! Du-te repede !

Contesa încercă să urmeze povața călăuzei ei, dar se lăsă păgubașă, după cea dintîi înghițitură, care i se opri în gîtlej, gata-gata s-o înăbușe. Peste cîteva clipe, zărind prin fereastră caii, coborî în curtea hanului și încălecă. Iar aerul proaspăt îi făcu bine.

Spre norocul contesei, Wayland-fierarul cunoștea pe degete toate drumurile și potecile din frumosul ținut al Warwick-ului. Căci atât de numeroasă era mulțimea ce se îmbulzea spre Kenilworth, venind din toate direcțiile ca să asiste la intrarea reginei în superbul castel al primului ei favorit — încât principalele drumuri erau blocate, și nu se mai putea înainta decât pe cărări ocolite. Furnizorii reginei cutreieraseră ținutul în lung și-n lat, golind moșiile și satele de grîne și alte bunătăți, luate de obicei cu japca în timpul unei astfel de călătorii domnești, și pentru care țaranii urmau a primi o despăgubire tirzie din partea Camerei postavului verde *. Vătafii moșiei lui Leicester bîntuiseră ținutul în același scop, și mulți dintre prietenii și aliații contelui, ca să se pună bine cu dînsul, se foloseau de prilej și-i trimiteau cantități uriașe de alimente și trufandale, munți întregi de vînat și butoaie cu vinuri neaoșe sau străine.

Din această pricină, drumurile erau înșesate cu cirezi de boi, cu turme de oi, viței sau porci, cu căruțe încărcate-vîrf, ale căror osii scrișraeau sub povara poloboacelor de vin și de bere, a mormanelor de vînat, a sacilor cu făină și a altor bunătăți. Căruțele acestea se încurcau una pe alta, iar cărăușii, suduind și zbierînd ca niște apucați, ajungeau să-^i dispute întăietatea cu biciul și cu bîta ; gîlcevile lor erau potolite de obicei de vreun furnizor al palatului, de vreun ajutor de ispravnic, sau de vreun alt reprezentant al puterii, care spărgea capetele ambilor adversari.

Se mai vedeau, apoi, tot soiul de comedianți și mimi, scamatori și actori de bilci, care străbăteau în cete vesele drumurile ce duceau spre Palatul petrecerilor regești — cum fusese poreclit caste-

* Un fel de curte de casație, în Anglia evului media, (n.t.)

Iul din Kenilworth de către menestrelii ambulanți, în cîntecele pe care le și compuseseră în cinstea apropiatelor serbări. În mijlocul acestei mulțimi pestrițe, milogii își arătau plăgile reale sau prefăcute, alcătuiind un straniu contrast cu deșertăciunile vieții omenești. Șuvoiul acesta de oameni era sporit de mulțimea uriașă a curioșilor.

Toți voiau să privească și să petreacă, și toți rîdeau de micile neajunsuri ale drumului, care altădată i-ar fi scos din sărute. Muzicanții își încercau instrumentele, menestrelii își îngînau cîntecele, măscăricii își fluturau săbiile de lemn, zbierînd ca nebunii, dansatorii își sunau clopoțelii, iar țărani chiuiau și fluierau.

Nimic nu poate fi mai dureros pentru un suflet coplesit de mîhnire, decît priveliștea unor oameni care petrec și se veselesc, în deplină discordanță cu propriile-i simțăminte.

Totuși, în cazul de față, o astfel de priveliște o făcu pe contesă să uite de gîndurile-i negre. I se părea că merge ca-n vis, și-l urma în neștire pe Wayland, care se strecura, cu dibăcie, prin mulțimea trecătorilor sau se abătea pe cărări ocolite, ce-i aduceau din nou printre ceilalți, după ce străbăteau mai repede cîte o bucată mare de drum.

În felul acesta ocoliră Warwick-ul, în al cărui castel străvechi Elisabeta poposise cu o noapte înainte, urmînd să zăbovească acolo pînă după prînz, pentru a purcede apoi mai departe spre Kenilworth. În vremea asta, grupurile de drumeți o lăudau pe regină, măcar că în laudele lor se strecura, ca de obicei, și cîte-o undă de zeflema.

— Ati auzit — spunea unul — ce frumos le-a vorbit regina judecătorului, notarului și domnului Griffin, predicatorul, cînd dumnealor au îngenuncheat înaintea caleștii regale ?

— Da, și a luat din mîna unuia dintre ei o pungă cu douăzeci de galbeni, cîntărind-o bine în palmă, ca și cum ar fi vrut să zică : „Sper că-s grei galbenii”...

— Nu era nevoie, vecine — se amestecă în vorbă al treilea — fiindcă mai-marii tîrgului nu-l înșală la cîntar decît pe un biet meseriaș ca mine, cînd e vorba să-i plătească.

— Nu fi pizmaș, vecine ! răspunse primul. Regina-i o femeie cumsecade și darnică : i-a dat acea pungă cu galbeni comitelui de Leicester.

— Eu, pizmaș ?! Vezi-ți de treabă ! protestă meseriașul. Mi se pare însă că în curînd regina o să-i dea tot ce are comitelui de Leicester !

— Vă simțiți rău, doamnă ? o întrebă Wayland pe contesă, și-i propuse să se oprească puțin la marginea drumului, pînă-și va veni în fire. Contesa însă se sili să-și stăpînească tulburarea pricinuită de vorbele meseriașului și de alte asemenea vorbe auzite pe drum, și stăruie pe lîngă călăuza ei s-o ducă la Kenilworth cît mai degrabă cu putință.

În cele din urmă, castelul contelui de Leicester li se înfățișă înaintea ochilor, în întreaga lui măreție. Zidul de împrejmuire al acestei superbe și uriașe clădiri închidea șapte acri de pămînt, dintre care o parte erau ocupate de grajduri și de o grădină întinsă, iar cealaltă parte, de o imensă curte exterioară. Castelul însuși, ce se înălța în mijlocul acestei împrejmuiri, era alcătuit dintr-un enorm șirag de construcții crenelate, zidite în diferite epoci și adăpostind în mijlocul lor o curte interioară ; denumirile lor, precum și armoriile ce le împodobeau, vorbeau despre căpeteniile puternice care hălăduiseră cîndva acolo, și a căror istorie ar fi putut să-i servească drept lecție trufașului și ambițiosului favorit, ajuns stăpînul acestui frumos domeniu. Donjonul masiv, care al

cătuia cetăţuia castelului, era cea mai veche aripă, deşi nu i se cunoştea precis vîrstă — şi fusese poreclit „Cezar”, poate din pricina asemănării lui cu donjonul cu acelaşi nume din Turnul Londrei. Unii istorici afirmă c-ar fi fost durat pe vremea regelui saxon Kenelph, din Mercia \ de la care vine şi numele castelului ; alţii pretind că temeliile i-ar fi fost puse în perioada imediat următoare cuceririi Angliei de către normanzi. Pe zidurile exterioare ale donjonului se vedea stema Clinton-ilor, care duraseră aceste ziduri sub domnia regelui Henric I, precum şi stema temutului Simon de Montfort, care apăruse Kenilworth-ul, îndelungă vreme, împotriva lui Henric al III-lea, în timpul războaielor baroniale. Bătrînul Ioan de Gaunt, din străvechiul neam al Lancaster-ilor, lărgise considerabil castelul, zidind aripa ce poartă şi azi numele acelui neam. Dar Leicester îi întrecuse pe nobilii săi înaintaşi, durînd o altă clădire falnică, aflată acum în ruină, aidoma unui monument funerar al ambiţiei contelui.

Zidul exterior al castelului era împodobit şi apărut, către miazăzi şi apus, de un lac parte natural, parte artificial, peste care se aşternea acum o punte măreaţă, anume construită pentru Elisabeta ; contele dorea ca regina să intre în castel pe un drum încă neumblat, în loc să pătrundă prin poarta de la miazănoapte, folosită îndeobşte

— poartă asupra căreia acelaşi Leicester înălţase un turn, rămas întreg pînă-n zilele noastre.

Dincolo de lac se întindea un imens parc de vînătoare, populat cu cerbi, căprioare şi alte soiuri de vînat; printre copacii falnici ai parcului se zăreau turnurile masive şi faşada întinsă a castelului, înălţîndu-se în toată măreţia şi splendoarea lor. Întreg acest castel, care a adăpostit odinioară oşpeţele unor prinţi şi isprăvile vite-

¹ Unul din regatele Heptarhiei saxone, (n.t.)

iești ale unor eroi, se află acum în paragină. Lacul a ajuns o baltă năpădită de trestii, iar ruinele masive ale castelului nu folosesc la nimic altceva, decît la a-i da privitorului simțămîntul vremelniceii lucrurilor omenești.

Nefericita contesă era stăpînită de cu totul alte simțăminte, privind acele masive turnuri cenușii, zugrăvite pe fundalul pădurilor dese, pe care păreau să le domine. Soția celui dintîi favorit al reginei se apropia de reședința lui princiară sub protecția unui biet scamator, și-și dădea seama de greutatea și primejdiiile legate de intrarea în propriul ei palat.

Aceste greutate și primejdii păreau, într-ade- văr, să sporească dintr-o clipă într-alta, iar cînd cei doi drumeți ajunseră la o poartă uriașă, de unde pornea un drum larg, ce străbătea parcul și se sfîrșea la puntea construită de curînd anume pentru Elisabeta, fură opriți de un detașament de paznici călări, cu platoșe daurite, cu coifuri în loc de chipie, și cu sînețe la șolduri. Paznicii aceștia, neînchipuit de înalți și vînjoși, o însoțeau peste tot pe regină, iar aici se aflau sub comanda unui armaș, care purta pe braț o banderolă cu însemnele contelui de Leicester : un urs și o bită. Paznicii aveau poruncă strașnică să nu lase înăuntru decît pe cei ce fuseseră invitați la serbări sau pe cei ce urmau să joace vreun rol în spectacolele programate.

Wayland își frămînta creierii, neștiind ce să născocească pentru a-i îndupleca pe paznici să-l lase să intre, cînd, spre surprinderea lui, îl auzi pe armaș spunînd :

— » Faceți-i loc să treacă omului ăstuia în mantie portocalie. Hai, grăbește-te, meștere măscărici, ce naiba te-a făcut să întîrzii ? Treci, cu bocceaua ta cu zorzoane muiereshi !

Paznicii se grăbiră să-i facă loc lui Wayland, care, șoptindu-i contesei să-și ascundă fața, pași pe poartă, cu o mutră atît de năucă și speriată, încît mulțimea începu să rîdă și să huiduiască.

Pătrunzînd astfel în parc, Wayland și contesa înaintară pe aleea cea largă, străjuită de o parte și de alta de un lung șir de slujitori înarmați cu săbii și halebarde, și îmbrăcați în livrelele contelui de Leicester.

În fața măreței priveliști a castelului, ce i se dezvăluia acum în întreaga-i strălucire, cu turnurile lui masive, cu zidurile lui crenelate, cu nenumăratele-i platforme și metereze, împodobite acum cu flamuri — contesa, neobișnuită cu atîta strălucire, își simți inima cît un purice și se întrebă ce i-a dat ea lui Leicester pentru a merita să-i fie soție ?

— „I-am dat tot ce poate da o femeie. Numele și renumele, inima și mîna i le-am dat stăpînului acestor splendori, și nici măcar regina Angliei nu i-ar putea da mai mult. El e soțul meu în fața altarului, și nici un muritor nu-i poate despărți pe cei pe care Dumnezeu i-a unit. Îmi voi cere cu curaj drepturile. Îl cunosc bine pe nobilul meu Dudley, se va supăra că nu i-am ascultat porunca, dar mă va iertă, văzîndu-mi ochii plînși !”

Gîndurile ei fură curmate de strigătul de uimire pe care-l scoase Wayland, simtîndu-și deodată mijlocul cuprins de brațele subțiri și negre ale unuia care sărise dintr-un stejar, drept pe crupa calului său.

— O fi din nou diavolul, sau Trăncănilă ! strigă Wayland, încercînd zadarnic să scape din strîn- soarea prichindelului și să-l dea jos de pe cal. Oare stejarii din Kenilworth dau o astfel, de ghindă ?

— Da, meștere Wayland — răspunse poznașul. Stejarii de-aici dau o astfel de ghindă, și multe

alte roade, prea tari ca să-le-poți sparge singur, fără ajutorul meu. Cum îți închipui c-ai fi trecut peste armașul de la poarta cea mare, dacă nu i-aș fi spus eu că ești scamatorul trupei noastre ?

— Văd eu că ești un diavol adevărat —> zise Wayland. Mă dau bătut, spiridușule, și-ți voi urma poveștele ; numai, fii pe cât de puternic, pe-atît de milostiv.

Vorbind astfel, ajunseră în fața unui turn masiv, care străjuia poarta exterioară a castelului și capătul dinspre miazăzi al punții așternute deasupra lacului.

Snug: Ai cumva rolul leului ? Dă- mi-1, rogu-
te, ca să-l învăț, căci sînt cam tare de
cap.

Quince : **II poți improviza, fiindcă-i vorba
doar de răgete.** *Shakespeare*: „Visul unei nopți
de vară”

Turnul de strajă de deasupra porții exterioare era păzit într-un chip ce i se păru ciudat contesei. Pe meterezele lui se aflau niște namile de străjeri, înarmați' cu bîte, topoare și alte arme străvechi, menite să-i facă să semene cu oștenii craiului Arthur — cu acei britoni de odinioară, care, potrivit unei legende romantice, fuseseră cei dintîi locuitori ai castelului. Unii dintre acești uriași erau oameni în carne și oase, cu măști și coturni ; alții erau doar manechine de mucava și stofă încleiată, dar văzute de jos, printre străjerii vii, dădeau iluzia realității. În fața porții se afla însă un străjer care nu-și datora nici unei iluzii optice înfățișarea cumplită. Era un zdrahon care-ar fi putut lesne juca rolul lui Colbrand, al lui Asca- part sau al oricărui alt uriaș din basme, fără a mai avea nevoie de picioroange. Titanul acesta avea pulpele goale, ca și brațele, de la umeri în jos, dar picioarele îi erau virite în niște sandale cetluite cu curelușe de piele roșie, prinse în că- tărâmi de aramă. O jiletcă de catifea roșie, cu cheotori de aur, și niște pantaloni scurți, croiți din același material, îi acopereau trupul ; iar pe umeri purta o blană de urs negru. Capul colosului era descoperit, dar pletele-i negre și încîlcite

îi încadrau fața uriașă și morocănoasă. Cumplitul străjer era înarmat cu o bită grea, ghintuită. Dar acest titan modern părea cuprins de o tulburare ciudată, căci ba se așeza pe o imensă laviță de piatră, ba se ridica, scărpinându-și ceafa uriașă, și umbla de colo pînă colo prin fața porții. Wayland dădu să treacă pe sub bolta porții, ocolindu-l cu un aer cît mai firesc, dar cerberul îl opri, strigîndu-i cu glas de tunet : „înapoi !". Și, pentru a-și întări porunca, își ridică în aer ghioaga și o izbi cu atîta putere de pămînt, încît scăpără scînteii, iar bolta începu să vuiască. Wayland băgă că face parte dintr-o trupă de comedianți și că prezenta lui în castel e indispensabilă, dar cerberul nu se lăsă înduplecat, ci urmă să mormăie niște vorbe greu de înțeles, adresîndu-se cînd lui .Wayland, cînd sie însuși, cam în felul acesta :

— Cum așa, domnii mei ? Ce de lume ! Ce gălăgie ! Nu, dom'le, ești un vagabond și nu te las să intri ! Ce înghesuială ! Nu, n-o s-o scot la capăt ! înapoi de la poartă, că-ți sparg scăfîrlia ! Nu, n-o s-o scot la capăt !

— Stai liniștit ! îi șopti Trăncănilă lui Wayland. Știu eu ce-l doare, și acuși o să-l împlînzesc.

Prichindelul sări de pe cal și, apropiindu-se de cerber, apucă zdravăn coada blănii sale de urs, ca să-l silească să-și plece capul, apoi îi șopti ceva la ureche. Deodată, uriașul se însenină la față și, zvîrlind bita cît colo, îl ridică pe Dick Sludge în brațe, la o înălțime amețitoare.

— Da, așa e, piticuțule — tună el, în culmea fericirii — dar de unde naiba ai aflat ?

— Lasă asta — îi zise băiatul, apoi, uitîndu-se la Wayland și la contesă, îi șopti din nou ceva la ureche. Uriașul îl mîngîie și-l puse jos, cu grija cu care-o gospodină așază pe consola căminului o ceșcuță de porțelan, apoi le strigă celor doi drumeți :

— Intrați, intrați și altă dată aveți grijă să nu mai întârziați !

— Da, da, intrați ! zise și Trăncănilă. Mai zăbovesc o clipă cu cinstitul meu Goliat, pe urmă vin și eu după voi, ca să pătrund în adâncul tainelor voastre, fie ele întunecate ca temnița castelului.

Coropcarul și contesa intrară sub bolta turnului, care fusese denumit „Turnul galeriei”, deoarece adăpostea o galerie largă, destinată domnițelor care asistau la luptele cavalierești organizate în spațioasa arenă cuprinsă între turnul acesta și un alt turn, aflat la celălalt capăt al lacului. Ajunși la turnul acela, care se numea „al lui Mortimer”, cei doi drumeți pătrunseră în curtea exterioară, de unde putură vedea castelul în întreaga lui măreție.

Wayland își opri calul și, privind-o lung pe contesă, o întrebă ce poruncește. Ea își duse mâna la frunte, ca pentru a-și aduna gândurile, și-i spuse cu glas stins :

— Ce poruncesc ? Firește, aș avea dreptul să poruncesc aici, dar cine-o să mă asculte ?

Apoi, ridicând capul, ca un om care-a luat o hotărâre de seună, se adresă astfel unui slujitor în livrea, care tocmai trecea prin curte, cu un aer țănoș :

— Stai puțin, domnule, doresc să vorbesc cu contele de Leicester !

— Cu cine ați spus ? o întrebă slujitorul, uluit de vorbele domniței. Apoi, cercetînd îmbrăcămintea modestă a celei ce-i vorbise pe un ton atît de poruncitor, adăugă cu obraznicie : Ce-i cu nebuna asta scăpată din Bedlam \ care vrea să-l vadă pe domnul conte într-o asemenea zi ?

— Prietene — stăruî contesa — am o treabă urgentă cu domnul conte.

¹ Vestit ospiciu de nebuni din Londra, (n.t.)

— Căutați pe un altul să vă ducă la dînsul —
răspunse lacheul. Cum o să-l chem pe milord, cînd se
află alături de maiestatea sa, regina ?! Ar pune să mă
biciuiască ! Mă mir cum naiba lasă bătrînul paznic
asemenea oameni în castel, în loc să-i scarmene cu bîta
! S-o fi scrîntit la cap de-a bine- lea, sărmanul, tot
învăţîndu-şj rolul pe dinafară !

Alţi cîţiva servitori se apropiară, atraşi de vorbele
batjocoritoare ale celuiilalt, iar Wayland, ochindu-l pe
unul care i se păru mai cuviincios, îi strecură în palmă
un pitac şi-l rugă să-i găsească un adăpost pentru
domniţă. Servitorul acela, fiind mai mare în grad decît
ceilalţi, îi mustră pentru necuviinţa lor, apoi,
poruncindu-i unuia dintre ei să aibă grijă de caii
străinilor, îi pofti pe aceştia să-l urmeze. El îi conduse
în curtea interioară a castelului, trecînd prin poarta
cea mare, ce se întindea între donjonul principal, de-
numit „Turnul lui Cezar”, şi o clădire falnică, botezată
„Casa regelui Henric”. Străbătînd curtea interioară,
ajunseră la un turn mic, dar masiv, situat în aripa de
nord-est a unei clădiri lipite de sala cea mare. Odăile
din partea de jos a acestui turn erau locuite de unii
dintre slujitorii lui Leicester, iar în partea de sus, la
care se ajungea printr-o scăriţă în spirală, se afla o
cămăruţă octogonală, pregătită anume pentru acest
prilej, să servească drept cameră de oaspeţi, cu toate că
slujise, pe cît se spunea, drept temniţă pentru un
nenorocit, pe nume Mervyn, care fusese omo- rît aici.
De unde şi numele turnului.

Cămăruţa avea o ferestruică îngustă, dar deschisă
asupra unei privelişti încîntătoare : un mic teren
împrejmuit, care purta numele de „Grădina plăcerilor”.
Această grădiniţă, împodobită cu arcade, trofee, statui,
fîntîni şi alte monumente arhitectonice, făcea legătura
între castel şi grădina cea mare. În cămăruţă se afla un
pat şi o masă,

pe care (lucru destul de rar în dormitoarele din acea vreme), fuseseră așezate unelte de scris. Văzîndu-le, contesa se gîndi numaidecît să-i scrie lui Leicester și să aștepte pînă va primi răspuns.

După ce-i aduse în cămăruță, slujitorul îl întrebă pe Wayland dacă-i mai putea fi de folos cu ceva. Cum Wayland îi dădu a înțelege că n-ar strica să le facă rost de ceva de-ale gurii, slujitorul merse numaidecît cu el la o cămară, unde doritorii primeau tot felul de bucate, anume pregătite, și împărțite cu dărnicie. Wayland se întoarse, încărcat cu provizii, în cămăruța din turn ; contesa tocmai isprăvisese de scris un bilețel către Leicester și-l legase cu o șuviță din propriu-i păr, ne avînd la ea fir de mătase și sigiliu.

— Bunul meu prieten — îl întîmpină ea pe Wayland — te rog din suflet să predai această scrisoare nobilului conte de Leicester, e cel din urmă, serviciu pe care ți-l cere o femeie nefericită. Înminează-i-o personal contelui, și fii atent să vezi cum o va primi.

Wayland acceptă fără șovăire această misiune și plecă, hotărît să o aducă la îndeplinire, o dată cu un plan al său. Căci felul în care se comportase contesa în timpul călătoriei îl făcuse pe Wayland să creadă, nu fără oarecare temei, că împrejurările grele prin care trecea îi tulburaseră judecata. De aceea era hotărît ca înainte de a-i preda lui Leicester scrisoarea contesei, să-l caute pe Tressilian și să-i aducă la cunoștință sosirea ei la Kenilworth.

„Domnul Tressilian e mai în măsură decît mine să judece lucrurile astea — își spunea potcovarul. O să-i încredințez lui scrisoarea, o să-mi primesc răsplata pe care o să binevoiască să mi-o dea, și-apoi o să-i arăt castelului o pereche de călcîie sprintene, căci mă tem că, după tot ce-am făcut, locul ăsta nu prea-i sigur pentru unul ca mine !”

La vremea mea, văzui și eu minuni. Il Băiatul
lui moș Robin, căldărarul, ' Se strecura și-n
gaură de șarpe I „înfumuratul”

Nu era de loc ușor să găsești pe cineva în mulțimea de oameni care foiau prin încăperile castelului. Punând întrebări ocolite, Wayland află totuși că Tressilian era unul dintre numeroșii gentilomi din suita contelui de Sussex, care sosiseră în dimineața acelei zile la Kenilworth, unde Leicester le făcuse o primire cât se poate de ceremonioasă. Află, de asemenea-, că amândoi conții, împreună cu suitele lor și cu numeroși alți nobili* cavaleri și gentilomi, porniseră călări spre Warwick, cu vreo câteva ceasuri mai înainte, pentru a- ieși. în întâmpinarea reginei și a o însoți pînă la Kenilworth.

Ca orice mare eveniment, sosirea maiestății sale era amînată din oră în oră.; un emisar adusese, de curînd, cu sufletul la gură, vestea că regina, nu va sosi la castel înainte de asfințit, deoarece ținea să primească omagiile supușilor ei, ce se îmbulziseră s-o vadă la Warwick. Această veste le dădu răgaz să răsufle aceluia care stăteau la datorie, în așteptarea reginei. Wayland se așeză la Pîndă irr. curtea castelului, lîngă turnul lui Mortimer, pentru ari avea* sub ochi pe cei ce treceau pe Punte — căci zărise mai mulți călăreți intrînd

pe-acolo în incinta castelului și nădăjduia să-l vadă și pe Tressilian. În vreme ce stătea astfel la pîndă, se pomeni tras de mincă de către unul pe care n-ar mai fi vrut să-l vadă. Era Dickie Sludge, zis Trăncănilă, iar Wayland se prefăcu bucuros de revedere, ascunzîndu-și adevăratele simțăminte :

– A, tu ești, șoricelule ?

– Da, eu sint șoricelul care-a ros cu dințișorii mrejele în care-a fost prins leul, tocmai cînd acesta începuse să semene cu un măgar.

– Ești acru ca oțetul astăzi, spiridușule ! Dar, ia spune-mi, cum ai scos-o la capăt cu uriașul acela nătîng, cu care te-am lăsat ? Mi-era teama c-o să te-nghită de viu, ca pe-o castană coaptă !

– Dacă m-ar fi înghițit, ar avea acum mai multa minte în burta decît a avut vreodată în scăfirlie. Dar uriașul e un căpcăun cuviincios și mai recunoscător decît mulți oameni pe care i-am Scos din încurcătură, domnule Wayland.

– Ești mai ascuțit la minte decît un cuțit tic Sheffield, spiridușule ! Dar tare-aș vrea să știu prin ce farmece i-ai pus botniță acelui urs bătrîn ?

– Foarte simplu. Cînd am ajuns noi la poartă, mintea cîstitului paznic era covîrșită de un discurs ce-i depășea, pare-se, puterile urieșești. Discursul acela fusese ticluit anume pentru dînsul de către doctul meu magistru, Erasmus Holiday, iar eu îl cunoșteam pe dinafară, căci îl ascultasem de multe ori. Auzindu-1 pe uriaș cum se bîlbiie și se zbate ca peștele pe uscat, am știut, de la primele cuvinte, ce-1 doare și i-am suflat rolul, iar el m-a luat în brațe de bucurie, precum ai văzut. I-am făgăduit atunci că, dacă te lasă să intri, mă voi ascunde sub blana lui de urs, ca să-i suflu rolul cînd o fi la ananghie. Și*acum vin de la cas

tel, unde-am făcut rost de ceva merinde, și mă-ntorc la uriașul meu.

— Foarte bine, scumpul meu Dickie, du-te repede la uriaș, căci are nevoie de un pitic isteț ca tine !

— Da, da, ai vrea să scapi de Dickie, după ce te-ai folosit de el. Tot nu vrei să-mi spui povestea domniței cu care-ai venit, și care ți-e soră, cum îți sînt și eu ?

— Ai să afli într-o bună zi, dragul meu Dickie, tot ce știu și eu despre această domniță.

— Da, iar ziua aceea nu-i așa departe. Rămii cu bine,. Wayland. Mă duc la prietenul meu cel mătăhălos, care-o fi, poate, mai puțin isteț la minte decît unii, dar barem e mai recunoscător !

Și spunînd acestea, băiatul se azvîrli dintr-o săritură drept pe punte și o zbughi ca vîntul spre Turnul galeriei.

Rămas singur, Wayland își spuse :

„Deie Domnul să mă văd iar afară din castel, căci dacă drăcușorul ăsta își vîră nasul în ciorbă, ciorba o să fie numai bună pentru Satana. Tare-aș vrea să apară odată domnul Tressilian !”

Tressilian însă se întorsese la Kenilworth pe un alt drum. El îi însoțise, ce-i drept, pe cei doi conți pînă la Warwick, în speranța că va auzi acolo vreo veste de la emisarul său. Această speranță nu i se împlinise ; în schimb, îl zărise, printre slujitorii lui Leicester, pe Varney, și socotise că, în împrejurările date, era mai înțelept să-l ocolească. De aceea se întorsese călare la Kenilworth, pe un drum mai lung, dar mai sigur, și intrase în incinta castelului printr-o porțiță din zidul de apus.

După ce-și lăsă calul în grija unui slujitor, Tressilian se plimbă puțin prin „Grădina plăcerilor”, pentru a-și depăna gîndurile în singurătate. Mai toți invitații de rang plecaseră din castel, o

Țoată cu contele de Leicester, iar cei care rămăseseră se aflau acum pe metereze, pe zidurile exterioare și în turnuri, ca să poată privi mărețul . spectacol al sosirii reginei. De aceea, în vreme ce în celelalte părți ale castelului răsuna larma glasurilor, grădina era cufundată m liniște ; se auzea doar foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor-și susurul fintinilor țışnitoare. Gîndurile triste ale lui Tressilian proiectau o umbră neagră asupra întregii priveliști. El compara splendorile arcestei grădini cu frumusețea sălbatică a codrului și a mlaștinilor din jurul conacului Lidcote, iar imaginea domnișoarei Amy Robsart se furișă ca o fantomă în toate priveliștile evocate de amintirile lui. În cele din urmă, Tressilian simți nevoia să^și schimbe gîndurile ; de aceea părăsi grădina, ca să se 'alătore mulțimii zgomotoase și să asiste la pregătirile pentru serbări. Dar cînd ieși din grădină și auzi larma glasurilor amestecate cu risete și cu muzică, simți că n-are destulă tărie ca să se amestece printre niște oameni a căror stare sufletească era atît de osebită de a lui. Se hotărî, de aceea, să se retragă în odaia ce-i fusese rezervată, și să aștepte acolo pînă ce clopotul cel mare va vesti sosirea Elisabetei.

El urcă așadar treptele scării din turnul lui Mervyn, pînă la catul al treilea, și deschise ușa cămăruței sale. Spre uimirea lui, văzu acolo silueta unei femei, în care o recunoscă aproape numaidecît pe Amy Robsart.

Deși știa de la Wayland că Tressilian se afla în castel, contesa tresări cînd îl zări în odaia ei.

— Tressilian, ce-i cu dumneata aici ? îl întîm- pînă ea, roșînd.

— Ba ce-i cu *dumneata* aici, Amy ? o întrebă el. Dacă ai venit, cumva, să-mi ceri sprijinul, țî-1 .voi da îndată, din toată inima.

Ea rămase tăcută o clipă, apoi răspunse, cu un glas mai curînd mîhnit decît mînios :

— Nu^ți cer nici un sprijin, bunul meu Tressilian, mai ales că nu mi-ar folosi la nimic, ci mai degrabă mi-ar dăuna. Crede-mă, am aici pe cineva; care e dator prin lege și prin dragostea ce-mi poartă să mă ocrotească.

— Prin urmare, o am în fața mea pe soția lui Varney ?

— Soția lui Varney ?! îl îngîină ea, înciudată. Cum îndrăznești să insulti astfel pe... pe...

Dar nu-și sfîrși vorba, ca să nu dea în vileag taina de care atîrna, potrivit spuselor contelui de Leicester, fericirea ei. Ochii i se umplură de lacrimi, încît Tressilian îi spuse, privind-o cu milă și durere :

— Vai, Amy ! Ochii îți, tăgăduiesc vorbele, și-mi dezvăluie că ticălosul de care ți-ai legat soarta te-a părăsit. Da, e un ticălos ! Căci de n-ar fi un ticălos, ce rost ar avea prezența dumitale aici, singură, în odaia mea ?

— In odaia *dumitale* ? bîigui Amy, și se ridică să plece, dar cînd ajunse la ușă se opri și rosti, cu adîncă mîhnire : O ! Uitasem, nu știu unde să mă duc.

— înțeleg, Amy, și știu că ai nevoie de sprijin, de ocrotire, chiar dacă n-o mărturisești — spuse Tressilian și o petrecu înapoi, pînă la jilțul de pe care se ridicase. în curînd vei primi acest sprijin. Te voi duce la regină, iar cea dintîi faptă a ei, la Kenilworth, va fi un act de dreptate. Mă duc chiar acum să-l văd pe Sussex.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu faci una ca asta ! strigă contesa, îngrozită. Tressilian, știu că ai un suflet generos, împlinește-mi o rugămintă, dacă vrei într-adevăr să mă scapi de-o năpastă !

■ — • Cere-mi orice, numai nu...

– O, nu pune-un hotar mărinimiei dumitale, dragul meu Edmund ! Iată, îți vorbesc deschis : aștept acum porunca unuia care are dreptul să-mi poruncească. Amestecul dumitale, Tressilian, m-ar nenoroci. Așteaptă doar douăzeci și patru de ore, și s-ar putea ca sărmana Amy să aibă atunci cu ce-ți răsplăti prietenia dezinteresată !

– Bine, Amy – răspunse Tressilian, după câteva clipe. Mă bizui pe judecata dumitale sănătoasă și-ți dau acest răgaz de douăzeci și patru de ore, făgăduindu-ți să nu mă amestec, nici cu vorba, nici cu fapta, în viața dumitale.

– îmi făgăduiești asta, Tressilian ? Ai atîta încredere în mine ?

– Da, îți dau cuvîntul meu de onoare că . nu mă voi amesteca timp de douăzeci și patru de ore, dar după aceea... :

– După aceea, ești liber să faci tot ce vei socoti de cuviință – spuse contesa.

– Amy, ce-aș mai putea să fac pentru dumneata ?

– O, nimic, decît să mă lași singură și... să-mi cedezi această încăpere pentru următoarele douăzeci și patru de ore, deși mi-e rușine să-ți mărturisesc astfel cît de neajutorată sînt !

– Nu pot pricepe ce speranță sau interes te leagă de castelul acesta, în care nu poți dobîndi nici măcar o încăpere ?!

– Nu mai discuta, ci lasă-mă singură ! îl rugă ea. Apoi, văzîndu-l că pleacă, adaoase în șoaptă : Generosule Edmund ! Poate c-o să vină o vreme cînd Amy îți va dovedi că ți-a meritat nobila prietenie !

Bea, omule, cînd lingă tine glaja b plină și
 îți cere s-o golești !
 De mine să n-ai teamă, căci nu-mi place
 Să-i văd pe alții cum păcătuiesc, Fiindcă n-
 am, eu însumi, vreo virtute –
 Sînt un tilhar, certat cu lumea toată.
Pandemonium

Tressilian coborîse doar cîteva din treptele scării în spirală, cînd, spre uimirea și neplăcerea lui, se pomeni nas în nas cu Michael Lambourne. Ză- rindu-i mutra obraznică, fu gata-gata să-l azvîrle pe scară în jos, dar își spuse că o asemenea faptă ar putea să-i dăuneze domnitei Amy – singura ființă la care se gîndea acum. De aceea se mulțumi să-i arunce o privire încruntată lui Lambourne, ca unuia « are nici nu merită să fie luat în seamă, și dădu să-l ocolească, fără aerul că-l recunoaște. Dar Lambourne, care nu scăpase prilejul de a se înfrupta din belșugul acelei zile, dînd pe gît o bărdacă de vin, care nu-l amețise totuși peste măsură – nu era dispus să se lase umilit de vreun alt muritor. El îl opri așadar pe Tressilian, vorbindu-i ca unui prieten intim :

– Dom'le Tressilian, sper că între noi nu-i nici o rîcă pe chestii vechi ?! Eu unul îmi aduc aminte mai degrabă de clipele plăcute, decît de gîlceava noastră. Și-o să-ți dovedesc că ti-am vrut numrii binele, ca un adevărat prieten.

– N-am nevoie de prietenia dumitale – îl repezi Tressilian.

— Ia te uită ce grăbit e ! Și cu cît dispreț se uită la sârmanul Michael Lambourne domnii ăștia, care-s plămădiți din porțelan, măcar că și porțelanul tot din țărină se face ! Ia ascultă, dom'le Tressilian, o faci pe mironosița cu noi și uiți că ascunzi chiar în odaia matală o marfă scumpă, spre rușinea acestui castel ?! Ha-ha-ha !

— Nu știu ce vrei să spui — îl înfruntă Tressilian. Dar dacă ești cumva odăi aș și vrei un bacșiș, poftim unul, ca să-mi lași camera în pace.

Lambourne se uită la galbenul pe care i-l întindea Tressilian, și spuse, vîrîndu-l în buzunar :

— C-o vorbă bună ai fi putut scoate de la mine mai mult decît cu galbenul acesta sunător, dar la urma urmei, cine plătește cu aur, plătește bine. Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, asta mi-e deviza. Numai că, dacă vrei să-ți păstrez taina, domnule Tressilian, poartă-te mai frumos cu mine.

— Fă-mi loc să trec, domnule, doar ți-ai primit răsplata — se răsti Tressilian, clocotind de mînie.

— Bine ! mormăi Lambourne. Îți fac loc să treci, poftim. Da, mi-am primit răsplata, cum zici. Și fii pe pace, nu-s eu omul care să strice cheful cuiva. Că doar nu-s porc de cîine !

Vorbea din ce în ce mai tare, prinzînd curaj pe măsură ce Tressilian se depărta de el.

— Da, nu-s porc de cîine, dar nici fraier nu-s, dom'le Tressilian, așa să știi ! O să trag, deci, cu ochiul la fetișcana asta, pe care ai închis-o în odăița dumată, pesemne ca s-o aperi împotriva duhurilor, o fi speriată mititica, și nu vrea să doarmă singură în odăița asta bîntuită de strigoi. Un lucru e sigur : cu descoperirea asta, îl am în buzunar pe domnul Tressilian. Și c-o să-i văd ibovnica, e tot atît de sigur !

Te las, stăpîne, dacă-mi răsplătești
Credința c-o privire rea I Adio,
Și taie funia ce ne legase —
Plutească fiecare-n luntrea lui Pe
apa fără drum I

Naufragiul

Tressilian se plimba prin curtea exterioară a castelului, neștiind ce să creadă despre neașteptata și ciudata lui întâlnire cu Amy Robsart, și întrebându-se dacă fusese înțelept din parte-i să-i jure c-o va lăsa atîta timp singură, de capul ei* Dar cum ar fi putut s-o refuze, cînd știa că sărmana de ea era în puterea lui Varney? De vreme ce el, personal, nu o putea smulge de sub autoritatea lui Varney, cu ce drept să-i distrugă speranța ce-i mai rămăsese bieteii Amy, de a-și dobîndi măcar liniștea dacă nu și fericirea, alături de un om care, poate, o va lua de soție ? Î De aceea, Tressilian era hotărît să-și țină făgă- duiala.

Într-o anumită privință, izbutise s-o pună la adăpost pe această nefericită, pe care încă o mai iubea. Amy nu mai era închisă într-o temniță depărtată și ferită de lume, sub paza unor oameni îndoielnici: se afla în castelul Kenilworth, pus acum sub jurisdicția Curții Regale, și putea fi oricînd chemată în fața Elisabetei ; așadar, n-o păștea nici o primejdie.

Tot cumpănind astfel foloasele și neajunsurile legate de prezența domniței la Kenilworth, Tressilian se pomeni față-n față cu Wayland.

— Slavă Domnului că vă găsesc, în sfârșit ! exclamă acesta, grăbindu-se apoi să-i aducă la cunoștință faptul că domnița fugise din Casa Cumnor.

— Și se află acum în acest castel — îi tăie vorba Tressilian. Știu, și am și văzut-o. Dar ia spune-mi, cum de-a ajuns în odaia mea ? Ea singură a ținut să se ascundă acolo ?

— Nu, am întâlnit un aprod care știa unde locuiți ; frumoasă odaie, n-am ce spune ! Tocmai între sala cea mare și bucătăria !

— Ține-ți gura, nu-i vreme de glumit ! îl repezi Tressilian.

— Știu eu prea bine că nu-i vreme de glumit, căci de trei zile-ncoace mă simt cu ștreangul de gât. Domnița aceea nu-i în mințile ei : nici nu vrea s-audă de dumneavoastră, și-i gata să se arunce în brațele contelui Leicester. Dacă i-aș fi spus că odaia-i a dumneavoastră, n-aș fi izbutit s-o aduc acolo.

— Cum așa ? Nădăjduiește, pesemne, că domnul conte va interveni în favoarea ei, pe lângă ticălosul acela, aflat în slujba lui ? !

— Nu știu nimic despre asta, știu doar că mi-a dat o scrisoare pentru domnul conte, și aștept numai porunca dumneavoastră ca să i-o înmînez. După aceea, nu mai rămîn nici o clipă aici. Iată scrisoarea... Ei, drăcie ! Dar unde-o fi ? Pesemne c-am lăsat-o în cușca unde trebuia să dorm la noapte.

— Mii de draci ! izbucni Tressilian, ieșindu-și din fire. Nu cumva ai pierdut acea scrisoare, de care-ar putea să atîrne un lucru de o mie de ori mai prețios decît viața dumitale ? !

— S-o pierd ? Asta glumă zic și eu ! Nu, domnule, am vîrit-o cu grijă în bocceluța mea, vi-o aduc numaidecît.

— Ad-o repede, și te-oi răsplăti cum se cuvine. Dar dacă-mi dai vreun temei să te bănuiesc, e vai de capul dumitale, să știi !

Wayland se depărtă, țațoș, cu aerul unui om sigur de sine, cu toate că-și simțea inima cît un purice. Era încredințat că scrisoarea se rătăcise și că, încăpînd pe mîini rele, ea putea duce la descoperirea intrigii în care era el însuși amestecat. Dar chiar și fără asta — își spunea el — intriga nu putea rămîne multă vreme ascunsă. Și-apoi, se simțea profund jignit de ieșirea lui Tressilian.

„Dar nu-mi pasă nici cît negru sub unghie de domnul Tressilian. L-am slujit mai 'mult decît mă învoisem, și i-am adus-o sub nas pe domhița-rătăcitoare; n-are decît să-i poarte singur de grijă ! Tare mă tem însă că sărmana doihniță e îmi primejdie printre descreierații ăștia. Mă duc Ta dînsa, să-i spun că i-am pierdut scrisoarea și că eu, unul, părăsesc castelul și-o las în seama domnului Tressilian și a lui Dumnezeu".

Mergînd cu pași de pisică spre Turnul lui Mer- vyn, Wayland ajunse cu bine la scărița ce ducea spre cămăruța domniței și începu să urce cîte două trepte deodată. La un moment dat însă, zări în fața lui o umbră, în dreptul unei uși întredeschise, și coborî, speriat, în curtea interioară. Se plimbă de colo pînă colo, vreme de un sfert de ceas, care i se păru lung cît o veșnicie, apoi se întoarse în turn și urcă încetișor și cu băgare de seamă scările ; umbra nu se mai zărea, dar ușa rămăsese întredeschisă. Wayland se întreba dacă să înainteze sau să se retragă, cînd ușa se deschise brusc și în pragul ei apăru Michael Lambourne.

– Cine dracu' ești ? îl întimpină el pe Wayland, cde rămăsese cu gura căscată. Și ce cauți în această parte a castelului ? Marș în odaia asta, și dracu' să te ia !

– Nu-s ciine, ca s-ascult de porunca oricui ! îl înfruntă potcovarul, străduindu-se să pară cît mai sigur de el, cu toate că-i cam tremura glasul.

– Așa, va să zică ? ! Fă-te-ncoa', Lawrence Staples ! în pragul ușii se ivi un zdrahon înalt de peste doi metri, cu trupul scâlîmb și cu o mutră suspectă.

– Fiindcă-ți place atît de mult turnul ăsta, prietene – urmă a vorbi Lambourne – o să-i vezi și temeliile, aflate la vreo douăsprezece picioare sub albia lacului. Te poftesc așadar, încă o dată, să-mi spui cine ești și ce cauți aici ?

– Sînt un biet scamator – răspuse Wayland, cu glas miorlăit. Excelența voastră m-a întîlnit ieri, pe drum.

– Și ce scamatorii învîrtești în turnul ăsta, cînd trupa ta e încartiruită în clădirea de lîngă Turnul Clinton-ilor ?

– Mă duceam s-o văd pe soră-mea, care locuiește în odaia domnului Tressilian, cu un cat mai sus.

– Aha ! rînji Lambourne. Domnul Tressilian ăsta își mobilează chilia cu tot soiul de lucru- șoare frumoase ! Ascultă, amice, șterge-o de-aici cu mutra asta jalnică de găinar, că, de nu, te-a- runc pe fereastră, ca să văd dacă ești în stare să-ți scapi oasele cu vreo scamatorie !

– Nădăjduiesc, excelență, că nu veți fi atît de hain la suflet. Oamenii sărmani au și ei dreptul să trăiască. Ingăduiți-nii să schimb o vorbă cu soră-mea.

– Ți-e **soTă** dinspre partea lui Adam, presupun ^ zise Lambourne. Dar, fie că ți-e soră sau

nu, te pupă mă-ta rece dacă te mai prind în turnul ăsta. Ba, cînd stau să mă gîndesc, îmi spun că trebuie să te cărăb&nești din castel, cu totul !

– Bine, luminăția ta, dar trebuie să joc rolul lui Arion chiar în arstă-seară, la serbarea de pe lac !

– O să-l joc eu însumi, pe sfîntul Cristofor ! Cum ziseși că-l cheamă ? Orion ? Prea bine, o să-l joc pe Orion, cu cele șapte stele și cu cingătoa-. rea lui, cu tet ! Și-acum, urmează-mă, pezeven- ghiule ! Ba nu, stai nișel ! Ascultă, Lawrence, ia-1 tu în primire !

Zdrahonul îl apucă de guler pe sărmanul scamator și porni după Lambourne, care se îndreptă cu pași grăbiți spre o porțiță secretă, ascunsă în zidul dinspre apus, nu departe de Turnul lui Mervyn (pe-acolo se întorsese, nu de mult, Tressilian). Wayland se pomeni azvîrlit afară din castel, iar Lambourne îl amenință cu moartea dacă va mai cuteza să se-ntoarcă. Ridicînd ochii și brațele spre cer, ca și cum l-ar fi luat pe Dumnezeu drept martor că făcuse tot ce-i stătea în putere pentru a o apăra pe nefericita domniță, potcovarul întoarse spatele mîndrelor turnuri ale castelului, și porni la drum, în căutarea unui refugiu mai modest, dar mai sigur.

Cît despre Lambourne și Lawrence, se întoarseră în turnul lor.

– Zău, domnule Lambourne, nu pricep de ce l-ai alungat din castel pe nepricopsitul ăla, carfe trebuia să joace și el în serbarea ce se pregătește ?!

– Nu mai întreba atîta, și lasă-mă pe mine să descurc niște ițe care-l privesc îndeaproape pe vrednicul nostru stăpîn, domnul Richard Varney

dar „u trebuie să fii alături de stăpînul dumitale în clipa sosirii reginei ?

– Vădîni, domnule! Iambourne, principala custăitor
– îi răspunde Lambourne. Și ai grijă ca, în lipsa mea,
să păzești bine turnul. Pe Tressilian îl poți lăsa să
între, dacă pofteste, dar de ieșit să nu lași pe nimeni să
iasă din turn. Dacă domnita încearcă să fugă, ceea ce
se prea poate, zbiară nițeluș la ea, ca să se ntoarcă : la
urma urmelor, e o biată fetișcană sperioasă !

– Aș putea să trag oblonul de fier peste ușa, ca să fiu sigur că nu ne scapă.

— Da, dar în felul ăsta n-ar mai putea nici Tressilian să intre la ea ! Totuși, n-are a face ; totul e ca domnita să fie găsită în odaia lui. Mărturisește însă, temnicerule cu ochi de liliac, că te cam temi să păzești singur turul !

– Nu mi-e frică, domnule Lambourne, dar pot să-ți spun că în turnul ăsta s-au petrecut întîmplări cam curioase. Ai auzit, desigur, și dumneata, măcar că nu te afli de multă vreme în castel, că turnul e bîntuit de duhul lui Arthur Mervyn, un haramin luat prizonier de către lordul Mortimor și omorît chiar în turnul ce-i poartă numele.

— Am auzit de sute de ori povestea asta ! Știu, mi s-a spus și că strigoiul ăla face gălăgie mai ales cînd în cuhnii se fierbe praz sau se afumă brînzeturi. Știu tot, bătrîne, așa că nu-ți mai munci gura de pomană.

— Ba nu știi nimic, oricît de deștept te-ai crede ! Știi dumneata ce groaznic lucru e să uci un prizonier în chilia lui ? Dumneata, care ai fost poate în stare să înjunghii un om pe o uliță întunecoasă, nu știi nimic despre treaba astălalta. Cînd lovești un prizonier răzvrătit cu cheile în

cap și-l amețești, asta numesc eu a păzi ordinea în
temniță. Dar a-ți viri sabia într-un om și a-l ucide, ca
pe Mervyn acela, înseamnă să stîrnești un strigoi care-
o să-ți bîntuie, vreme de veacuri, temnița, fădnd-o de
nelocuit pentru orice prizonier mai de doamne-ajută.
Eu unul am grijă de sârmanii mei prizonieri, și-i vir
mai degrabă în beciurile adînci, decît în cămara aceea
de sus, căreia i se zice Iatacul lui Mervyn. Pe sfîntul
Petru ! Nu pricep ce i-a venit domnului conte, sau
domnului Varney, să găzduiască pe cineva acolo ! Și
socot că domnul Tressilian avea tot dreptul să-și ia o
față drăgălașă cu dînsul, ca să-i țină de urît !

. — Ești un măgar, amice ! bombăni Lambourne,
pășind în odaia temnicerului. Du-te de trage oblonul
ăla și nu-ți mai frămînta căpățîna cu gînduri despre
strigoi. Dă-mi carafa cu vin, că m-am cam încălzit,
ciomdănuindu-mă cu pezeven- ghiul ăla.

În timp ce Lambourne sorbea din carafă, temnicerul
îi vorbea mai departe, îndreptățindu-și credința în
strigoi :

— Te afli doar de cîteva ceasuri în castelul ăsta, și
n-ai fost nici o clipă treaz, domnule Lambourne. Nu te-
ai mai grozăvi însă atîta, dacă ai petrece cu noi o
noapte cu lună plină, cînd duhul e neastămpărat la
culme, sau dac-ai sta aici cînd se stărnește vîntul
dinspre nord-vest, un vînt grozav, și-ncepe să plouă și
să tune ! Dumnezeule, ce bubuituri, ce urlate și ce
gemete se aud atunci în Iatacul lui Mervyn ! Carafa
asta mare, de două ocale, plină cu rachiul curat, abia
dacă ne-ajunge, mie și băieților mei. ca să ne dea puțin
curaj !

— Mofturi, omule ! rise Lambourne, însuflețit de
băutură. Vorbești aiurea ! Cine-a văzut vre

odată vreun strigoi ? Așa-s oamenii, scornesc fel de fel de povești* unul crade-n strigoi, alții-n mai știu eu ce ! Uite, cunosc ern un boier mare, nu-ti spun cum îl cheamă, care crede-n stele și-n Lună, și-și închipuie că ele strălucesc numai și numai în folosul dumisale, când, de fapt, rostul lor e sa lumineze calea unor oameni cinstiți ca mine, ca să nu dea în gropi. Și mai cunosc eu un om, un mare învățat, căruia-i turuie gura pe elinește și pe ebraică, la fel de iute cum îmi turuie mie pe latineasca pungașilor, ei bine, omul ăla-și închipuie că-i în stare să prefacă plumbul în aur, și altele asemenea. Și-acum, îmi vii tu, alt om mare, deși mai puțin învățat sau nobil, și crezi, ca o cârtiță oarbă, în duhuri, strigoi și alte alea. Dar mai cunosc eu un om mare, de fapt un om mărunț, care se crede mare, unul al cărui nume începe cu V. Ei bine, ăla nu crede în nimic, nici în rai, nici în iad, iar eu cred că s-ar putea să fie diavol, dar degeabați vorbesc eu ție, cinstite Lawrence, că tot nu pricepi nimic ! Mai bine, umple iar carafa.

— Dacă mai bei mult, n-ai săr mai fii în stare nici să- joci rolul lui Arion, nici să-ți slujești stăpînul în noaptea asta de gală. Acuși-acuși o să bată clopotul cel mare din Turnul lui Mortimer, vestind sosirea reginei.

Lambourne bău totuși, apoi spuse, oftînd adînc :

— N-are nimic dacă beau, dragul meu La- wrence : n-o să bage nimeni de seamă ! Și-apoi, beau ca sa nu răcesc pe lac, cînd o să joc rolul lui Orion. Ei, și ce dac-au să mă vadă nițelu^ mascat ? Și de ce să nu ne veselim cu toții în noaptea asta ? Cine nu-i vesel, nu-i este- credincios reginei! Să ne trăiască regina Elisabeta ! Să ne trăiască nobilul Leicester ! Și domnul Varney I

Și să trăiască și Michael Lambourne, care știe să-i joace pe degete pe toți ! ʳ Cu aceste cuvinte, bețivanul coborî scările spre curtea interioară.

Temnicerul îl privi lung, scuturînd. din cap, apoi trase deasupra scării un oblon lung de fier, și-i încuie lacătul, astfel încît nu mai putea nimeni să urce spre „Iatacul lui Mervyn", adică spre cămăruța lui Tressilian.

„Hai, trageți clopotele — căci *ea* vine !

Vorbiți voi, clopotelor, pentru noi,
Și voi, fanfare cu-ascuțită limbă.
Tunarule, să-ți bubuie, azi, tunul Mai
abitir decît dac-ai zări Turbanele
păgînilor pe ziduri ! Avea-vom și serbări,
dar n-am eu har Să le descriu : sînt un
soldat hîrșit". *Din tragicomedia*
„Regina-feci.oaiă"

Abia se despărțise de Wayland, cînd Tressilian se pomeni față-n față cu Raleigh și Blount, care se plimbau braț la braț, deși, ca de obicei, discutau foarte aprig. Tressilian nu prea avea chef să-i vadă, în starea în care se găsea, dar neputînd să-i ocolească, le dădu bună ziua și-i întrebă de unde vin.

— De la Warwick, firește — îi răspunse Blount. Ne ducem să ne schimbăm straiete, ca niște bieți actori, nevoiți să joace mai multe roluri. Ai face bine să ți le schimbi și dumneata, Tressilian.

— Blount are dreptate — zise Raleigh. Reginei îi plac asemenea semne de curtenie, și i-ar socoti lipsiți de cuviință pe cei ce i s-ar înfățișa în veșmintele mototolite și murdare cu care-au venit călări. Uită-te la Blount, Tressilian ! Ce zici de straietele lui albastre, verzi și roșii, cu panglici de culoarea garoafei, cu care l-a împopoțonat croitorul ? Și ce pantofi frumoși, cu rozete galbene, are !

— Și ce-ai mai vrea ? se supără Blount. Doar i-am spus hoțomanului ăluia crăcănat să nu precupețească nici bani, nici trudă ! Și cred că stra-

iele astea-s destul de frumoase, mai frumoase ca ale tale, nu-i așa, Tressilian?

— Prea bine, judecă dumneata, Tressilian ! îl îndemnă și Raleigh.

Tressilian îi privi pe amîndoi și-și dădu numaidecît seama că, sub povara atîtor panglici și fireturi, bietul Blount se simțea stingherit — pe cînd Raleigh purta un costum scump și bine croit, care nu bătea de loc la ochi, deoarece se potrivea perfect cu eleganța lui naturală.

Conchise așadar că veșmintele lui Blount erau „mai frumoase”, dar cele ale lui Raleigh „mai bine croite”.

— Știam eu că ale mele-s mai frumoase — zise Blount, mulțumit de judecata lui Tressilian. Dacă nemernicul ăla de croitor mi-ar fi adus o haină la fel de simplă ca aceea a lui Raleigh, i-aș fi zdrobit creierii cu fierul lui de călcat. Eu unul sînt de părere că, dacă e s-o facem pe nebunii, apoi s-o facem pîn' la capăt.

— Ascultă, Tressilian, dar dumneata ce-aș- tepti, de ce nu te-mbraci ? 11 întrebă Raleigh.

— Din pricina unei neînțelegeri stupide nu pot intra în propria-mi cameră. Tocmai te căutam, ca să te rog să mă găzduiești în apartamentul dumitale.

— Ești binevenit, mai ales că milord Leicester a ținut să-mi dea un apartament princiar. Te sfătuiesc însă să te plîngi șambelanului contelui, va lua numaidecît măsuri

— Nu, n-are nici un rost, de vreme ce mă primești la dumneata. Dar, ia spune-mi, s-a mai întors cineva cu voi, de la Warwick !

— O, da — răspunse Blount. Varney și o ceată întreagă de leicesterieni, precum și vreo douăzeci dintr-ai noștri. Trebuie să ne ducem, pare-se, cu toții s-o întîmpinăm pe regină la poarta așa- numitului Turn al galeriei, unde-o să aibă loc nu

știu ce serbări neghioabe. După aceea, o vom însoți pe regină în sala cea mare, pentru ca cei ce-o însoțesc acum să-și poată lepăda jegul * și schimba hainele. Nu știu, zău, ce-aș putea să-i răspund maiestății sale, dacă i-ar trece prin cap să-mi vorbească? ! Dumnezeu să mă ajute !

— Ce i-o fi reținut atîta la Warwick ? întrebă Tressilian, ca nu cumva să-i lase pe ceilalți doi să vorbească iar despre dînsul.

— O mulțime de năzbitoii, cum nu s-a pomenit nici la tirgul de Sîn Bartolomeu ¹ — răspunse Blount. Am avut oratori și comedianți, și cîini, și urși, și bărbați deghizați în maimuțe, și muieri care se maimuțăreau, mă mir cum de-a putut regina să rabde asemenea priveliști ! Dar e timpul să ne ducem la Turnul galeriei, hai și dumneata cu noi, Tressilian, măcar că nu știu cum o să te poți înfățișa în costumul ăsta de călărie.

— O să stau în spatele' dumatăle, Blount — îi răspunse Tressilian. Statura dumatăle înaltă și îmbrăcămintea asta frumoasă îmi vor ascunde cusururile.

— Chiar așa să faci, Tressilian. Sînt bucuros că-ți place atîta îmbrăcămintea mea, orice-ar spune deșteptul ăsta de Raleigh.

Și, potrivindu-și cușma pe cap, Blount porni țănoș înainte, ca și cum s-ar fi pus în fruntea brigăzii sale de lăncieri. Tressilian și Raleigh îl urmară pe puntea cea lungă, care-i aduse în fața porții exterioare a Turnului galeriei, unde se strînseseră și alți nobili — vreo patruzeci la număr, aliniați pe două rînduri, de o parte și de alta a porții, aîdoma unei gărzi de onoare. Slujitorii lui Leicester, îmbrăcați în livrele, li încadrau cu sulile și halebardele lor, dese ca ulu

¹ Tirg tradițional, organizat la Londra în acea vreme, (n.t.)

cile unui gard. Nobilii aceștia erau înarmați doar cu săbii și junghere, dar purtau, în schimb, veș[^] mințele cele mai bogate cu puțință, croite din catifele sau stofe brodate cu fir de aur și argint, și împodobite cu panglici, pene, pietre scumpe și lănțuguri de aur. În ciuda gândurilor mai grave ce-l frământau, Tressilian se simțea, cu costumele sale de călărie, nevrednic de această strălucită adunare.

Era în amurgul unei zile de vară (ziua de 9 iulie a anului 1575), și toți așteptau cu nerăbdare iminenta sosire a reginei. Mulțimea bulucită de câteva ceasuri în preajma castelului sporea mereu. Mincarea și băutura – vițelii la frigare și butoaie cu bere – împărțite cu dărnicie, mențineau dragostea și supunerea norodului față de regină și de favoritul ei – simțăminte care-ar fi fost în oarecare scădere dacă la nerăbdarea așteptării s-ar fi adăugat și foamea Oamenii își treceau timpul chiuind, rîzind și glumind unii pe socoteala altora. Asemenea petreceri aveau loc pe toate drumurile și cîmpurile unde se adunaseră oamenii, dar mai cu seamă dincolo de poarta parcului de vînătoare. Deodată, oamenii zăriră un foc de artificii înălțîndu-se* în văzduh, iar în aceeași clipă auziră răzbătătorul dangăt al marelui clopot al castelului.

Se așternu o tăcere de moarte, urmată de murmurul surd al acestei mulțimi uriașe, cuprinsă de freacă așteptării.

– Acum e sigur că alaiul sosește ! spuse Raleigh. Tressilian, murmurul acesta se ridică de pretutindeni ! îl auzim de la distanță, așa cum marinarii aud, noaptea, mugetul talazurilor ce se izbesc de un țărîm depărtat și necunoscut.

– Da' de unde ! protestă Blount. Mie îmi sună mai degrabă ca mugetul vacilor mele, închise în țărîm din Wittens-westlowe.

— Acuși-acuși o să pască și el! îi spuse Raleigh lui Tressilian. Nu se gîndește decît la vite grase și la pășuni bogate, și nu-i mai breaz decît cornutele lui. Devine bărbat doar cînd e silit să pună mîna pe armă și să se bată.

— Dacă nu-1 scutești de glumele dumitale, o să ți-o dovedească îndată — rîse Tressilian.

— Nu-mi pasă ! Dar și dumneata, Tressilian, te-ai prefăcut într-un fel de bufniță, care zboară doar noaptea ; în loc să cînți, ai început să cîrîi.

— Iar dumneata, Raleigh, ce fel de jivină ai ajuns dumneata însuși, de ne judeci astfel pe toți ? întrebă Tressilian.

— Cine, e u ? ! Eu sînt un vultur, care nu se gîndește la țărihă cită vreme poate să zboare în tării și să se uite la soare.

— Bravo, lăudărosule ! îi zise Blount. Fereș- te-te însă de păsărar, domnule vultur ! Am văzut eu multe păsări care-au zbuiat sus de tot, înainte de-a fi împăiate și atîrnate pe cîmp ca sperietori. Dar ce se-ntîmplă ? Ce-i tăcerea asta deplină ?

— Alaiul s-a oprit la poarta parcului de vînătoare, unde o sibila o întîmpină pe regină, pentru a-i înfățișa viitorul, în versuri — îl lămuri Raleigh. Am văzut și eu versurile, sînt cam nesărate, iar maiestatea sa e sătulă de asemenea^com- plimente poetice. În timpul discursului notarului din Ford-mill, care-a întîmpinat-o la hotarul ținutului Warwick, regina mi-a șoptit că-i *pertoesa barbarae loquela*¹

— Regina i-a șoptit *lui!* mormăi Blount. Dumnezeule, unde o s-ajungă lumea asta ? !

Gindurile îi fură curmate de-un ropot de urale care răsună pînă hăt-departe, de jur împrejur ; străjile, aliniat strîns pe drumul pe care urma să înainteze regina, luară aclamațiile drept un

¹ Obosită de acest limbaj barbar (în limba latină în original). (n.t.)

semnal și vestiră tuturor că Elisabeta intrase în parcul regal din Kenilworth. Peste cîteva clipe, toate muzicile castelului prinseră să răsune, iar dinspre metereze se auzi o salvă de artilerie — dar atît vuietul tobelor și al trîmbișelor, cît și bubuitul tunurilor răzbăteau cu greu prin uralele mulțimii.

Cînd zarva se mai potoli, o lumină mare miji dinspre poarta parcului și, crescînd mereu și că- pătînd strălucire, începu să înainteze în lungul drumului ce ducea către Turnul galeriei — drum străjuit de o parte și de alta de slujitorii contelui Leicester. „Regina ! Vine regina ! Aliniați-vă în tăcere !” Acest cuvînt de ordine trecu printre șirurile de străji, în vreme ce un alai iluminat de vreo două sute de făclii groase de ceară, ținute în mîinile tot atîtor călăreți, înainta răspîndind de jur împrejur o lumină limpede ca de amiaza, îndeosebi asupra grupului din mijloc, dominat de regina însăși.

îmbrăcată în veșmintele-i scumpe, împodobite cu giuvaeruri scînteietoare, Elisabeta venea călare pe un armăsar alb ca laptele, pe care-l mîna cu grație și fală.

Doamnele de onoare, care călăreau alături de dînsa, avuseseră grijă ca înfățișarea lor să nu fie mai strălucită decît li se cuvenea, mai ales într-o împrejurare ca asta, cînd nici un astru nu avea dreptul să se apropie prea mult de crugul soarelui monarhic. în schimb, curtenii din alaiul domnesc, neavînd asemenea temeieri de prudentă, apăreau în toată splendoarea lor.

Leicester, strălucitor ca o icoană de aur bătută cu nestemate, călărea la dreapta Elisabetei, în dubla lui calitate de amfitrion și de mare comis al reginei. Armăsarul său murg, pe care-l cumpăraseră cu bani grei, anume pentru această împrejurare, era unul din cei mai vestiți cai de luptă

din Europa. Călărețul era vrednic de acest armăsar, fiind neîntrecut în arta călăriei, nu numai în Anglia, ci, poate, și în întreaga Europă. Leicester avea capul descoperit, ca și toți ceilalți curteni din suită ; iar fața lui mândră, încadrată de lungile-i plete negre și cîrlionțate, strălucea în lumina roșiatică a torțelor. Totuși, deși nici privirile, nici trăsăturile sale nu trădau vreun simțămînt nepotrivit cu festiva împrejurare, cîțiva dintre slujitorii contelui observară că fața lui era neobișnuit de palidă — pesemne din pricina unei prea mari oboseli, își spuneau.

Varney venea în urma stăpînului său, căruia îi purta gugiumanul de catifea neagră, încopciat cu diamante și încununat de o pană albă. Nu-l slăbea din ochi pe Leicester, fiind, din motive pe care cititorul le cunoaște, mai interesat decît oricare dintre slujitorii contelui, ca acesta să facă față unei zile atît de agitate. Ii spusese stăpînului său că sărmana contesă suferea de o ușoară indispoziție — scuză pe deplin convingătoare, pe care contele o putea invoca în fața reginei pentru a-i justifica absența domniței Amy ; de aceea Varney era destul de liniștit, socotind că ambițiosul conte n-avea acum nici un motiv să-și trădeze simțămintele.

Alaiul domnesc ajunsese în sfîrșit la Turnul galeriei, care, după cum am mai spus, apăsă intrarea în castel. Era momentul ca uriașul paznic să iasă în întîmpinarea alaiului, dar mocofanul băuse atît de mult, chipurile ca să-și împrăpăteze memoria, încît rămase ținuit pe lavița lui de piatră, și ar fi lăsat-o pe regină să treacă fără nici un cuvînt de bun venit, dacă misteriosu-i aliat, Trăncănilă, ascuns îndărătul lui, nu i-ar fi vîrît un ac în partea de dinapoi a trupului său uriaș.

Paznicul scoase un soi de răget, ce se potrivea oarecum cu rolul lui, și, ridicându-se în picioare, își învîrți deasupra capului ghioaga, care-i pocni pe vreo doi-trei oameni din preajmă. Apoi, aidoma unui cal îmboldit de pîteni, își dădu drumul, rostindu-și cu glas de tunet orația învățată pe de rost ; Dickie Sludge îi sufla, bineînțeles, cuvînt cu cuvînt. Începutul acestei orații se adresa mulțimii care se apropia de poartă, iar restul o privea nemijlocit pe regină ; cînd uriașul o zări, scăpă ghioaga din mînă și-i făcu loc să treacă, rostind, plin de uimire, ca în fața unei arătări cerești :

„Ia uite ! Ce vedenie se-arată ?
Ce nobilă făptură minunată ? !
Ce mîndru chip — diamant strălucitor — Ascund
acești supuși la sînul lor ? !
Orbit de strălucirea-i, las din mînă '
Și cheia, și toiagul. O, stăpînă, îngenunchez în
fața-ți, și mă-nchin !
Treci, precum steaua, pe un drum senin ! în fața
unei astfel de priveliști Ce poartă-ar ridica în
calea ei opreliști ?"

Elisabeta răsplăti cu o grațioasă înclinare a capului omagiul herculeanului paznic, apoi trecu pe sub bolta turnului, din creștetul căruia se revărsară sunetele unei muzici războinice ; alte fanfare, așezate în diferite locuri pe zidurile castelului și în parc, răspunseră, aidoma unui ecou. În acompaniamentul lor, regina Elisabeta trecu pe puntea cea lungă ce se întindea între Turnul galeriei și Turnul lui Mortimer — punte luminată ca ziua de făcliile atîrnate de ulucile balustradelor. Ajunși aici, mulți dintre curteni des- călecară și o urmară pe jos pe regină, în vreme ce caii lor erau trimiși în satul de lîngă castel.

Un nou spectacol se înfățișă ochilor reginei, de îndată ce pași pe punte : la un semnal dat de o fanfară, pe lac se ivi o plută, care aducea cu o insuliță, laminată de-o sumedenie de torțe și înconjurată de niște manechine plutitoare, de forma unor cai de mare, pe care ședeau tritoni, nereide și alte zeități acvatice. Pe insuliță se zărea o femeie frumoasă, înfășurată într-o mantie de mătase azurie, încinsă cu un brâu lat, pe care erau gravate niște litere, întocmai ca pe filacteriile evreilor. Femeia avea picioarele și brațele goale, dar la glezne și la încheieturi purta uriașe lanțuri și brățări de aur ; în părul ei negru, lung și mătăsos, strălucea o cunună de visc artificial, iar în mină ținea un toiag de fildeș cu incrustații de argint. Alături de ea se aflau două nimfe, îmbrăcate la fel.

Această domniță a insulei plutitoare debarcă, împreună cu cele două nimfe, la Turnul lui Mortimer, chiar în clipa sosirii reginei în locul acela. Domnița se recomandă, într-un grai meșteșugit, drept Fecioara Lacului, faimoasa zână care, potrivit legendelor arthuriene, îl crescuse pe temutul cavaler Lancelot și spulberase, prin marea ei frumusețe, farmecele vicleanului și puternicului vrăjitor Merlin. De atunci încoace

— pretindea zâna — rămăsese în palatul ei de cleștar ascuns în fundul lacului, și nici saxonii, nici danezii, nici normanzii, nici ilustrele familii Saintlowe, Clinton, Montfort și Plantaquet, care stăpîniseră rînd pe rînd castelul Kenilworth, nu izbutiseră să o scoată de acolo. Iată însă că acum răsuna în Anglia un nume mai falnic decît. toate cele pomenite ; de aceea, Fecioara Lacului venea să-i aducă un omagiu neasemuitei Elisabeta, și să-i ureze bun venit la serbările pe care castelul și împrejurimile sale i le **Duteau** oferi, pe apă sau pe uscat.

Regina primi si acest omagiu cu multă grație, și răspunse în glumă :

— Crezusem, frumoasă domniță, că lacul acesta face parte din domeniile noastre ; dar de vreme ce o domniță atât de vestită îl revendică, vom sta bucuros de vorbă cu dînsa, ceva mai tîrziu, despre interesele noastre comune.

Domnița Lacului se depărtă, pentru a-i face loc lui Arion, un zeu al mării, călare pe-un delfin. Dar Lambourne, care ținuse să interpreteze, în locul lui Wayland, rolul acestei zeități, nu se simțea în elementul lui pe apă și nici nu-și învățase rolul pe dinafară; neavînd nici măcar un sufleur, cum avusese uriașul, se fistică și smul- gîndu-și masca de pe față, izbucni fără pic de rușine :

— Mii de draci ! Jur că nu-s nici Arion, nici Qrion, ci preacinstitul Mike Lambourne, care-a băut de dimineață pînă seara în sănătatea maiestății voastre, și-a venit să vă* zică din inimă : bine-ați venit în castelul Kenilworth !

Această neprevăzută scenă hazlie se potrivea, pesemne, mai bine cu starea de spirit a reginei, decît discursul pregătit. Ea izbucni în rîs și se jură că vorbele lui Lambourne îi plăcuseră mai mult decît toate discursurile auzite în ziua aceea. Dîndu-și seama că gluma îi salvase pielea, Lambourne sări pe mal și, după ce împinse delfinul cu piciorul, își jură că n-o să mai aibă niciodată de-a face cu vreun pește, altfel decît la masă.

Regina trecu mai departe și păși în incinta castelului. În clipa aceea, o nemaipomenită salvă de focuri de artificii lumină întreg văzduhul.

Nu, toate astea-s bune pentru luna Lui
martie, cînd iepurii-s nebuni.
Ori îmi vorbești cu judecata trează Punînd
un rece friu pornirii oarbe, Ori plec de-
aici...

Beaumont și Fletchei

Sub ploaia de lumină a focurilor de artificii, regina pătrunse în curtea exterioară a castelului și, trecînd printre șirurile de oameni mascați în zei păgîni sau în eroi din vechime, care-i ofereau, în genunchi, daruri și omagii, ajunse în cele din urmă în sala cea mare a castelului, somptuos împodobită anume pentru primirea ei. De tavanul din lemn de stejar sculptat atîrna un superb candelabru de bronz daurit, în formă de vultur cu aripile întinse ; aceste aripi susțineau trei figuri bărbătești și trei figuri femeiești, care purtau cîte o pereche de făclii în fiecare mînă.

La un capăt al sălii se înălța un baldachin falnic, în umbra căruia se afla tronul regal ; iar lîngă baldachin se vedea o ușă ce dădea spre un lung șir de odăi, rezervate reginei și doamnelor ei de onoare.

Contele de Leicester o petrecu pe regină pînă-n fața tronului, ținînd-o de mînă. După ce o ajută să se așeze, îngenunche înaintea ei și, sărutîndu-i dreapta, dădu glas adîncii sale recunoștințe pentru suprema onoare pe care i-o făcea suverena. Elisabeta își întinse mîna deasupra capu

lui lui, aproape atingându-i pletele cîrlionțate . și pomădate — într-un gest ce părea a spune c-ar fi dorit să-l dezmierde.

În cele din urmă, Leicester se ridică și, rămî- nînd în picioare lîngă tron, începu să-i vorbească reginei despre feluritele pregătiri făcute în cinstea ei. Regina îi mulțumi cu grație. Apoi contele îi cern îngăduința ca el însuși, precum și nobilii ce o însoțiseră pe drum, să se retragă preț de cîteva minute, pentru a îmbrăca straie mai potrivite cu împerejurarea — urmînd ca în acest răstimp să-i țină tovărășie domnii Varney, Blount, Tressilian și ceilalți gentilomi care avuseseră răgazul să-și schimbe veșmintele.

Primind încuviințarea reginei, contele se retrase, urmat de nobilii ce o însoțiseră pînă la -Kenilworth. Cum mai toți cei care rămăseseră în sala cea mare erau nobili de rang inferior, ei nu cutezară să se apropie de tronul reginei. Ochiul ei ager îi recunoscuse însă curînd printre ei pe Raleigh și pe încă vreo doi-trei, cărora le făcu semn să se apropie. După ce răspunse cu multă căldură la salutul lor, Elisabeta începu să-l întrebe pe Raleigh despre rangul și numele celor aflați în sala. Răspunsurile lui scurte, dar nu lipsite de o anume zeflemea, păreau s-o amuze mult pe regină.

— Dar țărănoiul acela cine e ? îl întreabă ea, privind spre Tressilian, ale cărui veșminte boțite îi urîteau înfățișarea.

— E un poet, maiestate — răspunse Raleigh.

— Trebuia să fi ghicit că-i poet, după îmbrăcămîntea-i neglijentă — rosti Elisabeta. Am cunoscut noi și un alt poet, care era atît de distrat, încît putea să-și arunce mantia în noroi !

— Pesemne că soarele îi luase ochii și mințile : — răspunse Raleigh.

– Te întrebasesem care-i numele acelui domn, iar dumneata mi-ai spus doar meseria lui – urmă Elisabeta, zîmbind.

– Numele lui este Tressilian.

– Tressilian?! se miră regina. O, dar acest Menelaos s-a îmbrăcat într-un fel care n-ar putea s-o atragă pe frumoasa și necredincioasa lui Elenă. Și unde-i acel Farnham, sau cum l-o fi chemînd pe omul contelui de Leicester ?

Raleigh i-l arată reginei pe Varney, care, mulțumită croitorului său, avea acum o înfățișare destul de plăcută.

Regina își plimbă privirea de la unul la altul, apoi spuse:

– S-ar putea ca domnul Tressilian să fie un om prea învățat ca să-și amintească unde se află. Și credem că frumoasa fugară a avut oare- cari temeiuri ca să-l părăsească, de dragul acestui Varney, care știe să dea din gură, pe cîte ne amintim.

Raleigh nu cuteză să-i răspundă, dîndu-și seama că nu l-ar ajuta cu nimic pe Tressilian, dac-ar contrazice părerea reginei.

În clipa aceea ușa se deschise și Leicester își făcu din nou apariția în sală, urmat de mai mulți nobili – rude sau prieteni cu dînsul. Contele era îmbrăcat acum în alb din cap pînă-n picioare. Purta ciorapi de borangic, pantaloni de catifea albă, cu căptușeală argintie, o tunică și un pieptar croite din același material, dar brodate cu argint și perle scumpe ; era încins cu un brîu de catifea, cu paftale de aur, iar dintr-o teacă făcută tot din catifea răzbea măciulia de aur a săbiei sale. Pe umeri îi flutura o mantie largă și bogată de satin alb, cu un tiv de aur, lat cît palma. Pe piept îi strălucea colanul Ordinului Jartierei, iar în jurul genunchiului drept își în- fășurase însăși jartiera azurie. Această îmbră

cămintele se potrivea de minune cu trăsăturile lui frumoase, cu trupul lui zvelt și bine legat. Sussex și ceilalți nobili erau la fel de scliviși, dar n-aveau nici pe departe grația și farmecul lui Leicester.

Elisabeta îl întâmpină cu vădită plăcere.

— Avem de judecat o pricină, ce ne privește atât ca femeie, cât și ca mamă a poporului englez — îi spuse ea.

Aplecându-se adânc în fața reginei, pentru a-i arăta că-i gata să se supună poruncilor ei, Leicester se simți scuturat de un fior.

— E vorba de pricina dintre Varney și Tressilian — • lămuri regina. Domnița aceea se află aici, milord ?

— Nu, măria ta — răspunse contele.

— Porunca noastră era limpede și răspicată, milord — rosti Elisabeta, încruntînd sprîncenele.

. — Ea ar fi fost adusă la îndeplinire, chiar de n-ar fi fost atât de limpede rostită, meria ta — răspunse Leicester. Dar, hai, Varney, apropie-te și lămurește-i maiestăzii sale pricina pentru care domnița (nu se putea hotărî să spună *soția dumatăle*) nu a putut fi de față la județul regesc.

Varney înaintă spre tron și începu să explice, cu însuflețire și convingere, că domnița (nici el nu cuteza s-o numească *soție* în prezența contelui) nu se simțise în stare a veni în fața reginei.

— Iată mărturiile unui doctor eminent, a cărui cinste și pricepere sînt cunoscute contelui de Leicester ; aceste mărturii sînt întărite de un cetățean cinstit și pios, pe nume Anthony Foster, un om așezat și vrednic de încredere, în casa căruia se află în prezent domnița. Amîndoi vă vor adevăra că domnița suferă acum de o boală care-o împiedică să pornească la un drum

atît de lung, cum este acela dintre acest castel și împrejurimile Oxfordului.

— Atunci se schimbă lucrurile — rosti regina, aruncînd o privire certificatelor lui Varney. Să poftească aici domnul Tressilian. Domnule Tressilian, oricît ne-ar mișca starea dumată, nu **du-** tem porunci unei fete să-și schimbe simțămintele. Și-apoi, se pare că fata aceea e bolnavă și nu se poate înfățișa la curtea noastră, precum i-am poruncit. Iată mărturiile medicului care-o îngrijește și a omului în casa căruia locuiește.

— Nu vă fie cu supărare,, maiestate, dar aceste mărturii nu spun adevărul — zise Tressilian, pripit

— Cum așa, domnule ? Cutezi să pui la îndoială buna-credință a contelui de Leicester ? Îți dăm ascultare, dar nu se cuvine să vorbești cu ușurință. Ia aceste certificate, privește-le cu lua- re-aminte, și spune-ne pe ce temei te îndoiești de autenticitatea lor ?

Ascultînd vorbele reginei, Tressilian își aminti de făgăduiala făcută domniței Amy, ceea ce-l ajută să-și biruie apriga dorință de a da pe față minciuna, dar în același timp dădu vorbelor și înfățișării sale un aer de nehotărîre, care pleda împotriva lui, în ochii Elisabetei și în ochii celorlalți. Văzîndu-1 cum tot sucea hîrtille și se zgîia la ele, ca un idiot incapabil să le priceapă, regina își pierdu răbdarea :

— Domnule, ni s-a spus că ești un cărturar distins, dar vedem, cu toate astea, că-ți vine foarte greu să deslușești scrierea altora. Te întrebăm încă o dată : sînt sau nu adevărate aceste mărturii ?

— Maiestate — răspunse Tressilian, vădit încurcat — îmi cereți să recunosc o mărturie ai cărei adevăr s-ar cuveni să fie dovedit chiar de că-

..tre cei ce-și întemeiază pe ea apărarea cauzei lor.

— Domnule Tressilian, noi știam că ești și avocat, nu numai poet —grăi regina, aruncându-i o privire cruntă. Noi credem că adevărul acestor hîrtii este cheazășuit de însuși faptul că ele au fost înfățișate în prezența nobilului conte ce ne găzduiește în castelul său. Dar fiindcă dumneata stăruie asupra formelor de procedură, îl vom în- .treba pe domnul Varney-sau'te vom întreba chiar pe domniarta, milord Leicester, căci lucrurile încep aă te privească direct (aceste vorbe aruncate la întîmpiere îl înfiorară pe conte) : Ce dovezi ai putea aduce în sprijinul acestor certificate ?

Varney -se grăbi să -răspundă, în locul lui Leicester :

— Maiestate, tînărul conte de Oxford, aci de 'față, .cunoaște scrisul domnului Anthony Foster.

Contele de Oxford, un tînăr risipitor, căruia sFoster îi împrumutase ade&ea bani cu camătă, adeveri că-l cunoaște pe-domnul.Foster ca pe un proprietar bogat și de sine stătător, și că unul dintre certificate era scris de mîna lui.

— Cine va recunoaște certificatul doctorului ? întrebă regina. Al doctorului Alasco, mi se pare că așa-l cheamă.

Masters, medicul reginei, dornic să se răzbune pentru jignirea suferită la palatul Say și încredințat că mărturia lui îl va bucura pe Leicester, și-l va scoate din sărite pe Sussex, declară că se consultase adeseori cu doctorul Alasco, un om deosebit de învățat, deși nu tocmai ortodox în practica medicală.

Contele de Huntingdon, cumnat cu Leicester, și bătrîna contesă de Rutland îl lăudară, de asemenea, pe doctorul Alasco, declarînd că-i recunosc frumoasa scriere în certificatul cu pricina.

— Nădăjduim, domnule Tressilian, că și dumneata socoți încheiat acest județ — rosti regina. Ne vom strădui, chiar în astă-seară, să-l înduplecăm pe bătrînul sir Hugh Robsart să se împace cu această căsătorie. Cît despre dumneata, domnule Tressilian, ți-ai împlinit datoria cu multă îndrăzneală, dar n-am fi femeie de n-am simți milă pentru rănilor pricinuite de o iubire adevărată ; de aceea îți iertăm îndrăzneala, precum și ciubotele murdare, care erau cît pe ce să înăbușe cu duhoarea lor parfumurile contelui de Leicester.

Așa grăi Elisabeta, vestită pentru mirosul ei delicat, care avea s-o determine, mai tîrziu, să-l alunge pînă și pe Essex de lîngă dînsa, dintr-un motiv asemănător aceluia invocat acum împotriva lui Tressilian.

Între timp, Tressilian își revenise din năuceala pricinuită de minciuna, rostită cu atîta cutezanță de Varney și îmbrățișată cu atîta ușurință de către ceilalți. Căzînd în genunchi în fața reginei și apucînd poala hlamidei sale, îi vorbi astfel :

— Maiestate, pentru că sînteți creștină și pentru că ați fost unsă regină spre a împărți dreptate tuturor supușilor voștri, vă implor să-mi faceți și mie un mic hafîr ! Acordați-mi un răgaz de douăzeci și patru de ore, și vă voi aduce, la capătul lor, dovada sigură că aceste certificate, care pretind că nefericita domniță s-ar afla acum bolnavă, undeva în comitatul Oxford, sînt mincinoase !

— Omul acesta nu-i în toate mințile ! exclamă regina, uluită de cutezanța lui Tressilian. Și totuși, pe lumina soarelui ! e ceva ciudat în patosul cu care și-a rostit rugămîntea. Ascultă, domnule Tressilian, ce te faci dacă, după cele

douăzeci și patru de ore cerute, nu vei putea aduce nici o dovadă împotriva unui fapt atît de solemn mărturisit, ca boala domniței ?

— îmi voi pune singur capul pe butuc — răspunse Tressilian.

— Dumnezeu ! Vorbești ca un descreierat ! In această țară nu poate cădea nici un cap, altfel decît prin judecata dreaptă a legilor englezești ! Te întrebăm, omule, dacă mai ai minte ca să ne poți pricepe, te întrebăm ce vei face dacă vei da greș în îndoielnica-ți încercare ? Ne vei destăinui măcar motivul ce te îndeamnă să o întreprinzi ?

Tressilian nu răspunse, ci rămase pe gînduri, iar cînd regina repetă întrebarea cu asprime în glas și săgetîndu-l cu privirea, el îngăimă că „deși nu e sigur, s-ar putea totuși ca, în anumite împrejurări, să-i deslușească temeiurile purtării sale”.

— Pe sufletul regelui Henric ! izbucni regina. Omul ăsta e sau un lunatic, sau un ticălos ! Ascultă, Raleigh, prietenul dumitale este prea exaltat ca să mai poată rămîne în această sală. Du-l numaidecît de-aici, dacă vrei să n-o pățească mai rău ! Divagațiile lui se potrivesc, poate, cu Parnasul, sau cu ospiciul sfîntului Luca, dar nu cu acest castel. Intoarce-te însă grabnic, după ce-l vei duce într-un loc sigur.

Tressilian încercă în zadar să-i mai vorbească reginei : supunîndu-se poruncii ei, Raleigh îl scoase, cu ajutorul lui Blount, afară din sala cea mare. Ajunși în anticameră, Raleigh îl rugă pe Blount să-l ducă pe Tressilian într-una din odăile rezervate suitei lui Sussex, punîndu-l, la nevoie, sub pază :

— E orbit de patimă, săracul, și se pare că vestea bolii iubitei sale l-a înnebunit de-a bine-

lea. Dar o să-i treacă, dac-o să stea liniștit. Ai grijă numai să nu se întoarcă în sala cea mare, căci regina e și-așa pornită împotriva lui !

Tressilian se lasă dus de Blount în apartamentul lui Raleigh, dându-și seama că, oricum le-ar vorbi, nu va găsi sprijin sau înțelegere din partea prietenilor săi, înainte de a le putea lămuri el însuși întreaga situație — și nu putea să le explice nimic timp de douăzeci și patru de ore !

După ce-l așează într-un pat, Blount ieși din odaie și încuie ușa pe dinafară.

Chiar cei mai înțelepți tmonarhi se-

nșăiă

Ca orice muritor, și nu o 'dată
Regeasca mină-și puse acolada Pe-un
umăT vrednic mai ; curînd de

fierul

Călăului.

Dintr-o piesă vedhe

— IE trist lucru cînd înunom unțeleptși învățat
ajunge înrfr-UKasemenea stare! grăi regina «îndată
după „plecarea 'lui Tressilian. Dar însăși ieșirea lui
nesăbuită ne-a ayătat limpede .că «acuzățiile sale -sînt
neîntemeiate, -de aceea, milord iLeices- ter, nu vom
uita rugămintea ,ce ne-ai făcut mai demult în favoarea
credinciosului dumitale .slujitor Varney. -îl vom
răsplăti cu dragă inimă pe acest Varney, mai ales
pentru că ne aflăm 'în ospeție în castelul dumitale, și
pentru că dorim să-i dăm o satisfacție vrednicului sir
Hugh Rob- saTt din :Devon, a cărui fiică e soția
domnului Varney. ,Și nădăjduim că deosebita cinste pe
care i-o vom acoTda'ginerelui său îl va îndupleca pe
bătrîn să se împace cu dînsul. Sabia dumitale, milord !

Contele ingenunche și, apucînd sabia de vîrf, i-o
dădu Elisabetei. Regina o scoase încet din teacă și
spuse, privind cu multă curiozitate podoabele scumpe
ale strălucitoarei arme :

— iDe-aș fi fost bărbat, cred că aș fi îndrăgit o sabie
bnnă :mai imult (decît oricare ;dintre strămoșii imei.
UȘi ^mi-ar plăcea să mă uit într-o asemenea oglindă
:de oșel, potrivindu-mi ;părul în

ea, aidoma zinei dinti-o poemă italienească, pe care am citit-o cîndva. Apropie-te, Richard Varney, și îngenunchează. În numele Domnului și al sfintului Gheorghe, îți dăm investitura de cavaler ! Fii leal, viteaz și norocos ! Ridică-te, sir Richard Varney !

Varney se ridică și se retrase cu o plecăciune adîncă.

– Miine, în capelă, vom desăvirși ceremonia investiturii – grăi regina. Vrem, de asemenea, sir Richard Varney, să-ți dăm un coleg întru onorurile cavaleresti. Și ca să nu se spună că arătăm părtinire în acordarea acestei distincții, ne vom sfătui cu vărul nostru Sussex.

De la sosirea lui la Kenilworth, contele de Sussex se văzuse eclipsat de către Leicester, și fruntea i-era acum adumbrită de nori grei – ceea ce nu scăpase ochiului ager al reginei. Ea nădăjduia să-i potolească nemulțumirea, arătîndu-i o favoare deosebită, tocmai în clipa cînd triumful rivalului lui părea deplin ; asemenea favoruri făceau parte din politica ei de echilibru.

La porunca Elisabetei, Sussex se apropie numaidecît de dînsa și, fiind întrebat pe care dintre slujitorii săi ar dori să-l vadă distins cu rangul de cavaler, răspunse, cu mai multă sinceritate decît tact politic, că l-ar fi recomandat pe Tressilian, care era un oștean viteaz și un cărturar eminent.

– Dar, din păcate, mă tem că incidentul din seara aceasta... adăugă el, fără să-și poată duce la capăt gîndul.

– înțelepciunea dumitale ne bucură – spuse Elisabeta. Desigur că, după incidentul petrecut adineauri, am apărea, în ochii supușilor noștri, la fel de smintită ca acel nefericit gentilom, dacă am alege tocmai acest moment pentru a-1 onora.

— Atunci — rosti contele de Sussex, cam descumpănit — maiestatea voastră îmi va îngădui să-l propun pe comisul meu, domnul Nicholas Blount, un gentilom cu aveie și obîrșie aleasă, care v-a slujit vitejește în Scoția și-n Irlanda.

Elisabeta scutură fără să vrea diri umeri la auzul acestei propuneri, iar ducesa de Rutland, simțind că regina se așteptase ca Sussex să-l recomande pe Raleigh, ceru voie să propună și ea, în numele doamnelor, un candidat la rangul de cavaler.

— N-aș fi femeie, dacă ți-aș respinge această rugămintă — zîmbi regina.

— Atunci — urmă ducesa — în numele acestor doamne, o rog pe maiestatea voastră să confere rangul de cavaler domnului Walter Raleigh care, prin obîrșia, prin faptele-i de arme și prin zelul arătat în slujirea femeii, cu spada și cu pana, merită din plin o astfel de distincție.

— Vă mulțumesc, frumoase doamne, și vă îndeplinesc rugămintea — răspunse regina, surî- zînd. Inimosul domn fără-de-mantie va deveni cavaler. Cei doi candidați la rangul de cavaler să poftească în fața noastră !

Întrucît Blount nu se întorsese, Raleigh se apropie singur de regină și, îngenunchind, primi din mîna ei investitura. Curînd după aceea se întoarse și Blount. Pus în cunoștință de Sussex, care-l aștepta la ușă, el înaintă spre tron, cu un aer țănoș, dar atît de caraghios, încît prietenii lui Leicester nu se putură stăpîni să nu chicotească, iar mulți din tabăra lui Sussex făcură la fel, deși aveau să-și muște degetele după aceea. Pînă și Sussex își pierdu răbdarea și-i șopti protejatului său :

— Dobitocule, nu poți umbla ca un om și ca un oștean ?

La Muznebaaesto înfățișate; de nstituitl Blouști. selinphă;
 buimăasă și gbăa răg pna. Mășitepmivă; rse etele gavelchi uși
 oimapiiicoșlă înștrebuipătsă încrișile de a înșăthueial dreptăcare;
 țemuntă Citudes pspine ilond. Susăcslăși pasdcaănau imăntee
 în: Regăta înințier; de* vâd înșă năingupitpovădēni. De
 înbată* ca Tsessihianl, aplounh caraghdios căicesălaletrase,
 Eliaa Putai înșpuse dndesep deetăllead în genunchi; în fața
 mea, și Dragasterea dinofălfendeilpara-aam fioa vntpăsaai
 fisebittie idegătraaceuagrēu. anrām fuputnă țălp pîrăssărau cū
 pântaloanin ităp dām skachăcăt dîntge uanăștil: tîdărcălvalemi;
 trînnitē pela castpsis Niehdlan in dtrāmoleristau im» Se ațlavăa
 săastăpîntu Curtea dfe un; cavaler atît de caraghios, care
 s-ar putea sîră Richard Van nșteac; ita, desigur, și dînsul

în curând.oamenii fură.chemați laospă; Pfcntu» a,
 ajunge în sala de ospete; o* sală uriașă, amenajată? în
 aripa nouă: a castelului, ev trebuiau să treacă prin
 curtea interiaarăi Cina fusese pregătită cu o risipă de
 mijloace, pe măsura prilejului; Masa* cea mare era;
 împodobită cw o* solniță de sîdef în formă de corabie,
 cu fel de fel: de in-

semne războinice, ancore, catarge și șaisprezece¹ tunuri.

O altă solniță, de argint, închipuia o lebedă plutind. Pe masă se mai putea vedea și un vas de argint, ce-l înfățișa pe sfântul Gheorghe călare, doborînd balaurul ; coada calului adăpostea nn serviciu de cuțite, iar în pieptul balaurului se puteau găsi cuțitașe speciale pentru tăiat stridii.

Trecînd prin curte, noii cavaleri fura asaltați de o mulțime de heralzi, menestrelî și slujitori, cu tradiționalul strigăt: *Largesse, largesse, cheva- liers tres hardis* /¹ – o formulă menită să stimuleze generozitatea noilor cavaleri față de oamenii ce se îndeletniceau cu înregistrarea armă- riilor și slăvirea isprăvilor lor vitejești. Noii cavaleri răspunseră, firește, cu dărnicie la această chemare. Varney împărți daruri cu prefăcută smerenie, iar Raleigh cu grația firească a omului ajuns la locul potrivit ; cît despre cinstitul Blount, aruncă în grabă ceea ce-i mai rămăsese din ve- nitul său pe un an întreg după plata croitorului, apoi se aplecă să se uite la monedele azvîrlite, și le împărți din nou, cu aerul unui paracliser care-mparte pomeni săracilor din parohia lui.

Daniile fură primite cu obișnuitele exclamații și urale, dar numele cel mai des ovaționat era acela al lui Varney, fiindcă mai toți slujitorii din curte făceau parte din suita lui Leicester. Lambourne, îndeosebi, zbiera cît îl ținea gura :

– Trăiască sir Richard Varney ! Cinste și sănătate lui sir Richard !

Festivitățile din seara aceea se prelungiră pînă noaptea tîrziu și-i pricinuiră reginei o mulțumire atît de vădită, încît Leicester se retrase în odaia lui, amețit de bucuriile ambiției satisfăcute»

¹ Fiți darnici, cavaleri preaviteji I (în limba franceză, îi original), (n.t.)

Varney, care-și schimbase îmbrăcămintea strălucitoare cu una foarte simplă și modestă, îl aștepta pentru a-l ajuta să se dezbrace și să se culce. “

— Cum așa, sir Richard ?! îi spuse, zîmbind, Leicester. Noul dumitale rang nu se potrivește cu această slujbă umilă !

— Aș renunța la acest rang, milord, dacă m-ar îndepărta de persoana domniei-voastre.

— Apreciez firea dumitale recunoscătoare, dar n-aș vrea să faci vreun lucru care ți-ar putea știrbi prestigiul în ochii altora.

Contele se lăsă totuși servit de proaspătul cavalier, care părea sincer mulțumit de această slujbă.

— Nu mă tem de gura lumii — zise Varney. Mai ales că în tot castelul acesta (îngăduiți-mi să vă desfac gulerul) nu se află om care să nu se aștepte a vedea, foarte curînd, persoane de rang mult mai înalt decît acela primit astăzi de mine prin bunăvoința dumneavoastră, oferindu-se a vă sluji drept valeți și socotind că ar fi o mare cinste pentru ei să vă slujească.

— ■ Da, s-ar fi putut să fie precum spui ’ — oftă Leicester, apoi adăugă : Dă-mi, te rog, halatul, Varney, vreau să ies puțin afară, ca să privesc bolta cerului. Nu-i așa că în curînd o să fie lună plină ?

— Cred că da, milord, cel puțin așa spune calendarul.

Contele deschise o fereastră ce dădea într-un balconș de piatră crenelată, cum sînt de obicei balcoanele în castelele gotice — și ieși pe-acolo la aer. De pe balcon se vedea o panoramă imensă, cuprinzînd lacul și pădurile de dincolo de el. Luna plutea lin în înaltul cerului, iar razele ei se oglindeau în apa limpede, azurie a lacului. În lumea pămîntească totul părea să fi

amuțit, în afară de un străjer, care striga în răstimpuri, și de cîinii care lătrau undeva, departe, ațîțați de pregătirile făcute de rîndași și de picberi în vederea vînaătorii grandioase din ziua următoare.

Leicester contemplă îndelung bolta albastră a cerului, cu o privire extatică, în care bucuria și teama se amestecau în chip ciudat, dîndu-i lui Varney, care rămăsese neobservat în încăperea cufundată în întuneric, satisfacția de a-și vedea stăpînul cu brațele întinse spre cer, într-o gesticulație patetică.

— O, astre depărtate și strălucitoare — murmura ambițiosul conte — voi străbateți în tăcere crugul vostru tainic, dar oamenii înțelepți știu să vă tălmăcească solia ! Spuneți-mi, așadar, ce destin mă așteaptă ? Mărirea la care năzuiesc va fi strălucitoare, statornică și unică precum e a voastră ? Sau sînt, cumva, osîndit să las doar o dîră efemeră de lumină în bezna nopții, pentru a mă prăbuși apoi pe pămînt, aidoma jalnicelor focuri de artificii prin care oamenii încearcă să egaleze strălucirea razelor voastre ?

După ce mai privi cîteva minute cerul, într-o tăcere reculeasă, Leicester se întoarse în odaia lui, unde Varney se prefăcea că-i așază bijuteriile într-o casetă.

— Ce spunea Alasco despre horoscopul meu ? îl întrebă contele. Mi-ai mai spus, dar am uitat, căci nu prea pun preț pe magia lui.

— • Alasco spune că steaua dumneavoastră e la apogeu, și că influența potrivnică se află în regres, deși încă nu definitiv învinsă.

— Da, așa este — zise Leicester, aruncîndu-și privirile asupra unei foi cu calcule astrologice. Influența cea mai puternică va învinge, și cred că ceasul rău va trece în curînd. Dă-mi o mîină de ajutor, sir Richard. ca să-mi scot halatul. Și

mai rămii o clipă, pînă adorm. Cred că emoțiile acestei zile mi-au aprins sîngele, îl simt curgîndu-mi prin vine ca un şuvoi de plumb topit.

Varney îl ajută să se culce, apoi puse pe măsura de marmură de lingă pat o lampă de argint și o sabie scurtă. Fie pentru a se feri de lumina lămpii, fie pentru a-și ascunde fața de Varney, Leicester trase deasupra patului perdeaua grea, brodată cu fir de aur și argint. Varney se așează pe un scaun, cu spatele la stăpînul său – pentru a-i da a înțelege astfel că nu-l spionează – și așteptă liniștit pînă ce însuși Leicester aduse vorba despre gîndul ce-l frămînta.

– Va să zică, oamenii spun despre mine că sînt favoritul reginei ?

– Păi ce altceva ar putea să spună, milord, cînd chiar dînsa o arată atît de limpede ?

– E, într-adevăr, o stăpînă bună și fermecătoare – murmură Leicester. Dar stă scris undeva : „Să nu te încrezi în vorbele prinților...”

– E adevărat, nu te poți bizui pe ei, decît da- că-ți legi strîns interesele de ale lor, astfel încît prinții să ți se așeze pe braț, ca niște șoimi îm- blînziți...

– Știu ce vrei să spui, deși în seara asta îmi vorbești cu atîta prudență. Vrei să spui că, dacă aș vrea, m-aș putea căsători cu regina, nu-i așa ?

– Dumneavoastră ați spus asta, nu eu, dar n-are a face cine-o spune, de vreme ce nouăzeci și nouă la sută din oamenii Angliei gîndesc astfel.

– Da, dar al o sutălea om știe mai bine decît ceilalți – zise Leicester, răsucindu-se în culcușul lui. Dumneata, de pildă, știi că există un obstacol peste care nu se poate trece.

– Și totuși, dacă stelele spun adevărul, se poate și asta.

— Tocmai dumneata ți-ai găsit să vorbești despre stele, deși nu crezi în ele și în nimic altceva ?

— Vă înșelați, milord. Eu cred în unele semne ce prevestesc viitorul. Cred, bunăoară, că ploaia din april aduce flori în mai, că razele soarelui fac să dea în pîrg grînele ; și tot astfel, sînt dispus să cred ceea ce citesc astrologii în stele, mai ales cînd ei tălmăcesc dorința și nădejdea pă- mîntenilor.

— ■ Ai dreptate. Pămîntenii doresc acest lucru. Bisericile reformate din Țara nemțească, din Țările de Jos și din Svițera m-au sfătuit să fac acest pas, de care atîrnă, după părerea lor, pacea Europei. Franța nu s-ar opune, iar cîrmuitorii Scoției ar vedea în asta o cheazășie a menținerii pozițiilor lor. Numai Spania se teme,, dar n-ar putea să se împotrivească... Și totuși, știi bine că e eu neputință.

— Nu știu de loc, milord — răspunse Varney. Știu doar că doamna contesă nu se simte bine.

— Ticălosule ! izbucni Leicester, punînd mîna pe sabia de pe măsua. Ce-ți trece prin cap ? Nu cumva vrei să ucizi ?!

— Drept cine mă luați, milord ? protestă Varney. Cu ce-am meritat o asemenea bănuială îngrozitoare ? Am spus doar că doamna contesă e bolnavă. Și oricît ar fi de frumoasă și de iubită, contesa nu e nemuritoare. S-ar putea să moară, lăsîndu-vă astfel mîna din nou slobodă.

— încetează ! Nu mai vreau s-aud despre asta !

— Noapte bună, milord — spuse Varney, prefăcîndu-se. că a luat vorbele contelui drept un îndemn de a-1 lăsa singur. Dar Leicester îl opri :

— Stai, nu scapi așa ușor ! Mi se pare mie că rangul de cavalier ți s-a urcat la cap și ți-a tulburat mintea. Mărturisește că m-ai mințit, spu-

nîndu-mi că un lucru atît de imposibil ar putea totuşi să se-ntîmple.

— Milord,. am spus doar că nici dragostea dumneavoastră, nici urările mele de bine nu-i pot da nemurire frumoasei contese, deşi eu îi doresc să trăiască ani mulţi şi fericiţi, împreună cu dumneavoastră. Şi totuşi, nu văd de ce n-aţi putea s-ajungeţi regele Angliei !

— Ascultă, Varney, acum văd că eşti nebun de-a binelea !

— Nu-s de loc nebun. Nu ştii oare că în alte ţări o căsătorie morganatică nu-1 poate împiedica pe soţ să se recăsătorească cu o femeie de rang mai înalt ?

— Am auzit că asemenea lucruri se petrec în Germania.

— Da, şi cei mai învăţaţi profesori din universităţile străine au găsit în Vechiul Testament îndreptăţiri pentru acest obicei. Şi la urma urmelor, ce e rău în asta ? Frumoasa domniţă, pe care aţi ales-o de soţie, îşi are partea ei de iubire, în ceasurile dumneavoastră tainice de răgaz. Conştiinţa ei poate fi împăcată, căci lumea nu bănuieşte nimic. Aveţi destulă avere ca să vă creşteţi regeşte copiii, dacă cerul vă va binecuvînta cu urmaşi. între timp, îi puteţi dărui Elisabetei de mii de ori mai multă dragoste decît i-a putut dărui don Filip al Spaniei surorii ei, Maria. E nevoie doar de discreţie şi de înfelepciune. îngăduiţi-mi să vă făuresc un alcov, a cărui cheie nu va putea fi găsită nici de cea mai geloasă regina.

— E cu neputinţă ! oftă Leicester. Noapte bună, sir Richard Varney ! Ba nu, stai puţin ! N-ai putea să-mi spui ce-o fi urmărit Tressilian înfăţi- şîndu-se într-un asemenea hal înaintea reginei ? O fi vrut, pesemne, s-o înduioşeze, să stîrnească în inima ei bună simpatia cuvenită unui om părăsit de iubita lui ?!

– Da' de unde, milord – răspunse Varney, rîzînd sardonîc. Domnul Tressilian n-avea în cap asemenea gînduri.

– Cum adică ? Ce vrei să spui V

– Vreau să spun doar că Tressilian și-a luat măsuri ca să-și cruțe inima de durere. Și-a adus o ibovnică, pare-mi-se nevasta sau sora unui actor, în odaia lui din Turnul lui Mervyn, unde am ținut, din anumite motive, să-l găzduiesc.

– O ibovnică ?! se miră Leicester.

– Da, milord. Ce altă femeie ar putea zăbovi ceasuri întregi în odaia unui bărbat ?

– Pe legea mea, o istorie ca asta ar merita să fie povestită, la timpul și în locul potrivit ! Totdeauna mi-au fost suspecti cărturarii aceștia fățarnici, care-și dau aere de oameni pioși. Va să zică domnul Tressilian se simte bine în casa mea, are și dreptul, cînd stau să mă gîndesc. Ține-1 totuși sub supraveghere, Varney !

– De asta l-am și dus în Turnul lui Mervyn, unde-i sub ochii iscoditorului, dar cam bețivului meu servitor 'Michael Lambourne, despre care i-am mai pomenit alteței voastre.

– Alteță ? Ce vrei să spui ?

– Mi-a scăpat cuvîntul, milord, și totuși sună atît de firesc !

– Ți s-a urcat la cap propriu-ți rang – rîse Leicester. Onorurile sînt ca vinul : îi amețesc pe oameni.

– Fie ca excelența voastră să poată spune asta curînd, din proprie experiență.

Și, urîndu-i din nou noapte bună stăpînului său, Varney se retrase.

Ici -victima, acolo trăda tonal.
La fel stă ciuta, de copoi adusă în fața
vinătorului, ce-i taie Cu spada ascuțită
gitul fraged, în cinstea unei nobile
I>iane, Sperind că-aceasta îl va răsplăti.
Pădurarii

Să ne întoarcem acum în Iatacul lui Mervyn — odaia sau mai bine zis temnița nefericitei contese de Leicester. Ea își dădea seama că, într-o zi atât de agitată, scrisoarea ei putea să ajungă cu oarecare întârziere în mâinile lui Leicester, și că va mai trece încă destulă vreme pînă ce acesta va fi în stare să se smulgă de lîngă regină, pentru a veni s-o vadă în ascunzătoarea ei.

„Abia noaptea tîrziu mă aștept să sosească, fiindcă trebuie să-și facă datoria de gazdă față de regină” — încerca ea să se liniștească, deși tresărea la fiecare zgomot pe care-l auzea, părăn- du-i-se că deslușește pașii grăbiți ai contelui pe scărișă.

Oboseala drumului și tulburarea pricinuită de starea de nesiguranță, în care se afla, îi cam zdruncinaseră nervii, astfel încît se temea că nu va avea tăria să se stăpînească în cursul întîl- nirii mult așteptate.

Începu atunci să se roage, cerîndu-i lui Dumnezeu să- i dea putere și curaj, iar rugăciunile îi făcură bine.

Dar cînd clopotul cel mare al castelului — aflat în „Turnul lui Cezar”, nu departe de „Turnul

lui Mervyn", începu să bată cu putere, vestirad sosirea alaiului domnesc, contesa nu-și putu stă- pini un țipăt de spaimă. Curînd după aceea, cînd încăperea fu luminată de ploaia focurilor de artificii, contesa avu senzația că fiecare dintre ele exploda chiar sub ochii ei, încît i se păru că ia foc ea însăși. Luptînd împotriva acestor închipuiri înfricoșătoare, se ridică și se sili să privească, de la fereastră, un spectacol care, în alte împrejurări, i-ar fi stîrnit admirația. Mărețele turnuri ale castelului erau învăluite în ghirlande de foc și-n vălătuci de fum. Fața lacului strălucea ca fierul topit, sub ploaia flăcărilor, care cădeau și se zbenguiau aidoma unor balauri în apă.

— Dumnezeu ! exclamă ea. Fă ca fericirea pe care-o nădăjduiesc să nu semene cu acesrte splendori trecătoare !

Cînd zarva petrecerilor se mai potoli, contesa plecă de la fereastră. Se lăsase noaptea, dar luna lumina încăperea,, îngăduindu-i sărmanei Amy să-și ia unele măsuri de apărare. Nădăjduia că Leicester va veni la ea îndată după terminarea petrecerilor din castel, dar în același timp se temea că ar putea primi și vizita vreunui necunoscut. își pierduse încrederea în cheie, de cînd văzuse că Tressilian intrase atît de ușor în odaie, deși ea o încuiase pe dini'untru. Dar singura măsură de precauție, care-i veni în minte, fu să așeze masa de-a curmezișul ușii, pentru a putea auzi, astfel, zgomotul făcut de cineva ca- re-ar fi încercat să intre. După aceea, contesa se întinse pe pat și se lăsă în voia gîndurilor ei agitate. In cele din urmă, tîrziu după miezul nopții, adormi, doborîtă de oboseală, în ciuda eforturilor' de a rămîne trează. Dormi vreo cîteva ceasuri și avu un vis ciudat. Se făcea că era î/n Casa Cumnor, și aștepta să audă fluieratul cu care Leicester obișnuia să-și vestească sosirea în

curte, cînd venea pe neașteptate s-o vadă. Dar acum, în loc de fluierat, auzi un corn de vînă- tbare, intonînd aceeași melodie pe care tatăl ei avea obiceiul s-o fluiera, cînd doboră vreo ciută

— melodie care, în limbajul vînătorilor, se numea „mort”.

Domnița se repezi la o fereastră ce privea spre curtea ticsită de oameni în doliu. Bătrînul vicar rostea o orație funebră. Mumblazen, îmbrăcat într-un costum de herald, ținea în mînă o pajură împodobită cu tradiționalele cranii, ciolane și clepsidre, ce încadrau acum un blazon încununat de o coroniță de conte. Bătrînul se uita la Amy, cu un surîs lugubru, și-i spunea :

— Nu-i așa că-i un blazon potrivit ?

În aceeași clipă, cornul de vînătoare intonă din nou melodia aceea tristă, și contesa se deșteptă, auzind aievea zvoana mai multor goarne, care nu cîntau aria morții, ci veselul *reveille*, menit să amintească locatarilor castelului că ziua cea nouă va începe cu o spectaculoasă vînătoare de cerbi în parcul din preajmă. Amy se ridică în capul oaselor și, în lumina primelor raze ale soarelui de vară, ce se furișau prin fereastră, își aduse aminte, cu o strîngere de inimă, unde se afla.

— Nici nu se gîndește la mine ! oftă ea. Avînd o regină drept oaspete, nici nu-i pasă că într-un colțișor al acestui uriaș castel suferă, cuprinsă de deznădejde, o nenorocită ca mine !

Deodată, ușa începu să scîrție, ca și cum cineva ar fi încercat să o deschidă încetișor ; contesa alergă într-un suflet, fericită și speriată în același timp, ca să înlătore piedica.

— Tu ești, iubitul meu ? avu ea totuși prezența de spirit să întrebe.

— Da, domnița mea ! îi răspunse în șoaptă un glas. Atunci ea deschise ușa, strigînd : „Leices-

ter !", și-și încolăci brațele în jurul gîtului omului care aștepta la ușă, înfășurat într-o mantie.

— Nu, nu-s chiar Leicester — adăugă Michael Lambourne, căci el era. Nu, iubita și iubeața mea ducesă, nu-s chiar Leicester, dar nu-s nici eu de lepădat.

Cu un efort, de care altădată nu s-ar fi crezut în stare, contesa se smulse din brațele bețivului și fugi în fundul odăii : îl recunoscuse pe dezvățatul slugoi al lui Varney (Janet i-1 arătase de cîteva ori), dar nădăjduia că Lambourne nu o va recunoaște pe ea; fiindcă era încă îmbrăcată în straiile-i de drum, și fiindcă slugoiul nu o văzuse niciodată la Cumnor.

Lambourne intră . în încăpere, trîntind ușa în urma lui, și se apropie de contesă.

— înapoi ! strigă aceasta. Nu te apropia de mine, c-o pățești !

— S-o pățesc ?! înapoi ?! Ce vorbe-s astea, cucoană ? Crezi că poți găsi un bărbat mai vrednic decît Mike Lambourne ca să-ți țină tovarășie ? Am fost în America, fetișo, și am adus de acolo o grămadă de aur...

— Omule, te rog să pleci și să mă lași singură — rosti contesa, îngrozită de îndrăzneala ticălosului.

— Da, drăguțo, te las eu, însă abia după ce ne-om plictisi unul de celălalt, nici o clipă mai devreme !

Și, apucînd-o de braț, o strînse din ce în ce mai tare. Contesa începu să țipe.

— N-ai decît să țipi, dacă-ți place. Am fost pe mare și-s obișnuit cu vuietul ei, așa că zbieretele unei muieri nu mă sperie nici cît mieunatul unei mîțe ! .

Strigătele contesei îi aduseră totuși un ajutor neașteptat, în persoana lui Lawrence Staples, care, auzindu-le din camera lui aflată cu un cat

mai jos, veni la timp Ga s-o scape pe contesă măcar de primejdia de a fi recunoscută — dacă nu și de alte primejdii. Lawrence era șd el beat, căci o făcuse lată în noaptea aceea, dar, din fericire, beția lui apucase pe un alt făgaș.

— Ce-i gălăgia asta în temniță ? se burzului el. Cum ?! Un bărbat și o femeie în aceeași chilie ? E contrar regulamentului !

— Cară-te de-aici, ciine beat ce ești ! îl repezi Lambourne. Nu vezi că doamna și cu mme dorim să rămînem singuri ?

— O, bunul meu domn —'izbucni contesa, adresîndu-se temnicerului — fie-ți milă de mine, și scapă-mă de omul acesta !

— Frumos mai vorbește ! zise Lawrence. O să-i iau apărarea, căci țin la pușcărișii mei. Femeia asta e una din oișele mele, nu dau voie nimănui să se atingă de ea în țarc ! Așa că, las-o-n pace, sau îți zdrobesc creierii cu cheile astea !

— Mai întii o să fac eu caltaboși din mațele tale ! se oțărî Lambourne, apucînd cu stîngă pumnalul, dar ținînd cu dreapta brațul contesei. În gardă așadar, struț bătrîn !

Lawrence îl apucă de brațul stîng, împiedicîndu-l să-și scoată pumnalul ; în timp ce Lambourne se zbătea ca să scape din strînsoarea temnicerului, contesa se smulse, cu un efort supraomenesc, din brațele lui și alergă din odaie, pe scară, chiar în clipa cînd cei doi se rostogoleau pe podea, cu un zgomot înfricoșător. Ea coborî la repezeală scara și se ascunse în „Grădina plăcerilor", unde nădăjduia să se pună la adăpost de urmăritori.

În vrfemea asta, Lawrence și Lambourne se tăvăleau pe podea, strîns înlănțuiți. Temnicerul izbuti să-și trîntească legătura de chei în obrazul lui Mike, care se răzbună strîngîndu-I de gît atît de tare, încît temnicerului îi dădu sîngele pe nas și pe gură. Peste cîteva clipe, intră în în

căpere. O fată slăbă, dar un mare ? dintr-o refăcută de cei doi
comba. Păi, ține-ți bătăi, șterge-te, roșii de spărtărie, aruncînd
o privire în jur. Sau poate mîna în ghioșe-slujitorului. Că
denia să o căbateți, ca niște ciini închiși într-o cușcă ?

— La cădasă, slujitorii ne băteau pe niște fată
ridicîndu-și trupul mătăhălos de pe podea. Te pun eu
cu botul pe labe !

Lambourne se năpusti din nou asupra lui, dar
slujitorul îl opri :

— Astîmpără-te, căci de nu, îl chem pe domnul
Varney, adică pe sir Richard, care-o să vă îmblînzească
pe amîndoi ! Abia adineaori l-am văzut în curțș.

— Văleu ! strigă Lambourne, apucînd repede un
lighean și un ibric de pe masă. Apă, ajută-mă, cu toate
că m-am săturat de tine aseară, cînd l-am jucat pe Orion
și am plutit ca un dop pe lac !

Și Lambourne începu să-și spele fața și mîi- nile ca să
înlăture urmele bătăii. În vremea asta, Lawrence se
tînguia :

— Sînt un om pierdut ! Închisoarea din Kenilworth,
cea mai grozavă temniță din ținut, a fost deschisă cu
forța, deținuții au evadat, iar pe temnicer îl paște
ștreangul !

Și, spunînd acestea, temnicerul porni spre odaia lui,
ca să-și încheie acolo bocetele, sau poate să doarmă.
Lambourne și slujitorul ieșiră pe urmele lui, și bine
făcură, căci Lawrence era cît pe ce să-i închidă în
cămăruță, din simplă obișnuință.

Intre timp, sārmana contesā se refugiase, precum am vāzut, īn mica grādinā. De la fereastră „iatacului lui Mervyn” ea privise de multe ori aceastā grādinā, unde i se pārea acum cā se poate ascunde, printre numeroasele-i boschete, fintīni, statui și grote, pīnā i se va ivi prilejul de a se pune īn legăturā cu soțul ei, prin mijlocirea vreunui om de īncredere.

īși alese o ascunzātoare foarte bunā — care-i īngāduia sā priveascā, fārā a fi observatā — īn fundul unei grote strājuite de o fintīnā artezianā, a cārei apā cādea īntr-un bazin de marmurā. Privindu-și fața īn apa limpede a bazinului, avu o tresārire de spaimā, atīt de groaznic i se pāru cā aratā. Slujindu-i drept oglindā și drept lighean īn același timp, fintīna īi īngādui sā-și facā toaleta īn mare grabā. Apoi, scoțīndu-și de la sīn besacteaua cu bijuterii pe care-o purta totdeauna asupra ei, se retrase īn fundul grotei și se așezā pe o lespede nāpăditā de mușchi, īn așteptarea unui sprijin din afarā.

Văzut-ai potirnichea tremurînd Cînd șoimul
se apropie, din zare ? Se ghemuie prin tufe
la pămînt, Temîndu-se să stea, dar și să
zboare.

/

Prior

întîmplarea făcea ca, în acea dimineață de pomină, una din cele mai matinale părtașe la alaiul vînătoresc să fie însăși „regina-fecioară” a Angliei, care ieși din iatacul ei îmbrăcată cu tot dichisul cerut de împrejurare. Poate tot din întîmpiere, sau din dorința firească de a-și împlini datoria de gazdă față de un oaspe atît de ales, contele de Leicester fu alături de regină, de îndată ce aceasta trecu pragul odăii ei, și-i propuse ca, pînă la terminarea pregătirilor pentru vînătoare, să viziteze împreună „Grădina plăcerilor” și celelalte grădini ale castelului.

Drept care, contele îi oferi brațul reginei, și porniră la plimbare amîndoi, urmați la oarecare distanță de doamnele ei de onoare, care, fiind prudente din fire, nu voiau să tulbure convorbirea dintre stăpîna lor și un om ce nu-i era numai gazdă, ci și slujitorul cel mai apropiat.

Elisabeta se îmbrăcase ca o amazoană, într-o mantie de mătase albăstruie, cu fireturi și găitane

— ce se potrivea foarte bine cu statura ei înaltă, cît și cu ținuta ei demnă, și cam prea bărbătoasă, pentru a putea fi pusă în valoare de veșmintele femeiești obișnuite. Leicester purta un costum de

vînătoare croit dintr-un postav verde, brodat cu fir de aur, și încins cu o frumoasă bandulieră, de care atîrnau o goarnă și un cuțit de lemn.

Convorbirea dintre Elisabeta și favoritul ei nu ni s-a păstrat în amănunt. Dar cei care i-au privit de la oarecare distanță (și se știe că privirea curtenilor și a doamnelor de la curte e foarte ascuțită) au dedus din mișcările și gesturile Elisabetei că niciodată această femeie, de obicei aspră și demnă, nu fusese mai vădit tulburată. Mergea cu pași înceți și nesiguri, fără a-și ridica ochii și, din cînd în cînd, încerca să se depărteze de însoțitorul ei, cu o sfială care indică de obicei tocmai dorința de apropiere. Ba, ducesa de Rutland, care-i urmărea ceva mai îndeaproape, avea să spună că zărise o lacrimă în ochii Elisabetei și că obrații acesteia erau împurpurați. Regina a ascultat, probabil, cu deosebită plăcere complimentele galante ale ambițiosului și vanitosului conte, pînă cînd acesta a început să-i vorbească în graiul dragostei Însăși.

— Nu, Dudley — îi va fi răspuns regina. Nu, eu trebuie să rămîn muma poporului meu. Alte legături, care pot face fericită o fată din popor, nu-i sînt hărăzite unei suverane. Nu, Leicester, nu mai stăruie ! Dacă aș fi avut, ca toate celelalte, libertatea de a-mi căuta propria fericire, atunci ți-aș fi spus, poate, da. Însă așa, e cu neputință. Amîină, te rog, cu o jumătate de ceas începerea vînătorii și lasă-mă singură pînă atunci, milord !

— De ce să vă las, doamnă ? V-am jignit, cumva, cu vorbele mele nesăbuite ?

— Nu, Leicester, dar sînt într-adevăr nesăbuite și nu mai vreau să le aud. Du-te, însă nu prea departe, și ai grijă să nu mă tulbure nimeni.

Dudley făcu o plecăciune adîncă și se retrase, cu o înfățișare tristă, iar regina intră în grota în care se ascunsese nefericita ei rivală. Cînd

ochii i se obișnuiră' cu întunericul' din* grotă, Elisabeta zări silueta unei femei; ce stătea rezemată, și în parte ascunsă; de'o coloană de alabastru, la picioarele căreia clipocea apa limpede a unei fântini. Regina nu era* sigură' dacă privește o statuie, sau'o făptură vie — căci sărmana Amy stătea» nemișcată : ea- se' ridicase dfe pe lespede; cu gîndul să se adreseze femeii care intrase sin* gură în grotă, dar recunoscind^o pe regină, înmărmurise de uimire și de spaimă; fața ei: fiind acum' la fel de palidă ca stîlpul de care se rezema. Amy se îmbrăcase într-o rochie de mătase verzuie, care aducea întrucâtva cu vâlul unei nimfe: grecești,. astfel încît regina era și mai îndreptățită s-o confunde cu o statuie. Elisabeta se opri în fața; acestei statui vii și o privi țintă, încît. Amy simți* nevoia sărși plece ochii, nepu* tind, să*i înfrunte privirea.

Judecînd după. îmbrăcămintea fetei, regina socotea, că aceasta trebuie să^ fie una, din, actrițele puse să: interpreteze felurite roluri,,în locurile,pe unde urma. să, treacă, aa. însăși ; văzînd-o, sărmana, actriță se fisticise,, pesemne, și-și uitase rolul, sau poate n-avea curaj să-l joace. Simțînd nevoia să. o încurajeze, Elisabeta îi spuse, cu glas blajin :

— Frumoasă nimfă, tfe-au amuțit farmecele viclenei **vrăjitbaTe**, căreia oamenii îi spun. Spaimă ? Eu sînt dușmanca, ei de moarte, fata mea, și am puterea de a-i pulbera **vrăjile**. De. aceea îți poruncesc să-mi vorbești.

Drept răspuns; contesa îngenunche în f&ța ei. și, împreunîndti-și mîinile,, aținti asupra-i o privire rugătoare și speriată* care-o răscoli pînă-n adîncul sufletului pe regină.

→ C.6 înseamnă, asta ? Pari mai tulburată derîf o cere împrejurarea. Ridică-te, domnișoară, șL spune-ne ce dorești dfe la noi ?

— Ocrotirea dumneavoastră, doamnă — biigui nefericita contesă.

— Toate fiicele Angliei se bucură de ocrotirea noastră, dacă o merită — rosti regina. Dar ce anume te îndeamnă să ne-o ceri ?

Neștiind ce s-ar cuveni să spună ca să scape de primejdiile ce-o amenințau, fără însă a-1 compromite pe Leicester, contesa bolborosi :

— O, nici eu nu știu !

— Dar asta-i nebunie curată, domnișoară ! izbucni Elisabeta, iritată. Bolnavul cată să-i spună doctorului ce-1 doare. Și-apoi, nu avem obiceiul de a întreba de-atâtea ori, fără a ni se răspunde !

— Vă rog, vă implor, să mă apărați... împotriva unui anume Varney...

— împotriva cu/? A lui Varney, a lui sir Richard Varney, slujitorul contelui de Leicester ? ! Dar ce-i ești dumneata, sau ce ți-e el dumitale ?

— I-am fost... i-am fost prizonieră, dar cum a încercat să-mi ia viața, am fugit ca să... ca sa...

— Ca să te pui sub protecția noastră, de* sigur — spuse Elisabeta. O vei avea, dac-o meriți. Nu cumva ești Amy, fiica lui sir Hugh Robsait, din Lidcote ?

— Vă cer iertare, maiestate ! exclamă contesa, căzînd din nou în genunchi.

— Pentru ce să te iertăm, prostuțo ? Pentru că ești fiica tatălui tău ? De bună seamă că mintea ți-e bolnavă. Văd că trebuie să-ți smulg vorbă cu vorbă povestea. Așadar, l-ai înșelat pe vrednicul și venerabilul tău părinte, și pe domnul Tressilian, cununîndu-te cu acel Varney? Obrazul tău mărturisește că da.

— Nu, doamnă ! strigă contesa, ridicîndu-se în picioare. Dumnezeu mi-e martor că nu sînt ticăloasa despre care vorbiți ! Nu sînt soția celui lacheu scîrbavnic și nelegiuit! Nu, aș prefera

mai degrabă să iu logodnica morții, decît mirea sa lui Varney !

Uluită de înverșunarea fetei, regina rămase tăcută o clipă, apoi rosti :

— Văd că poți vorbi destul de curgător, cînd subiectul îți convine. Ascultă, domnișoară, vrem să știm a cui soție, sau ibovnică ești ? Vorbește fără zăbavă ! Dar fără glumă, căci mai degrabă se poate glumi c-o leoaică, decît cu Elisabeta !

— Contele de Leicester cunoaște toată povestea ! murmură Amy, deznădăjduită.

— Contele de Leicester ? ! îngîină Elisabeta, uluită. Îți dai seama ce spui, domnișoară? De bună seamă c-ai fost pusă de cineva să-l vorbești de rău pe cel mai nobil și mai leal gentilom din Anglia ! Dar, chiar de-ar fi mîna mea dreaptă, ți se va da ascultare, și încă în prezența lui ! Vino cu mine, numaidecît !

Și regina ieși cu pași repezi din grotă, tîrînd-o după ea pe sârmana și îngrozita contesă.

În clipa aceea Leicester se afla în mijlocul unui grup de curteni și domnițe, care se strînseseră sub porticul ce închidea aleea principală a grădinii, așteptînd ca regina să poruncească începerea vînătorii. E lesne de închipuit uimirea ce-i cuprinseseră cînd o văzură pe Elisabeta venind spre ei cu un pas atît de grăbit încît, pînă să-și dea ei seama, ea și ajunsese în mijlocul lor. Spaima se adăugă uimirii, cînd îi văzură fața roșie de mînie, părul vîlvoi și ochii luminați de o vîlvătaie, care amintea că e fiica lui Henric al VIII-lea. Apariția acelei fete palide, cadaverice, dar încă frumoasă, pe care regina o ținea de braț, nu făcea decît să le sporească nedumerirea.

— Unde-i milord Leicester ? întrebă regina, cu un glas care-i înfioră pe toți curtenii din preajmă.

HDacă, !:n 'toiul «celeii mai senine 'zi.le de vvară, ar fi
căzut din bolta albastră a 'ceTiului un ffiilger, ttespiciid
pămîntul la picioarele unui 'drumeț pașnic, drumețul
acela ?n-ar fi putut să^fie'mai uimit .și mîi îngrozit
decît 'fu 'Leicester, 'la vederea reginei. Abia cu'cîteva
clipe 'înainte 'primise, cu afectată modestie, felicitările
curtenilor «pentru ia voapea crescmlă :de care-se -
bucura'din partea reginei, -și iată că acum regina
>rdăxia buzna în mijlocul lor, -îrîind-o de braț 'pe
soția iui, și-l întreba cu un «glas ce suna -ca "trinibița
judecății de npoi :

— -O .cunoști rpe (această femeie ?

?Leicester <căzu ;în :genunchi -în ;fața rElisabetei
șkși jplecă ifruntea-pe lespezile de ^marmură pe care
.stătea.

— Leicester -----urmă regina, cu un gl-as care
tremura de minie — dacă ți?ai înșelat .cumva suverana,
*ahuzînd .de firea ei prea credulă și prea părtinitoare,
îți jur pe .tot ce am .mai sfînt că vei plăti cu capul,
întocmai cum a plătit și tatăl ^dumitale !

Leicester își chemă în ajutor mîndria și ridi- cîndu^și
încet fruntea și fața'răvășite'de emoții pdtrivnice
răspunse :

— Capul meu nu poate cădea decît pfin ho- tărîrea
egalilor mei : în fața lor voi da socoteală, dar nu în fața
unei suverane care-mi răsplătește astfel lealitatea !

>—i Ce-nseamnă asta V! exclamă 'Elisabeta, aruncînd
o privire în jur. Domnii mei, sînt sfidată dhiar în
castelul pe care l-am dăruit noi înșine acestui om trufaș
! -Milord Shrewsbury, ca maTeșal al Angliei, arestează-l
pentru înaltă 'trădare !

— Despre cine vorbiți, maiestate ? întrebă
•Shrewăbury, uimit din cale-afară, fiindcă sosise abia
atunci.

— Despre trădătorul Dudley, conte* de Leicester !
Vărul Hunsdon, adună-ți gentilomii, din corpul de
gardă și puneți-l, numaidecât sub' pază ! Hai, mai
repede, omule!

Hunsdon, un gentilom mai, în vîrșă, și cam mucalit
din fire, care-și. permitea, să; vorbească mai liber-cu
regina, decît utezau-ceilalți — deoarece se înrudea cu
neamul Boleyn'-ilor ----- răs
puse cu îndrăzneală :

— Da, măria ta, iar mîine-o să mă-nchizi în Turnul
Londră,, fiindcă m-am pripit; sărți * împlinesc porunca.
Te-aș. ruga să ai; puțintică răb? dare !

— Răbdare ? Dumnezeu ! Nu-mi pomeni de
răbdare, căci nu-i cunoști vina !

În vremea asta Amy.își venise puțin, în. fixe și văzînd
că soful ei era amenințat de cea mai mare primejdie din
partea. îndirjitei regine,, uiteLde propria-i nenorocire și
se* aruncă la pîciaareie Elisabetei, cupg:inzîndu-i
genunchii:.

— E nevinovat,, măria ta ! Nobilul Leicester n-a
greșit cu nimic!

— Păi nu ne-ai mărturisit adineauri căi îți cunoaște
întreaga poveste ?

— Am spus. eu așa ceva ? Îngănă nefericita contesă.
Q, dăc-am spus^o, înseamnă că l-am po-r negrit,
prostește ! Dumnezeu mi-e martor că.* nobilul conte n-a
avut cunoștință, da uel tirile urzite împotriva mea !

— Ascultă* femeie — izbucni Elisabeta. — vrem să.
știm cine te-a îndemnați la o asemenea faptă! De
nu. minia noastră* — ■ și minia regilor e ca o vilvătaie
— te va mistui ca pe-un* vreasc uscat!

La, auzul acestor cuvinte, inima bună a lui Leicester
se răzvrăti împotriva, ticăloșiei ca*e l-ar fi robit pe
veci, dacă ar fi cedat ispitei de a

primi ajutorul salvator al contesei, abandonînd-o, drept răsplată, miniei reginei. Dar tocmai cînd se pregătea să-și dea în vileag căsătoria secretă și s-o ia sub aripa lui pe Amy, cu demnitatea unui om de onoare, geniul lui rău, Varney, își făcu apariția și, cu fata și straiile răvășite, se prosternă la picioarele reginei, strigînd :

— Iertare, măria ta, iertare ! Sau dacă vreți să pedepsiți pe cineva, pedepsiți-mă pe mine, care-o merit, dar cruțați-1 pe nobilul, generosul și nevinovatul meu stăpîn !

Amy, încă îngenuncheată, se ridică în clipa cînd îl zări atît de aproape pe dușmanul ei de moarte, și dădu să se repeadă spre Leicester, dar se răzgîndi numaidecît și, scofînd un geamăt, o imploră pe regină să o închidă în cea mai întunecoasă temniță a castelului, ca să nu-1 mai vadă pe ticălosul acela.

— Dar ce ți-a făcut omul acesta, fata mea ? o întrebă regina, străfulgerată de un gînd.

— M-a nenorocit, măria ta, a semănat vrajbă acolo unde trebuia să domnească pacea ! Mi-aș pierde mințile dacă l-aș mai vedea în fața ochilor !

— Ți-ai și pierdut mințile, pe cît se pare — răspunse regina. Milord Hunsdon, ai grijă de copila asta nefericită și du-o într-un loc ferit, pînă o vom chema din nou în fața noastră. Ai grijă să fie lăsată în pace !

— Pe sfînta fecioară ! zise Hunsdon, luîna-o în brațele sale vînjoase pe gingașa Amy, aproape leșinată. E un dulce copil, iar maiestatea voastră i-a găsit o dădacă bună, deși cam aspră, în persoana mea.

Și spunînd acestea, porni cu Amy în brațe. Regina îl urmări cu privirea, apoi îl căută din ochi pe Leicester, pe care i se părea acum că-1

nedreptăţise, vorbindu-i cu atîta mînie, pe temeiul unor bănuieli trecătoare. Contele stătea cu ochii în pămînt, într-o atitudine care exprima — cel puţin așa i se părea Elisabetei — mai degrabă mînia unui om învinuit pe nedrept, decît conştiinţa vinovăţiei.

Regina îşi întoarse faţa spre Varney şi-i spuse:

— Vorbeşte, sir Richard, şi tălmăceşte-ne aceste enigme. Dumneata ai darul vorbirii, spre deosebire de alţii...

— Ochiul ager al maiestăţii voastre — se grăbi să vorbească Varney — a şi ghicit boala grea a scumpei mele soţii !

— Aşadar, şi-a pierdut minţile ? rosti regina. Eram sigură că asta trebuie să fie, întreaga ei purtare o dovedeşte ! Dar cum de-a ajuns aici ? De ce n-ai ţinut-o sub pază ?

— Măria ta — răspunse Varney — domnul Anthony Foster, vrednicul gentilom în grija căruia o lăsasem, a sosit adineauri aici în mare grabă, pentru a-mi aduce la cunoştinţă fuga soţiei mele. Puteţi să-l întrebaţi.

— Să lăsăm asta, pentru altă dată — spuse regina. Dar să ştii, sir Richard, că fericirea dumitale domestică nu e de loc de invidiat. Soţia dumitale era să leşine cînd te-a văzut.

— Aşa e boala asta, măria ta. Cei loviţi de ea ajung să-i urască pe oamenii pe care, în momentele lor bune îi îndrăgesc cel mai mult. Aş vrea, de aceea, să vă rog să porunciţi ca nefericita-îni soţie să fie lăsată în grija prietenilor ei.

Leicester avu o tresărire, dar se sili să-şi stă- pînească tulburarea, în vreme ce regina spunea :

— Eşti cam-pripit, domnule Varney. Se cuvine să primim mai întîi avizul medicului nostru Masters cu privire la starea sănătăţii acestei

femei. Abia'după aceea *vom hotărî eerLide: făcut. ' Vei avea'totuși voie JS-O vizitezi, dacă : socotești că in - felul ^acesta -vei putea stinge vrajba dintre voi, căci am auzit că >astfel de (certuri ;au)loc ehia•în * căsniciile cete i mai^T fericite.

Varney nu .mai spuse nimic, ci făcu0 plecăciune adrnă.

Elisabeta își întoarse din nou privirea spre Leicester - și-i vorbi astfel :

— 'Milord Leicester,»pari supărat pe noi, deși avem și noi temei de supărare împotriva dom- niei-tale. Vom ietta. însă -noi cel dinții.

îLeicester izbuti cu greu să găsească un răspuns potrivit, spunînd că „nu poate avea feriei- pea iie -a ierta, deoarece aceea care-i porunca să ierte nu-i putea cășuna nici un rău".

'Elisabeta păru mulțumită de acest răspuns și-și exprimă dorința ca vînătaaTeasă irceapă. Peste cîteva clipe goarnele răsunară, ciinii (începură săi latre, iar caii să;necheze, :dar< curtenii și domnițele nu m^ai puteau privi vînătoarea cu aceeași inimă ușoară, cu care îiltîmpinaseră veselul „reveille" din dimineața aceea. Pe frunțile tu- turar se citea îndoială și teamă.

'Blount se folosi de prilej pentru a-i șopti la ureche lui Raleigh :

« — * A fost o furtună ca-n Mediterana !

— \ *Vaiium et mutabile* ¹ — îi răspunse, tot în soaptă, Raleigh.

— Slăbește-mă cu latineasca ta încîlcită —¹ zise Blount. îmi pare bine că Tressilian nu a ieșit și el în larg, pe furtuna asta. 'Nepriceput cum e să navigheze pe valurile vieții curtenești, s-ar fi scufundat la sigur 1

¹ Schimbăcioasă și plină de toane (în latinește, în original) ^ definiție a femeii, împrumutată de la poetul latin yirgrlru. (n.t.)

⁵— Fiindcă veni' vorba de Tressilian, tare-aş vrea să ştiu ce se-ntîmplă cu el. Azi dimineaţă mi-a spus că nu va ieşi timp de douăsprezece ore din odaia lui, din pricina nu ştiu cărui jurămint pe care l-a făcut. Şi tare mi-e teamă că vestea smintelii domniţei nu-1 va vindeca de propria-i scrînteală. E lună plină, iar minţile oamenilor fierb ca drojdia. Dar, ia ascultă ! Cornul sună încălecarea ! Pe cai, Blount! Noi, cavalerii tineri, se cuvine să ne arătăm vrednici de pintenii căpătaţi !

„...Sinceritate,
Virtute-ntre virtuți, tu nu-1 lăsa Pe
nici un muritor să se abată Din
drumu-ți drept, pe calea-ntorto-
cheată
A prefăcătoriei — chiar de-ar fi
Pământul să se caște, slobozind Din
iadu-afund chemările Pierzaniei !”
Douglas

Abia către seară, după o lungă și rodnică vânătoare și după ospățul prelungit dat la întoarcerea reginei în castel, izbuti Leicester să stea de vorbă între patru ochi cu Varney. Acesta îi povesti în amănunt tot ce aflase de la Foster în legătură cu fuga contesei ; Foster venise acum la Kenilworth, ca să-l pună la curent cu cele petrecute, și ca să scape astfel de răspundere.

Varney avu grijă să treacă sub tăcere încercările sale de a o droga pe contesă, astfel încît Leicester puse fuga ei doar pe seama dorinței de a-și vedea recunoscut rangul — ceea ce-l supără din cale-afară, ca o nesăbuită încălcare a strașnicei lui porunci.

— I-am dat acestei fiice a obscurului boiernaș din Devonshire cel mai falnic nume din țara englezească ; am împărțit cu ea și patul, și norocul. Și nu i-am cerut alt nimic decît puțină răbdare, pînă s-o scot în lumina deplină a rangului ei măreț, dar aceasta femeie orgolioasă preferă să-și primejduiască viața și să mă nenorocască și pe mine, decît să mai rămînă încă puțin în obscuritatea de care are parte de cînd s-a născut.

— Mai puteţi ieşi din încurcătură chiar şi-acum, dacă domniţa se va lăsa condusă şi va primi să joace rolul cerut de împrejurări.

— Ai perfectă dreptate/ sir Richard, altă cale nu există. Ea trebuie să treacă drept soţia dumitale, pînă va ajunge departe de Kenilworth.

— Şi multă vreme după aceea — spuse Varney. Căci mă tem că nu va putea să vă poarte numele atîta timp cît regina trăieşte, dar dumneavoastră sînteţi cel mai în măsură să judecaţi, fiind singurul care ştiţi ce s-a petrecut între dumneavoastră şi regină.

— Aşa e, Varney — răspunse Leicester. Azi dimineaţă m-am purtat urît şi prosteste, iar dacă Elisabeta ar afla de nefericita mea căsătorie, s-ar socoti pe drept cuvînt jignită, atribuindu-mi intenţia de a-mi bate joc de ea, intenţie pe care femeile nu o iartă niciodată. Chiar azi dimineaţă era să ne certăm rău de tot, şi mă tem că relaţiile noastre nu se vor îmbunătăţi.

— E, oare, atît de neînduplecată în mînia ei ? întrebă Varney.

— Nu, de fel ! Regina mi-a dat, chiar astăzi, cîteva prilejuri de a-rrii îndrepta greşeala, căci aşa socoteşte ea purtarea mea, pe care-o pune pe seama firii mele aprige.

— Prin urmare, milord, dacă legătura dumneavoastră cu contesa va rămîne ascunsă, relaţiile dumneavoastră cu regina nu se vor schimba ?

— Varney — oftă Leicester — socot că* mi eşti credincios, de aceea îţi voi destăinui totul. Am vorbit cu Elisabeta, nu-mi dau nici eu seama ce m-a îndemnat s-o fac, despre un subiect care, odată atins, nu mai poate fi abandonat, fără a răni inima unei femei. Şi totuşi, nu cutez şi nu pot să merg mai departe !

— Trebuie să faceţi ceva, milord, şi asta cît raai grabnic !

— Nu-i nimic de făcut — răspunse Leicester, abătut. Sînt un om care s-a cățărat pe-o buză de prăpastie, iar cînd a ajuns la un pas de pisc, nu mai poate nici să înainteze, nici să dea înapoi.

— Nu vă aflați. într-o situație chiar atît de rea,, milord. Dacă-i veți ascunde Elisabetei taina căsătoriei dumneavoastră, încă nu-i totul pierdut. Mă duc îndată la doamna contesă-. Dumneaei înă urăște, pentru.că știe că v-am slujit totdeauna cu credință,, ridicîndu-mă împotriva așa-ziselor ei drepturi. Nu-mi pasa ce crede, despre mine, sînt sigur că mă va asculta, și-i voi vădi , asemenea temeiuri, încît va. sfîrși prin a înțelege și .încuviința toate măsurile impuse de. împrejurări.,

— Nu,. Varney, voi; vorbi eu însumi cu Amy, căci acum știu ce am de făcut. Adu-mi o, livrea: vom merge, împreună, iar eu voi trece de santi-r nelă,. dîndu-mă, drept slujitorul dumitale*

— **Dar, milord...**

> Nici un „dar” — îi tăie vorba Leicester. Va fi cum spun eu, nu altminteri. Hunsdon doarme, cred, în „Turnul lui Saintlowe”. Putem ajunge acolo prin coridorul secret, ca să nu întîlnim pe nimeni. Și chiar dacă Hunsdon m-ar recunoaște, îmi e prieten, și-i destul de-neghiob ca să creadă orice i se spune. Adu-mi. numaidecît livrea !

Neavînd încotro, Varney trebui să se supună.

Peste cîteva minute Leicester, înfășurat în livrea, cu o cușmă trasă peste frunte, porni după Varney prin coridorul secret care ducea spre odăile lui Hunsdon. Paznicul pus de acesta la ușa îi lăsă să treacă fără greutate, cunoscîndu-l pe Richard Varney. Cei doi intrară repede și închiseră ușa în urma lor.

Contesa Amy ședea, cu părul despletit și straiiele răvășite, pe un soi de pat. Auzind zgomot, întoarse capul spre ușa, iar cînd dădu cu ochii de Varney, strigă :

— Nemernicule ! Vii să-ți aduci la îndeplinire vreo nouă ticăloșie ?

Leicester îi curma reproșurile, pășind spre ea și rostind, cu glas mai degrabă poruncitor decât drăgăstos, în vreme ce-și lepăda livreaua :

« — Nu cu sir Richard Varney, ci cu mine ai a vorbi !

— Dudley ! izbucni contesa, transfigurată ca prin farmec. Dudley ! Iată-te, în sfârșit !

Și alergînd într-un suflet spre el, cu obrajii scăldați în lacrimi, își încolăci brațele în jurul gâtului-ui lui și începu să-l dezmierde, fără să se sinchisească de prezența lui Varney.

înduioșat, Leicester răspunse la dezmierdările ei cu căldură, dar și cu o anumită tristețe, pe care la început ea nu o băgă în seamă ; dar după primul elan de bucurie, îl întrebă, privindu-l cu neliniște;

^ Ești bolnav, dragul meu ?

* Trupește nu-s bolnav, Amy ^ îi răspunse el.

* O, Dudley, atunci voi fi sănătoasă și eu ! Am fost bolnavă, foarte bolnavă, după ultima noastră întîlnire ; aceea de azi dimineață a fost prea îngrozitoare ca s-o socot drept o întîlnire. Am fost bolnavă, da, și în mare primejdie, dar acum, c-ai venit, sînt fericită, sănătoasă și în afara primejdiei.

r-H O, Amy, m-ai nenorocit ! oftă Leicester.

— Eu, milord ? ! biigui ea, pîlînd. Cum aș fi în stare să-i fac vreun rău aceuia pe care-l iubesc mai mult decât pe mine însămi ? !

— N-aș vrea să te cert, Amy, dar te afli aici în pofida poruncilor mele limpezi, iar prezența ta ne pune în primejdie pe amîndoi.

— Intr-adevăr ? Atunci, nu mai rămîn nici o clipă ! O, dac-ai ști ce spaime m-au îndemnat să părăsesc Casa Cumnor] Dar nu mai spun nici

un cuvînt despre mine, atîta doar că, de-ar fi cu putință, eu una n-aș mai dori să mă-ntorc *acolo*...

– Îți vom găsi, Amy, un alt adăpost. Vei merge într-unul din castelele mele din miazănoapte, unde vei sta, sper că nu va fi nevoie decît de vreo cîteva zile, în calitate de soție a lui Varney.

– Cum, milord ? ! strigă contesa, smulgîndu-se din brațele lui. Tocmai pe soția dumitale ți-ai găsit s-o povățuiești să se dea drept soția altuia, ba încă a unuia ca Varney ? !

– Doamnă, vorbesc foarte serios : Varney este slujitorul meu devotat, față de care nu am nici o taină. N-ai nici un temei să-l tratezi cu atîta dispreț.

– Aș avea eu unul, destul de puternic, și văd c-a și început să tremure la gîndul că ți l-aș putea dezvălui. Dar nu vreau să cîrtesc împotriva unuia care a ajuns mîna dumitale dreaptă. Eu, însă, hu voi merge cu dînsul de bunăvoie, și nici nu mă voi da drept soția lui !

– Doamnă ! strigă Leicester, iritat. Această vremelnică travestire ne este necesară și mie, și dumitale, în primejdioasa situație în care ne-a adus capriciul sau dorința dumitale prematură de a-ți asuma un rang pe care ți l-am acordat cu condiția ca, deocamdată, căsătoria noastră să rămînă secretă ! Dacă ți-e scîrbă de propunerea mea, să știi că altă cale nu poate fi ! Îți poruncesc să te supui unei măsuri impuse de propria dumitale purtare nesăbuită !

– Poruncile dumitale nu pot precumpăni asupra poruncilor onoarei și conștiinței mele ! De data aceasta nu te voi asculta, milord ! Cum ai mai putea să mă recunoști drept o soție vrednică de rangul dumitale înalt, după ce aș cutreiera țara în tovărășia unui dezmățat ca acest Varney ?

— Milord — se amestecă în vorbă Varney — doamna e, din păcate, prea pornită împotriva mea ca să mă asculte și pe mine. Totuși, s-ar putea ca propunerea mea să-i convină. Dumneai se are bine cu domnul Tressilian și ar putea, desigur, să-l convingă s-o însoțească pînă la conacul din Lidcote, unde domnița ar putea rămîne la adăpost de primejdii, pînă ce timpul va îngădui dezvăluirea tainei.

— O, de m-ar ajuta Dumnezeu să mă văd în casa tatălui meu ! Părăsind-o, nu bănuisem că-mi părăsesc liniștea și onoarea !

— în cazul acesta — urmă Varney — ați fi nevoit, desigur, să împărtășiți și altor persoane pomenita taină. Dar domnița se va pune, desigur, chezașă pentru cinstea domnului Tressilian și a rudelor ei.

— Isprăvește, Varney ! izbucni Leicester. Dacă-mi mai pomeniți vreodată de Tressilian, te înjunghii !

— Și de ce nu, ma rog ? întrebă contesa. Nu cumva un om de onoare ca Tressilian e mai puțin vrednic decît unul ca Varney, să împărtășească o astfel de taină ? O, milord, nu te supăra că-ți vorbesc astfel, dar acesta-i adevărul : o dată i-am făcut un rău lui Tressilian de dragul dumitale ; nu vreau să-l nedreptățesc și prin tăcerea mea, acum, cînd onoarea lui e pusă la îndoială !

Se așternu o tăcere mormîntală.

Leicester părea iritat, dar și nehotărît, dîndu-și seama, pesemne, de subrezenia cauzei, sale.

Tot contesa rupse tăcerea, rostind cu demnitate :

— Toate necazurile noastre, milord, se trag din dubla existență pe care te-ai silit sau ai fost silit s-o duci. Smulge-te grabnic, milord, din aceste mreji înjositoare, fii un adevărat genti

lom englez, un cavaler care pune adevărul la temelia onoarei, și ține la această onoare ca la ochii din cap. Ia-o de mână pe nefericita dumitale soție, du-o în fața tronului și mărturisește-i maiestății sale că, într-o clipă de slăbiciune, tulburat de o frumusețe, din care n-a mai rămas, poate, nici urmă, ți-ai legat viața de aceea a sărmanei Amy Robsart. În felul acesta, milord, îmi vei da satisfacție și mie, și onoarei dumitale, iar dacă legea sau puterea lumească Îți vor cere să te desparți de mine, nu mă voi împotrivi, fiindcă atunci mi-aș putea ascunde fără dezonoare inima zdrobită, în casa din care dragostea dumitale m-a răpit.

Vorbele acestea, rostite cu demnitate și însuflețire, puseră în mișcare tot ce mai rămăsese nobil și generos în sufletul lui Leicester.

— Nu sînt vrednic de dumneata, Amy, dacă am fost în stare să-mi pun ambiția mai presus de o asemenea inimă ! Pentru a-mi ispăși greaua vină, va trebui să mă smulg din mreșile propriei mele înșelăciuni, sub ochii batjocoritori ai dușmanilor și sub ochii uluiți ai prietenilor mei. Cît despre regină, n-are decît să-mi taie capul, cum m-a și amenințat!

— Să-ți taie capul, milord ? exclamă contesa. Pentru că ți-ai ales o soție, folosindu-te de libertățile și drepturile oricărui supus englez ? Ce rușine ! Tocmai această teamă de primejdii imaginare te-a silit să părăsești calea cea dreaptă, care-i și cea mai sigură !

— O, Amy, ce știi tu ? ! oftă Dudley, dar se grăbi să adauge, stăpînindu-și zbuciumul : Reginei nu-i va fi ușor să facă din mine o victimă resemnată a unei răzbunări nedrepte. Am destui prieteni și aliați, și nu mă voi lăsa dus la eșafod, aidoma lui Norfolk ! Nu te teme, Amy : vei vedea că Dudley va fi demn de numele ce-1 poartă !

Mă duc să iau legătură chiar acum cu câțiva prieteni de încredere, căci, în situația la care s-a ajuns, s-ar putea să fiu arestat în propriul meu castel !

— O, milord ! strigă Amy. Nu tulbura printr-o revoltă pacea regatului! Nici un prieten nu ne-ar putea ajuta mai mult decît cinstea și adevărul. Cheamă-le în ajutor, și vei putea înfrunta o armată întreagă de dușmani răuvoitori și pizmași.

— Lasă-mă, Amy, să-mi aleg singur mijloacele potrivite pentru a da în vileag adevărul, cu cît mai puține primejdii, căci vor fi destule și-așa ! Să mergem, Varney ! La revedere, Amy, te voi recunoaște drept soție, chiar cu prețul vieții mele, preț de care numai dumneata ești vrednică ! Vei auzi curînd despre mine !

Și îmbrățișînd-o cu patimă, se înfășură în livrea și ieși din încăpere.

Varney făcu o plecăciune adîncă și, înainte de a-și urma stăpînul, îi aruncă o privire ciudata contesei, spunîndu-și în gînd :

„Ea însăși mă silește ! Ori eu,   ori ea,   unul dintre noi doi e pierdut !”

Abia ieșiseră pe coridor, cînd un băiețaș se repezi spre Leicester, trecînd peste paznic, și-i șopti ceva la ureche. Varney îl întrebă pe paznic ce voia băiatul. Paznicul îi răspunse că băiatul îl rugase să-i transmită domniței un pachețel, dar că el refuzase.

Varney se întoarse spre stăpînul său, tocmai cînd acesta îi spunea băiatului:

• — Bine, băiete, pachețelul va   ^ ^
fi înmînat.

— Mulțumesc, domnule — zise băiatul, și se făcu nevăzut.

Leicester și Varney se întoarseră cu pași grăbiți în odaia celui dintîi, prin același coridor secret care-i dusesese la „Turnul lui Saintlowe”.

„...Am spus eu
Că e o adulteră – știți cu cine ? I Mai mult,
e-o trădătoare, iar Camillo I-e aliat ; dar
dacă ea ar ști Ce știe el, i-ar fi, socot,
rușine...” *Shakespeare* : „*Poveste de
iarnă*”¹

Ajuns în cabinetul său, contele își scoase din buzunar o tăbliță și începu să scrie, vorbind parte cu sine însuși, parte cu Varney :

— Mulți dintre ei sînt strîns legați de mine ; mai ales cei cu slujbe înalte și moșii întinse. Dacă s-ar gîndi la foloasele pe care le-au avut de pe urma mea, sau măcar la primejdiile ce-i amenință pe ei înșiși, nu m-ar lăsa, cred, fără sprijin în ceasul de cumpănă. Ia să vedem : Knollis e sigur de partea mea și, prin el, insulele Guernesey și Jersey ; Horsey e guvernatorul insulei Wight ; cumnatul meu Huntingdon guvernează, împreună cu Pembroke, Țara Galilor ; prin Bedford îi am în mînă pe puritani, ale căror poziții sînt atît de puternice în toate orașele ; fratele meu din Warwick e la fel de bogat și de influent ca și mine ; sir Owen Hopton, comandantul Turnului Londrei, unde se află tezaurul țării, îmi este devotat. Tatăl meu și bunicul meu n-ar fi ajuns pe eșafod, dacă și-ar fi unit astfel puterile. Ce-i, Varney, ce-i cu mutra asta plouată ? Află că un copac cu rădăcinile atît de adînci nu poate fi lesne smuls de furtună !

— Ehei, milord ! oftă Varney, cu o amărăciune meșteșugit simulată.

— De ce oftezi așa, sir Richard ? Noul dumitale rang nu-ți inspiră altceva decît un oftat, în ajunul unei bătălii nobile ? Dacă oftatul acesta înseamnă, cumva, că ai prefera să ocolești lupta, ești liber să părăsești castelul, sau chiar să treci, de partea dușmanilor mei.

— Nu, milord ! Varney va lupta și, la nevoie,, va muri alături de dumneavoastră. Iertați-mă dacă, în dragostea ce vi-o port, văd, mai limpede decît vă lasă să vedeți nobila dumneavoastră inimă, opreliștile uriașe care vă impresoară. Deși sinteți atît de puternic, milord, îngăduiți-mi să vă spun, fără gîndul de a vă jigni, că puterea dumneavoastră e doar un reflex al voinței reginei. Cîtă vreme sinteți favoritul Elisabetei, aveți întreaga putere a unui suveran, căruia-i lipsește numai titlul de rege. Dar dacă regina v-ar lua înapoi toate onorurile, ați fi părăsit de toți, și nu doar în întreaga țară, sau în ținutul acesta, ci chiar în propriul dumneavoastră castel, devenind un prizonier în mijlocul vasalilor,, rudelor și slugilor voastre, și nu un prizonier oarecare, ci unul gata condamnat, prin voința reginei. Gîndiți-vă la Norfolk, milord, la temutul Northumberland, la superbul Westmoreland, la toți cei ce-au cutezat să se ridice împotriva acestei regine înțelepte ! Toți au murit sau au fugit din țară, sau zac în închisori. Tronul ei rru poate fi, ca altele, răsturnat printr-o alianță a nobililor ; l-ați putea împărți cu Elisabeta, dac-ați dori, dar n-ați izbuti nici măcar să-l clintiți, necum să-l răsturnați, oricîte ajutoare ați primi, din țară sau de peste hotare !

— S-ar putea să ai dreptate — rosti Leicester — ■ dar nu vreau să se spună despre mine că: m~am lăsat doborît fără luptă ! Poruncește-le*

acelora dintre slujitorii mei, care au luptat sub comanda mea în Irlanda, să se adune unul câte unul în donjonul cel mare. Și spune-le prietenilor mei să fie cu ochii în patru și să umble înarmați, ca și cum s-ar aștepta la un atac din partea oamenilor lui Sussex. Dă alarma și în rîndurile localnicilor, să pună mîna pe arme și să fie gata ca, la un semn, să tabere asupra gentilomilor și răzeșilor din corpul de gardă, și să-i dezarmeze !

— îngăduiți-mi să vă amintesc, milord, că porunca pe care mi-o dați, de a pregăti dezarmarea gărzii regale, este un act de înaltă trădare, totuși o voi îndeplini.

— Nu-mi pasă ! strigă Leicester, deznădăduit. Nu-mi pasă ! între rușine și pierzanie, n-am de ales, trebuie să merg înainte, chiar de-ar fi să pier !

— Lucrurile au ajuns acolo unde mă temeam de mult c-au să ajungă — spuse Varney. Trebuie sau să asist, ca un animal nerecunoscător, la prăbușirea celui mai bun și mai generos stăpîn, sau să rostesc un adevăr pe care aș fi preferat să-l îngrop în uitare !

— • Ce vrei să spui ? N-avem vreme de pierdut cu vorbe, a sosit vremea faptelor !

— Vă spun îndată ce-am de spus, milord. Căsătoria dumneavoastră e singurul temei ce vă îndeamnă să vă ridicați împotriva reginei ?

" Știi prea bine că da, ce rost are să mă mai întreb ?

— Iertați-mă, milord, dar întrebarea mea are un rost. Iată, unii oameni și-ar da și moșia, și chiar viața pentru un giuvaer scump, dar n-ar fi mai înțelept să se încredințeze, mai întii, dacă giuvaerul e fără cusur ?

— Ce-nseamnă asta ? izbucni Leicester, privindu-l tîntă. Despre cine cutezi să vorbești astfel ?

Î-■ Despre... despre contesa Amy, milord, vă voi vorbi despre ea, chiar dacă mă, veți ucide pentru zelul cu care vă slujesc 1

— S-ar putea s-o meriți, dar. vorbește, vreau să. te aud !

^ Ei bine, milord, aflați că nu-mi plac de. loc legăturile dintre doamna contesă și domnul Tressilian. Îr cunoaște.ți .doar, și,știți .că, jnaLdemult, a nutrit față de dînsa anumite simțăminte, peste care n-ați putea trece atît. de. ușor. Eu, unul, cred cu tărie că acest Tressilian, .care deunăzi,i-a luat. cu. atîta zel apărarea contesei, s-a înțeles pe ascuns cu ea..

Nu ești în toate mințile, Varney 1 îl repezi contele. Unde și cum s-ar fi putut vedea ?

— Milord, din nefericire vă pot aduce dovezi, cît se poate de limpezi. Cu puțină: vreme înainte, de a-și susține plîngerea în fața regip^i, 1-am.în- tîinit pe domnul Tressilian la. poarta din dos a parcului Casei Cumnor, și nu mică mira fost,.mirarea 1

— * L-ai întîlnit acolo, ticălosule, și nu l-ai ucis pe loc ? I ^

^ M-am; repezit asupra-i cu sabia întinsă, dar am alunecat, altminteri poate ; că n-ar mai ^fi astăzi o piedică în calea dumneavoastră 1

— Mai ai și alte dovezi? bîgui contele* uluit peste măsură.

Prea destule, milord. Slujitorul meu^Michael Lambourne, a fost de față la tot ce s-a petrecut atunci, fiindcă, de fapt, el l-a adus pe^Tressilian în Casa Cumnor. De aceea l-am și tocmît în slujba mea, ca să-i pot ține sub cheie limba, cam prea slobodă de felul ei.

—ⁱ Și de ce nu mi-ai vorbit despre toate astea Pînă acum ? întrebă Leicester,. cu asprime în glas.

^ Pentru că domnița mi-a spus mie, și lui Foster, că vă va aduce ea însăși la cunoștință vizita

domnului Tressilian. Și doar știți cât de puțin ne place să ne plecăm urechea la vorbele rele spuse pe seama unor oameni la care ținem.

– Nu-ți place, dar cu toate astea îți pleci destul de repede urechea la asemenea vorbe, sir Richard ! Ce te face să crezi că acea convorbire dintre domnișă și Tressilian a fost dezonorantă pentru dînsa ? La urma urmelor, soția contelui de Leicester are dreptul să stea cîteva minute de vorbă cu un om ca Tressilian, fără a se compromite și fără a-mi păta numele.

– De bună seamă, milord. De-aș fi fost de altă părere, n-aș fi tăcut. Dar iată unde-i buba: înainte de a pleca din Cumnor, Tressilian a stabilit o legătură cu un hangiu din partea locului, în scopul de a pregăti fuga contesei. El și-a trimis acolo un emisar, pe care nădăjduiesc să-l am curînd sub pază sigură în Turnul lui Mervyn. Hangiul a primit drept răsplată acest inel, poate că l-ați observat pe degetul lui Tressilian... Ei bine, emisarul acela a pătruns în Casa Cumnor, deghizat în negustor și, după cîteva conciliabule tainice cu contesa, a fugit, noaptea, împreună cu dînsa, furînd pe drum calul unui om sărman. În cele din urmă, au ajuns amîndoi aici, în acest castel, unde contesa de Leicester s-a adăpostit... nu îndrăznesc să vă spun unde anume.

– Vorbește, îți poruncesc !

– Ei bine, doamna s-a dus numaidecît în odaia lui Tressilian, unde a rămas multe ceasuri, parte împreună cu el, parte singură. Dacă vă amintiți, v-am spus că Tressilian ascunde o ibovnică în odaia lui, n-aș fi crezut însă că ibovnica era chiar...

– Vrei să spui Amy, dar e o minciună ! răcni Leicester. Ambițioasă și neastîmpărată poate că este, ca orice femeie, dar necredincioasă ? Nu, niciodată, niciodată ! Ai vreo dovadă ?

— Carrol, vătaful slugilor, a dus-o ieri după- amiază acolo, la cererea dumneaei. Iar Lambourne și temnicierul au găsit-o azi dimineață, în zori, tot acolo !

— Era și Tressilian cu ea ? întrebă Leicester tulburat.

— Nu, milord. După cum vă amintiți, dumnealui se afla în noaptea aceea într-un soi de arest, sub paza domnului Nicholas Blount.

— Carrol sau ceilalți o cunoșteau pe contesă ?

— Nu, milord. Carrol și temnicierul nu o mai văzuseră niciodată, iar Lambourne n-a recunoscut-o, dar încercînd s-o împiedice să părăsească încăperea, a rămas cu una din mănușile ei în mînă.

Și Varney îi întinse mănușa, pe care erau brodate însemnele contelui : ursul și bîta.

— O recunosc ! izbucni Leicester. Eu însumi i-am dăruit aceste mănuși ! Acum îmi dau limpede seama de infamia ei ! Dumnezeule ! Pentru ticăloasa asta era cît pe ce să pun în primejdie viața atîtor prieteni nobili, să zdruncin temeliile unui tron legiuit, să trec prin foc și sabie o țară pașnică, și s-o jignesc de moarte pe generoasa suverană, care a făcut din mine ceea ce sînt și m-ar fi ridicat pe culmea cea mai înaltă la care poate visa vreun muritor, de n-ar fi fost căsătoria asta blestemată ! De ce n-ai vorbit mai devreme, nemernicule ?

— Milord — răspunse Varney — o lacrimă a domniței ar fi fost de ajuns ca să șteargă tot ce v-aș fi putut spune eu. Și-apoi, abia azi dimineață am primit toate aceste dovezi, o dată cu venirea neașteptată a lui Anthony Foster, care a smuls hangiuului, și altora declarații amănunțite, ce mi-au lămurit pe deplin împrejurările în care domnița a fugit din Casa Cumnor. Cît despre cele

. puse la cale de dumneaei, aici, în castel, le-am descoperit eu însumi, prin propriile-mi cercetări.

» Acum înțeleg de ce-ți purta atita ură ! și urmă gîndurile Leicester. Știindu-te slujitorul meu credincios și devotat, te ura, fiindcă te ridikai în calea uneltirilor sale și-i puneai în primejdie viața ibovnicului ei ! Da, e limpede ca lumina zilei ! Și totuși, cu cîtă prefăcută demnitate m-a îndemnat să-mi pun mai degrabă capul pe butuc, decît să mai port măcar a clipă vâlul minciunii ! Părea/un .înger al adevărului ! Cum de-i în stare minciuna să folosească în chip atît de firesc graiul adevărului ? ! O, Varney, dumneata mă slujești încă de ; pe cînd* eram un copil, te-am înălțat mult și te pot înălța și mai sus ! Gîndeș- te-îte bine ! Ai avut totdeauna o minte pătrunzătoare, nu s-ar putea ca, totuși, contesa să fie nevinovată ?

Varney era, bineînțeles, hotărît să-și ducă pînă la capăt intriga diabolică, menită, după părerea lui, să-i aducă stăpînului său tronul mult rîvnit Se prefăcu, totuși, că se frămîntă, și spuse apoi, cu glasul unui care n-a pierdut încă orice speranță :

<— Mă întreb și eu uneori; dac-ar fi vinovată, de ce a venit aici, cînd se putea duce la tatăl ei ? Ar fi însemnat însă să renunțe la dorința ei de a fi recunoscută drept contesă de Leicester.

— Așa e ! Ai dreptate ! exclamă contele, podidit de un val de amărăciune și de furie, care-i stinse ultima rază de speranță. O, Varney, nu știi ce zace-n sufletul unei femei ! Acum văd limpede totul ! Dumneaei nu voia să renunțe la rangul¹ și averea neghiobului care-o luase de nevastă ! Iar dacă, în nebunia mea, aș fi ridicat steagul revoltei, sau dacă regina, mînioasă, mi-ar ~fi tăiat capul, cum m-a și amenințat azi dimineață, atunci bogata zestre care, prin lege, ar fi

revenit contesei de Leicester, rămasă văduvă, i-ar fi căzut plească milogului aceluia de -Tressilian ! Nu, Varney, nu încerca să-i iei apărarea ! Vreau singele ei!

M Milord, înțeleg că durerea vă face să roștiți asemenea cuvinte grele, dar...

— Nu-i lua apărarea, îți spun ! M-a dezonorat, și m-ar fi ucis chiar ! Intre noi totul s-a isprăvit ! Va muri ca o trădătoare și ca o femeie adulteră, osîndită atît de ceruri cît și de oameni ! Dar ce-i cu caseta asta ? Abia acum îmi aduc aminte că băiețașul acela mi-a înmînat-o, cu rugăminta să i-o dau lui Tressilian, după ce el însuși încercase zadarnic să i-o dea contesei. Dumnezeu ! E chiar caseta ei cu bijuterii ! Deschide-o, Varney!

Varney tăie cu pumnalul său firavele balamale de argint ale casetei, iar contele i-o smulse din mînă și, ridicînd capacul, azvîrli pe podea superbe giuvaeruri: căuta vreo scrisorică sau vreun bilețel, care să-i vădească și mai limpede vina imaginară a nevinovatei contese. Negăsind ce căuta, călcă în picioare bijuteriile și se retrase într-o odăiță alăturată, căreia îi închise ușa cu zăvorul.

Rămas singur, Varney începu să strîngă de pe jos bijuteriile sfărîmate, spunîndu-și în sinea lui:

„El azvîrle și calcă în picioare aceste jucării costisitoare, cu aceeași furie cu care ar sfărîma și jucăria cea mai gingașă, pe care o iubea atîta pînă mai adineauri. Nu prea știe să prețuiască lucrurile cum se cuvine ; dar Varney se pricepe ! Cînd Leicester va fi rege, nu-și va mai aduce aminte de furtuna de patimi care l-a adus la tron, tot astfel cum nici marinarul ajuns în port nu-și mai amintește de furtunile ce l-au hărțuit în larg.”

În vreme ce strîngea cioburile giuvaerelor și le vîra în sertarul unui scrin, Varney zări fața

neînchipuit de palidă a lui Leicester care deschisese ușa odăiței : contele îi făcea semn să vină.

Varney intră, înfiorat, în odăiță, dar își dădu seama că stăpînul său nu arăta astfel fiindcă-și pierduse mințile, ci din pricina răzbunării crunte la care se gîndea și care-i răscolea întreaga ființă.

După ce se sfătui vreme de un ceas cu Varney, Leicester se îmbracă și merse să-și facă datoria de gazdă față de regină.

„I-ai întristat pe totf si ai spart
cheful
Cu prea tulburătoarea-ți veste”...
Shakespeare : „Macbeth”

Cei care-au luat parte la petrecerile din acea zi memorabilă aveau să-și aducă aminte că purtarea lui Leicester și aceea a lui Varney li s-au părut a fi cu totul neobișnuite.

Sir Richard Varney trecea mai degrabă drept un om înțelept și întreprinzător, decît drept un vînător de plăceri. La petreceri și la ospețe se mulțumea de obicei cu rolul de simplu spectator, sau dacă lua parte la conversație, o făcea într-un spirit caustic, tăios, ca și cum ar fi disprețuit distracțiile celorlalți. În ziua aceea, însă, păru că-și schimbase cu desăvîrșire firea. El se amestecă bucuros printre curteni, dîndu-le impresia că e în suflețit de o veselie ce se putea măsura cu aceea a celor mai petrecăreți dintre ei.

Leicester avu o comportare cu totul diferită. Deși era deprins să joace rolul curteanului desă- vîrșit, care știe să se bucure din plin de plăcerile momentului, chiar cînd ambițiile și dorurile neîmplinite îi împung inima — el nu izbuti să-și ascundă zbuciumul unei inimi, care adăpostea acum un oaspe și mai de temut.

După ochii lui pierduți și după fruntea lui adumbrită, oricine putea vedea că gândurile îi rătăcesc departe de scena pe care se silea să-și joace rolul.

Și nu încape îndoială că aerul lui distrat și purtările lui bizare ar fi stîrnit mînia aprigă a reginei, dacă aceasta nu le-ar fi pus pe seama cuvintelor grele pe care ea însăși le rostise împotriva contelui în dimineața acelei, zile — cuvinte ce-l tulburaseră, de bună seamă, pe favoritul ei, făcîndu-l să-și piardă» În ciuda eforturilor lui, grația obișnuită; șitchiandarul conversației. Din clipa cînd puse stăpînire pe mintea Elisabetei, această idee — atît de măgulitoare pentru vanitatea unei femei — începu să acționeze ca o scuză a tuturor greșelilor și gafelor : contelui, de Leicester ; iar curtenii din jurul lui observaTă cu mirare că, în loc să se* supere pentru aceste abateri; regina se arăta cît se poate de; indulgentă.

Era limpede, totuși^ că; starea asia , nu putea dura mult și că, pînă. la urmă*; Elisabeta va privi cu mai multă asprime purtarea necuviincioasă a contelui. Varney însă îl scoase încă. o dată din încurcătură, rugînd-o pe regină să-i îngăduie să-l cheme pe conte într-o cameră alăturată, sub cuvînt că are să-i spună ceva foarte important.

— Du-te, milord —■ încuviință regina. Nfe dăm seama că prezența noastră aici ridică probleme neprevăzute* ce se cuvin rezolvate grabnic. Nă-> dăjduim să te vedem la întoarcere, cu o frunte mai senină și plină de buna, dispoziție cu care ți-ai deprins prietenii.

Leicester se retrase cu o plecăciune adîncă. La ușă, Varney îi șopti la. ureche ;

î —■ Totul merge; strună !

<— Masters a văzut-o ? îl întrebă contele.

—Da, milord. Cum însă dumneaei a refuzat să-i răspundă la întrebări*, el. va declara că dam-

nița și-a pierdut mințile, și că trebuie lăsată în grija prietenilor ei. în felul acesta,, vom putea s-o scoatem, de-aici precum ne-am înțeles.

— Dar Tressilian?; întrebă Leicester.

— » El nu va afla de plecarea ei pînă mîine, și atunci mă voi ocupa și de el.

i — * Nu, pe legea mea, mă voi răzbuna eu însumi împotriva acestui dușman, care m-a rănit de moarte !

Varney încercă să-și potolească stăpînul, a cărui furie îi primejduia planurile.

*** Milord — ■ îi spuse el — priviți-vă în oglinda aceea* și gîndiți-vă dacă o asemenea față răvășită se potrivește cu un om capabil să ia. o hotărîre într-o împrejurare atîts de gravă,

— ^ Ce vrei să faci din mine ? exclamă Leicester, îngrozit de propria-i înfățișare, deer în același timp revoltat de îndrăzneala lui Varney; Nu cumva te *ciezi* stăpînul' meu ? ! Am ajuns, oare, sclavul propriului meu slujitor ?

w Nu, milord, vreau doar să fiți stăpin pe dumneavoastră, pe propriile dumneavoastră simțăminte. Mi-e rușine să văd cu cîtă slăbiciune vă lăsați puadă patimilor ce vă răscolesc sufletul. Richard Varney l-a slujit cu credință pe nobilul, generosul și viteazul Leicester, dar nu vrea- să slujească unui nevolnic, care se lasă copleșit de greutăți și îngăduie ca hotărîrile-i înțelepte să se spulbere ca frunzele în bătaia vîntului.

Vorbele acestea îl răscoliră adînc pe Leicester, care se temea că va fi părăsit și de ultimul său prieten.

* Nu mă lăsa ! îl rugă el, întinzîndu-i mîna. Spune-mi, ce vrei de la mine ?

Să redeveniți dumneavoastră înșivă, nobilul meu stăpin I răspunse Varney, lipindu-și buzele de mîna contelui. .Să vă ridicați deasupra furtunilor care pustiesc sufletele* oamenilor de

rînd. Credeți că sînteți primul om înșelat în dragoste ? Primul om vrăjit de o femeie vanitoasă și destrăbălată, care nu pregetă să-și bată joc de iubirea pe care-o inspiră ? Dați-o uitării, scoteți-o din sufletul și din mintea dumneavoastră pe această ființă nevrednică să ocupe un asemenea loc, închipuiți-vă că nici n-ar fi fost ! îndrăzneța hotărîre pe care ați luat-o azi dimineață, și pe care eu am și curajul și mijloacele de a o împlini, să fie un act de dreptate, fapta unui om, cu adevărat superior ! Aceea care-și merită moartea să moară !

În vreme ce Varney rostea aceste cuvinte, contele îl ținea strîns de mînă și-l privea țință, ca și cum s-ar fi străduit să-și însușească măcar o parte din dîrzenia necruțătoare și impasibilă recomandată de celălalt.

— Bine, să moară ! îngăimă el, cînd Varney tăcu. Dar să-mi fie îngăduită o lacrimă.

— Nici o lacrimă, milord, n-avem vreme pentru așa ceva ! Trebuie să ne gîndim și la Tressilian...

— Iată, într-adevăr, un nume care poate schimba lacrimile în sînge ! M-am gîndit temeinic, Varney, și am hotărît că Tressilian va fi victima mea.

— E curată nebunie, milord, dar sînteți prea puternic ca să vă stau în drum ! V-aș ruga doar să vă alegeți un moment și un prilej potrivite pentru răzbunare. Vă sfătuiesc, de asemenea, să nu mai arborăți aerul acela distrat și bizar, care-a atras asupra dumneavoastră privirile întregii Curți, și pe care regina nu vi l-ar fi iertat cu una cu două, de n-ar fi fost atît de indulgentă cu dumneavoastră.

— Am fost chiar atît de nesocotit ? întrebă contele, trezindu-se parcă dintr-un vis. N-avea grijă, acum sînt liniștit, mi-e sufletul împăcat.

Horoscopul mi se va împlini, mă duc chiar acum la regină. Mai ai ceva să-mi spui ?

— Aș dori să-mi dați inelul cu pecete, ca să pot dovedi slujitorilor pe care-i voi folosi că mă bucur de întreaga dumneavoastră autoritate.

Leicester își scoase inelul și i-l înmînă lui Varney, spunîndu-i în șoaptă :

— Fă cît mai repede ceea ce trebuie făcut!

Între timp, în sala de audiențe, prietenii contelui începuseră să fie îngrijorați de absența lui prelungită ; de aceea răsuflară ușurați cînd îl văzură din nou, mai ales că acum avea fruntea senină a unui om care lepădase povara unor griji apăsătoare.

Leicester se sili să nu-și schimbe dintr-o dată purtarea ; dar, în locul personajului sumbru de mai înainte, el îi înfățișă reginei un personaj copleșit de o melancolie tandră, care, în cursul conversației, se prefăcu într-un potop de complimente galante. Elisabeta le asculta, stăpînită parcă de o vrajă. Firea ei dominatoare părea să adoarmă ; hotărîrea ei de a respinge orice legături matrimoniale, pentru a se putea dedica în întregime treburilor regatului, părea să se clatine, iar steaua lui Dudley se ridica din nou la orizontul vieții curtenesti.

Dar Leicester nu se putu bucura din plin de triumful său asupra propriei sale conștiințe. Chiar în aceeași seară, după banchet, în sala cea mare unde curtenii se strînseseră pentru a asista la un splendid spectacol cu măști, regina îi spuse lui Leicester, în toiul unei scăpărătoare discuții pe care acesta o susținea cu lordul Willoughby, cu Raleigh și cu alți curteni :

— Te vom acuza de înaltă trădare, milord, dacă vei continua să fii atît de spiritual ! Vrei să ne faci să murim de rîs ?...

Peste cîteva clipe îi făcu apariția doctorul Masters, pe care regina îi chemase pentru a da seamă despre starea sănătății „doamnei Varney”.

— Ei, doctore, ce părere ai despre mireasa fugară ?

Surîzătorului Leicester îi încremeni surîsul pe buze, ca și cum ar fi fost sculptat de dalta lui Michel Angelo.

— > Măria ta —> răspunse medicul s-a doamna Varney e foarte indispusă și refuză să-mi vorbească despre starea sănătății sale, socotind că va avea curînd prilejul să-și pledeze cauza în fața domniei voastre.

— Ferească Dumnezeu ! grăi regina. Destul am pățimit din pricina Încurcăturilor și gilcevilor care par s-o urmeze pe această nefericită domniță oriunde se duce ! Dar cum se mai simte, doctore ?

— După cum v-am mai spus, e posomorită, și refuză să răspundă la întrebările medicului. Cred că -e pradă unui delir, pe care l-aș numi mai degrabă *hypochondrie* decît *phrenesis*. Și socot că cel mai bine ar fi s-o lăsăm în grija soțului ei, în propria-i casă, căci aici, în mijlocul atîtor petreceri, mintea ei slabă e tulburată de cele mai fantastice vedenii. Aiurează mereu, pretinzînd adeseori c-ar fi femeie de mare rang, contesă sau principesă. Dumnezeu s-o aibă în pază ! Așa-s bolnavele astea : au halucinații...

— » Atunci să plece cît mai grabnic de-aici! zise regina. Varney să aibă grijă de contesă, dar cu multă blîndețe. Păcat de ea, totuși ! O făptură atît de dragălașă să-și piardă mințile ! Ce părere ai, milord ?

— Da, e păcat ■—■ îngîină în neștire Leicester.

în clipa aceea, dinspre balconul înalt care domina sala răsunară trîmbișele și tobele, vestind

intrarea măștilor, care-l scutiră pe Leicester să se mai prefacă.

Patru grupuri de actori mascați intrară, unul după altul, în sala cea mare și fiecare dintre ele era alcătuit din cîte șase actori și tot atîția făclieri, iar toate la un loc simbolizau cele patru seminții care ocupaseră, în diferite epoci, insula britanică.

Primii intrară britonii, băștinașii insulei, precedați de doi druizi venerabili, cu pletele cărunte încadrate de cununi din frunze de stejar, și ținînd în mînă cîte o creangă de vîsc. În urmă veneau doi barzi, înveșmîntați în alb și purtînd harpe, cărora le ciupeau din cînd în cînd strunele, pentru a acompania strofele unui imn străvechi, închinat lui Belus, adică soarelui.

Britonii, aleși dintre cei mai tineri și mai vîn- joși slujitori ai Curții, purtau măști împodobite cu bărbi și plete lungi ; iar straiile lor erau croite din piei de lup și de urs.

După britoni intrară fiii Romei, care veniseră să le cucerească și să le civilizeze insula ; ei purtau chivăre înalte, paveze ușoare dar puternice, precum și săbiile scurte, cu două tășuri, care le aduseseră atîtea victorii.

În fața lor pășeau doi stegari, purtînd vulturul roman și intonînd un imn de slavă zeului Marte.

Al treilea grup înfățișa pe saxoni, îmbrăcați în blănurile de urs cu care descălecaseră din pădurile Germaniei. Ei țineau în mîini temutele securi care făcuseră atîtea victime printre băștinașii insulei. Înaintea lor pășeau doi scalzi ¹, care cîntau imnuri de slavă lui Odin.

La urmă veniră cavalerii normanzi, cu cămășile lor de zale și coifurile lor de oțel ; doi menestrelți îi însoțeau, cîntînd imnuri războinice și de dragoste.

¹ Barzi scandinavi din vechime, (n.t.)

Cele patru grupuri intrară într-o ordine desă- vîrșită în sala cea mare, apoi îi dădură ocol, potrivindu-și pașii după muzica unei fanfare alcătuită din orgă, oboae și alte instrumente. Apoi, cele patru grupuri de măști se rinduiră cîte două de o parte și de alta a sălii, romanii față-n față cu britonii, iar saxonii față-n față cu normanzii. La semnalul dat de fanfară, care atacă un marș marțial, actorii își scoaseră săbiile și înaintară unii împotriva altora, în cadența unui dans războinic, încrucișându-și săbiile și izbin- du-le în scuturi, pentru, a reveni apoi la locurile lor. Acest dans simboliza luptele dintre feluritele neamuri care populasera odinioară insula britanică.

În cele din urmă, după numeroase și complicate evoluții, care-i încîntară pe privitori, se auzi chemarea puternică a unei trîmbițe, la auzul căreia actorii își încetară dansul războinic și se strînseră în jurul căpeteniilor lor, în așteptarea unui eveniment ce părea să se apropie.

Ușile sălii fură date în lături, pentru a face* loc legendarului Merlin, îmbrăcat într-un costum năstrușnic, potrivit cu obîrșia lui diavolească și cu puterile lui vrăjitoarești. În jurul și în urma lui țopăiau numeroase făpturi fantastice, întruchi- pînd duhurile supuse poruncilor sale.

Înaintînd pînă în mijlocul sălii, Merlin le făcu semn cu toiagul său fermecat căpeteniilor celor patru grupuri războinice să se apropie și le vesti, prin cuvinte poetice, că insula britanică e cîr- multă acum de o regină-fecioară, căreia pronia le poruncește să-i aducă, cu toții, omagiu și să-i asculte judecata asupra meritelor în virtutea căroră fiecare dintre grupuri revendica pentru sine dreptul de a fi recunoscut ca adevăratul strămoș al fericîților ei supuși de astăzi.

Supunându-se acestei porunci, cele patru grupuri se perindară, unul după altul, în fața Elisabetei, pentru a-i aduce, în sunetele unei muzici solemne, omagiile lor, fiecare potrivit datinei poporului pe care-l reprezenta. Regina răspunse cu grație acestor omagii.

Apoi căpeteniile grupurilor îi înfățișară temeiurile fiecăruia dintre ele. După ce-i ascultă pe toți, regina le răspunse că, potrivit părerii sale, nici una dintre vestitele nații nu se poate socoti deasupra celorlalte :

— Englezul din zilele noastre a moștenit de la britonii din vechime aprigul și neîmblinzitul lor dor de libertate ; de la romani, bărbăția și disciplina arătate în războaie, precum și dragostea pentru literatură și civilizație în vreme de pace ; de la saxoni, legile drepte și înțelepte, iar de la cavalerii normanzi simțul onoarei și al curteniei, precum și setea de glorie...

În acordurile muzicii, Merlin și ajutoarele sale, precum și grupurile de măști părăsiră sala cea mare. Conte de Leicester, care se amestecase printre privitorii îngrămădiți în fundul sălii, simți deodată că cineva îl trage de mîneacă și auzi o voce șoptindu-i la ureche :

— Milord, aș vrea să stăm puțin de vorbă.

„Ce-o fi cu mine, cș mă înspăimintă Fiece
zgomot ?”*

Shakespeare i „Macbelh”

Omul care rostise aceste cuvinte n-avea nimic 'deosebit în înfățișarea lui. Purta o haină de mătase neagră și o pelerină scurtă, iar fața-i era acoperită de o mască neagră, ceea ce părea să indice apartenența lui la suita lui Merlin, deși îi lipsea, altminteri, extravaganța vestimentară a celorlalți.

— Cine ești și ce vrei de la mine ? îl întreabă Leicester, trădându-și, prin glasul său tremurat, tulburarea.

—¹ Nimic rău, milord, dar aş dori să vă vorbesc între patru ochi.

— Nu pot sta de vorbă cu un necunoscut, și acum n-am timp nici pentru cunoscuții mei -- răspunse Leicester, și dădu să plece, dar omul cu mască îl opri:

— Cei ce vin să vă vorbească despre lucruri care privesc propria dumneavoastră onoare au dreptul să vă răpească timpul.

— Onoarea mea ? Ce vrei să spui ? Nu abuza de ospitalitatea mea, străine ! Care-i numele du-* mitale ?

r—Edmund Tressilian, din. Cornwall -- răspunse mascatul. Am făgăduit, sub, jurământ,, să nu vorbesc vreme de < douăzeci , și patru de ore, dar acum sorocul, s-a împlinit, astfel încît pot vorbi, și mă adresez în. primul rînd excelenței voastre.

Leicester înmărmuri de .uimiră.'la auzul numelui omului pe care-l ura cel mai; mult, dar în clipa următoare,* uimirea făcu loc . unei, aprige sete de răzbunare. Izbuti totuși să , sei stăpânească, și-i spuse cu glas înăbușit:

— Și ce: vrea, mă rog,, de la. mine, domnul Edmund Tressilian;?

----Dreptate* milord 1 răspunsa Tressilian, cu hotărîre în glas.

— Dreptatea, li se . cuvine tuturor oamenilor. Mai ales *dumneata*, domnule '.Tressilian, ai drep* tul la ea, și o vei căpăta-.,fii*siguri!

—* Nici nu m-aș fiașteprtatr la altceva din; partea dumneavoastră. Dar timpul mă- zorește, și trebuie să vă vorbesc chiar în astă^seară. Aș* putea veni în odaia dumneavoastră ?

—*■ Nu ! răspunse Leicester, cu asprime* Nu sub acoperișul meu ne vom întîlni, ci în aer liber, sub bolta cerului.

^ Păreți (iritat și supărat, milord^ deși, nu văd ce temei de supărare ați putea avea împotri* vă-mi. Dar dacă-mi veți acorda o jumătate de ceas din timpul dumneavoastră, mi-e totuna unde anume ne vom întîlni.

■— Cred că ne va fi de ajuns și mai puțină vreme. Poftește în „Grădina plăcerilor”^{*1} de îndată ce regina se va fi retras în apartamentul ei.

^ Bine ^ zise Tressilian; și se depărtă.

„Cerule mi se arată, în sfîrșit, prielnic ! își spuse Leicester, cînd rămase'singur. Nu-mi voi mai blestema soarta, de vreme ce-mi oferă prilejul de a descoperi uneltirile pe care nemernicul

acesta le urzește împotriva-mi, și de a-1 pedepsi grabnic pentru ticăloșia lui. Cel târziu pînă la miezul nopții voi fi răzbunat !"

Cu aceste gînduri în minte, Leicester se întoarse în sala plină de oameni și, croindu-și lesne drum printre ei, își ocupă din nou locul, pizmuit și admirat, alături de suverană. Dar acolo îl așteptau alte chinuri.

— Vii tocmai la timp, milord, pentru a încheia o dezbatere iscată între noi, doamnele — îl în- tîmpină regina. Iată despre ce este vorba : sir Richard Varney ne-a cerut îngăduința de a părăsi acest castel împreună cu soția sa bolnavă. N-am vrea, firește, să-l împiedicăm să-și facă datoria față de sărmana sa soție, dar sir Richard s-a arătat astăzi atît de fermecat de doamnele noastre, încît, după cum spunea ducesa de Rutland, ar fi în stare s-o ducă pe nefericita lui soție pînă la lac și s-o înece în apele-i de cleștar, pentru a se întoarce printre noi ca un văduv vesel. Ce părere ai, milord ? Crezi că ar fi în stare să-i facă una ca asta soției sale ?

Leicester se simțea stingherit, dar neavînd încotro, se sili să găsească numaidecît un răspuns :

— Doamnele au o părere prea proastă despre o soră de-a lor, închipuindu-și că ea ar merita o asemenea soartă, sau o părere prea proastă despre noi, bărbații, crezîndu-ne în stare a săvîrși o asemenea nelegiuire împotriva unei femei nevinovate.

— Auziți-1, doamnelor! rosti Elisabeta. Aidoma oricărui bărbat, încearcă, să pună pe seama ușurătății noastre cruzimea bărbaților !

— Măria ta — răspunse contele nu vorbeam despre toate femeile, ci numai despre cele mai de rînd, căci cine-ar putea aduce soarelui, sau reginei Elisabeta, învinuirea de nestatornicie ?

Discuția luă o întorsătură hazlie, iar Leicester o susținu cu mult duh, făcînd-o pe Elisabeta să se simtă atît de bine, încît abia după miezul nopții se retrase din mijlocul curtenilor — împrejurare cu totul ieșită din comun, avînd în vedere că regina ducea îndeobște o viață liniștită și nu-și prea risipea timpul.

Primul lucru pe care-l făcu Leicester după plecarea reginei fu să-și trimită valetul la Varney, cu porunca de a i-l aduce numaidecît în odaia lui. Valetul se întoarse după cîtva timp, cu vestea că sir Richard Varney părăsise, cu o oră mai înainte, castelul, prin poarta din dos, împreună cu alte trei persoane, dintre care una era dusă într-o litieră.

— S-a cam grăbit! spuse Leicester. A mai rămas la castel vreunul dintre slujitorii lui ?

— Da, milord, un anume Michael Lambourne, care n-a putut fi găsit la plecarea lui sir Richard, spre supărarea acestuia. Dar l-am văzut adineauri înșeuîndu-și calul, ca s-o pornească pe urmele stăpînului său.

— Adu-mi-l numaidecît aici ! Vreau să-i dau o solie către stăpînul său.

Valetul plecă, iar Leicester începu să se plimbe prin încăpere, muncit de gînduri.

„Varney e prea zelos — își spunea. Cred că ține la mine, dar urmărește și țeluri proprii, și nu se dă înapoi de la nimic spre a le atinge. Dacă mă ridic eu, se ridică și el o dată cu mine, și s-a arătat de pe acum prea dornic să mă scape de piedica ce pare să stea în calea urcușului meu pe tron. Piedica va fi înlăturată, firește, dar cu băgare de seamă. Simt de pe acum că o faptă pripită mi-ar aprinde în piept flăcările iadului ! Nu, o victimă îmi e de ajuns pentru o singură zi, iar victima aceea mă așteaptă”.

Și Leicester se apuca sa scrie, în graba, următoarea epistolă î

„Sir Richard Varney,

Am hotărît să amînăm îndeplinirea misiunii ce ți-am încredințat, și-ți dăm poruncă strașnică de a nu mai întreprinde nimic, pînă la noi dispoziții din parte-ne, în legătură cu doamna contesă. De asemenea, îți poruncim să te întorci la Kenilworth, îndată după ce vei fi dus la destinație, în bune condiții, persoana încredințată. Dacă însă asigurarea acestor bune condiții te va reține mai mult decît socotim noi necesar, trimite-ne înapoi inelul cu pecete, prin mijlocirea unui curier rapid și vrednic de încredere, căci avem trebuință de pomenitul inel. în așteptarea împlinirii. acestor porunci, te lăsăm'în grija Domnului și rămânem al dumitale prieten și stăpîn,

R. Leicester,

întocmit în castelul nostru din Kenilworth, într-a zecea zi a lunii iulie, anul de grație una mie cinci ,sute și șaptezeci și cinci."

Contele își sfîrșise tocmai scrisoarea și-și pusese pecetea, cînd valetul intră în încăpere împreună cu Michael Lambourne. Acesta purta o pălărie de pîslă, o mantie de călăreț încinsă c-un brîu lat, și niște cizme ale căror tureți îi ajungeau pînă la mijlocul coapselor.

Care-i slujba dumitale ? îl întrebă contele.

Sînt grăjdarul comisului excelenței voastre ⁴— răspunse Lambourne, cu obișnuita-i dezinvoltură.

- în cît timp ți-ai putea ajunge din urmă stă- pîmil ?
- într-un ceas, milord, dacă și cal și călăreț s-or ține bine.

— Am auzit de dumneata — rosti contele, măsurându-l din cap până-n . picioare. Se spune că ești destoinic la treabă, dar'cam prea zurbagiu și chefliu din fire^ c.a .să ți se poată încredința treburi de seamă. .

Milord — răspunse Lambourne — am fost oștean,, marinar, drumeț și vîntură-lume, adică am avut niște meserii ce-l silesc pe *c(m să se bucure %de ziua de azi, fiindcă n-are siguranța zilei de mîine. Se. prea poate să-mi fi Tăcut de cap, dar să știți că datoria mea față de stăpîn nu mi-am nesocotit-o niciodată.

— Ai. grijă să nu ți-o nesocotești tocmai acum, dacă vrei să-ți meargă bine. Du grabnic această scrisoare domnului Richard Varney și înmîierea- ză-i-o.

— Nu-tni voi cruța nici. calul., nici pe mine însumi — răspunse Lambourne, și ieși repede.

flVa să zică, audiența mea particulară, de la. care așteptam atîtea foloase, s-a terminat! își spuse Lambourne, cînd- ajunse pe coridorul de deasupra scării. Drace ! Și eu care credeam că domnul conte are nevoie de mine pentru vreo intrigă secretă! Cînd colo, îmi. cere doar să duc o scrisoare ! Dar nu-i nimic, o să-i fac serviciul ăsta, și s-ar putea să-mi meargă bine, vorba du- misale. Ia să mă uit totuși-în scrisoarea asta, pe care a pus o;pecete destul de subțire".

După ce desfăcu scrisoarea, începu s-o citească. ' .

— E contesă ! exclamă el, lovindu-și palmele de bucurie. Acum posed taina care mă va înălța, sau mă va nimici, .una din două-!'

Ajuns în'curte, își scoase calul din grajd, în- călecă și părăsi castelul prin poarta din dos.

. Râmas singur, Leicester se îmbracă în straie foarte simple, se înfășură într-o mantie și, luîn- du-și un~ felinar* coborî, printr-un coridor secret,

în „Grădina plăcerilor”. Grădina era scăldată în razele lunii pline, ale căror reflexe gălbui se răsfrîngeau în gresia albă ce pardosea aleile, în marmura numeroaselor statui risipite de-a lungul lor, și în apa fîntinilor țîșnitoare.

Dar Leicester se gîndea la cu totul altceva decît la șopotul fîntinilor, la razele lunii sau la cîntecul privighetorilor din grădină. Pășind încet, cu sabia sub braț, el stătea cu ochii la pîndă, dar nu zărea pe nimeni.

„M-am lăsat dus de propria-mi mărinimie — își spunea el. L-am lăsat pe nemernic să-mi scape, ba, poate, să și fugă în ajutorul acelei femei adultere, care-i atît de slab păzită !”

Dar aceste gînduri i se spulberară în clipa cînd, întorcîndu-se cu fața spre poarta grădinii, zări umbra unui om ce venea agale dintr-acoio. Era Tressilian. Leicester porni spre el, încercînd din răsputeri să se stăpînească, iar cînd ajunse în fața lui, Tressilian îl salută cu o plecăciune adîncă, la care contele răspunse cu o ușoară înclinare a capului.

— Domnule — îl întîmpină el — voiai să mă vezi între patru ochi, iată-mă, te ascult !

— Milord — începu Tressilian — ceea ce am să vă spun este atît de important, și doresc în așa măsură să fiu ascultat cu răbdare, ba chiar cu bunăvoință, încît aș vrea să vă spulber din capul locului orice prejudecată pe care-ați putea-o nutri împotriva mea. Dumneavoastră mă socotiți un dușman, nu-i așa ?

— N-am oare unele temeiuri ? îl întrebă Leicester.

— Sînteți nedrept, milord. Sînt un prieten al contelui de Sussex, socotit de către curteni a fi rivalul dumneavoastră, dar nu-s nici vasalul, nici partizanul lui. Și am încetat de foarte multă

vreme să cred că viată și intrigile de la Curte s-ar potrivi cu firea și chemarea mea.

– De bună seamă, domnule, că ai alte preocupări, mai vrednice de un cărturar, căci așa te sokoate lumea. Dar nu numai ambiția, ci și dragostea își are intrigile ei.

– Văd, milord, că acordați o mare însemnătate simțămintelor pe care le-am nutrit cîndva pentru nefericita persoană despre care vreau să vă vorbesc, și vă închipuiți, poate, că-i iau apărarea împins mai degrabă de gelozie decît de simțul dreptății.

– Nu te ocupa de gîndurile mele, domnule. Spune ce ai de spus. După aceea o să-ți spun și eu ceva.

– Bine, milord, iată despre ce e vorba. Am venit să vă întreb ce se întîmplă cu nefericita Amy Robsart, a cărei poveste o cunoașteți prea bine. Regret din suflet că nu am venit mai devreme la dumneavoastră, pentru a vă lua ca arbitru între mine și nemernicul care-o asuprește. Aș fi venit totuși, dacă domnița nu mi-ar fi smuls făgăduiala că nu voi interveni în favoarea ei, înainte de a încerca ea însăși să-și înduplece soțul a-i recunoaște drepturile.

– Domnule, uiți cu cine vorbești? îl întrerupse contele.

– Vorbesc despre nevrednicul ei soț, milord, și nu pot vorbi altfel. Nefericita e ținută închisă într-o tainică din acest castel, dacă nu cumva a fost dusă în vreun loc mai prielnic pentru înfăptuirea unor țeluri criminale. Această situație trebuie să înceteze, milord, o spun în numele tatălui domniței, care m-a împuternicit să intervin. Domnița trebuie să fie pusă în libertate, fără nici o opreliște. îngăduiți-mi să adaug că îndeplinirea acestor cereri legitime este în primul rînd în interesul onoarei dumneavoastră !

^ Contele rămase ca împietrit, auzind cu cît sînge rece vorbea omul acesta, pe care-l socotea vinovat de atîtea fărădelegi, despre ticăloasa lui ibovnică, de parcă ar fi fost avocatul dezinteresat al unei femei nevinovate.

Cîteva clipe nu putu scoate o vorbă, într-atît de uimit era.

— Te-am ascultat fără să te-ntrerup, domnule Tressilian — izbucni el, în sfîrșit, cuprins de fu, rie. îți jur că urechile mele n-au mai fost niciodată pîngărite de cuvintele unui ticălos atît de neobrăzat ! Gîrbaciul călăului s-ar potrivi mai bine decît sabia unui gentilom pentru a te pedepsi, 'totuși, fie ! În gardă, nemernicule !

Și, lepădîndu-și mantia, Leicester își scoase sabia din teacă și se repezi spre Tressilian. Uimit din cale-afară, acesta își scoase la rîndu-i sabră, ca să se apere. Se luptară așa vreme de cîteva minute, fără "ta vreunul din ei să fie rănit, cînd deodată auziră larmă de glasuri dinspre porticul de la intrare.

— Urmează-mă ! îi șopti -Leicester adversarului său.

În aceeași clipă auziră deslușit un glas :

— Are dreptate maimuțoiul, e o luptă aici !

Leicester îl trase pe Tressilian într-un loc ferit, ■

înapoia uneia din fîntîni, unde rămaseră ascunși, în vreme ce șase dintre străjerii din garda reginei treceau pe alea principală a grădinii.

— N-o să-i putem găsi printre atîtea grote, vizuini și fîntîni ! zise unul dintre ei. Mai bine ne-am posta la intrare și-am aștepta pînă mîine-n zori.

— Frumoasă poveste ! spuse un altul. Un duel în apropierea reginei și chiar în palatul ei, cum s-ar zice ! Dracu' să-i ia, or fi niște bătauși cher- cheliți, ar fi și păcat dacă i-am prinde ; li s-ar rețeza cîte o mîină, drept pedeapsă, nu-i așa ?

— Da — răspunse primul — numai că ăsta nu-i palatul reginei, ci al domnului Leicester.

— Ei și ? Pedepsa ar fi la fel de strașnică —
își dădu cu părerea un altul. Căci s-ar putea ca milord Leicester să ajungă rege !

— Ține-ți gura, negliobule ! Cine știe, poate ascultă cineva !

• Soldații trecură mai departe, cercetînd în grabă locurile. Leicester îi făcu semn lui Tressilian să-l urmeze și, mergînd încetișor în direcția opusă, ieșiră amîndoi din grădină. Leicester îl duse pe Tressilian pînă la Turnul lui Mervyn și, înainte de a se despărți de el, îi spuse :

— Dacă ai 'curajul să continui lupta pînă la ca- 'păt, vino la mine mîine, cînd Curtea se va întruni din nou. Vom găsi noi un răgaz, îți voi face semn cînd voi prinde un moment prielnic.

— Milord — răspunse Tressilian — altă dată poate că aș fi încercat să aflu care-i pricina acestei stranii și înverșunate supărări ce-o nutriți împotriva mea. Dar mi-ați aruncat o sfidare pe care numai singele o poate spăla. Și chiar de-ați fi în culmea gloriei rîvnite de ambiția dumneavoastră, vă voi cere să-mi dati satisfacție pentru onoarea-mi jignită !

„ fu aceste cuvinte se despărțiră, dar pentru Leicester peripețiile acelei nopți încă nu se sfîrși- seră. Trecînd pe lîngă „Turnul lui Saintlowe", pentru a putea ajunge în coridorul secret ce ducea spre odaia lui, îl kitilni la intrarea în turn pe lordul Hunsdon, în cămașă, cu o sabie subsuoară.

— Și pe dumneata te-a trezit alarma, milord Leicester ? i se adresă bătrînul oștean. Pe legea mea, în castelul ăsta al dumitale nopțile sînt la fel de zgomotoase ca și zilele. Acum vreo două ore am fost trezit de țipetele nebunei ăleia de doamna Varney, pe care soțul ei o țira cu de-a

silă. Iar acum aud că se bat niște oameni în „Grădina plăcerilor”...

Cuvintele bătrînului în legătură cu prima întîmpiere se înfipseră ca un pumnal în inima contelui. Se stăpîni însă și se agăță de cea de-a doua întîmpiere, spunîndu-i oșteanului că el însuși auzise zăngănit de săbii și ieșise ca să ia măsuri împotriva scandalagiilor care cutezaseră să facă tărăboi în preajma reginei.

Leicester îl petrecu pe bătrîn pînă-n pragul odăii sale și, intrînd în coridorul secret, se îndreptă spre propriul lui apartament.

Loc ! Faceți loc ! Căci calul meu
Cînd vede-un prinț în față că-i
Fiindcă-a fost fătău — nu vă spun
în anii-Elisabetei, și anume,
Cînd contele de Leicester — da,
Cu fală a primit-o în castel.
Ben Jonson : „Mascarada bufnițelor”

Divertismentul oferit în ziua următoare Elisabetei și curtenilor săi fu o luptă între englezi și danezi, înscenată de bravi cetățeni ai burgului Coventry, potrivit unei tradiții străvechi păstrate de ei și pomenită în vechile cronică și istorii. În acest spectacol, o parte din cetățeni jucau rolul saxonilor, iar ceilalți rolul danezilor, noroade năprasnice, ale căror isprăvi erau ilustrate atît prin stihuri necioplite, cît și prin lovituri strasnice.

Spectacolul învedera de asemenea vitejia femeilor engleze care, potrivit legendei, ar fi fost autoarele masacrului săvârșit împotriva danezilor, în marșea a doua după paște a anului de grație 1012. Acest divertisment popular, îndrăgit de oamenii din Coventry, fusese, pare-se, interzis într-o vreme la cererea unui pastor zelos, din secta puritanilor, care avea mare trecere pe lângă magistrații locali. Dar obștea locuitorilor trimisese jalbă reginei, rugînd-o să încuviințeze din nou serbarea și s-o onoreze cu prezența ei. Adusă în fața sfatului domnesc, jalba aceasta fusese susținută, în ciuda împotrivirii citorva sfetnici mai zeloși, de către Elisabeta, pe temeul că asemenea divertismente preocupă, fără a strica, mințile

multor oameni care, în lipsa lor, ar putea găsi distracții" mai primejdioase.

Drept care, în dimineața acelei zile, curtenii din preajma reginei porniră spre Turnul galeriei, pentru a asista la sosirea celor două tabere — a englezilor și a danezilor.

La un semn, poarta parcului de vânătoare se deschise larg, făcându-le loc să intre. Iată-i, așadar, pe vajnicii răzeși și cetățeni din Coventry, dînd buzna în curtea castelului. Unii dintre ei, mai ambițioși din fire, s-au îmbrăcat în straie fistichii, pentru a semăna mai bine cu cavalerii din cele două tabere ; totuși, de teama unor accidente, nu li s-a dat voie să vină pe cai adevărați, ci numai pe căluți de Iernii. - După acești călăreți, veneau infanteriștii, care, la rîndu-le, n-aveau arme adevărate, ci purtau prăjini în loc de lăncii, și ciomege în loc de săbii. Atît călăreții, cît și pedestrașii primiseră coifuri și scuturi din piele groasă, ca să se poată duela în voie.

Căpitanul Coxey, faimosul hîtru din Coventry, a cărui colecție de balade, almanahuri și istorioare legate în pergament, e atît de căutată de anticarii din zilele noastre — era regizorul întregului spectacol și, ca atare, călărea voinicește pe calul lui de lemn, îmb'ărbătîrîdu-i pe englezi ; nu degeaba luase parte la asediul cetății Boulogne, sub comanda tatălui Elisabetei. Căpitanul Coxey intră primul în arenă, urmat de oastea lui de voinici, iar cînd ajunse în fața reginei, își sărută minerul spadei, executînd în același timp o săritură, cum nu mai făcuse nici un cal de lemn. Apoi își conduse ostașii pînă-n celălalt capăt al punții, unde se opriră în așteptarea invadatorilor. Nu așteptară decît foarte puțin : cavaleria și infanteria danezilor, de loc inferiori englezilor ca număr, vitejie și -armament, se iviră

peste cîteva clipe şi se aşezară sub Turnul galeriei. La un semnal, lupta începu.

Cea dintîi ciocnire fu oarecum domoală, într- cît oştenii ambelor tabere se temeau să nu fie azvîrliţi în lac. Dar în curînd începură să le sosească întăriri, așa că lupta se înteji. Combatanţii se repezeau unii la alţii ca nişte berbeci, cu atîta înverşunare, încît adesea cădeau, iar ciomegele şi scuturile lor se ciocneau cu un zgomot înfricoşător. Mulţi dintre ei se răcoreau căzînd în apa lacului, peste balustrada punţii. Şi, cum nu toţi ştiau să înoate, iar cei care ştiau erau împovăraţi dfe veşmintele lor de piele şi de armurile lor de mucava — ■ primejdia ar fi fost mare, dacă nu s-ar fi luat unele măsuri de prevedere : în- tr-adevăr, cîteva bărci pluteau pe lac, gata să-i pescuiască pe nefericiţii războinici, şi să-i readucă pe uscat, unde, uzi leoarcă şi amăriţi, se puteau ogoi cu vinul fiert şi cu alte asemenea băuturi tari, împărţite cu dărnicie.

Numai căpitanul Coxey, după ce căzu de două ori în: apă, cu cal cu tot, se întoarse de fiecare dată pe cîmpul de luptă, așa ud cum era, pentru a-i însufleji, prin strigătele sale războinice şi prin puterea exemplului, pe bieţii englezi descurajaţi

— astfel încît, în cele din urmă, victoria acestora asupra crotropitorilor danezi fu deplină şi hotărîtoare. -

Regina rîse din inimă privind această parodie a luptelor cavalerieşti, înfăţişată de oamenii din Coventry. Conte de Sussex şi lordul Hunsdon fuseseră poftiţi să şadă lîngă dînsa ^ Elisabeta vrînd astfel să-i dea celui dintîi o oarecare compensaţie pentru îndelungile şi intimele întrevederi pe care i le acordase contelui de Leicester'. Lăsînd-o pe regină să rîdă şi să stea de vorbă cu cei doi oşteni bătrîni, Leicester se retrase dis-

cret, ceea ce, în ochii curtenilor din jur, trecu drept un gest nobil față de rivalul său.

Leicester însă urmărea cu totul altceva, ple- cînd de lîngă regină : făcîndu-i semn lui Tressilian — care, potrivit înțelegerii, se afla pe- aproape — contele o porni încet spre parcul de vînătoare, prin mulțimea privitorilor care urmăreau, cu gura căscată, bătălia dintre englezi și danezi. Ajunse astfel, urmat de Tressilian, la un tufiș, îndărătul căruia aștepta un lacheu, cu doi cai înșăuați. Încalecă pe unul dintre ei și-i făcu semn lui Tressilian să încalece pe celălalt. Tressilian se supuse, fără un cuvînt. Amîndoi porniră în galop și nu se opriră decît cînd ajunseră într-o poiană străjuită de stejari înalți — cam la vreo milă depărtare de castel. Acolo, contele descăleca și, prionindu-și calul de un copac își azvîrli mantia peste șa și scoase sabia.

— Aici n-o să fim tulburați de nimeni — ■ rosti el,

Tressilian își scoase la rîndu-i sabia, dar nu se putu opri să nu-i spună :

— Milord, toți cei ce mă cunosc știu că nu mă tem de moarte cînd mi-e în joc onoarea, de aceea socot că vă pot întreba, fără nici o dezonoare, ce anume v-a făcut să-mi purtați atîta dușmănie ?

— Pune mîna pe sabie, domnule, dacă nu vrei să repet insultele de care te plîngi ! îi răspunse contele.

— Nu-i nevoie, milord ! Domnul să judece între noi.

Și se năpusti asupra contelui.

Vreme de cîteva minute se luptară cu sorti egali, pînă cînd, printr-o lovitură desperată, pe care Leicester izbuti s-o pareze, Tressilian se pomeni într-o poziție dezavantajoasă, de care contele se folosi pentru a-i smulge sabia din mînă și a-l trînti la pămînt. Cu un rînjat disprețuitor, Lei-

cester își așinti virful săbiei spre grumazul adversarului său și, punându-și piciorul pe pieptu-i, îi porunci să-și mărturisească ticăloșia și să se pregătească de moarte.

— Nu mă simt vinovat cu nimic față de domnia-ta, așa că n-am ce să mărturisesc — spuse Tressilian. Și sînt mai bine pregătit pentru moarte decît domnia-ta. Folosește-te cum poțestești de avantajul dobîndit asupra-mi, și Dumnezeu să te ierte ! Eu nu ți-am cășunat nici un rău.

— Nici un rău ! se oșări Leicester. Dar la ce bun să discut cu un asemenea nemernic ? ! Mori în minciună, așa cum ai trăit !

Și ridică sabia ca să-i dea lovitura de grație, cînd simți că cineva îl apucă de braț, pe la spate.

Contele întoarse capul, furios, și văzu, spre uimirea lui, un băiețuș, ciudat la înfățișare, care-l stringea de braț cu atîta putere, încît cu greu izbuti să și-l smulgă din strînsoare, printr-o adevărată luptă, în timpul căreia Tressilian se ridică și puse din nou mîna pe sabie. Dar Leicester se năpusti asupra-i cu nepotolită furie și lupta ar fi reînceput cu și mai multă înverșunare, de o parte și de alta, dacă băiatul nu s-ar fi agățat de genunchii contelui,, implorîndu-l să-l asculte o clipă.

— Dă-mi pace, căci de nu, pe dumnezeul meu, te străpung cu sabia ! îl repezi Leicester. Ce temei ai să te pui în calea răzbunării mele ?

— Un temei foarte puternic — răspunse băiatul. Numai prostia mea a dus la această ceartă singeroasă și poate la nenorociri și mai groaznice. O, dacă vreți să vă mai bucurați vreodată de un somn liniștit, fără remușcări, aruncați-vă privirea asupra acestei scrisori !

Și-i întinse lui Leicester o scrisoare legată cu o șuviță lungă de păr castaniu.

Deși orbit de furie, contele nu se putu împotrivi rugăminții băiatului. Smulgîndu-i din mînă

scrisoarea, privi adresa de deasupra și, cu fata palidă și degetele tremurînde, desfăcu nodul care-o lega, apoi începu s-o citească. Simți însă că i se moaie picioarele, și s-ar fi prăbușit dacă nu s-ar fi rezemat de un copac. Rămase așa cîteva clipe, cu ochii aplecați asupra, scrisorii și cu vîrful săbiei în pămînt, uitînd că se afla în fața unuia adversar care s-ar fi putut folosi de acest avantaj. Tressilian însă era prea generos din fire ca să se răzbune în felul acesta, și rămăsese el însuși încremenit de uimire : îl recunoscuse în băiatul acela pe vechiul său prieten Dick și se întrebă cum de ajunsese băiatul acolo tocmai atunci, și mai ales cum de izbutise să-l tulbure pe Leicester în așa măsură.

Scrisoarea era chiar aceea pe care nefericita Amy i-o trimisese, pentru a'-i împărtăși motivele ce-o îndemnaseră să fugă din Casa Cumnor, să vină la Kenilworth spre a se pune sub protecția lui și să se ascundă apoi în odaia lui Tressilian. În încheiere, Amy îl implora pe Leicester să nu o lase pe mîna lui Varney < — era singurul lucru pe care irl cerea, făgăduindu-i, altminteri, supunere deplină.

Leicester scăpă din mînă scrisoarea, după ce-o citi.

— Ia-mi sabia, Tressilian, și străpunge-mi inima, așa cum adineauri eram cît pe ce să ți-o străpung eu pe a dumitale !

— Milord < — • răspunse Tressilian m-ați jignit adînc, dar am bănuț tot timpul că trebuie să fie o greșeală la mijloc.

— Da, într-adevăr, o mare greșeală ! rosti Leicester, întinzîndu-i scrisoarea. O greșeală care m-a făcut să-l iau drept un ticălos pe un om de onoare, și drept o tîritură pe cea mai neprihănită și mai bună dintre femei ! De ce ai venit abia acum cu această scrisoare, băiatule ?

— Nu cutez să vă mărturisesc — zise băiatul, depărtându-se. Iată-l însă pe omul căruia i-a fost încredințată scrisoarea.

Și arată spre Wayland, care tocmai ieșea din- tr-un tufiș. Leicester începu să-l descoasă, iar ^Wayland îi povesti de-a fir-a-păr cum fugise împreună cu Amy și ce pățise aceasta la Kenilworth.

— Nemernicii! exclamă Leicester. Și când mă gândesc că sărmana de ea se află chiar în clipa asta în puterea lui Varney, a celui mai ticălos dintre ticăloși !

— Sper însă că ticălosul n-a primit porunci care i-ar putea fi fatale domniței I spuse Tressilian. .

— Nu, nu I răspunse Leicester pripit. E adevărat că, într-o clipă de rătăcire, am dat o; anumită poruncă, dar am revocat-o între timp, prin- tr-un mesager rapid, astfel încît domnița trebuie să fie în siguranță acum !

— Da, *trebuie* să fie în siguranță, iar eu mă simt dator să mă încredințez de acest lucru ■— spuse Tressilian. Cearta mea cu dumneavoastră s-a sfîrșit, milord. Acum, mă voi răfui cu omul care-a sedus-o pe Amy Robsart și care și-a luat drept paravan pe nemernicul acela de Varney 1

*— Omul care a sedus-o pe Amy ? I izbucni Leicester. Vrei să spui soțul ei I Orbitul și nevrednicul ei soț ! Află că Amy Robsart e soția contelui de Leicester !

■ Milord • — rosti calm Tressilian — nu vreau să vă jignesc, dar datoria față de sir Hugh Robsart mă obligă să-i aduc numaidecît la cunoștință reginei toate aceste lucruri, pentru ca rangul contesei să poată fi recunoscut.

⁴— ■ Nu e nevoie, domnule, nu te amesteca ! Infamia lui Dudley trebuie dată în vileag numai prin glasul lui Dudley. Mă duc să-i mărturisesc totul Elisabetei, apoi alerg spre Cumnor, cu iuțea vîntului !

Și spunind acestea, își dezlegă calul și porni în galop spre castel.

— Ia-mă cu dumneata, domnule Tressilian ! se rugă băiatul, văzându-l pe Tressilian că încalecă. Nu ți-am spus încă toată povestea, și am nevoie de ocrotirea dumitale.

Tressilian îl așează în fața lui, pe cal, și porni ne urmele contelui, dar ceva mai încet. Pe drum, băiatul îi povesti cu glas spăsit cum, pentru a se răzbuna pe Wayland, care nu voia să-i spună nimic despre domniță, îi șterpeliase scrisoarea adresată de aceasta contelui de Leicester. Avusese de gând să i-o dea înapoi în seara aceleiași zile, dar Wayland nu se arătase, fiind alungat din castel de către Lambourne ; atunci, băiatul, văzându-se în posesia unei scrisori adresate contelui de Leicester, a început să se teamă de urmările glumei sale. El încercase de câteva ori să se apropie de Leicester, dar fusese de fiecare dată alungat de slugile sale obraznice. Odată, fusese cit pe ce să izbutească : găsim într-o grotă caseta contesei, o dăduse chiar contelui, dar, din nefericire, nu-l recunoscuse, deoarece acesta era deghizat.

În cele din urmă, tot urmărindu-l pe conte, auzise cum acesta îi dădea întâlnire lui Tressilian în „Grădina plăcerilor”. Mersese și el acolo și, văzându-i că se bat, se grăbise să dea alarma printre paznici. În timpul spectacolului dat de oamenii din Coventry, îl zărise pe Wayland în mulțimea de privitori : acesta se întorsese la castel, aflând că Varney și Lambourne au părăsit, peste noapte, Kenilworth-ul. În vreme ce vorbea cu Wayland, băiatul îi văzuse pe Leicester și pe Tressilian ieșind din mulțime și pornise, împreună cu potcovarul, pe urmele lor, ajungând în poiană taman la timp pentru a-i salva viața lui Tressilian...

'Nalt, peste hăuri, soarele răsare Și-
alungă umbrele amăgitoare — Cum
adevărul spulberă minciuna.

Dintr-o piesă veche,

Cînd ajunse pe punte, Tressilian băgă de seamă că fețele oamenilor se schimbaseră în timpul scurtei sale absențe din mijlocul lor. „Bătălia¹ se terminase, dar oamenii, încă îmbrăcați în costumele lor de teatru, zăboveau strînși în grupuri, aidoma locuitorilor unei cetăți tulburate de o veste înfricoșătoare.

Intrînd în curtea interioară, observă aceeași expresie ciudată pe fețele slugilor și ale paznicilor castelului, care șușoteau privind spre ferestrele sălii celei mari.

Sir Nicholas Blount fu primul cunoscut care-i ieși în cale lui Tressilian, și nu așteptă ca acesta să-i pună întrebări, ci-i spuse în grabă :

— Dumnezeu să te ocrotească, Tressilian, viața la țară ți se potrivește mai bine decît cea de la Curte ! Ești chemat și așteptat ca nimeni altul, iar mătălușă vii încoace agale cu un băiețaș pe coama calului, de parc-ai fi o doică ce se-ntoarce cu sugarul ei de la plimbare !

^A — Dar ce se-ntîmplă, despre ce este vorba ? întrebă
Tressilian, descălecînd o dată cu băiatul.

— Nimeni nu știe — răspunse Blount. Știu doar că milord Leicester a sosit valvîrtej adineaori și

ii spuse Tressilian. Vezi să nu fugă, multe atîrnă de el !

d Sărutressiliană îneginia cuucapașitărapuni de vobăleigh
fășandtu-1 Per Blighntșiă-Măhșinghaminșifraul caritubiași de
deadatităpă băfăașteptat, dar nu se știe pentru ce anume,
o firpeimdupviresatărădaemane, pînăcarpentreticivșușotmai
ghânși în grupuri, Raleigh îl aduse pe Tressilian pînă la
ușa- salemului pregiegea Tressiliandobătri Raleigh, șicafu
apămașetîrîclipmăceea. Trebuie să te duci numaidecît la
reghiaabeta se plimba de colo pînă colo, cuprinsă de o
minie ghazavăpîpîcarRaleighu bezișleablașiatăclîndă. în
făpăbotoleului rășcasngul stătea înregihanchdul-ticēstordăia
brațeki pîpeetînaterapîi pîpîetcelorați atchimăaspăniant
pîrtandoir de doștăturie funerară. Alături de el stătea
contele MaewinschurgrijăaleșaliatuluAngliti, Bloutnagul în
mîna \ sabia lui Leicester zăcea pe podea, la picioarele
lui.

— Va să zică așa, domnule ! spuse regina,
apropiindu-se de Tressilian și bătînd din picior. Aveai
cunoștința de treaba asta, așadar ești părtaş la
înelăciunea căreia i-am căzut victimă și vinovat de
nedreptatea pe care am săvîrșit-o !

Tressilian îngenunche în fața reginei, fără să scoată o
vorbă.

— Ești mut, domnule ? strigă ea. Aveai sau nu cunoștință de treaba asta ?

— Nu știam, maiestate, că nefericita domniță era contesă de Leicester.

— Și nimeni nu o va ști sub acest nume ! spuse Elisabeta. Nu contesă de Leicester,, ci doamna Amy Dudley ! Și încă ar însemna că are noroc, căci s-ar putea să devină chiar văduva trădătorului Robert Dudley !

— Măria ta — rosti Leicester — fă.ce,U-nri ce vreți, dar nu-l pedepsiți pe acest gentilom, care e cu totul nevinovat.

— La ce i-ar putea ajuta intervenția dumitale, mincinosule și sper jurule ? izbucni Elisabeta, repezindu-se spre Leicester. Ticăc>șia dumitale m-a făcut de rîs în fața supușilor mei, și odioasă mie însămi ! O, cît de oarbă am fost, îmi vine să-mi smulg ochii din cap !

Venerabilul⁵ Burleicrh se încumetă să se-ames- tece :

— Maiestate, nu uitați că sînteți regină,, regina Angliei ! Nu vă lăsați tîrîtă de furtuna patimilor !

— Burleigh — răspunse regina, întorcîndu-se spre el, cu lacrimi în. ochi-i mîndri și plini de mî- nie. Dumneata ești un bărbat de stat, și jelu știi, nu poti pricepe cîtă rușine și suferință mi-a cășunat omul acesta !

Luîndu-i mîna, cu multă băgare de seamă și adîncă smerenie,, Burleigh o trase încet la o parte, lîngă o fereastră.

— Măria ta — urmă el — sînt un bărbat de stat, dar sînt și om, un om care a îmbătrînit în slujba domniei voastre, și care n-are altă dorință decît aceea de a vă vedea fericită și glorioasă. Vă rog să vă liniștiți. Nu trebuie să dati allora prilejul de a bănui ceea ce încă nu știu !

— Da, ai dreptate, Burleigh — răspunse regina, după o pauză. Nu trebuie să mă fac de rușine, nu trebuie să-mi dau în vileag slăbiciunea !

— Fiți dumneavoastră înșivă, maiestate, ridi- cați-vă peste o slăbiciune de care nici un englez nu v-ar crede în stare !

— Ce slăbiciune, milord ? ! îl repezi Elisabeta. Nu cumva îți închipui că favorurile cu care l-am copleșit pe trădătorul acela ar fi izvorit dintr-o slăbiciune pentru dînsul ?

Se muie însă îndată,, simțind că nu poate continua pe tonul acesta trufaș, și adaose :

— Dar ce rost are să încerc a te amăgi și pe dumneata, bunul și înțeleptul meu sfetnic ? !

Burleigh se aplecă și-i sărută mîna, .cu căldură. Elisabeta plecă de lingă el, iar cînd ajunsese din nou in mijlocul celorlalți, își recăpătase ținuta demnă și maiestuoasă.

Ea se apropie de Leicester și-i spuse, calm :

— Milord Leicester, ridică-te și ia-ti sabia. Un sfert de ceas, cît ai stat sub paza mareșalului nostru, nu-i o pedeapsă prea aspră pentru un om care ne-a înșelat, luni de zile, nu-i așa, milord ? Și-acum, să ascultăm întreaga poveste.

Așezîndu-se pe tron, regina îi porunci lui Tressilian să se apropie și să-i spună tot ce știa.

Tressilian îi povesti aproape tot, afară de duelul său cu Leicester, căruia se feri, în general, să-i complice situația. Trecînd sub tăcere unele amănunte, el îi făcu un mare serviciu contelui, căci dacă regina ar mai fi găsit ceva împotriva lui, ar fi fost vai și amar de dînsul. După ce Tressilian sfîrși de povestit, regina spuse :

— îl vom tocmi pe acel Wayland în slujba noastră, iar pe băiat îl vom trimite la cancelaria noastră, ca să învețe să respecte pe viitor secretul corespondenței. Cît despre dumneata, Tressilian, rău ai făcut că nu ne-ai spus de la

început adevărul, deși ca gentilom trebuia să respecte făgăduiala dată acelei nefericite ; purtarea dumitale în această istorie este vrednică de laudă. Și acum, milord de Leicester, e rîndul dumitale să ne spui adevărul, de care pari să te fi înstrăinat de la o vreme...

Prin numeroase întrebări, regina îl sili pe Leicester să-i povestească întreaga istorie a relațiilor lui cu Amy Robsart. Contele omise din confesiunea lui un singur lucru, și anume faptul că încuviinșase, tacit sau fățiș, planul urzit de Varney împotriva contesei, deși tocmai asta îl fră- mînta acum, în așa măsură, încît era hotărît să se repeadă personal pînă la Cumnor, îndată după plecarea reginei din Kenilworth. Căci nu se îndoia că regina va părăsi în curînd castelul.

Leicester se înșela însă. E drept că mărturisirile lui erau o adevărată otravă pentru regină. Dar cînd își dădu seama că întrebările ei erau un adevărat chin pentru necredinciosul ei curtezan, Elisabeta prelungi cît putu mai mult interogatoriul.

în cele din urmă, trufașul conte își pierdu răbdarea :

— Măria ta, sînt foarte vinovat, dar îngăduiți-mi să vă spun că vina mea, oricît ar fi de neiertat, are o explicație, și anume slăbiciunea unei inimi omenеști cucerite de frumusețea și binevoitoarea demnitate a mării tale ; da, acestea sînt motivele care m-au împins să vă ascund taina aceea ! .

Regina rămase atît de uluită de răspunsul lui Leicester (care avusese grijă să nu fie auzit decît de ea), încît nu știu ce să spună, iar contele avu îndrăzneala să continue :

— ■ Maiestatea voastră, care a iertat atîtea, îmi va îngădui să-i cer iertare pentru aceste cuvinte, care ieri dimineață ar fi fost socotite inofensive ?

— Ascultă, milord — izbucni regina, privind-1 țință
— neobrăzarea dumitale înlătrece orice închipuire, și n-o
mai putem suporta ! Oricum, nu-ți va folosi la nimic !
Apropiati-vă, domnilor, și ascultați ce vă spun !
Căsătoria secretă a contelui de Leicester m-a făcut să
pierd un soț, iar Anglia a pierdut un rege. Dar domnul
conte are gusturi cam patriarhale, nu-i ajungea o singură
nevastă și mi-a făcut cinstea de a-mi oferi mîna
dumdsale stîngă. Și văzînd că-i împart unele favoruri,
și-a închipuit, în neobrăzarea lui, că mîna și coroana
mea îi aparțin ! Dumneavoastră, domnii mei, aveți o
părere mai bună despre mine. Și nu pot decît să-l
compătinesc pe ambițiosul acesta, cum aș compătini un
copil» căruia s-a spart între palme un balonaș de săpun.
Să mergem în sala de audiențe ! Urmează-ne, milord
Leicester i , '

În sala cea mare., oamenii așteptau nerăbdători să
vadă ce se întîmplă. Spre uimirea tuturor, regina le
spuse :

— ? Doamnelor și domnilor, petrecerile din castelul
Kenilworth încă n-au luat sfîrșit Mai avem
o nuntă, aceea a nobilului* nostru amfitrion. Vă dăm
cuvîntul nostru de regină că acesta-i adevărul i Gazda
ne-a ascuns chiar nouă această taină, spre a ne face o
surpriză la timpul convenit. Vedem că muriți de
curiozitate să aflați cine-i fericita mireasă : este Amy
Robsart, domnița care, m toiu serbărilor de ieri, a jucat
rolul soției lui Varney, omul de încredere al contelui, ^
Pentru numele lui Dumnezeu, maiestate, tăiați-mi capul,
dar scutiți-mă de aceste jigniri \ îi șopti Leicester,
apropiindu-se de ea, cu o expresie care oglindea
umilința, jignirea și rușinea, și vorbindu-i atît de încet,
încît nimeni altcineva să nu-1 poată auzi. Nu doborîți un
om căzut ! Nu călcați în picioare un vierme strivit!

— Un vierme, milord ? ! îl îngînă regina. O, nu ! Vrei să spui un șarpe, ar fi mai aproape de adevăr. Cunoști povestea șarpelui degerat care-a fost încălzit la sînul cuiva...

— în interesul dumneavoastră și al meu, maiestate, cîtă vreme mai am mintea trează...

— Vorbește tare, milord — îl întrerupse Elisabeta — și du-te ceva mai încolo, răsuflarea dumitale îmi înmoaie gulerul! Ce dorești?

— Să-mi dați voie să plec la Cumnor.

— Ca să-ți aduci aici mireasa ? Da, ai dreptate, căci, pe cît am auzit, nu prea e bine îngrijită acolo. Dar n-are rost să mergi personal, doar am hotărît să petrecem cîteva zile în acest castel, și ar fi necuviincios din partea dumitale, ca gazdă, să ne părăsești. Să plece la Cumnor domnul Tressilian, împreună cu un om de încredere din suita noastră. Domnule Tressilian, pe cine ai dori să iei cu dumneata ?

Tressilian îl propuse cu smerenie pe Raleigh.

— i Bună alegere ! grăi regina, Raleigh e un cavaler tînăr, iar slobozirea unei domnițe din închisoare e pentru el un debut cît se poate de potrivit. Căci trebuie să știți, doamnelor și domni[^] lor, că faimoasa Casă Cumnor nu-i mai bună decît o închisoare. Și-apoi, se află acolo cîtiva ticăloși pe care am vrea să-i știm sub pază. Șeful cancelariei noastre vă va da împuternicirile necesare pentru a pune mîna pe domnii Richard Varney și Alasco, vii sau morți. Luați cu dumneavoastră o escortă îndeajuns de puternică, și aduceți-o aici pe domniță, cu toată onoarea cuvenită ! Dumnezeu cu voi !

Tressilian și Raleigh se înclinară în fața reginei și părăsiră sala.

Cine ar putea descrie sfîrșitul acelei zile la Kenilworth? Regina, care părea să fi rămas acolo numai cu scopul de a-1 chinui și umili pe

contele de Leicester, se arată la fel de iscusită în arta femeiască a răzbunării, pe cît era de dibace în arta de a-și guverna țara. Ghicind starea de spirit a Elisabetei, curtenii îi arătară fostului ei favorit numai dispreț și răceală.

Deprins să vadă în măririle Curții principalul lui țel în viață, trufașul conte suferea cumplit din pricina jignirilor mărunte și a răcelii studiate a celor din jurul său.

Seara însă, cînd se retrase în odaia lui și cînd dădu cu ochii de șuvița aceea de păr bălai, contele simți că inima i se umple, ca prin farmec, de sentimente mai nobile și mai pe potriva firii sale. El sărută de mii de ori șuvița, spunînd-și că mai stă încă în puterea lui să cunoască fericirea, alături de frumoasa și scumpa lui soție, și să se ridice astfel deasupra răzbunării Elisabetei.

A doua zi dimineață contele avu o comportare atît de demnă, se arată atît de grijuliu față de nevoile și distracțiile oaspeților săi, dar nepăsător față de atitudinea lor, și ținîndu-se la o distanță respectuoasă de regină, îi suportă cu atîta răbdare înțepăturile, încît Elisabeta își schimbă tactica și încetă să-l mai insulte direct, deși rămase rece și distantă.

De asemenea, ea dădu a înțelege curtenilor din juru-i că, atîta vreme cît vor rămîne la Kenilworth, trebuiau să-i arate contelui tot respectul ce i se cuvenea ca gazdă. Pe scurt, lucrurile se schimbară într-atîta de la o zi la alta, încît unii dintre curtenii mai cu experiență începură să spună că n-ar fi exclus ca Leicester să reintre în grațiile reginei, și încercară să se poarte cu el în consecință, pentru a putea pretinde într-o bună zi că nu l-au părăsit în momentele grele.

între timp, Tressilian și Raleigh, însoțiți de Wayland și de trei slujitori înarmați, grăbeau, călări, spre Cumnor. Cam la vreo douăsprezece

mile de Kenilworth, se opriră într-un sat pentru a-și adăpa caii. Zărindu-i, preotul aceluia sat ieși din coliba lui și-i întrebă dacă nu cumva vreunul dintre dinșii se pricepe la medicină, ca să poată veni în ajutorul unui muribund găsit pe drum de către țărani, cu o zi înainte.

Wayland se oferă să încerce, iar preotul îl duse în coliba ce-i slujea drept locuință. Omul fusese, pare-se, rănit grav de gloanțe, dar nu se putea scoate nimic de la el, deoarece era cuprins de fierbințeli și vorbea fără șir.

Wayland intră în coliba scundă și întunecoasă și, dînd la o parte perdeaua de deasupra patului, îl recunoscu numaidecît pe Michael Lambourne. Sub cuvînt că are nevoie de ceva, ieși afară și le aduse la cunoștință tovarășilor săi de drum descoperirea făcută. Tressilian și Raleigh se grăbiră să intre în colibă, ca să-l vadă pe muribund.

Nenorocitul era în agonie și n-ar mai fi putut fi salvat nici măcar de-un medic mai bun decît Wayland, căci gloanțele îi sfîrtecaseră trupul. Nu-și pierduse însă cu totul cunoștința, căci îl recunoscu pe Tressilian și-i făcu semn să se aplece asupra patului. Cu mare greutate, Tressilian desluși din șoaptele lui încîlcite numele lui Varney și al contesei de Leicester.

— Grăbiți-vă, altfel va fi prea tîrziu ! mai rosti muribundul. Apoi începu din nou să aiureze, iar cînd își recăpătă cunoștința, îl rugă pe Tressilian să-l înștiințeze pe hangiuul Giles Gosling, că „pînă la urmă, nepotu-său a murit în- tr-un pat..." Peste cîteva minute își dădu sufletul, iar călăreții se așternură la drum cu și mai mare grabă.

t) e trei ori clopotul vui Și-un glas porni-n
văzduh să urle i De trei ori corbul se roti
Peste-ale Cumnlor-ului turlf.

Mickle.

Ne întoarcem acum la acea parte a povestirii în care Varney, avînd imputernicirea lui Leicester și încuviințarea reginei, se grăbise s-o îndepărteze din castel pe contesă, pentru a preîntîm- pina astfel descoperirea propriei sale infamii.

Hotărît să plece numaidecît, el îl chemase pe Lambourne, dar spre uimirea și indignarea lui, aflase că zelosul său valet nu era de găsit. în incinta castelului, ci hoinărea cine știe pe unde, Varney îl înlocuise atunci cu un alt slujitor, un anume Robin Tider, care era inițiat într-o oarecare măsură în tainele Casei Cumnlor, deoarece îl însoțise de cîteva ori pe conte acolo. Poruncindu-i lui Tider să-i pregătească la repezeală patru cai, dintre care unul cu o litieră în loc de șa — și să-i aducă la poarta din dos a castelului — Varney se dusesese să-l trezească din somn pe Anthony Foster, de al cărui ajutor nu se putea lipsi. Acesta dormea în odaia lui, cînd Varney își făcu apariția, gata de drum, cu un felinar orb în mînă.

— Hei, preacuviosule, trezește-te I Diavolul nu te-a dat încă afară din slujbă ! îi strigă Varney, zgîlțîindu-l zdravăn.

— Săriți I Hoții! Zbieră Foster. Îmi apăr cu pielea mea bănișorii I Unde-i Janet ?

— Nu ți-e rușine, dobitocule, să zbieri așa ? îl repezi Varney.

Foster se dezmetici de-a binelea și, ridicându-se în capul oaselor, îl întrebă pe Varney ce-l aducea la o oră atât de nepotrivită.

— Trebuie să-ți duci înapoi prizoniera la Cumnor — îi răspunse Varney.

s — ■ Asta-i tot ? se miră celălalt.

= — Da, tot, deși s-ar putea să mai fie nevoie de încă ceva, o nimica toată.

— O nimica toată 1 îl îngînă Foster. Văd că ești cam palid.

^ Nu te mai uita la mine ! Scoală-te, omule, gîndește-te la Casa Cumnor, a ta o să fie dacă te porți cum se cuvine. Nu uita că prețuiește peste șaptezeci de lire 1

Șaptezeci și nouă de lire, cinci șilingi și cinci pence și jumătate, bașca pădurea — îl corectă Foster. Și-o să primesc, într-adevăr, zapisul de împroprietărire ?

?■—? Da, omule, numai mișcă-te mai ițite I Caii și toate celelalte sînt gata, lipsește doar blestematul ăla de Lambourne, care s-a dus să se îmbete nu știu pe unde.

— De, sir Richard, dacă nu vrei s-ascuți de sfaturile mele 1 Ți-am spus de-atîtea ori că pa bețivanul ăla nu se poate pune nici un temei I

— • Hai, lasă vorba I Ai grijă, mai bine, să nu-ți uiți pistoalele ! Să mergem !

p — * Încotro ? întrebă Foster.

— Spre iatacul domniței. Vine și dînsa cu noi. Sper că n-o să te sperii dacă o-ncepe să țipe ?

— Nu mă sperii, cîtă vreme ne putem sprijini pe vreun text din sfînta scriptură I Căci doar stă scris că „muierea cată să-și urmeze, supusă, băr

batul". Dar oare stăpînul ne dă voie să folosim forța ?

— Uite inelul său cu pecete — îi spuse Varney, ca să-l liniștească. Și porniră amîndoi spre odăile lordului Hunsdon, unde santinela îi lăsă să intre, cînd află că au poruncă de la conte și de la regină.

E lesne de imaginat groaza care-a cuprins-o pe Amy în clipa cînd, trezindu-se din somnul ei agitat, l-a zărit la căpătiul patului ei pe Varney, omul care-i inspira ura și teama cea mai cumplită.

— Doamnă — începu acesta — nu avem timp pentru politețuri. Milord Leicester vă trimite poruncă să vă înapoiați de îndată la Cumnor, împreună cu noi. Iată inelul domniei sale în chip de dovadă !

— E o minciună ! izbucni contesa. Ai furat inelul, căci ești în stare de orice ticăloșie !

— Dacă nu vă dați jos din pat și nu începeți să vă gătiți de drum, vom fi nevoiți să vă ridicăm cu de-a sila !

— Cu de-a sila ? ! Nu vei îndrăzni una ca asta, oricît de ticălos ai fi !

— Rămîne de văzut, doamnă.

La auzul acestei amenințări, contesa scoase un țipăt atît de înfricoșător, încît, dacă n-ar fi luat-o drept nebună, lordul Hunsdon și alții ar fi sărit în ajutorul ei. Cînd își dădu seama că țipetele sînt zadarnice, contesa făcu apel la Foster, conjurîndu-l, în termenii cei mai mișcători cu putință, să nu îngăduie nici o brutalitate.

— Păi, domniță, stă scris în sfînta scriptură că femeia trebuie să-și asculte bărbatul — răspunse el. De aceea, dacă vă veți îmbrăca și veți veni liniștită cu noi, nu se va atinge nimeni de dumneavoastră.

Văzînd că nu se poate aştepta la nici un ajutor din partea nimănui, contesa le făgădui că se va îmbrăca, numai s-o lase puţin singură. Varney ţinu s-o asigure că va fi dusă la Cumnor cu toată onoarea cuvenită şi că însuşi contele va sosi acolo, peste douăzeci şi patru de ore. Şi ieşi din încăpere, împreună cu Foster, lăsîndu-i felinarul. Sărmana Amy începu să se îmbrace, la lumina felinarului, căutînd să lungească această treabă cît mai mult cu putinţă. În cele din urmă, speriată de bătaile în uşă ale lui Varney, fu nevoită să spună că e gata.

Înainte de a porni, contesa se agăţă de braţul lui Foster, cu o spaimă atît de vădită, încît Varney se simţi dator să o încredinţeze că nu se va apropia de ea :

*— Dacă vă veţi supune, liniştită, poruncii soţului dumneavoastră, nu mă veţi vedea decît foarte puţin.

— Porunca soţului meu ? ! îngîină ea. Îmi ajunge că e porunca lui Dumnezeu. Îl voi urma liniştită pe domnul Foster, am încredere în el, fiindcă e tată, cel puţin !

Şi, sprijinindu-se de braţul lui Foster, contesa se lăsă dusă de acesta pînă la poarta din dos a castelului, unde Tider aştepta cu litiera şi caii. Ea nu se împotrivi nici măcar cînd o aşezară în litieră, al cărei cal era condus de Tider. Acesta călărea în stînga contesei, Foster în dreapta, iar Varney venea în urmă. Curînd după ce porniră la drum, contesa nici nu-l mai zări pe Varney, din pricina întunericului.

Rămînînd în urmă, Varney voia s-o liniştească pe contesă, ca să porceadă fără împotrivire la drum, dar mai urmărea un scop — şi anume, să aibă o discuţie între patru ochi cu Lambourne, pe care spera să-l revadă dintr-o clipă în alta. Dar

abia după vreo zece mile de drum auzi în spatele său. copitele calului lui. Lambourne.

— Bețivani ticălos !' îl întâmpină Varney, cu minie.. Trîndăvia și dezmațul au să te ducă la spînzurătoare, curînd !: Din partea mea, n-au decît să te spînzure chiar mîine !

Lambourne nu primi cu obișnuita lui slugărnicie această dojană : fiind amețit nu numai de băutură, ci și de convorbirea oarecum confidențială* pe care' o; avusese cu contele, îli înfruntă pe Varney, spunîndu-i că fusese reținut de Leicester, în legătură cu o chestiune importantă și că, la urma urmelor,, nu trebuia- sări dea socoteală, fiindcă amîndbi erau niște slugi...

Varney rămase uimiți de obraznicia lui Lambourne, dar punînd-o pe seama băuturii, se sili să pară nepăsător și începu să-l; iscodească, pe departe, ca să vadă dacă bețivanul ar fi dispus să-l ajute să înlătore din calea contelui cel din urmă obstacol „ce-li mai despărțea de un rang, care i-ar da. puțința să-și răsplătească regește slujitorii fideli". Cum însă Lambourne pretinse că nu pricepea despre ce este vorba, Varney îi spuse pe șleau că e vorba de înlăturarea „persoanei din litieră".

—r Ascultă, sir Richard și-așa mai departe— îi răspunse Lambourne — eu cunosc mal bine decît matala dorința contelui în această chestiune, fiindcă mi-a destăinuit tot. Am aici o scrisoare cu poruncile dumnealui, iar la despărțire mi-a spus așa : „Michael: Lambourne, căci domnul conte îmi vorbește ca unui oștean, fără a-mi arunca vorbe urite, cum obișnuiesc unii inși, care nu știu să-și poarte rangul nou-nouț, Michael Lambourne, zice, să-i spui lui Varney că doresc să-i arate contesei tot respectul cuvenit Te împuternicesc, zice, să veghezi la îndeplinirea acestei porunci

și să-mi aduci înapoi inelul cu pecete pe care i l-am dat".

— Da ? Chiar așa a spus ? întrebă Varney. „Va să zică, știi tot ?

— Tot, tot, și nu ți-ar strica să te pui bine cu mine !

— Mai era ceva de fată când ti-a vorbit domnul conte ?

— Nici o ființă vie. Milord n-ar încredința asemenea taine decît unui om încercat ca mine !

— Ai dreptate ^{TM} zise Varney, aruncînd o privire înaintea lui, spre drumul luminat de razele lunii: treceau tocmai printr-o pajiște largă, iar litiera nu se mai zărea, fiind cu cel puțin o milă înaintea lor. În urma lor se întindea cîmpul pustiu, scăldat în lumina lunii.

— Va să zică așa, Michael, te ridici împotriva stăpînului tău, la care ți-ai făcut ucenicia și care te-a inițiat în tainele vieții curtenesti!

— ? Pe mine să nu mă tutuiești și să nu mă iei cu „Michael", căci posed un nume care merge bine cu „domnul". Cît despre ucenicie, am isprăvit-o, și-s hotărît să lucrez pe cont propriu !

i Primește-ți, mai întîi, simbria, nătărăule ! îi zise Varney și, apăsînd pe trăgaciul pistolului pe care-l ținea de cîtăva vreme în mînă, îi ciurui trupul cu gloanțe.

Nenorocitul căzu de pe cal, fără nici un geamăt, iar Varney descălecă și-l scotoci prin buzunare, scoțîndu-le căptușeala afară, ca să pară că Lambourne fusese prădat de tîlhari.

Luînd scrisoarea contelui, precum și punga lui Lambourne, în care mai erau cîtiva galbeni — • cîți îi mai rămăseseră după chefuri ^ Varney porni din nou la drum. Se opri însă ceva mai încolo, ca să arunce punga cu galbeni în apa unei cîrle ; apoi își văzu liniștit de drum, pe urmele litierei.

Restul călătoriei fu parcurs într-o viteză, care vădea cât de puţin se sinchiseau călăreţii de sănătatea contesei. Datorită lui Varney, a cărui autoritate fusese folosită de atâtea ori cu prilejul vizitelor secrete ale contelui la Cumnor, putură să-şi schimbe caii la anumite popasuri sigure — astfel încît ajunseră în apropierea Casei Cumnor chiar în noaptea următoare.

Varney se apropie atunci de litieră, şi-l întrebă pe Foster :

— Ce-i cu ea ?

— Doarme — răspunse Foster. Aş vrea s-ajungem mai repede acasă, e tare slăbită.

— Somnul o să-i prindă bine — zise Varney. In curînd o să doarmă mult şi adînc, trebuie să ne gîndim unde-o putem culca.

— In odaia ei, de bună seamă !

— Nu, prietene Anthony, o s-o . culcăm în cămara unde-ţi ţii ascuns aurul.

— Aurul meu ? \ exclamă Foster, alarmat. Ce aur am eu ? Dumnezeu mi-e martor că n-am nici un pic !

— La dracu', nătărăule, cui îi pasă de aurul tău? Nu despre asta-i vorba. Trebuie s-o închidem în dormitorul tău fortificat, iar tu vei dormi în patul domniţei, pe pernele-i de puf !

Foster nu se mai împotrivi, ci-i ceru doar voie să o ia înainte, ca să pregătească totul. Şi dînd pîteni calului, porni în galop spre casă.

Cel dintîi gînd al contesei, odată ajunsă acolo, fu să întrebe de Janet, dar spre marea ei nelinişte, Foster îi răspunse că fiică-sa era plecată la o mătuşă de-a ei, şi oricum, nu mai putea s-o slujească.

— Țin foarte mult la copila mea, doamnă, şi nu vreau să-nveţe să mintă, să urzească intrigi şi să pună la cale evadări.

numai că azi-noapte nu veți dormi în iatacul acela plin de zorzoane, ci într-un loc mai sigur.

Conștient de propria oboseală, doamna Foster răspundă la această provocare: „Dormitul s-așteaptă, în timp ce eu mă ocup de treburile casei.”

— Da, dar să vă încredințăm și doamna Foster?

— De bună seamă ! N-ați dori să gustați ceva, înainte de culcare ?

— Nu, nu ! Du-mă în odaia aceea ! Sper că o pot încuia pe dinăuntru ? !

— Firește, doamnă — răspunde Foster.

Și luând un felinar, o duse pe Amy într-o aripă a clădirii, unde nu mai fusese niciodată. Urcară amândoi treptele unei scări foarte lungi, la capătul căreia se afla un coridor îngust, din birne de stejar. Străbătându-l, ajunseră în fața unei uși masive de stejar, pe care Foster o deschise și intra, urmat de contesă, în odaia lui — o încăpere ce nu se deosebea prea mult de o celulă de închisoare. Foster îi dădu contesei felinarul și ieși, iar Amy trase numaidecât zăvorul.

Auzind scrișnetul zăvorului, Varney, care rămăsese în josul scării, urcă tiptil treptele. Foster îi arată cu degetul spre un perete, în care era ascunsă un fel de mașinărie, cu ajutorul căreia putea fi coborâtă, ușor și fără prea mult zgomot, o parte din pardoseala de lemn a coridorului — întocmai cum se coboară o punte — tăind orice legătură între ușa odăii și palierul scării. Capătul funiei care punea în mișcare pâr-ghia mașinăriei se afla de obicei chiar în odaia

lui-Foster, cîmăzindu-n-măiesturina săigerapere și îngăstirea
Dumetii și văzii spînzurătînsă, sora potibalde pînzîlărea Cumții
Spînzureri dară adică Fostel de sacul se ! funia, pe furis, din
odaie și umingă dăse munile va pe scară, după ce coborîse
trapa. Da, a murit. I s-a și umflat trupul, și fața.
Scăfmea yppesivine, lăunrele teatmașile și acia și dă lasce de
stîdă pautartrappurata ca aș Fiel den în hăre jardi și-ă cadute de
potităt și spulsel ottravaii-Fostel nnsiprerelerăfurile Casei
Cumă San Van d Maria! astuigă o Fosterire Vpau prăpazia
Dumnezeune s-o mă fapaisă și di, pătate lă cume Foster dă spre
are și, lă omiță a relă lă iransmutația ? N-ai văzut cum va
lingă un și lă s-ală măr Vartele și lă cîru lui Foster să-i aducă
un vin de soi și ceva de mîncare.

— Pînă atunci — adăugă el — mă duc să-l văd pe Alasco, o să-i dăm și lui de lucru.

Si, luind un felinar, porni spre laboratorul alchimistului. După multă vreme se întoarce, palid la față, și-i spuse, rînjind, lui Foster :

— Amicul nostru a expirat.

— Cum adică ? Ce vrei să spui ? A fugit, cumva, cu cele patruzeci de lire ale mele, pe care zicea c-o să mi le înmulțească de o mie de ori ?

— Nu m-am uitat decît la hoitul lui, urît mai arată !
Pfui ! Dă-mi o cană cu vin ! Și-acum, să ne gîndim la *dumneaei*, să vedem cum o putem trimite pe lumea cealaltă. Asteia îi trebuie psalmi, și harpe, și îngeri, e prea de soi ca să i-o dăm diavolului !

— Dumnezeuule ! izbucni Foster. Sir Richard, chiar trebuie s-o facem și pe asta ?

— Firește, Anthony, dacă vrei să pui mîna pe moșie !

— Am presimțit eu c-așa o să se-ntîmple ! Dar cum să facem, sir Richard, cum ? Căci nu m-aș atinge de dînsa, pentru nimic în lume !

— Te înțeleg — zise Varney — mi-ar veni și mie destul de greu ! Păcat că nu-l mai avem pe Alasco, cu mana lui. Și nici pe ciinele ăla de Lambourne !

— Cum așa ? Pe unde umblă pramatia aia ?

— • Nu mă mai întreba atîta, ai să-l vezi într-o bună zi, dacă religia ta nu minte ! Dar să revenim la treburile noastre ! Ascultă, Tony, trapa aia, născocită de tine, n-ar putea să rămînă la locul ei, chiar și după ce i-ai scoate birnele pe care se sprijină de obicei ?

— Sigur că da, dacă nu calci pe ea, rămîne locului.

— > Ce-ar fi dacă domnița ar încerca să fugă pe-acolo ?
Ar cădea ?

— Și-un șoricel ar cădea, darămite un om !

— » Atunci, așa să fie ! O să moară, încercînd să scape. Ce putem face noi, tu sau eu, într-o asemenea situație ? Să mergem la culcare, cinstite Tony, mîine vom pune la punct totul.

A doua zi, către seară, Varney îl chemă la el pe Foster ca să-și pună în aplicare planul. Tider și bătrînul valet al lui Foster fură trimiși în sat, cu o treabă oarecare, iar Anthony îi făcu o vizită contesei, chipurile ca să vadă dacă nu-i lipsește

ceva. Rămase atît de uluit de blindeţea şi răbdarea cu care părea să-şi îndure prizonieratul, încît nu se putu stăpîni să nu-i recomande să stea neapărat în odaia ei şi să nu-i treacă pragul, înainte de sosirea contelui.

Amy îi făgădui, iar Foster se întoarse la Varney, cu cugetul oarecum împăcat, avînd însă grijă să lase uşa deschisă pe dinafară. De asemenea, sub ochii lui Varney, îndepărtă birnele care sprijineau trapa. Apoi se retraseră amîndoi într-o încăpere de la parter, ca să aştepte acolo deznodămîntul. Aşteptară însă mult şi bine, fără a auzi nimic. În cele din urmă, Varney îşi pierdu răbdarea :

– N-am pomenit o nebună ca asta ! Să scape un astfel de prilej de a evada !

– S-o fi hotărît, poate, să aştepte pînă la sosirea soşului ei – îşi dădu cu părerea Foster.

– Adevărat, nu mă gîndisem pînă acum la asta – răspunse Varney, şi ieşi repede afară, în curte.

Nu trecură nici două minute, şi Foster auzi tropăitul unui cal în curte, apoi un fluierat asemănător celui prin care contele îşi vestea de obicei sosirea. În clipa următoare, uşa odăii de sus se deschise, şi trapa se prăbuşi. Se auzi un zgomot înfundat, apoi un ţipăt slab – şi totul se sfîrşi.

În aceeaşi clipă, Foster văzu într-o fereastră capul lui Varney, care-l întreba, cu un glas din care zeflemeaua nu izbutea să alunge spaima :

– Pasărea a fost prinsă ? S-a făcut treaba ?

– Dumnezeu să ne ierte ! răspunse Foster.

– Dobitocule, treaba ta s-a sfîrşit, şi răsplata ţi-e asigurată. Uită-te jos şi spune-mi ce vezi ?

– Văd doar un maldăr de veşminte albe ca o ninsoare ! Dumnezeule ! Parcă-şi mişcă braţul!

– Aruncă asupra-i ceva greu, sipetul tău, Tony I

— Ești diavolul în carne și oase, Varney ! Nu mai e nevoie de nimic, a murit, sărmana !

— S-au sfârșit și necazurile noastre — spuse Varney, intrînd în încăpere. N-aș fi crezut că pot imita atît de bine fluieratul contelui.

— O, dacă-i dreptate în ceruri, îți vei primi pedeapsa ! Ai nimicit-o cu ajutorul propriilor ei simțăminte ! Ai înecat mielul în laptele mumei sale !

— Ești un dobitoc habotnic ! îl repezi Varney, Hai mai bine să ne gîndim cum să dăm alarma. Trupul va rămîne acolo unde se află.

În vreme ce se sfătuiau astfel, Tressilian și Raleigh intraseră în curte. Foster fugi cînd îi zări și, cunoscînd fiecare tainiță și ungher al casei, izbuti să scape. Varney însă fu prins numaidecît și, în loc să exprime vreun regret pentru fapta lui, păru, dimpotrivă, bucuros să le arate, cu o plăcere diabolică, hăul unde zăceau rămășițele contesei ucise, sfidîndu-i totodată să-i dovedească, dacă pot, amestecul lui în acest omor. La vederea trupului mutilat al sărmanei Amy Robsart, Tressilian fu cuprins de o deznădejde atît de cumplită, încît Raleigh trebui să-l alunge cu de-a sila de-acolo, și să ia asupra-și ceea ce mai era de făcut.

Strîns cu ușa, Varney încetă să-și mai tăgăduiască vinovăția, dar pentru a-și motiva sinceritatea, pretinse că deși împotriva lui nu existau dovezi, ci numai bănuieli, acestea ar fi fost de ajuns pentru a-l lipsi de încrederea lui Leicester și a-i zădărnici înaltele ambiții.

— Nu sînt făcut să-mi tîrăsc în dezonoare zilele cemi mîi rămîn, și nu vreau ca moartea mea să fie o sărbătoare pentru prostime !

Aceste vorbe dădură de bănuiră celorlalți că Varney avea de gînd să-și ia viața, drept care i se luară toate armele ce le purta asupra-și. Dar,

cum ascundea la sîn o mică doză de otravă, preparată, probabil, de răposatul Alasco, o înghiți peste noapte și fu găsit a doua zi dimineață mort în carcera unde fusese închis. Nu părea să se fi chinuit mult, căci fața lui își păstra, chiar după moarte, obișnuitul rînjat sardonice.

Soarta complicei lui său rămase multă vreme un mister. Curînd după crimă, Casa Cumnor fu părăsită, deoarece slugile pretindeau că aud gemete, țipete și tat felul de zgomote ciudate dinspre „odaia doamnei Dudley”. După un timp, Janet intră în stăpînirea averii tatălui ei, despre care nu mai auzise nimic, și se căsătorii cu Wayland, care ajunsese un om de ispravă și un slujbaș de încredere la Curtea Elisabetei. Abia cîțiva ani după moartea amîndurora, fiul lor cel mare, făcînd cercetări în vechea clădire, descoperi, înapoia patului din „odaia doamnei Dudley”, un coridor secret, care cobora spre un fel de chilioară. Acolo fu găsit un sipet de fier bucsit cu galbeni, peste care era întins un schelet omenesc. Era limpede că Anthony Foster se refugiase în această ascunzătoare, dar uitînd pe dinafară cheia, pierise acolo

- — victimă a propriului său sistem de apărare, născocit anume pentru a-și feri aurul, căruia își vînduse sufletul.

Vestea morții tragice a contesei a pus capăt vieții de petreceri din castelul Kenilworth. Leicester s-a retras de la Curte și a suferit multă vreme, ros de remușcări. Cum însă Varney avusese grijă, în ultimele sale declarații, să-și cruțe stăpînul, contele era mai degrabă compătimit decît urît. În cele din urmă, regina îl rechemă la Curte, unde Leicester se distinse din nou ca om de stat și ca favorit. Dar moartea lui avea să fie un soi de pedeapsă a cerului, căci, potrivit unei versiuni îndeobște acreditată, contele a fost victima unei

otrăvi pe care el însuși o pregătise pentru altcineva.

Sir Hugh Robsart muri curînd după fiica lui, lăsîndu-și întreaga avere pe numele lui Tressilian. Dar nici perspectiva unei vieți îndestulate, la țară, și nici încercările Elisabetei de a-l aduce la Curte, nu-l putură vindeca pe Tressil'ian de adîncă-i melancolie. Oriunde se ducea, i se năzărea că vede înaintea ochilor trupul mutilat al primei și unicei lui iubite. în cele din urmă, după ce se îngriji de întreținerea bătrînilor prieteni și slujitori ai răposatului sir Hugh rămași în conacul din Lidcote, se îmbarcă, împreună cu prietenul său Raleigh, pe o corabie care pornea spre Vir- ginia, și-și pierdu viața, prea de timpuriu, pe acele meleaguri străine.

